

Minh Kính Đài

Contents

Minh Kính Đài	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	2
3. Quyển 1 - Chương 2	8
4. Quyển 1 - Chương 3	12
5. Quyển 1 - Chương 4	14
6. Quyển 1 - Chương 5	18
7. Quyển 1 - Chương 6	24
8. Quyển 1 - Chương 7	29
9. Quyển 1 - Chương 8	33
10. Quyển 1 - Chương 9	36
11. Quyển 1 - Chương 10	39
12. Quyển 1 - Chương 11	42
13. Quyển 1 - Chương 12	44
14. Quyển 1 - Chương 13	47
15. Quyển 1 - Chương 14	50
16. Quyển 1 - Chương 15	53
17. Quyển 1 - Chương 16	55
18. Quyển 1 - Chương 17	59
19. Quyển 1 - Chương 18	62
20. Quyển 1 - Chương 19	65
21. Quyển 1 - Chương 20	68
22. Quyển 1 - Chương 21	71
23. Quyển 1 - Chương 22	73
24. Quyển 2 - Chương 23	76
25. Quyển 2 - Chương 24	79
26. Quyển 2 - Chương 25	81
27. Quyển 2 - Chương 26	84
28. Quyển 2 - Chương 27	87
29. Quyển 2 - Chương 28	90
30. Quyển 2 - Chương 29	93
31. Quyển 2 - Chương 30	96
32. Quyển 2 - Chương 31	99
33. Quyển 2 - Chương 32	102
34. Quyển 2 - Chương 33	105
35. Quyển 2 - Chương 34	108
36. Quyển 2 - Chương 35	112
37. Quyển 2 - Chương 36	114
38. Quyển 2 - Chương 37	116
39. Quyển 2 - Chương 38	119
40. Quyển 2 - Chương 39	122
41. Quyển 2 - Chương 40	124

42. Quyển 2 - Chương 41	126
43. Quyển 2 - Chương 42	129
44. Quyển 2 - Chương 43	131
45. Quyển 2 - Chương 44	133
46. Quyển 2 - Chương 45	136
47. Quyển 2 - Chương 46	138
48. Quyển 2 - Chương 47	140
49. Quyển 2 - Chương 48	142
50. Quyển 2 - Chương 49	145
51. Quyển 2 - Chương 50	147
52. Quyển 2 - Chương 51	149
53. Quyển 2 - Chương 52	152
54. Quyển 2 - Chương 53: Ngoại Truyện: Việc Nhà (nhất)	154
55. Quyển 2 - Chương 54: Ngoại Truyện: Việc Nhà (nhị)	159

Minh Kinh Đài

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, nhất thụ nhất công, vương gia công (sau là hoàng thượng) vs thái giám thụ, cường công cường thụ, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-kinh-dai>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Những năm cuối của Nam Sở quốc, vua Gia Chính chênh mảng triều chính, thân tín bên mình là một hoạn quan, mặc cho bè đảng của hoạn quan cầm giữ triều đình. Nam Sở quốc từ khi khai quốc đã thành lập Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ, đứng đầu tổ chức là hai đại giám sát, trên tra quan viên, dưới tra dân chúng. Mà Hồ An Vệ trực thuộc hoàng đế, bên người hoàng đế có thái giám đảm nhiệm mà thành hai thế lực lớn nhất đứng đầu tổ chức. Vốn dĩ, Hoàng Đế muốn lần này đến giám sát đủ loại quan lại, phòng ngừa tham nhũng, nhưng Nam Sở quốc từ từ suy yếu, quốc quân ngu ngốc vô năng, hai kẻ đứng đầu tổ chức lại giết hại trung lương, thành mối họa cho dân chúng, tội ác khắp nơi.

Nắm quyền Hồ An Vệ là thái giám Trương Trung quyền thế ngấp trời, thủ hạ phân bố khắp nơi. Chỉ huy sứ Ngự Thân Vệ là quý phi mà Gia Chính Đế tối sủng ái, đồng thời cũng là mẫu thân thân sinh của Thái Tử đương triều, quyền thế đồng dạng không thể khinh thường. Hai người này bởi vì lợi ích của mình nên cấu kết với nhau làm việc xấu, triều đình từ cao đến thấp tiếng kêu than dậy khắp trời đất, dân chúng oán than nơi nơi.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Chương thứ nhất:

Mới tờ mờ sáng, ngoài kinh thành một đội nhân mã ước chừng khoảng hai trăm người từ từ tiến vào cổng thành. Quan thủ vệ sau khi nhìn thấy lệnh bài ở thắt lưng của người vừa tới, cũng không bởi vì thân phận của đối phương mà tỏ ra cung kính, bộ dạng giải quyết việc chung nói:

“Dựa theo quy củ, Vương gia ngài chỉ có thể để nhân mã trú đóng ở ngoài cách kinh thành ba dặm.”

“Người!”

Một người trong đó nổi giận, bất quá người dẫn đầu đã đưa tay ngăn hãm lại, nói:

“Người mang theo các huynh đệ tìm một chỗ hạ trại, ta quay về một mình.”

“Vương gia, thuộc hạ cùng ngài trở về.”

“Ta đi một mình.”

Dùng sức vỗ vỗ bả vai của đối phương, Hoắc Phong hướng thuộc hạ khẽ gật đầu, rồi xoay người lên ngựa. Cửa thành được mở ra, Hoắc Phong một người một ngựa tiến vào kinh.

Là bào đệ duy nhất của Gia Chính đế, Đại Tướng quân Hoắc Phong của Nam Sở quốc, dưới thế cục ác liệt của triều đình, hắn cũng phải thập phần cẩn thận. Mặc dù, hắn là Đại tướng quân nắm trong tay bảy mươi vạn binh mã của Nam Sở quốc, nhưng hiện tại thì đều bị giam lỏng ở kinh thành, hắn cũng chỉ có thể nén giận. Vốn dĩ, Hoắc Phong rất tận lực tránh hồi kinh, nhưng vì trách nhiệm trước sanh ra đứa con thứ hai cho hắn, Hoàng Thượng hạ thánh chỉ muốn hắn hồi kinh báo cáo công vụ, hai bên đều khiến hắn trở về. Nếu không trở lại, hắn chính là kháng chỉ, thì thì cùng bộ hạ của hắn đều trốn không thoát can hệ, mà hắn quả thật có chút tưởng niệm thì thì. Chẳng qua nếu trở về, cũng là nguy cơ trùng trùng.

“Lão Hoàng, ta thật không yên tâm để Vương gia trở về một mình, nơi đó chính là hang sói a.” Hứa Bách Tài, thuộc hạ cùng hồi kinh với Hoắc Phong lo lắng nói.

Hoàng Hãn nhìn thân ảnh của Vương gia, cũng đồng dạng lo âu, “Ta cũng không yên lòng a. Bất quá đã đến nơi này thì cho dù chúng ta có nói chuyện hay làm việc thì đều phải thập phần cẩn thận, ở đây nơi nơi đều là người của bọn họ, không thể lại rước lấy phiền toái cho Vương gia và lưu lại bất cứ nhược điểm gì. Đi, tìm một chỗ để hạ trại tạm thời đi.”

“Ân.”

Hai người lên ngựa, mang theo hai trăm binh sĩ đi ra khỏi phạm vi ba dặm tìm nơi đóng quân.

Đại thái giám Trương Trung ngồi trong viện tử uy thức ăn cho vài con chim đang đậu trên mặt đất. Đột nhiên có một người khom lưng đến gần, ghé vào tai hắn thấp giọng nói:

“Độc công đại nhân, Hoắc Phong đã trở lại.”

Trương Trung thoáng dừng tay, sau lại tiếp tục đem toàn bộ gạo trong lòng bàn tay vẩy hết trên đất. Người nọ lập tức ngoắc tay, ngay tức khắc có tiểu thái giám bưng trà nóng tới. Trương Trung trước xoa xoa tay, rồi mới tiếp nhận bát trà, uống liền hai ngụm, mới chậm rì rì hỏi:

“Hắn dẫn theo bao nhiêu người trở về?”

“Ước chừng khoảng hai trăm nhân mã. Nhưng đã bị người của chúng ta ngăn ở bên ngoài kinh thành, chỉ có một mình hắn nhập kinh, hiện đang trên đường tiến cung.”

Trương Trung đưa bát trà ra, người nọ lập tức tiếp nhận. Hắn đứng lên, vẫn là chậm rì rì mà nói:

“Việt Vương vừa trở về, chúng ta nên cho hắn chút mặt mũi. Ta hiện tại đi gặp Hoàng Thượng một chuyến. Trọng Nhân đâu?”

Người nọ giật giật khóe miệng: “Được quý phi nương nương gọi đi rồi.”

“Vậy chờ y trở về, người nói y tới gặp ta.”

“Vâng.”

Tiết trời tháng bảy, thật khiến cho lòng người buồn phiền, Trương Trung khẽ ngáp, mang theo vài tên thủ hạ đi đến tấm cung của Gia Chính đế Hoắc Văn Long. Đi đến trước cửa tấm cung, Trương Trung chợt nghe từ bên trong truyền ra tiếng kêu mơ hồ. Hắn nâng tay áo che mặt, che khuất vẻ thỏa mãn trên khóe miệng của bản thân. Tên thái giám thủ vệ mở cửa tấm cung, Trương Trung một mình tiến vào, ngay tại ngoại gian bên cất lên chất giọng the thé:

“Hoàng Thượng, nô tài có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Nội gian không ngừng vang lên thanh âm *** loạn, một giọng nam biếng nhác truyền ra:

“Trẫm hiện tại có chuyện quan trọng cần xử lý.”

“Hoàng Thượng, Việt Vương hồi kinh.”

“Hắn hồi kinh Nhanh vậy sao!”

Nội gian một trận tất tác thanh (tiếng loạt xoạt khi thay quần áo), lúc sau Gia Chính để mặc một thân long bào bước ra, bất quá tóc của hắn có điểm rối loạn, long bào mặc cũng có chút tùy ý, trên người còn mang theo một cỗ hương vị nồng đậm sau cơn hoan ái.

Gia Chính để thể trạng cũng coi là khôi ngô, nhưng bởi vì nhiều năm đắm chìm trong tử sắc, khoe mắt cùng khoe miệng của hắn đều rũ xuống, để lộ bộ dạng suy nhược mà đáng lý ra không nên có ở độ tuổi này.

Trương Trung tự mình vì Hoàng Thượng châm trà, tất cung tất kính (cung kính, kính cẩn) nói:

“Việt vương hồi kinh báo cáo công vụ, chẳng hay hôm nay Hoàng Thượng có muốn gặp mặt không?”

Gia Chính để nhìn nước trà trong bát có chút do dự, cuối cùng hỏi:

“Tội danh của hắn, có thể chứng thực sao?”

“Toàn bộ đầy đủ, xin chờ Hoàng Thượng xử lý.”

Gia Chính để buồn bực mà phát phát tay: “Nếu rõ ràng như thế, vậy nên làm sao liền như vậy mà làm. Bất quá vẫn là nên ‘Hỏi’ rõ ràng, nói thế nào thì hắn cũng là thân huynh đệ của trẫm, trẫm không thể để cho người khác nói trẫm lục thân không nhận (không nhìn mặt thân nhân), lãnh huyết vô tình.”

“Vâng —— “

“Đi đi.”

Trương Trung khom người lui ra, trong mắt hiện lên một tia vui mừng khi đại sự đã thành.

Trương Trung đi rồi, Gia Chính để vẫn ngồi trên ngai vàng, mày nhíu lại. Đối đệ đệ này, hắn dù sao vẫn còn có chút tình huynh đệ. Nhưng đệ đệ này tay nắm trọng binh, Trương Trung lại tra ra ý đồ mưu phản của hắn, việc này không thể bỏ qua. Tình huynh đệ dù trọng yếu cũng không thể sánh bằng giang sơn.

“Hoàng Thượng, ngài sao vẫn chưa trở lại, thiếp đợi không kịp.”

Vẻ trầm trọng trên mặt Gia Chính để lập tức biến thành *** sắc, liền buông chung trà, hắn đứng dậy nhanh chân bước vào ngọa phòng (phòng ngủ). Trên giường lớn, một vị nữ tử xinh đẹp gợi cảm nửa thân để trần nằm đó, tóc dài buông thả, dị thường mê người.

“Ái phi, trẫm đến đây.” Bỏ nhào vào bên giường, Gia Chính để khẩn cấp cởi long bào, áp lên.

“Hoàng Thượng... Ha hã a...”

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim (đêm xuân đáng giá nghìn vàng), mỹ nhân ở trước mặt, đừng nói tình huynh đệ, ngay cả giang sơn xã tắc cũng không còn trọng yếu.

Gia Chính để chuộng mỹ sắc, trong hậu cung ba nghìn nữ nhân, giai nhân vô số lại chỉ có Như Quý phi vì hắn sanh ra nhi tử. Hải tử này, liền thuận lý thành chương (hợp lẽ, rành mạch.) trở thành Thái tử. Như Quý phi tuy rằng chỉ là Quý phi, nhưng mẫu bằng tử quý (mẹ quý nhờ con), hơn nữa bên nường gia (nhà mẹ đẻ) thế lực bất phàm, năng nghiễm nhiên thành nữ chủ nhân của hậu cung, ngay cả hoàng hậu nhìn thấy nàng đều phải nhún nhường ba phần.

Lúc này, Như quý phi bán nằm ở ghế Quý phi của nàng, được một người đứng bên cạnh quạt mát. Như Quý phi híp mắt, thoát nhìn rất là thoải mái, bất quá nói đi nói lại nàng không sao cao hứng được.

“Trương Trung tìm một nữ nhân mị hoặc rất biết hầu hạ dâng lên, Hoàng Thượng vì nàng mỗi ngày đều ở trong tẩm cung, ngay cả buổi Triều sớm cũng không thượng, thật sự là ‘Từ nay về sau quân vương không tảo triều’ a.”

Người nọ không có lên tiếng, động tác phẩy quạt thoáng ngừng.

Như Quý phi mở to mắt, tuy rằng khóe mắt có hằn chút dấu vết năm tháng, nhưng khóe mắt đi phong thái tuyệt đại tao nhã của nàng, chẳng trách nàng có thể được hoàng thượng sủng ái nhiều năm như thế, bất quá mấy tháng gần đây Như Quý phi không cao hứng cho lắm.

“Trọng Nhân, bổn cung không có ý tứ trách cứ người, bổn cung vẫn luôn cũng biết người trung thành, chính là Trương Trung làm chuyện này rất không phúc hậu.”

Người nọ mở miệng, thanh âm thật lạnh nhưng lại rõ ràng: “Độc công làm như thế đều có dụng ý của hần, bất quá chỉ là một nữ nhân ngực to ngu ngốc, nương nương sao lại phải chấp nhặt với ả ta. Á cho dù được Hoàng Thượng sủng ái, cũng không sinh được Thái Tử. Không bao lâu nữa, Hoàng Thượng sẽ chán thôi.”

Như Quý phi nở nụ cười: “Vẫn là Trọng Nhân nghĩ thấu đáo.” Nàng ngồi xuống, yêu thương mà sờ soạng mặt của Y Trọng Nhân, thở dài một tiếng: “Trong cung này a, người là người hiểu tâm tư của Bổn cung nhất. Người chính là giải ngữ hoa* của Bổn cung, Bổn cung rất quý trọng người. Nếu không có người, Thái tử nó đã sớm...”

“Nương nương, chuyện quá khứ liên không cần nhắc lại. Thái tử phú quý phúc thiên, lần đó bất quá là không cẩn thận rơi xuống nước, nô tài vừa lúc lại thấy được, không có nô tài, cũng sẽ có người khác cứu thôi. Có một số việc, nói nhiều liền trở thành sự thật, nương nương mỗi ngày hãy cầu phúc cho điện hạ bình an mới đúng.”

“Nha, xem miệng của bổn cung này, Thái tử đương nhiên là mỗi ngày đều bình an, khỏe mạnh an khang. Trọng Nhân, bổn cung càng ngày càng không muốn ly khai người.” Như Quý phi tựa vào vai Y Trọng Nhân, cực kỳ thân mật.

Về mặt Y Trọng Nhân cũng không vì sự sủng ái của Như Quý phi mà vui mừng hoặc sợ hãi, nhưng thanh âm của hần băng băng lạnh lạnh, phối với khuôn mặt được trang điểm lại khiến người khác nhìn vào phải sợ hãi.

Y Trọng Nhân đưa ngón cái chà sát đôi môi đỏ mọng của Như Quý phi, rồi mới nói: “Nương nương, nô tài cần phải đi.”

“Không thể bồi bổn cung trong chốc lát nữa sao” Như Quý phi thối lui.

“Chờ nô tài hết bận bịu sẽ bồi nương nương.” Y Trọng Nhân thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) khiêu khích nói, nét mặt Như Quý phi nhất thời tươi cười như hoa, phát phát tay: “Ân, đi đi.”

Y Trọng Nhân đứng dậy, khom người lui ra. Sau khi hần rời đi, Như quý phi sờ lên nơi vừa mới được đối phương chạm qua trên đôi môi đỏ mọng của mình, trong mắt một mảnh tiếc hận, một nam tử tuấn mỹ như vậy sao lại cố tình là một thái giám chứ.

Như Quý phi đối với Y Trọng Nhân rất thiên vị, trong cung không người nào không biết, ngay cả Gia Chính đế cũng minh bạch. Bất quá Y Trọng Nhân là một thái giám, sự thiên vị của Như Quý phi với hần cũng không tạo ra ảnh hưởng gì, nên Gia Chính đế cũng mở một mắt nhắm một mắt, bằng không lấy tính tình thích ăn dấm chua của Như Quý phi, còn không vì nữ nhân bên cạnh hần mà mỗi ngày cùng hần nháo sao, có Y Trọng Nhân kiềm chế, lão Đại không nói lão Nhị, song phương chỉ cần đều đừng quá phạm, thì liền sóng êm gió lặng.

Từ tấm cung của Như Quý phi đi ra, Y Trọng Nhân mới vừa đi được vài bước, đã có người ngăn hần, khom người nói: “Thiên hộ đại nhân, Độc Công đại nhân có chuyện quan trọng muốn gặp ngài.”

“Ân.” Y Trọng Nhân thần nhiên cất bước hướng ngoài cung mà đi, nơi này là hậu cung không thể ngồi kiệu, vì thế có hai người nâng nhuỷễn kiệu đi theo phía sau hần.

Nam Sở quốc quy định thái giám trong cung đều phải hoá trang, đừng thấy Trương Trung đã ngồi lên được vị trí thái giám đứng đầu trong cung, hần mỗi ngày sau khi rời giường rửa mặt sạch sẽ, chuyện quan trọng nhất phải làm là sát phấn miêu mi (make up đó a (—)). Nghe nói từ khi khai quốc, Hoàng Đế thực thích bộ dạng này, từ đó toàn bộ thái giám trong cung đều phải trang điểm. Có thái giám bộ dáng ưa nhìn, sát phấn miêu mi nhìn rất hảo, còn có người khi trang điểm rồi thì nhìn như yêu quái điển hình là Trương Trung. Mà Y Trọng Nhân được xem là thái giám đẹp nhất trong cung, chính là lớp hóa trang đậm trên mặt lại làm cho hần thoạt nhìn có vài phần yêu khí ăn thịt người.

Khuôn mặt tái nhợt như mặt quỷ với một đường vẽ đỏ sậm ở đuôi mắt, đôi môi thâm tím, hợp với công phu thâm sâu không lường được cùng thủ đoạn tàn khốc của hắn, nguyên bản Gia Chính để còn muốn hắn thị tẩm, nhưng đều bị khuôn mặt vạm vỡ năm băng lãnh này làm cho sắp đóng băng, khiến Gia Chính để không còn tâm tư kia nữa. Y Trọng Nhân mười tuổi nhập cung, cho tới bây giờ đã mười lăm năm. Trong mười lăm năm này, hắn từ một tiểu thái giám cấp thấp nhất ngồi lên được cái ghế phó tổng quản thái giám, ngoài thủ đoạn cùng tâm cơ có thể thấy được, hắn còn là ân nhân cứu mạng của Thái tử, do vậy được cất nhắc lên vị trí mới, là Thiên hộ đại nhân của Ngự Thân Vệ, là bộ hạ trung thành của Trương Trung, thế lực của hắn ở trong cung có thể nói là như mặt trời ban trưa (cực kì hưng thịnh). Tất cả mọi người đều tin, sau khi Tổng quản thái giám Trương Trung không tại Y Trọng Nhân liền thay thế hắn. (ta chém chém chém ><) rời="" khỏi="" hậu="" cung,="" y="" trọng="" nhân="" mới="" lên="" kiệu="" ngồi="" tựa="" vào="" trong="" kiệu,="" nhắm="" mắt="" dưỡng="" thần,="" y="" xoay="" xoay="" chiếc="" nhẫn="" bằng="" ngọc="" bích="" trên="" ngón="" trỏ="" của="" tay="" phải="" lỗ="" tai="" khê="" nhúc="" nhích,="" y="" trọng="" nhân="" mở="" mắt,="" xóc="" lên="" màn="" kiệu,="" phía="" trước="" có="" người="" đi="" tới="" trong="" mắt="" của="" y="" hiện="" lên="" một="" tia="" sáng,="" liền="" lên="" tiếng:="" “dừng.”="" “dừng="" ——="" ”="" tùy="" tùng="" hạ="" lệnh,="" kiệu="" ngừng="" lại.="" lập="" tức="" có="" người="" vì="" y="" trọng="" nhân="" xóc="" lên="" màn="" kiệu,="" y="" trọng="" nhân="" ngồi="" ở="" bên="" trong="" kiệu="" không="" có="" ý="" đi="" ra,="" ánh="" mắt="" nhìn="" chăm="" chú="" vào="" một="" đội="" nhân="" mã="" chậm="" rãi="" di="" chuyển="" ở="" phía="" trước,="" hoặc="" là="" nói,="" một="" đội="" nhân="" mã="" đang="" “hộ="" tống="" một="" người.="" người="" nọ="" sau="" khi="" thấy="" cỗ="" kiệu="" của="" y="" trọng="" nhân="" dừng="" lại="" liền="" nhếch="" khóe="" miệng,="" cực="" lực="" áp="" chế="" sự="" chán="" ghét="" trong="" mắt.="" sớm="" biết="" rằng="" sẽ="" gặp="" mặt="" người="" này,="" thì="" hắn="" thà="" để="" tới="" nay="" tiến="" cung="" còn="" hơn.="" nhưng="" là,="" không="" thể="" làm="" như="" không="" thấy,="" nhất="" là="" lúc="" này="" đối="" phương="" rõ="" ràng="" đang="" chờ="" hắn.="" đối="" với="" người="" của="" ngự="" thân="" vệ="" cùng="" hồ="" an="" vệ,="" hoặc="" phong="" ước="" gì="" bọn="" họ="" đều="" bị="" sét="" đánh="" chết.="" nuốt="" xuống="" nỗi="" khó="" chịu,="" đường="" đường="" là="" vương="" gia="" của="" nam="" sở="" quốc="" lại="" ở="" trước="" mặt="" y="" trọng="" nhân,="" ôm="" quyền="" hành="" lễ:="" “y="" công="" công.”="" “vương="" gia.”="" y="" trọng="" nhân="" thực="" không="" tôn="" trọng="" mà="" hô="" một="" tiếng,="" rồi="" mới="" từ="" trong="" kiệu="" đi="" ra.="" ánh="" mắt="" lạnh="" lùng="" mà="" đánh="" giá="" đối="" phương,="" khóe="" miệng="" y="" câu="" lên:="" “nô="" tài="" nghe="" nói="" trác="" phi="" nương="" nương="" tháng="" trước="" vì="" vương="" gia="" sinh="" hạ="" tiểu="" nhi="" tử,="" nô="" tài="" ở="" đây="" này="" chúc="" mừng="" người,="" vương="" gia="" mau="" như="" thế="" đã="" trở="" lại="" kinh,="" xem="" ra="" là="" có="" nhi="" tử="" thì="" mọi="" sự="" sung="" túc="" a.”="" lời="" này="" nghe="" thấy="" cực="" kỳ="" chói="" tai,="" hoặc="" phong="" vẽ="" mặt="" bình="" tĩnh="" nói:="" “bổn="" vương="" hồi="" kinh="" báo="" cáo="" công="" vụ,="" vừa="" lúc="" cùng="" thê="" nhi="" gặp="" mặt.="" y="" công="" công="" ngày="" ngày="" bận="" rộn,="" bổn="" vương="" liền="" không="" dám="" quấy="" rầy.”="" “vương="" gia="" thật="" vất="" vả="" hồi="" kinh="" một="" chuyến,="" nô="" tài="" không="" vội.”="" y="" trọng="" nhân="" xuất="" hồ="" ý="" liêu="" (bất="" ngờ)="" không="" tính="" buông="" tha="" hoặc="" phong.="" hai="" người="" trước="" kia="" chưa="" từng="" chạm="" mặt="" nhau,="" y="" trọng="" nhân="" lúc="" trước="" vô="" quyền="" vô="" thế,="" nhìn="" thấy="" hoặc="" phong="" còn="" tôn="" kính="" một="" chút,="" sau="" khi="" có="" quyền="" thế,="" liền="" đối="" hoặc="" phong="" luôn="" mang="" thái="" độ="" trào="" phúng.="" hoặc="" phong="" vốn="" chán="" ghét="" hoạn="" quan,="" huống="" chi="" là="" loại="" người="" như="" y="" trọng="" nhân="" trên="" tay="" không="" biết="" đã="" dính="" biết="" bao="" nhiêu="" máu="" của="" trung="" thân,="" hoặc="" phong="" càng="" hận="" mình="" không="" thể="" diệt="" trừ="" người="" này="" nhanh="" nhanh="" một="" chút.="" hắn="" vĩnh="" viễn="" đều="" không="" quên="" được="" trước="" đây="" một="" nhà="" thừa="" tướng="" chương="" đức="" nguyên="" chính="" là="" chết="" thảm="" dưới="" tay="" người="" này.="" đưa="" tay,="" nhượng="" hai="" bên="" trái="" phải="" đều="" lui="" ra,="" y="" trọng="" nhân="" hai="" mắt="" lạnh="" như="" băng="" dừng="" ở="" trên="" người="" hoặc="" phong,="" đôi="" môi="" thâm="" tím="" khê="" mở:="" “vương="" gia="" còn="" nhớ="" rõ="" năm="" năm="" trước="" ở="" trong="" cung=""

phát=" sinh=" một=" sự=" kiện=" "thứ=" bốn=" vương=" trí=" nhớ=" không=" tốt."=" hoắc=" phong=" trong=" lòng=" cười=" lạnh.= y=" trọng=" nhân=" trong=" mắt=" toát=" ra=" một=" mặt=" lửa=" giận,=" lại=" nháy=" mắt=" áp=" chế.= "vương=" gia=" trí=" nhớ=" không=" tốt,=" nô=" tài=" chính=" là=" vĩnh=" viễn=" sẽ=" không=" quên.= "muốn=" nô=" tài=" nhắc=" nhớ=" cho=" vương=" gia=" nhớ=" lại=" hay=" không=" "nếu=" bốn=" vương=" không=" nhớ=" rõ,thì=" cần=" gì=" phải=" nhắc=" lại=" hai=" người=" người=" tới=" ta=" đi,=" y=" trọng=" nhân=" đột=" nhiên=" đưa=" tay=" vỗ=" lên=" vai=" hoắc=" phong,=" đường=" như=" đang=" phủ=" tro=" bụi=" cho=" hấn.= hoắc=" phong=" nhát=" thời=" mặt=" lộ=" vẻ=" hiểm=" ác=" lui=" về=" sau=" một=" bước,=" giống=" như=" bị=" đồ=" bắn=" đụng=" phải.= "vương=" gia,=" một=" đường=" đi=" hảo."=" (= câu=" này=" có=" thể=" dịch=" là=" đi=" đường=" tốt=" lành,=" nhưng=" mờ=" ta=" thấy=" để=" vậy=" hay=" hơn,=" mọi=" người=" nếu=" có=" ý=" kiến=" thì=" cứ=" góp=" ý=" nhé)= vẫn=" không=" nhắc=" đến=" năm=" năm=" trước=" đã=" xảy=" ra=" chuyện=" gì,=" y=" trọng=" nhân=" tặng=" cho=" hoắc=" phong=" bốn=" chữ,=" rồi=" ngồi=" trở=" lại=" trong=" kiệu.= "khởi=" kiệu=" ——=" "màn=" kiệu=" buông=" xuống,=" trước=" khi=" mặt=" bị=" màn=" kiệu=" che=" khuất=" y=" trọng=" nhân=" bày=" ra=" khuôn=" mặt=" gian=" ác=" nhìn=" hoắc=" phong,=" nhưng=" hoắc=" phong=" lại=" không=" khỏi=" ở=" trong=" lòng=" nhú=" mày,=" vừa=" rồi=" y=" trọng=" nhân=" nhìn=" mình=" bằng=" ánh=" mắt=" đó=" là=" có=" ý=" gì=" còn=" có=" vì=" sao=" đối=" phương=" lại=" đột=" nhiên=" nhắc=" tới=" chuyện=" xảy=" ra=" từ=" năm=" năm=" trước=" mà=" câu=" nói=" kia=" "một=" đường=" đi=" hảo=" lại=" có=" ý=" tứ=" gì=" mí=" mắt=" hoắc=" phong=" giật=" vài=" cái,=" rồi=" xoay=" người=" đi.= bên=" trong=" kiệu,=" y=" trọng=" nhân=" trên=" mặt=" thu=" lại=" biểu=" tình=" chế=" giễu=" hoắc=" phong=" khi=" đối=" mặt=" vừa=" nãy.ngoài=" kiệu,=" hoắc=" phong=" nhìn=" cổ=" kiệu=" của=" y=" trọng=" nhân=" càng=" lúc=" càng=" xa.= năm=" năm=" trước,=" tại=" ngự=" hoa=" viên=" hấn=" từng=" nhin=" không=" được=" chằm=" chọc=" y=" trọng=" nhân=" là=" yêu=" nhân,=" là=" hoạn=" quan,=" y=" trọng=" nhân=" lúc=" ấy=" đối=" hấn=" nói=" một=" câu=" nói:= "vương=" gia=" cẩn=" thận=" đi=" đường=" ban=" đêm=" sẽ=" bị=" nhiều=" yêu=" ma=" quẩn=" lấy.= từ=" đó,=" hấn=" cùng=" y=" trọng=" nhân=" xem=" như=" triệt=" để=" xé=" đi=" lớp=" mặt=" nạ,=" sau=" sự=" việc=" đó=" hấn=" vạn=" phần=" hối=" hận=" chính=" mình=" nói=" mà=" không=" lựa=" lời,=" hấn=" tuy=" có=" bảy=" mươi=" vạn=" binh=" mã,=" nhưng=" đối=" mặt=" với=" tình=" trạng=" lũ=" lang=" sói=" này=" rình=" rập,=" việc=" hấn=" có=" thể=" làm=" cũng=" chỉ=" có=" nhần.= đắc=" tội=" với=" y=" trọng=" nhân=" như=" đắc=" tội=" cả=" hõ=" an=" vệ.= hấn=" cũng=" đã=" có=" chuẩn=" bị=" khi=" y=" trọng=" nhân=" tìm=" đến=" gây=" phiền=" toái=" cho=" mình,nhưng=" sau=" chuyện=" đó=" y=" trọng=" nhân=" cái=" gì=" cũng=" không=" làm.= chính=" là=" ba=" tháng=" sau,=" thừa=" tướng=" chương=" đức=" nguyên=" có=" tội=" danh=" bị=" giam=" giữ,=" một=" nhà=" già=" trẻ=" lớn=" bé=" một=" số=" bị=" chém=" đầu,=" còn=" một=" số=" bị=" lưu=" đầy.= chương=" thừa=" tướng=" cùng=" nhi=" tử=" đều=" chết=" trong=" tay=" của=" y=" trọng=" nhân.= trong=" lòng=" hoắc=" phong=" đột=" nhiên=" lộ=" bộ=" một=" tiếng.= chuyện=" năm=" năm=" trước,trừ=" hấn=" cùng=" y=" trọng=" nhân=" trở=" mặt,=" còn=" có=" chuyện=" chương=" thừa=" tướng=" một=" nhà=" chết=" thảm!= "vương=" gia,=" một=" đường=" đi=" hảo...=" hoắc=" phong=" trên=" người=" nháy=" mắt=" toát=" ra=" một=" thân=" mô=" hôi=" lạnh.= "vương=" gia=" thị=" vệ=" hộ=" tổng=" hoắc=" phong=" tiến=" cung=" lên=" tiếng.= hoắc=" phong=" bắt=" động=" thanh=" sắc=" nói:= "đi=" thôi.= năm=" năm=" trước...=" lên=" đường=" tốt=" lành...=" hoắc=" phong=" nhần=" nhin=" dục=" vọng=" muốn=" quay=" đầu=" lại.= y=" trọng=" nhân,=" lời=" người=" nói=" rớt=" cuộc=" là=" ý=" gì=" _____=" (*=" giải=" ngữ=" hoa=" hiểu=" được=" ngôn=" ngữ=" loài=" hoa,=" nôm=" na=" là=" hiểu=" được=" tâm=" tình=" của=" nữ=" nhân,=" đây=" là=" một=" câu=" thành=" ">

3. Quyển 1 - Chương 2

Đệ nhị chương

Hoắc Phong tiến cung cũng không nhìn thấy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lấy nguyên nhân thân thể không khỏe nên không triệu kiến hần. Hoắc Phong trong lòng bất an mà ly khai hoàng cung, dọc theo đường đi hần luôn luôn suy nghĩ về lời nói của Y Trọng Nhân. Một người tâm ngoan thủ lạt, có lẽ tính toán sẽ ra tay với hần. Trong lòng nghĩ thế, Hoắc Phong liền ra roi thúc ngựa chạy về vương phủ. Khi hồi phủ, không kịp cùng thê nhi gặp mặt vui vẻ đoàn viên, Hoắc Phong phải tâm phúc trong phủ ra khỏi thành nói cho Hoàng Hần cùng Hứa Bách Tài biết tình huống bên này của hần có khả năng sẽ có biến, khiến bọn họ nghĩ biện pháp nhanh chóng thoát thân đến mười dặm dưới sườn núi cát vàng âm thầm tiếp ứng hần. Hần muốn đem thê nhi cùng xuất kinh.

Hoắc Phong có hai phòng phu nhân là chính phi cùng trắc phi, thế tử Hoắc Vân Khai do chính phi sở sinh, năm nay mới vừa mười tuổi, thứ tử, cũng chính là tiểu nhi tử vừa được trắc phi sinh ra. Hoắc Phong hàng năm đóng giữ biên quan, hai vị phu nhân lại bị Hoàng Thượng hạ lệnh phải ở lại kinh thành, xuất phát từ các loại suy tính, Hoắc Phong không có giống hoàng huynh hần thê thiếp thành đàn, tự nhiên cũng không quá nhiều hài tử. Bất quá so sánh với con nối dòng của hoàng huynh, hần như vậy đã là nhiều.

Tại quý phủ Trương Trung, sau khi Y Trọng Nhân đến, Trương Trung liền vẫy lui nội thị đứng hai bên cùng Y Trọng Nhân mật đàm. Trương trung hạ giọng hỏi:

“Thời điểm xuất cung, người có thấy Việt Vương không ”

Không chút nào ngoài ý muốn khi Trương Trung biết hần cùng với Hoắc Phong gặp mặt, Y Trọng Nhân khóe miệng lạnh lùng mà gọi lên:

“Gặp được, Việt vương vẫn là như vậy ‘Không coi ai ra gì’”

Trương Trung cười cười:

“Việt Vương nói về chúng ta nếu không ‘Hoạn quan’, thì là ‘Yêu nhân’, Trọng Nhân không cần để tâm. Người và ta trung với Hoàng Thượng, chịu chút ủy khuất cũng không ngại.”

Y Trọng Nhân không quá cao hứng mà giật nhẹ khóe miệng, xem như ứng hạ. (chấp thuận)

Trương Trung nghiêm túc vài phần, nói:

“Chúng ta tra được Việt Vương có ý mưu phản, bất quá chứng cứ vẫn chưa đầy đủ, ta sợ đến lúc đó không đủ để phục chúng, nhưng Hoàng Thượng đã hạ chỉ, cho nên chuyện này chúng ta phải làm thật cẩn thận, Việt Vương trong tay có bảy mươi vạn binh mã, chúng ta phải cẩn thận.”

Y Trọng Nhân buông chung trà trong tay xuống:

“Không phải có người đưa ra chứng cứ thôi sao Chỉ cần có người bên cạnh Việt Vương vu khống hần muốn mưu phản, vậy chính là hần muốn mưu phản.”

Trương Trung nở nụ cười, quả nhiên là Trọng Nhân, suy nghĩ rất thấu đáo.

Y Trọng Nhân nói tiếp: “Bên người của Việt Vương có hai thủ hạ rất lợi hại nhưng lần này dường như không theo hần cùng hồi kinh, diệt cỏ phải diệt tận gốc, chỉ có triệt để chặt đứt cánh chim của Việt Vương, mới có thể cam đoan bảy mươi vạn binh mã trong tay Việt Vương bất loạn. Bằng không bắt Việt Vương, cũng khó bảo đảm sẽ không xuất hiện nhiều phiền toái. Hoàng Thượng, chính là ghét nhất phiền toái.”

Trương Trung gật đầu, nói: “Ta muốn diệt trừ những người bên cạnh đối với Việt Vương trung thành và tận tâm. Trọng Nhân, người có cao kiến nào không”

Y Trọng Nhân lạnh nhạt nói: “Tiến hành từ hai phía.”

“Nói thế nào”

Y Trọng Nhân không nói thẳng, ám chỉ nói: “Việt vương bị bắt, những bộ hạ của hắn khẳng định sẽ đến cứu hắn. Hoàng Thượng đã hạ chỉ, nếu ai lúc này bí quá hoá liều, dám kháng chỉ không tôn, vậy chẳng phải càng tỏ rõ trong lòng Việt Vương có mưu đồ sao”

“Ha ha, ” Trương trung vừa nghe liên tục gật đầu, “Không hổ là Trọng Nhân, việc này quả nhiên vẫn là chỉ có thể tìm người thương lượng, những người khác chỉ biết mang thêm phiền phức cho ta. Vậy chuyện này ta liền giao cho người, nhưng hai đứa nhi tử của Việt Vương...” Trương trung làm động tác giết.

Y Trọng Nhân ghé sát vào bên tai Trương Trung thấp giọng nói: “Ấu tử của Việt Vương vừa qua lễ đầy tháng không quá vài ngày. Đốc công đại nhân gần đây không phải là đang cần chút ‘Thuốc dẫn’ sao”

Trương Trung tâm động, trong mắt có một tia do dự. Y Trọng Nhân cầm tay Trương Trung: “Hết thầy giao cho thuộc hạ đi.” Kể đó hắn liền thối lui.

Trương Trung cực kỳ vừa lòng “Trọng Nhân a Trọng Nhân, bên cạnh ta nếu không có người kia thật sự là chặt đứt phụ tá đắc lực của ta a. Phủ đệ Việt vương không thiếu thứ tốt, người thích cái gì thì cứ lấy đi.”

“Tạ Đốc Công đại nhân.”

Y Trọng Nhân đứng dậy cáo lui, Trương trung cười để hắn rời đi. Trong lòng Trương Trung nghĩ đến con đường quyền lực của mình phải diệt trừ chướng ngại lớn nhất, hắn không khỏi vui mừng, cười ha ha.

Y Trọng Nhân rời khỏi phủ đệ Trương Trung lập tức triệu tập thủ hạ, Trương Trung cất cử một tâm phúc khác là thái giám Lưu Dự hiệp trợ Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân tại tổng đường Hồ An Vệ cùng bốn gã tập sự trong Ngự Thân Vệ thương lượng cụ thể việc an bài cùng thời gian hành động lần này. Trong lúc này, Y Trọng Nhân biết được tin tức, hai trăm nhân mã của Hoắc Phong trú đóng ở ngoài kinh đột nhiên thu doanh chuẩn bị rời đi, Trương Trung đã dặn dò Tôn Quý Vũ phái Ngự Thân Vệ đi chặn lại hai trăm người, cũng chỉ thị cho Y Trọng Nhân là Việt Vương e rằng muốn chạy trốn, kêu y trong chình.

Sau khi Y Trọng Nhân ấn định thời gian là nửa canh giờ, nhân mã của Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ trực tiếp xông vào Việt Vương phủ bắt người, y yêu cầu phải bắt sống Việt Vương, hai vị Vương phi cùng hai nhi tử của Việt Vương.

Trong Việt Vương phủ, người được phái đi vẫn không thấy đưa tin tức trở về, Hoắc Phong cảm giác được sự tình khẩn cấp. Hắn lập tức tìm đến hai vị phu nhân, để cho các nàng cải trang mang theo hài tử từ cửa sau xuất phủ, lập tức xuất kinh. Mà đúng lúc này, Hoắc Phong chiếm được một cái tin tức thực không xong. Thế tử Hoắc Văn Khai vốn đang chơi đùa trong hậu hoa viên đã không thấy, hai tên thị vệ cùng hai thị nữ đi theo cũng đã biến mất. Trong lòng Hoắc Phong nhất thời trầm xuống, Vương phi gấp đến độ thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Hoắc Phong nhanh chóng phái gia đình xuất phủ tìm kiếm, thời gian không đợi người, hắn một mặt tiếp tục an bài hai vị phu nhân cùng tiểu nhi tử xuất phủ trước. Nhưng lão thiên gia tựa hồ không tính toán buông tha cho Hoắc Phong, hắn còn chưa kịp đem phu nhân cùng tiểu nhi tử cất bước, bên ngoài Việt Vương phủ đã có một đội nhân mã đem vương phủ vây quanh. Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ lúc Hoắc Phong hồi kinh liền phái ra rất nhiều nanh vuốt (tay sai) giám thị hắn, trong vương phủ tự nhiên cũng có tai mắt của bọn họ, như thế nào không biết động tĩnh Hoắc Phong.

“Hoàng thượng có chỉ, lệnh Việt Vương ở trong phủ chờ tuyên triệu, bất luận kẻ nào bên trong Việt Vương phủ có ý định ly khai, người kháng chỉ, trảm!”

Hoắc Phong tại nội đại đường hai tay nắm chặt thành quyền, hắn biết Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ vẫn luôn giám thị hắn vì hắn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, bởi vì hắn trong tay có mấy chục vạn binh mã. Nhưng hắn thủy chung vẫn ôm một đường hy vọng, Hoàng huynh cho dù có ngu ngốc, có hồ đồ như thế nào đi nữa, cũng sẽ không nhượng hai cái tên hỗn đản kia động vào hắn. Mà đạo thánh chỉ này, mặc kệ có phải hoàng huynh tự mình sở hạ hay không, một chút hy vọng cuối cùng trong lòng Hoắc Phong toàn bộ dập tắt, chỉ còn sót lại hận ý cùng hối hận. Hối hận chính mình nhiều năm qua không chút thực tế hy vọng về tình huynh đệ này.

“Vương gia...” Hai vị Vương phi khóc, hài tử nằm trong lòng ngực trác phi tựa hồ cũng cảm giác được không khí xơ xác tiêu điều tràn ngập bốn phía, nên bắt đầu khóc nháo.

Hoắc Phong ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng, cơ hồ bóp nát hai nắm tay.

“Là ta hại các ngươi. Ta hẳn nên sớm một chút đem các ngươi rời đi.”

“Vương gia!”

Hai vị Vương phi quỳ gối trước mặt Hoắc Phong. Đại môn bị người từ bên ngoài dùng cây gỗ lớn phá, căn bản không cho Hoắc Phong có cơ hội đào tẩu, vài trăm người Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ tiến vào vương phủ, gặp người liền giết.

Hoắc Phong nhìn về phía ngoài cửa, nắm tay chậm rãi buông ra, ôm hai nữ nhân cùng hài tử vẫn còn quần tả của mình, thấp giọng nói một câu:

“Nếu bọn họ đổi các ngươi dụng hình, liền tự sát đi, ta sẽ chờ các ngươi trên đường xuống hoàng tuyền.”

“Thiếp thân tuyệt không liên lụy Vương gia!”

Yêu ma hướng lại đây, Vương phi liền rút ra trăm cài tóc trên đầu dùng sức đâm vào ***g ngực mình. Ai cũng biết, mặc kệ là rơi vào tay Hồ An Vệ hay Ngự Thân Vệ, thì đều sẽ bị tra tấn so với cái chết còn thống khổ hơn.

“Vương gia, tha thứ thiếp thân.”

Trắc phi khóc giơ trăm tử (trăm cài tóc) trong tay lên, dùng sức đâm về phía hài tử trong ngực. Ngay lúc đó, một cái roi bay tới, quần lấy hài tử trong ngực trắc phi, tiếng khóc của hài tử đột nhiên ngân cao.

“Hài tử của ta!”

“Y Trọng Nhân!”

Hoắc Phong buông chính phi đã chết trên đùi mình xuống, cầm lấy đại đao trên bàn liền hướng người kia vọt tới. Nhân mã Y Trọng Nhân xông tới, trắc phi lần thứ hai giơ cây trăm trong tay kề ngay vào vị trí trái tim của chính mình đâm xuống.

“Ngọc nhi!”

Hoắc Phong hiện tại đã cảm nhận được cái gọi là tan nát cõi lòng đau thương muốn chết. Nhìn hai vị phu nhân nằm trong vũng máu, lại nhìn đến ấu tử bị thủ hạ của Y Trọng Nhân ôm vào trong ngực đang khóc lớn, lại nghĩ đến trưởng tử chẳng biết đã đi đâu, đại đao trong tay Hoắc Phong chém vào nhóm yêu ma mưu toan muốn bắt hắn..

Y Trọng Nhân đưa tay ngăn lại binh lính đang muốn tiến lên, bọn lính liền ngừng lại. Hắn rút nhuyễn kiếm bên hông ra, thân hình nhoáng lên một cái, liền xuất hiện trước mặt Hoắc Phong đang chém giết đến đỏ cả mắt.

Đây là lần đầu tiên Y Trọng Nhân cùng Hoắc Phong chính diện giao thủ. Võ công của Y Trọng Nhân ngay cả đại nội cao thủ đều phải kính sợ hắn ba phần, mà Hoắc Phong là mãnh tướng hàng năm đóng giữ biên quan, đã từng giết địch vô số khiến hắn có một thân khí chất ngoan lệ của võ tướng. Trong nháy mắt, thê ly tử tán, hắn căn bản không tính toán sống mà trong lòng cũng biết chính mình sống không được, Hoắc Phong liền phát thệ, trước khi chết cũng muốn kéo những người này chết theo mình, Y Trọng Nhân chính là trong số đó.

Đao quang kiếm ảnh, đến đến đi đi hoa cả mắt, nhóm binh lính vây quanh đại đường đều thối lui ra ngoài để tránh bị ngộ thương, tiếng khóc nỉ non của anh nhi (trẻ sơ sinh) cùng với mùi huyết tinh nồng đậm bốn phía, Việt Vương phủ huyết vũ trung phiêu lay động.

Năm năm trước, một nhà Chương Thừa tướng chết thảm, bộ hạ Hoắc Phong liền từng khuyên hắn khởi binh. Nam Sở quốc đã không hy vọng. Đường kim hoàng thượng ngu ngốc, chỉ lo đến ăn uống hưởng lạc, Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ nắm giữ triều đình, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ hạ độc thủ với hắn. Nhưng Hoắc Phong lần lượt do dự, khởi binh đâu có dễ dàng như vậy, một khi thất bại, không chỉ tánh mạng của người thân khó giữ, mà còn phải chịu thêm ô danh phản loạn. Dù sao hắn vẫn cho rằng, hoàng huynh sẽ nhớ đến tình huynh đệ, cùng một mẫu sinh ra sẽ không dụng đến mình. Kết quả là, nguyên lai người nhu nhược nhất lại là hắn! Tại sao hắn lại còn mang hi vọng với vị hoàng huynh đã mục nát đến tận

xương tủy kia! Nhìn xem thiên hạ này! Nhìn xem đám yêu ma này! Nhìn phu nhân của hần chết thảm! Nhìn hài tử của hần bị người cướp đi! Hần thậm chí vô pháp đem hài tử cướp về!

Cửu hận tràn ngập cùng toàn bộ khuất nhục của Hoắc Phong đều nhắm về phía người đang ngăn trở hần, chỉ nhắm về phía Y Trọng Nhân mà giờ phút này khiến hần hận thấu xương. Trên gương mặt Y Trọng Nhân vẫn là lớp trang điểm quý mị kia, một bộ nhạo báng lạnh như băng. Tựa hồ cười nhạo sự bất lực của hần, cười nhạo hần ngu xuẩn.

“Đương!”

Đại đao rời khỏi tay, trên không trung tóe ra một mảnh huyết hoa rồi thẳng tắp cắm vào bức tường gạch xanh. Có vài tên binh sĩ Hồ An Vệ tránh không kịp liền bị chém đứt cổ. Ngực Hoắc Phong trực tiếp trúng một cước của Y Trọng Nhân, thân thể nặng nề bay ra xa một trượng. Bóng người chớp động, Y Trọng Nhân giơ kiếm kề cổ Hoắc Phong, chân đạp trên ***g ngực của hần. Hoắc Phong phun ra một ngụm máu, hai mắt hung ác mà trừng đối phương.

“Vương gia, nô tài bất quá là phụng chỉ đến mang Vương gia tiến cung, Vương gia phản ứng như vậy phải chăng có điểm thái quá.” Y Trọng Nhân đảo mắt nhìn hai vị nữ nhân nằm trong vũng máu.

“Muốn bốn vương tiến cung một đạo thánh chỉ là đủ rồi, một tên hoạn quan như người chạy đến quý phủ của bốn vương làm cái gì?” Vô pháp đứng dậy, Hoắc Phong không chút lưu tình tức giận mắng Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân trong mắt lóe hàn quang, ẩn nhẹ mũi kiếm kề trên cổ Hoắc Phong tạo nên một lần máu.

Khom người điểm huyết đạo của Hoắc Phong, Y Trọng Nhân thối lui, thanh âm so với vừa rồi lạnh hơn vài phần: “Tuyên chỉ.”

Một vị thái giám xuất hiện tại môn khẩu (cửa lớn), trên tay là một đạo thánh chỉ. Hần mở ra thánh chỉ, tiếng nói lạnh lạnh mang theo tàn nhẫn:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Việt vương tay nắm trọng binh, ý đồ mưu loạn gây họa cho triều đình...”

Nghe được câu nói đầu tiên, Hoắc Phong liền trầm thấp nở nụ cười, đến nỗi khúc sau của thánh chỉ viết cái gì, hần căn bản không cần nghe nhiều. Tay nắm trọng binh... Ý đồ mưu phản... Hoàng huynh a hoàng huynh, ngài thật đúng là hảo hoàng huynh của ta a!

“Ha ha a, ha ha ha ha... Trương trung! Lưu Quý Vũ! Bốn vương nguyên rửa toàn gia các người!”

Y Trọng Nhân một cước đá vào á huyết (huyết cam) của Hoắc Phong, tiếng mắng chửi đột ngột im bặt. Thối lui từng bước, đem nhuyển kiếm quần trên thắt lưng, Y Trọng Nhân từ trong lòng lấy ra quỳn khăn (khăn lụa) xoa xoa hai tay trắng nõn, rồi mới đem khăn lụa ném trên mặt Hoắc Phong.

“Mang đi.”

Bọn lính chen chúc mà vào, nhắc Hoắc Phong không thể động lên, đem người mang đi.

“Oa a —— ”

Nghe tiếng khóc của nhi tử, Hoắc Phong không thể động không nói nên lời gắt gao nhắm chặt mắt. Hài tử, phụ vương, thực xin lỗi người. Phụ vương đáp ứng người, nếu có kiếp sau ta nhất định sẽ lại là phụ vương của người, tái không cho người chịu ủy khuất cùng khi dễ như thế. Hài tử, kiếp sau, phụ vương nhất định cho người một cái tên thật dễ nghe, nhất định!

Hoắc Phong bị người Hồ An Vệ mang đi, Việt Vương phủ trong một ngày mọi thứ đều bị đảo lộn, những đồ vật đáng giá trong phủ đều được tùy tiện ghi chép lại rồi đem toàn bộ nhập vào phủ Y Trọng Nhân, còn Gia Chính để bên kia, chỉ cần Trương Trung ra mặt công đạo một tiếng là được. Gia Chính để hiện đang trầm mê mỹ sắc cũng không có tinh lực đi quản sống chết của huynh đệ.

Lưu Dự đi đến trước mặt Y Trọng Nhân, thấp giọng hỏi: “Thiên hộ đại nhân, hài tử kia...”

Y Trọng Nhân lạnh lùng nhìn qua, Lưu Dụ co rúm lại, lập tức cúi đầu. Y Trọng Nhân thấp giọng, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được, nói: “Chuyện đứa nhỏ này đại nhân đều có xử lý, bớt lo chuyện người khác.”

“Dạ.”

Không liếc mắt nhìn Lưu Dụ một cái, Y Trọng Nhân ôm hài tử đi ra ngoài. Sau khi Y Trọng Nhân rời đi, Lưu Dụ nín lặng, trong mắt tràn đầy phần hận. Nếu năm đó người cứu Thái Tử là hắn, thì Y Trọng Nhân có thể dựa vào cái gì để leo lên đầu hắn ngồi chứ! Y Trọng Nhân, người chờ đợi, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ cho người quỳ gối trước mặt ta liếm ngón chân ta! Sai người đem thi thể hai vị Vương phi đưa đến nha môn Hồ An Vệ, Lưu Dụ vội vàng rời khỏi Việt Vương phủ đến quý phủ Trương Trung bẩm báo.

Trương Trung một mực ở trong phủ chờ tin tức, sau khi Y Trọng Nhân đem Hoắc Phong đi thì tin tức liền đến tay. Có chút tiếc nuối vì hai vị Vương phi của Việt Vương đều chết, thiếu đi hai lợi thế, bất quá hai người kia là tự sát mà chết, Trương Trung cũng không có gì để trách cứ. Không chỉ không trách cứ, hắn còn vạn phần vừa lòng việc Y Trọng Nhân đúng lúc cướp được hài tử kia.

“Độc Công đại nhân.”

Ngoài cửa có người cầu kiến. Trương Trung thuận miệng lên tiếng, Lưu Dụ khom người tiến vào.

“Độc Công đại nhân, Việt Vương đã được mang đi, nhưng Việt Vương thể tử lúc ấy không ở trong phủ, chẳng biết là đi đâu, nô tài đã phái ra nhân mã đi tìm hắn, tuyệt không cho hắn chạy thoát.”

“Àn, ta đã biết, Trọng Nhân xuất mã, Việt Vương tự nhiên chạy không thoát. Sau khi bắt được Việt vương thể tử liền trực tiếp xử tử.”

“Dạ.” Lưu Dụ chịu đựng bất mãn trong lòng, tiến lên hai bước nhỏ giọng nói: “Thiên hộ đại nhân mang đi tiểu nhi tử của Việt Vương. Nô tài hỏi hắn muốn xử trí như thế nào, lại bị Thiên hộ đại nhân răn dạy một chút. Nô tài trong lòng sợ hãi, nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, vạn nhất...”

“Câm miệng!”

Trương Trung gầm lên một tiếng, làm Lưu Dụ hoảng sợ, bảo hạ nhân trong phòng đều lui ra, đóng cửa lại, Trương Trung giáo huấn nói:

“Lưu Dụ a Lưu Dụ, ta vẫn luôn đem ngươi mang theo bên người tận tâm bồi dưỡng, ngươi quả thực chính là óc heo mà!”

Lưu Dụ vừa nghe liền luống cuống, vội vàng quỳ xuống: “Thỉnh độc công đại nhân minh giám!”

“Minh giám cái rắm!” Trương Trung trực tiếp một cước đá Lưu Dụ lăn qua một bên, Lưu Dụ lại chồm dậy bò qua quỳ dưới chân Trương Trung, mạnh mẽ dập đầu. Trương trung chỉ vào trán Lưu Dụ mắng: “Ngươi cả ngày trách móc Trọng Nhân được sủng ái hơn mình, sao ngươi không ngấm lại là vì cái gì. Ngươi một quả óc heo liền so với Trọng Nhân một nửa cũng không bằng! Thật sự là uống phỉ ta đối với ngươi khổ tâm bồi dưỡng! Chuyện hài tử ngươi còn dám lảm nhảm ta liền đem ngươi đi uy cầu! Lăn xuống đi!”

“Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận, nô tài ngu dốt, đại nhân bớt giận!”

“Lăn xuống!”

Lưu Dụ nằm úp sấp lăn ra ngoài. Quỳ gối ngoài cửa, mồ hôi lạnh của hắn ứa ra, vắt hết óc suy nghĩ vì nguyên nhân gì mà mình bị mắng. Suy nghĩ kỹ nửa ngày, nghĩ đến chân đều đã quỳ đến tê rần, Lưu Dụ mới hoảng sợ “A” một tiếng, vội vàng che miệng lại. Tất chính mình hai cái bạt tai, hắn từ dưới đất đứng lên hoảng hốt thất thố mà rời đi. Hắn làm sao lại quên mất việc dưỡng thân của độc công đại nhân chứ!

4. Quyển 1 - Chương 3

Đệ tam chương

Từ ba năm trước đây Trương Trung bắt đầu âm thầm ăn một loại thức ăn đặc biệt gọi là “Thuốc bổ”, nghe nói có thể kéo dài tuổi thọ, còn có khả năng làm cho cái kia từng bị cắt, một lần nữa dài ra. Thuốc bổ

này yêu cầu một loại thuốc dẫn đặc biệt —— chính là máu của anh nhi dưới hai tuổi. Tìm vài anh nhi thì quá dễ dàng, nhưng muốn mỗi ngày không gián đoạn mà uống máu của hài tử thì không dễ dàng như vậy, huống chi loại sự tình này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Chuyện này chỉ có Trương Trung và vài thân tín bên người biết, Lưu Dụ cùng Y Trọng Nhân nằm trong số đó. Thời gian Lưu Dụ đi theo bên người Trương Trung so với Y Trọng Nhân lâu hơn, Trương Trung đối với Lưu Dụ cũng thập phần tín nhiệm hơn, mà Y Trọng Nhân võ công cao cường, tính tình lại lãnh tĩnh, sau lưng còn có Như Quý phi là chỗ dựa vững chắc, Trương Trung tín nhiệm thì có nhưng vẫn có chút kiêng kỵ, cho nên việc tìm anh nhi Trương Trung đều giao cho Lưu Dụ đi làm.

Lưu Dụ chân thành có thừa, thông minh không đủ, Y Trọng Nhân phơi bày năng lực càng ngày càng mạnh sau đó Trương Trung đối Lưu Dụ cũng dần dần bất mãn, liền như ấu tử của Việt Vương mà nói. Y Trọng Nhân có thể nghĩ đến đem đứa bé này làm thuốc dẫn, Lưu Dụ lại chỉ muốn nhờ cỏ phải nhờ tận gốc. Nhỏ cỏ nhờ tận gốc chẳng lẽ hần chưa từng nghĩ tới sao! Trương Trung lắc đầu liên tục. Nguyên bản hần còn muốn bồi dưỡng một người có thể dùng đến kiếm chế Y Trọng Nhân, nhưng xem ra là thực khó khăn. Bất quá Y Trọng Nhân có thể nghĩ đến dùng nhi tử Việt Vương cho hần làm thuốc dẫn, kia đối với hần chân thành cũng không hề kém Lưu Dụ, Trương Trung trong lòng có hơi so sánh.

Cho dù Lưu Dụ ngu ngốc cũng biết chuyện này hần làm ngu đến mức nào. Cũng không quan tâm cái gì ghen tị hay không ghen tị, hỏi rõ ràng Y Trọng Nhân hiện tại ở đâu, tâm Lưu Dụ đầy hoảng loạn nhanh chóng đi qua. Chọc giận Đốc Công đại nhân, hần chỉ cầu chuyện của Việt Vương mà lấy công chuộc tội, bằng không thì thật sự nguy rồi. Lưu Dụ không ngừng mà chà lau mồ hôi lạnh, nghĩ đến Y Trọng Nhân tại Việt Vương phủ nhìn hần bằng ánh mắt kia, hần liền run run.

Trong đại lao Hổ An Vệ, Y Trọng Nhân ngồi ở trên ghế tựa, một tay chống đầu, dẫn theo vài phần biếng nhác mà nhìn về phía trước. Không hợp với khung cảnh chính là phía trước có ba cột trụ trên đó trói ba người nam nhân, người ở giữa vừa mới bị bắt tới là Hoắc Phong, hai người khác là Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài chưa kịp thoát thân. Trong hỏa lò, que ủi đã đốt đến đỏ bừng, ba người thân trên vạm vỡ trần trụi trong tay cầm một cái roi. Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài trong miệng đều bị bó khăn nhét, còn Hoắc Phong bị điểm huyết đạo gắt gao mà trừng Y Trọng Nhân, hận không thể ăn tươi nuốt sống y.

Trên người Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài đều có không ít vết roi, Y Trọng Nhân ý bảo thủ hạ đem bó khăn nhét trong miệng hai người lấy ra. Miệng được tự do, trong lòng biết chính mình sống không được hai người lập tức chửi ầm lên.

“Tên cầu hoạn quan! Ta X ngươi tám đời...”

“Sư” một tiếng, chỉ thấy Y Trọng Nhân khoát tay, Hoắc Phong kêu rên một tiếng.

Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài ngừng mắng chửi, ngược lại sợ hãi mà hô to: “Vương gia! Vương gia ngài xảy ra chuyện gì!”

Y Trọng Nhân ngồi thẳng thân thể, mâu trung ánh sáng lạnh lưu chuyển:

“Nếu ta còn nghe được các ngươi mắng ta một câu nào, ta tại trên người hần trát một châm.”

Tay phải vừa thu lại, Hoắc Phong vai trái run rẩy. Hai người lúc này mới phát hiện trong tay Y Trọng Nhân có một sợi chỉ, một đầu sợi chỉ là một cây châm dài mảnh bằng bạc. Vừa rồi, cây châm này trực tiếp cắm vào bả vai Hoắc Phong.

Hoàng Hãn ánh mắt màu đỏ: “Có bản lĩnh hướng gia gia mà đánh! Gia gia không sợ người!”

“Sư!”

Y Trọng Nhân tay lại vừa nhấc, Hoắc Phong lần thứ hai phát ra kêu rên.

“Tiếp tục mắng a.” Y Trọng Nhân thu tay lại, cây châm từ trong vai trái Hoắc Phong đi ra. Hoàng Hãn không dám mắng nữa, vị đại hán này thân cao bảy thước bởi vì chính mình làm hại Vương gia bị châm đâm mà áy náy đến mức rơi nước mắt.

“Vương gia! Vương gia ngài ra làm sao!”

Hoắc Phong lắc đầu, muốn bọn họ không cần để ý, bất quá là một cây châm, không đau.

“Việt Vương” Y Trọng Nhân mở miệng, “Không muốn thủ hạ của người chịu khổ, ngài liền chiêu hàng đi, chỉ cần ngài nhận, ta liền cho bọn hần được thống khoái.” Y Trọng Nhân nhìn nhìn chằm chằm trong tay, “Vương gia hần nên biết thủ đoạn của ta chứ.”

“Vương gia, chúng ta không sợ chết.” Hứa Bách Tài trừng mắt nhìn Y Trọng Nhân hận không thể nuốt chửng hần.

Y Trọng Nhân khoát tay, roi trong tay ba vị hình quan lắc lắc.

“Đánh.”

Roi hạ xuống, Hoắc Phong cơ hồ cắn chặt răng, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài không muốn Vương gia lo lắng, nên hai người cắn chặt miệng dùng sức chịu đựng. Roi dừng ở trên người sự đau đớn so với bọn hần mong muốn nhẹ hơn nhiều, không sao cả! Nếu có thể còn sống đi ra ngoài, bọn họ nhất định làm thịt tên cầu hoạn quan này! Tiên thi!*

*ý là nếu anh Y Trọng Nhân chết thì không được chôn cất đằng hoàng mà còn bị treo lên đánh bằng roi cho thịt da bong tróc (đánh chừng nào thịt rớt hết ra mới thôi >__

5. Quyển 1 - Chương 4

Đệ tứ chương

Hai người ở Nguyệt Quan đài trong chùng đến giờ Tý thì Y Trọng Nhân mệt mỏi đánh vài cái ngáp. Lưu Dụ thấy thế lập tức nói: “Thiên hộ đại nhân đi xuống nghỉ ngơi đi, hạ thần sẽ ở lại đây xem chừng.”

Y Trọng Nhân liếc mắt nhìn hần, rõ ràng không tín nhiệm.

Lưu Dụ chịu đựng lửa giận, nói: ” Võ công của hạ thần tự nhiên không thể sánh bằng Thiên hộ đại nhân, nhưng trong coi vài tên phản tặc vẫn có thể làm được. Huống chi ở đây nơi nơi đều là Hồ An Vệ còn có người của Ngự Thân Vệ, cho dù có người muốn cứu đi Việt Vương, cũng phải xem bọn chúng có tay trong tiếp ứng hay không. Lại nói, hạ thần cũng không phải lần đầu tiên ở chỗ này trong coi.”

Lần này là hần lấy công chuộc tội, có cơ hội nhất định phải nắm chắc!

Nhìn chằm chằm Lưu Dụ, khi đối phương g ngày càng thấp thỏm là lúc Y Trọng Nhân đứng lên: “Vậy vất vả Lưu đại nhân.”

“Là việc nên làm.”

Y Trọng Nhân mang theo Ách Ba ly khai. Hoắc Phong đầu hơi hơi nâng lên, nhìn Y Trọng Nhân đi xuống đài. Lúc lên ngựa, Y Trọng Nhân hướng nơi này liếc mắt một cái, rồi mới giục ngựa rời đi. Hoắc Phong lại cúi đầu, bộ dáng yếu ớt.

Y Trọng Nhân vừa đi, Lưu Dụ lập tức thẳng thắt lưng. Trước vậy người tới uy một chút cơm nước cho Hoắc Phong, miễn cho hần đói chết. Rồi Lưu Dụ ngồi ở vị trí Y Trọng Nhân từng ngồi, hít chút tinh dầu nâng cao tinh thần, trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Hoắc Phong bị trói ở nơi đó. Buổi tối thường thường là thời điểm tặc nhân thích động thủ, hần cần phải xốc lại mười hai vạn phần tinh thần.

Thấy đã qua giờ Tý, Lưu Dụ dù có tinh thần đi nữa cũng không chống cự nổi chu công vậy gọi. Nhiều lần thiếu chút nữa ngủ gật, hần đơn giản đứng lên đi xuống Nguyệt Quan đài. Không ngồi thì sẽ không dễ dàng mệt rũ rời như vậy. Đi vòng quanh ba người phạm nhân vài vòng, thuận tiện đá họ mấy đá, Lưu Dụ ảo tưởng chính mình vinh quang có một ngày trở thành đệ nhất thái giám.

Lúc này, một tên thái giám dưới quyền Lưu Dụ cưỡi ngựa chạy vội tới, nhìn qua rất cấp bách. Đi đến trước mặt Lưu Dụ, hần nhảy xuống trực tiếp đi qua kê sát lỗ tai Lưu Dụ:

“Tổng dịch đại nhân, người của chúng ta phát hiện được tung tích của Việt Vương Thế tử, nhưng chúng ta nhân thủ không đủ, vạn nhất Thiên hộ đại nhân bên kia nhanh chân đến trước vậy phải làm sao ”

“Cái gì!” Lưu Dụ đem người nọ kéo đến một bên, hưng phấn mà nói: “Tìm được Việt Vương Thế tử ”

Người nọ mãnh liệt gật đầu, lo lắng mà nói: “Nô tài nghe phân phó của đại nhân ngài, ai cũng chưa nói, vội vàng lại đây nói cho ngài. Nhưng chúng ta nhân thủ không đủ, Việt Vương Thế tử có người che chở bên mình, nhìn qua là muốn trốn chạy về hướng đông, chúng ta phải đi trước một bước bắt lấy hắn trước khi hắn đào thoát.”

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một! Nếu như có thể đuổi kịp trước Y Trọng Nhân bắt lấy Việt Vương Thế tử, đây tuyệt đối là một cái công lớn. Đầu óc Lưu Dụ chưa bao giờ xoay chuyển nhanh như thế. Nhìn liếc mắt nhìn binh lính bốn phía, hắn nhỏ giọng nói:

“Người khản cấp tiếp tục xem hướng đi của Việt Vương Thế tử, ta lập tức phái người đuổi theo.”

“Chính là chúng ta không đủ người a. Nếu phái người như ngài nói ắt phải kinh động đến Thiên hộ đại nhân, còn có khả năng kinh động Đốc Công đại nhân.”

“Người thật sự là rất ngặt a!” Lưu Dụ nhin không được cho đối phương một bạt tay, “Ta nói có người là có người, người nhanh đi đi!”

“... Vâng!” Tiểu thái giám khẽ cắn môi, lên ngựa rất nhanh rời đi.

Lưu Dụ liếc mắt nhìn bốn phía, vẫy thủ vệ quan lại, nói: “Đốc Công đại nhân có chuyện quan trọng muốn làm, người xuất một nửa nhân mã đi theo ta.”

“Việc này...” Thủ vệ quan không dám nghe mệnh, nơi này chính là có tội phạm quan trọng.

Lưu Dụ nóng nảy, hắn có thể biết được tin tức Thế tử, Y Trọng Nhân cũng nhất định có thể biết được. Trong tay Y Trọng Nhân chính là có mấy ngàn người! Lưu Dụ trực tiếp lấy ra lệnh bài của chính mình:

“Còn không nghe lệnh! Phá hủy đại sự của Đốc Công, người muốn đầu rơi xuống đất sao!”

Nghĩ đến thủ đoạn của Đốc Công đại nhân, Quan thủ vệ rừng mình một cái, ngẫm lại Lưu Dụ là người bên cạnh Đốc Công đại nhân, hắn nói hắn là không sai. Quan thủ vệ lập tức điều động một nửa binh mã ở đây đi cùng Lưu Dụ. Mang theo binh mã nhưng trong lòng Lưu Dụ như lửa đốt hướng bên ngoài kinh thành chạy như điên, hắn nghĩ đến vinh hoa phú quý ngay tại trước mắt, rất nhanh là có thể nắm được!

Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài bất động thanh sắc mà nhìn Lưu Dụ dẫn theo rất nhiều người rời đi, trong lòng có lo lắng cũng có nghi hoặc. Lo lắng có phải hay không Nguyễn Hình Thiên bọn họ đến, nghi hoặc lại là Nguyễn Hình Thiên bọn họ hẳn là không thể đến nhanh như vậy. Tên cầu hoạn quan Trương Trung sao dễ dàng rút đi một nửa người như vậy Đã xảy ra chuyện gì

Hoắc Phong tự nhiên cũng chú ý tới, nhưng hắn vẫn là cúi đầu không nhúc nhích. Ánh trăng tròn tròn treo trên trời cao, đôi môi khô nứt của Hoắc Phong mở ra:

“Hiện tại, canh mấy rồi ”

Hứa Bách mới nhìn chung quanh xem, không xác định mà nói:

“Khoản giờ Sửu chẳng ”

Hoàng Hãn thì nói: “Hình như ta vừa mới nghe được có tiếng đánh keng báo canh ba.”

Giờ Tý, canh ba Hoắc Phong mím chặt môi. Trên vai tựa hồ bị ai vỗ ba cái. Ngửa đầu nhìn ánh trăng trên trời cao, một màn năm năm trước đột nhiên thực rõ ràng mà xâm nhập vào tâm trí hắn.

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...”

Có tiếng vó ngựa đến gần, Hoắc Phong lập tức hồi thần, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài nhìn lại hướng cổng vào của Nguyệt Quan đài, nghe tiếng vó ngựa như vậy chắc là không ít binh mã, phải có đến cả ngàn người đi. Hai người cười lạnh, là lo lắng nên phái người lại đây sao

“Người nào !”

“Ngự Thân Vệ phụng lệnh Ti Sử đại nhân chỉ thị tăng cường nhân mã đến giám sát tù phạm.”

Nhìn lệnh bài trên tay đối phương quả thực là của Ngự Thân Vệ, lại nghĩ đến Lưu Dụ mang đi một nửa binh mã, Quan thủ vệ bèn hạ lệnh cho vào. Người dẫn đầu dẫn theo một nhóm nhân mã tiến vào bên trong

Nguyệt Quan dài, một bộ phận khác thì được huấn luyện có trật tự mà chạy đến bốn phía trên tường thành đứng lại, cùng binh lính Hồ An Vệ đứng chung một chỗ.

Quan thủ vệ đánh vài cái ngáp mệt mỏi rồi đến vị trí của mình tiếp tục ngủ gật. Người dẫn đầu sau khi tiến vào Nguyệt Quan dài lập tức hạ lệnh binh lính đi theo tản ra. Nhìn đến người kia, nếu không phải Hoàng Hân cùng Hứa Bách Tài đang vô cùng đói bụng đến không có khí lực, thì hai người tuyệt đối sẽ kêu ra tiếng. Hình Thiên!

Hướng hai người nháy mắt, làm cho bọn họ không cần phát ra tiếng động, người dẫn đầu đi đến trước mặt Hoắc Phong. Hoắc Phong ngẩng đầu, trong mắt chợt lóe tia kinh ngạc rồi biến mất. Hướng đối phương hơi gật đầu, Hoắc Phong thân thể đột nhiên phát lực, dây thừng buộc chặt trên người hắn lập tức cắt thành từng khúc. Cùng lúc đó, Nguyễn Hình Thiên phát ra một tiếng thét dài, binh lính “Ngự thân vệ” cùng đứng chung một chỗ với Hồ An Vệ đột nhiên từng người rút ra binh khí, giơ tay chém xuống.

Tiếng kêu thảm thiết đánh vỡ buổi đêm yên tĩnh. Nguyễn Hình Thiên rút ra chủy thủ cắt đứt dây thừng trói trên người Hoàng Hân cùng Hứa Bách xuống, gấp rút nói: “Đi!” Có người dắt tới ba con ngựa, ba người nhanh chóng leo lên. Bên kia, thủ vệ quan hô lớn:

“Cấp tốc bẩm báo Thiên hộ đại nhân! Chúng ta trúng kế!”

“Sư!”

Xa xa truyền đến một mũi hỏa tiễn (mũi tên lửa), bắn thẳng ngực Quan thủ vệ.

Hoắc Phong trong tay vẫn luôn nắm đồ vật nhét vào vạt áo, hạ lệnh:

“Đi mau!” Rồi vung roi quát ngựa

Nhóm binh lính giả trang “Ngự Thân Vệ” không chút hiếu chiến, một bên chém giết một bên lên ngựa hướng ra bên ngoài. Một người bịt mắt đứng trên cây đại thụ ở khoảng cách khá xa nhìn Nguyệt Đài, cung tiễn trong tay nhắm ngay tay sai của Hồ An Vệ.

“Sư!”

Người nọ đứng ngược ánh trăng nên không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn tấm vải che mặt màu đen. Hoắc Phong hướng đối phương ôm quyền cảm tạ, sau đó ra roi thúc ngựa. Nguyễn Hình Thiên từ bên hông ngựa cầm lấy một cái bao, ném ra bên ngoài.

“Vương gia, mặc vào!”

Tiếp theo, hắn lại ném cho Hoàng Hân cùng Hứa Bách Tài mỗi người một cái bao vải.

Hoắc Phong một tay mở bao, bên trong là một thân quần áo Ngự Thân Vệ. Hai chân hắn kẹp chặt bụng ngựa, rất nhanh khoác y phục vào. Hoàng hân ở bên kia hô lên: “Có cái gì ăn không, đói muốn chết!”

“Trong túi có đó!”

Hoàng Hân tùy tiện khoác bộ binh phục vào, rồi thò tay mở túi, quả nhiên thấy có hai bánh bột ngô. Hắn cầm lên bắt đầu ăn như lang thôn hổ yết. Hứa Bách Tài cũng ăn, cả hai đều đã cực kỳ đói bụng.

“Vương gia, ngài có khỏe không”

Nguyễn Hình Thiên lo lắng hỏi. Hoắc Phong không ăn bánh bột ngô, hai mắt như đờ đẫn mà nhìn về phía trước nói: “Chưa bao giờ tốt hơn lúc này, Hạ Giáp đâu”

“Hắn hiện tại đang ở ‘nhà’ trong coi, để tránh có người nhân cơ hội gây rối.”

Tiếp theo, Nguyễn Hình Thiên áy náy mà nói: “Thuộc hạ không có tìm được Thế Tử điện hạ, cũng chưa cứu được tiểu thiếu gia.”

“Bọn họ rất an toàn.”

Lời nói của Hoắc Phong khiến ba người chấn động. Nhưng hắn không giải thích, chỉ hỏi:

“Người dẫn theo bao nhiêu nhân mã”

Nguyễn Hình Thiên nói:

“Mặt tướng dẫn theo hai ngàn người trở về, sợ làm cho người khác chú ý, bứt dây động rừng. Hiện tại có một nửa huynh đệ đợi ở ngoài kinh thành chờ hội hợp cùng Vương gia.”

“Chúng ta làm sao lao ra thành được” Hoàng Hãn có chút lo lắng hỏi.

Nguyễn Hình Thiên trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa, nói: “Chúng ta cứ xông ra bên ngoài là được, cổng thành sẽ tự động mở ra.”

Hoàng Hãn sửng sốt, bất quá thấy bộ dáng của Nguyễn Hình Thiên không giống như là nói giỡn, hần ngậm miệng không hỏi. Cùng lắm thì chính là lại bị bắt trở về.

Một đám người một đường thông suốt chạy về phía cổng thành. Hoắc gia quân giả trang thành binh lính Ngự Thân Vệ đem Hoắc Phong, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài vây vào giữa. Phía cổng thành những cây đuốc sáng tận trời, Nguyễn Hình Thiên làm một cái thủ thế —— xông lên! Hoắc Phong, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài cúi đầu, che lại mặt mình.

Hoắc Phong cúi xuống lập tức quan sát động tĩnh ở cổng thành. Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài ngừng thở, tim đập gia tốc. Cách cổng thành càng ngày càng gần, Nguyễn Hình Thiên giơ lên đệ nhất lệnh bài phóng về hướng cửa thành.

Thủ vệ cổng thành nhìn đến bọn họ, chẳng những không ngăn trở, còn rất nhanh dọn những chướng ngại trên đường trước cổng thành đi. Nguyễn Hình Thiên mang theo đại đội nhân mã xông ra cổng thành. Khi mọi người đều đã ra ngoài, Hoắc Phong, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài đều quay đầu lại nhìn thoáng qua. Hoàng hãn cùng Hứa Bách Tài một bụng nghi hoặc, bọn họ, liền cứ như vậy mà thoát được !

Nguyễn Hình Thiên không hạ lệnh giảm tốc độ, mà quyết định để nâng cao sỹ khí tiếp tục ra roi thúc ngựa cùng một ngàn danh binh lính nhanh chóng hội hợp. Sau khi bọn họ lao ra ngoài kinh thành không lâu, thủ vệ cổng thành bị nhân mã Hồ An Vệ khống chế, Y Trọng Nhân mang theo mấy ngàn binh lính Hồ An Vệ ra khỏi thành, ở ngoài thành binh lính chia làm hai đường khác nhau đuổi theo.

Trong phủ Trương Trung, một người trong lòng run sợ mà quỳ trên mặt đất, Trương Trung sắc mặt âm trầm mà ngồi ở ghế trên, căn rằng: “Người nói Lưu Dụ mang đi một nửa thị vệ ở Nguyệt Quan đài lên lút ra kinh”

“Vâng! Y đại nhân vốn là muốn ở lại Nguyệt Quan đài trông coi, nhưng Lưu đại nhân vẫn luôn khuyên nhủ Y đại nhân trở về nghỉ ngơi, Y đại nhân liền đi trở về. Nào biết vừa qua khỏi giờ Tý, Lưu đại nhân liền điều đi một nửa thủ vệ rời khỏi Nguyệt Quan đài, nói là phụng mệnh lệnh của ngài muốn đi tra chuyện đại sự gì đó. Quan thủ vệ của Nguyệt Quan Đài không dám không nghe theo, để cho Lưu đại nhân đem người mang đi. Kết quả Lưu đại nhân mới vừa đi không bao lâu, một đội nhân mã Ngự Thân Vệ đã tới, nói là phụng mệnh Ti Sử đại nhân tăng cường nhân mã cho Nguyệt Quan đài, đối phương cầm lệnh bài của Ngự Thân Vệ, đều mặc binh phục của Ngự Thân Vệ, quan thủ vệ liền tin tưởng. Nào ngờ, đám người kia vừa tiến vào Nguyệt Quan đài thì bắt đầu giết người, quan thủ vệ chết ngay tại chỗ. Bọn họ cướp đi Việt Vương cùng hai tên thuộc hạ của hần, trực tiếp ra kinh thành.”

“Quan thủ thành tại sao không đề ra nghi vấn!”

” Thời điểm Lưu đại nhân ra khỏi thành nói là vì Đốc Công ngài làm chuyện quan trọng, quan thủ thành cho rằng đám người trộm cướp giả trang thành Ngự Thân Vệ cũng là vì Đốc Công đại nhân làm chuyện quan trọng, sẽ không ngăn lại tra hỏi họ.”

“Lưu Dụ, tên cầu nô tài ăn cây táo, rào cây sung! Dem người nhà của hần hết thấy bắt lại cho ta!”

“Y đại nhân tự mình dẫn người đuổi theo. Trước khi rời khỏi kinh thành Y đại nhân đã sai thủ hạ đi bắt người.”

” Bắt sống Lưu Dụ cho ta! Bắt sống Lưu Dụ! Ta muốn tự tay lăng trì hần! Việt Vương theo phương hướng nào chạy thoát!”

“Hiện nay còn không biết. Phải đợi tin tức Y đại nhân.”

Trương Trung không ngừng hít sâu. Nguyên bản tưởng rằng sự tình đã nắm chắc cứ nhiên bởi vì có nội gián bên trong mà trở nên khó giải quyết như thế. Một khi để Việt Vương bình yên trốn về phía đông, vậy thì mọi chuyện đều không ổn! Trong tay Việt Vương chính là nắm giữ gần bảy phần binh mã của Nam Sở quốc!

“Người lập tức đi thỉnh Tôn đại nhân đến đây, không được kinh động Hoàng Thượng! Truyền lệnh, tất cả nhân mã Hồ An Vệ dốc toàn bộ lực lượng, phải bắt lấy Việt Vương cho ta!”

“Vâng!”

Người nọ lập tức đứng dậy rời đi. Trương Trung đứng dậy thông thả đi lại trong phòng, trên trán ra một tầng mồ hôi lạnh. Y Trọng Nhân đã dẫn người đuổi theo, hiện tại hy vọng lớn nhất chính là Y Trọng Nhân có thể đuổi kịp, chế trụ được Việt Vương chờ binh mã Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ đuổi tới. Hơn nữa hắn còn có thể mượn danh nghĩa Hoàng đế điều động binh mã của kinh thành. Nghĩ như thế, Trương Trung lập tức gọi một tên tâm phúc tới, muốn hắn đi làm việc này, tuyệt đối không thể để cho Việt Vương chạy trốn tới phía đông.

Bên này, Trương Trung ở trong phủ nghĩ hết thấy biện pháp bắt Hoắc Phong lại, bên kia Y Trọng Nhân dẫn người đuổi bắt Hoắc Phong lại gặp mai phục. Trên đường trốn thoát đám người Nguyễn Hình Thiên đã bày ra bẫy rập. Y Trọng Nhân tuy rằng không có việc gì, nhưng thủ hạ chính lại thương vong không ít. Lúc này hắn hạ lệnh đuổi bắt Hoắc Phong từ hướng khác. Y Trọng Nhân mệnh Ách Ba đi trước dò đường, Ách Ba mặc một kiện áo choàng màu đen cực lớn, cưỡi một con ngựa tốt nhất nhanh chóng chạy đi không thấy bóng dáng. Y Trọng Nhân dàn xếp ổn thỏa cho những thủ hạ thụ thương, một lần nữa điều chỉnh lại đội ngũ, tiếp tục lên đường truy đuổi Hoắc Phong.

Trời dần dần sáng, sau khi đi qua một tòa thành trì, Hoắc Phong lệnh cho hai ngàn binh sĩ xé lẻ ra, chia làm bốn tiểu đội từ đường sông, đường núi đi những hướng khác nhau đến Ngọc Thành Quan. Hạ Giáp sẽ tự mình dẫn người tại Ngọc Thành Quan tiếp ứng bọn họ. Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài cùng Hoắc Phong mang một đội nhân mã, thay binh phục Ngự Thân Vệ ra, mặc vào binh phục của Châu Huyện, cải trang thành quan binh tước nã tội phạm quan trọng, bốn đội ngũ nghỉ ngơi trong chốc lát rồi sau đó lại lên đường. Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài thậm chí còn chưa kịp hỏi Nguyễn Hình Thiên hắn tại sao lại xuất hiện đúng lúc như thế, càng không có cơ hội hỏi Vương gia vì sao khẳng định hai hải tử thực an toàn.

Hoắc Phong dẫn theo một đội nhân mã đi đường núi, nhìn Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài mang theo nhân mã từ ba hướng khác rời đi, Hoắc Phong từ trong vạt áo lấy ra một khối ngọc bội. Trên ngọc bội có khắc một con rồng, đây là ngọc bội mà trưởng tử Hoắc Văn Khai tùy thân mang theo bên mình, còn là tự tay hắn đeo lên cho nhi tử. Đêm ngọc bội sủy tiến trong ngực, Hoắc Phong lên ngựa.

“Đi!”

Giục ngựa tiến vào rừng núi, trước mắt Hoắc Phong là khuôn mặt yêu ma ấy, lạnh như băng lại mang theo vẻ chế giễu, còn có một đôi con ngươi hắc chưa từng nhìn thấu cũng chưa bao giờ nhìn kỹ. Trên môi tựa hồ vẫn lưu lại cảm giác lạnh lẽo của bàn tay người nọ. Y Trọng Nhân, người, đến tột cùng là thiện, hay ác Lân đầu tiên, Hoắc Phong bởi vì người hắc vốn dĩ hận thấu xương mà mê muội.

Ta tính lập page trên facebook, có chương mới thì sẽ thông báo trên ấy, có ai đồng ý hèm ()

6. Quyển 1 - Chương 5

Đệ ngũ chương

Tại một thôn nhỏ nằm giữa vùng núi hoang vu. Một hộ nhân gia lúc trời còn chưa sáng đã thức dậy chuẩn bị một ngày lao động. Dem lúa mạch ngày hôm qua mới vừa thu hoạch tới phơi ở trong sân, một vị lão giả tuổi chừng năm mươi mở cửa ra, đi đến bên ngoài hít thở vài ngụm khí trong lành của núi, hắc cảm lấy cuộc đặt ở cạnh cửa cái chuẩn bị đi xuống ruộng.

Thôn này rất nhỏ, cũng hơn mười hộ gia đình, phân tán các nơi tại trong thôn. Từng nhà cơ hồ đều toát ra khói bếp, nhìn ra được đều đã thức dậy. Lão giả đi ra ngoài được vài bước, nghe có tiếng vó ngựa. Hắn lập tức buông cái cuốc hướng ra ngoài cửa thôn nhìn xung quanh. Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, lục tục có người từ nhà mình trong viện đi ra. Dần dần, mọi người xem người tới là người phương nào, có người đang ở trong nhà cũng đi ra, có người trực tiếp chạy tới.

Lập tức có hai người. Một vị bộ dáng nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn, nhưng mang theo chút mệt mỏi vì mấy ngày liền đi đường vất vả. Ngồi ở người phía trước chính là một vị nam hài, nam hài trong ngực ôm một cái rổ, mang trên mặt vài phần kinh sợ.

“Là Thu Hoài!”

Có người hô một tiếng, mọi người sôi nổi tụ họp đi qua. Người tới ghì chặt dây cương, trước mặt lão giả ngừng lại.

“Cha.”

Nam tử từ trên lưng ngựa lập tức nhảy xuống, lấy cái rổ trong lòng hài tử giao cho phụ thân, cuối cùng đem hài tử bế xuống dưới.

Lão giả xốc lên miếng vải bố, vừa thấy trong rổ dĩ nhiên là trẻ mới sinh, lão giả lập tức nói:

“Vào nhà vào nhà.”

Những người khác cũng không có hỏi nam tử này chuyện của hai hài tử là sao, mọi người xung quanh hẳn cùng lão giả đồng thời vào trong sân. Trong phòng có một vị phụ nhân đi ra, nam tử kêu một tiếng:

“Nương.”

Phụ nhân đối nhi tử trở về đầu tiên là vui vẻ, rồi mới nhìn đến hài tử xa lạ kia lập tức xốc lên rèm cửa nói:

“Mau vào ốc (là phòng, buồng trong), nương chuẩn bị thức ăn cho các người.”

“Nương, có sữa hoặc là nước cơm hay không, hài tử trong rổ vừa qua đây tháng.”

Nam tử đem cái rổ được cầm trên tay phụ thân đưa mẫu thân nhìn. Phụ nhân vội vàng đem hài tử còn ngủ ôm ra:

“Giao cho nương đi.” Phụ nhân ôm hài tử đi rồi, tất cả mọi người vào phòng.

Có người đóng cửa lại, có người ở lại bên ngoài trong chùng, nam tử đem nam hài chừng mười tuổi kéo đến trước người, thấp giọng nói với mọi người: “Đây là Việt Vương thế tử, vị kia là ấu tử của Việt Vương mới vừa sinh ra, Trương Trung đối với Việt Vương ra tay. Hai vị Vương phi nương nương, không còn nữa.”

“A!”

Một mảnh kinh hô. Nam hài cắn miệng, nước mắt trào ra.

“Việt Vương đã chạy thoát khỏi kinh thành, ta phụng lệnh đại nhân chỉ mệnh đem hài tử đưa lại đây.” Tiếp theo, nam tử đối hài tử nói: “Thế tử, từ hôm nay trở đi, nơi này chính là nhà của người, cha mẹ ta là Đại bá, Đại bá mẫu của người. Người gọi Nguyên Mạch, Nguyên Tử Mạch; đệ đệ gọi Nguyên Đậu, Nguyên Tử Đậu, ta là đường huynh (Anh em con chú bác) của các người, gọi Nguyên Thu, nhớ kỹ.”

Thế tử Hoắc Vân Khai gật đầu, dùng sức một phen lau lệ: “Ta kêu Nguyên Mạch, đệ đệ gọi Nguyên Đậu, đại ca gọi Nguyên Thu, nơi này là của nhà ta.”

Nam tử đem hài tử đẩy qua trước mặt phụ thân, nói:

“Con phải đi rồi.”

Lão giả vừa nghe lập tức hỏi: “Đại nhân đâu”

“Đại nhân hộ tống Việt Vương trở về phía đông. Cha, chiến sự đã bắt đầu, người nói cho tất cả mọi người thu thập ngay đi, đại nhân nói chúng ta có khả năng phải dời đến địa phương khác. Nói cho nương biết, đại nhân có uy hài tử một chút mê được, trong chốc lát mới có thể tỉnh.”

“Người nói với đại nhân hãy yên tâm, ta sẽ an bài hảo.”

“Con đi đây.”

Không có thời gian để ăn một bát cơm nóng, nam tử cáo biệt thân nhân cùng mọi người, vội vã mà ra cửa, lên ngựa rời đi. Mọi người đứng ở môn khẩu nhìn nam tử đi xa cho đến khi không còn thấy bóng người, trong mắt mỗi người đều mang theo cừu hận thật sâu. Lão giả mang theo thể tử vào trong nhà, Thể tử khóc hỏi:

“Đại bá, phụ vương ta, sẽ không có chuyện gì chứ”

Lão giả trầm giọng nói: “Có đại nhân che chở, hắc sẽ bình an trở về phía đông.” Lão giả ở trong lòng nói, hy vọng lần này Việt Vương có thể mạnh mẽ hạ quyết tâm, cứu dân chúng trong lúc dầu sôi lửa bỏng, cho bách tính của thiên hạ được bình an.

Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ chia nhau phát chỉ lệnh đến các cứ điểm Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, mệnh bọn họ truy kích chặn đường Việt Vương. Dọc theo đường đi, tin tức liên quan tới Việt Vương xuất hiện liên tiếp, người Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ đi theo mấy tin tức này chạy tới chạy lui ngay cả bóng dáng Việt Vương cũng đều không gặp. Nam Sở quốc tùy ý có thể thấy được binh phục của truy binh Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, còn có quan binh các nơi, trong lúc nhất thời gà bay chó sủa, bị các loại tin tức đùa giỡn đến loạn thành vòng tròn.

Y Trọng Nhân ngay từ đầu cũng đã bị tin tức giả ảnh hưởng, qua một hồi Ách Ba đi trước tìm hiểu tin tức sau cùng với y hội hợp, liền hạ lệnh trực tiếp hướng Ngọc Thành Quan xuất phát, để những người khác tiếp tục truy đuổi Việt Vương. Mặc kệ Việt Vương trốn hướng nào, mục tiêu cuối cùng của hắn đều nhất định là trở lại phía đông, mà Ngọc Thành Quan là con đường duy nhất của hắn.

Đuổi theo vài ngày, bọn thủ hạ đều mệt đến không chịu nổi, Y Trọng Nhân đem thuộc hạ giao cho một vị tập sự, để bọn họ tìm địa phương nghỉ ngơi, còn y cùng Ách Ba thì tiếp tục đuổi theo. Chờ nghỉ ngơi đủ, vị tập sự này mang theo đại đội nhân mã đuổi theo bọn họ. Tất cả mọi người biết Y Trọng Nhân võ công cao cường, tinh lực mười phần, kính nể có thừa cũng cảm khái một tấm chân thành của Y Trọng Nhân đối với Đốc Công.

Y Trọng Nhân cùng Ách Ba hướng đến Ngọc Thành Quan. Bên kia, Hoắc Phong tiến vào núi rừng một đường xuất phát hướng Ngọc Thành Quan, trên đường chỉ chỉnh đốn ngựa nghỉ ngơi, sau khi để ngựa nghỉ ngơi Hoắc Phong liền lên đường. Phía trước có kẻ chặn đường, phía sau có truy binh, một khắc cũng không thể trì hoãn. Ngựa chạy không ngừng nghỉ, trên đường vất vả mà chạy mười ngày lộ trình, ngay lúc đang trên đường nhỏ cách Phàn thành khoảng ba dặm, Hoắc Phong vừa vặn đụng phải truy binh của Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ. Bọn Hoắc Phong mặc binh phục, đối phương cũng không có hoài nghi, chỉ hỏi:

“Các người ở nha môn nào”

Hoắc Phong lãnh tỉnh mà trả lời:

“Chúng ta là nha dịch của huyện Tuy Dương, phụng mệnh đuổi bắt đào phạm.”

“Huyện Tuy Dương” Đối phương lập tức nói: “Cửu Giang phát hiện dư nghiệt của Việt Vương, quan trên mệnh ta chờ tiến đến chặn đường, các người không cần đến Ngọc Thành Quan, theo chúng ta đi đi.”

Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ có quyền lực điều phối các binh lực ở Thành Huyện. Thấy đội nhân mã bản thủ lại lộn xộn như vậy, vừa thấy cũng không có khả năng truy đuổi Việt Vương, này Phương đầu lĩnh rõ ràng đem bọn họ hợp nhất, cùng đi trốn nã loạn đảng.

Mục tiêu của Cửu Giang không phải bên nhân mã của Hình Thiên sao Hoắc Phong bắt động thanh sắc hỏi:

“Cửu Giang đã bắt được nhân mã bên kia chưa”

Đối phương không kiên nhẫn mà nói: “Bắt được còn muốn chúng ta đuổi theo sao Không cần dài dòng, mang nhân mã của người theo sau chúng ta đi.”

“Dạ.”

Hoắc Phong hướng binh lính đánh cái thủ thế, tránh lộ ra. Sau khi nhân mã Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ đi qua, hắn đột nhiên cầm đại đao trên lưng ngựa, quét về phía trước liền chém rơi đầu một người.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, vó ngựa tê mình.

“Là loạn đảng! Bọn họ là loạn đảng!”

Có người hô to. Tiếng chém giết bắt đầu nổi lên.

Hoắc Phong trong lòng nén giận đem toàn bộ đau thương khi mất đi phu nhân cùng hài tử từ mấy ngày trước tới nay phát tiết trên những người này. Người của đối phương cùng bọn họ tương đương, nhưng bởi vì bọn hắn đánh bất ngờ, đối phương bị đánh trở tay không kịp. Giữa trận hỗn chiến, có người quay đầu ngựa lại trở về báo tin. Hoắc Phong thấy được, chém chết địch nhân trước mặt, hắn liền giục ngựa đuổi theo.

“Sưu ——!”

Trong rừng cây ven đường bay ra một mũi ám tiễn, Hoắc Phong theo bản năng lập tức nằm sấp xuống, mũi tên bay xoẹt qua trên đầu hắn trực tiếp đâm vào tim người báo tin. Người nọ kêu thảm một tiếng từ trên ngựa té xuống. Hoắc Phong ghì chặt dây cương, dừng lại, cảnh giác mà nhìn phương hướng bay ra của vũ tiễn. Hắn chưa quên đêm đó, cũng từng có mấy vũ tiễn thần bí xuất hiện.

“Sưu sưu ——!”

Lại là mấy mũi vũ tiễn từ trong rừng bay ra, vài tên thủ hạ của Hồ An Vệ kêu thảm thiết mà ngã trên mặt đất, lập tức bị Hoắc gia quân chém chết. Trong Hồ An Vệ có người hô lớn: “Chúng ta trúng mai phục! Rút lui! Mau đi thôi!”

Những người đó lập tức tìm phương hướng đột phá vòng vây, chỉ cần chạy ra ngoài đưa cứu binh đến, bọn họ cho dù có chạy tới chân trời cũng sẽ bị bắt trở về.

Tuyệt đối không thể để cho những người này có cơ hội chạy thoát! Hoắc Phong phóng về phía trước tránh được địch nhân vọt tới trước mặt. Kiếm khí phá không, hai tên hắc y nhân đột nhiên từ trong rừng chạy ra. Đầu tiên phóng ra mấy mũi ám khí, tiếp đến hai người trong tay cầm kiếm lao thẳng về đám thủ hạ Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ. Là người một nhà. Hoắc Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đại đao trong tay càng không chút lưu tình.

Hai người này công phu cực cao, có bọn họ gia nhập, Hoắc Phong bên này nhất thời bớt đi một phần áp lực. Một canh giờ sau, bốn phía khắp nơi đều có thi thể của tay sai ác đảng, không một người sống sót. Hoắc Phong thở hổn hển xuống ngựa, mấy ngày liền gấp rút chạy trốn, màn trời chiếu đất, lại mới vừa trải qua một hồi chém giết, hắn hiện tại cực kỳ mệt mỏi.

Hai tên hắc y nhân không chỉ che mặt, còn đội mũ sa màu đen, khi Hoắc Phong đến gần, bọn họ cũng không gỡ mũ sa xuống, hiển nhiên là không tính toán lộ diện. Trong đó có một hắc y nhân vóc dáng tương đối cao hơn người đứng ở phía sau, thực rõ ràng hắc y nhân còn lại vóc dáng khá thấp, trong hai người hắc y nhân thân hình cao gầy chính là chủ sự.

“Đa tạ hai vị tráng sĩ đã tương trợ.” Hoắc Phong ôm quyền cảm kích, hai mắt nhìn chằm chằm vị nam tử thấp kia, muốn xuyên qua tầng hắc sa kia nhìn đến ánh mắt không bị bịt kín.

Đối phương không đáp lễ, cũng không nói gì. Nam tử đứng phía sau y mở miệng: ” Thi thể những người này không thể để lại đây. Đem quần áo bọn họ lột xuống, toàn bộ thi thể phải thiêu hủy.”

Nói xong, hắn vươn tay tiến vào dưới lớp che mặt, huýt sáo một tiếng. Trong rừng truyền ra tiếng vó ngựa, có hai con tuấn mã màu đen chạy ra đứng ở bên người hai hắc y nhân. Hắc y nhân thấp hơn từ trên lưng ngựa xuất ra một cái bao ném đến Hoắc Phong. Hoắc Phong một tay tiếp được, mở ra liền thấy, bên trong là một thân Ung bào Trần phủ sử thuộc Ngự Thân Vệ, còn có một khối lệnh bài Trần phủ sử.

Hoắc Phong lập tức thoát xiêm y bản trên người mình xuống, thay một thân quần áo sạch sẽ. Đối phương lại ném tới một túi nước, hiển nhiên là để hắn rửa mặt chải đầu một phen. Hoắc Phong bảo binh sĩ đem

quần áo trên người ác đảng lột xuống cũng mặc kệ có vết máu hay không, toàn bộ thay vào. Hắn cầm túi nước đi đến một bên dùng quần áo bẩn xoa xoa mặt, chỉnh lý lại búi tóc tán loạn.

“Các người trực tiếp vào thành, thẳng đến Ngọc Thành Quan. Ven đường nếu có người ngăn trở cứ xuất ra lệnh bài là được.” Vẫn là hắc y nhân người cao to kia lên tiếng. Hoắc Phong lần thứ hai ôm quyền cảm tạ, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào người nam nhân thấp hơn.

“Hai vị tráng sĩ có thể báo tặc danh hay không Ngày sau nếu Hoắc mỗ có thể trả được đại cừ, tất sẽ hậu tạ hai tráng sĩ.”

“Hậu tạ không thì không cần. Vương gia chỉ cần khi nên quyết đoán thì phải quyết đoán, không cần tái do dự.”

Nam nhân cao gầy lên ngựa, nam nhân thấp hơn cũng lên ngựa. Hai người phải đi.

“Khoan đã!” Hoắc Phong giữ chặt cương ngựa của nam nhân thấp gầy, trong mắt là vội vàng xao động, “Có phải là người không!” Hắn nói nước đôi, nhưng hắn tin tưởng đối phương hiểu được ý tứ của mình.

Người nọ vươn tay phủ lên tay Hoắc Phong, thân mình Hoắc Phong nhất thời chấn động. Dem tay Hoắc Phong từ trên cương ngựa kéo ra, ngón tay người nọ ở trên vai Hoắc Phong nhẹ nhàng vỗ một chút, giống như y đang vỗ đi tro bụi. Hoắc Phong hai mắt kinh hãi, lui về sau một bước.

“Vương gia, một đường đi hảo.” Nam tử cao to đột nhiên thoát ra một câu, nam tử thấp kia cái lập tức quát roi ngựa, con ngựa hí vang, thân ảnh hai người cực nhanh mà chạy đi. Nắm thật chặt song quyền, tai Hoắc Phong vang lên “Thình thịch” —— “Vương gia... Một đường đi hảo...” Những lời này, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà hắn đã nghe quá ba lượt.

Một đường đi hảo... Một đường đi hảo... Ta đi tới bước đường này, nếu còn đi không tốt, đi không được, đây không phải là sẽ càng bị người mắng “Người là đồ nhút nhát, nhu nhược”

Hoắc Phong lên ngựa: “Đốt thì thể bọn họ, chúng ta đi!”

Chỉ chốc lát sau, ngọn lửa bốc lên, Hoắc Phong dẫn dắt bộ hạ chính mình rời đi vùng núi thẳng đến Phàn thành. Việt Vương một đường trở về phía đông, không người nào có thể ngăn trở.

Ngọc Thành Quan, Hạ Giáp tự mình dẫn dắt năm vạn tinh binh từ phía đông đại bản doanh Hoắc gia quân đuổi đến nơi này. Thủ Thành quan là bộ hạ của Hoắc Phong, bọn họ đã nhận được cấp tín từ kinh thành đưa đến, biết Việt Vương đã xảy ra chuyện. Ngọc thành quan nghiêm thủ chờ đợi, Hạ Giáp đã ra lệnh, một khi Vương gia gặp chuyện không may, Hoắc gia quân sát nhập với quân Ngọc Thành Quan đánh thẳng vào kinh thành, vì Vương gia báo thù.

Đứng ở trên tường thành Ngọc Thành Quan cao cao, Hạ Giáp lòng nóng như lửa đốt mà nhìn phương xa. Đột nhiên từ phương xa tựa hồ có bụi đất bay lên, Hạ Giáp lập tức đổi phía dưới rống: “Đi xem có phải người đến hay không”

Hai binh lính truyền tin nhanh chóng lên ngựa tiến lên xem xét tình huống. Hạ Giáp nắm chặt tay, ở trong lòng cầu nguyện nhất định phải là Vương gia, nhất định phải là Vương gia a! Lo lắng chờ đợi ước chừng một nén nhang, một binh lính truyền tin đã trở lại, ngựa đầu la to: “Bẩm báo tướng quân! Là Hoàng Tướng quân, Hứa tướng quân cùng Nguyễn tướng quân trở lại!”

“Vương gia đâu!” Hạ Giáp tâm nhảy hai cái.

“Vương gia còn chưa có trở về. Nguyễn tướng quân nói chúng ta ở chỗ này chờ Vương gia, Vương gia chậm nhất là tối mai có thể đến.”

Hạ Giáp bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Đã có thể nhìn thấy được đoàn nhân mã đang trở về, Hạ Giáp nhanh chóng từ trên tường thành đi xuống dưới, trực tiếp giục ngựa ra khỏi thành nghênh đón huynh đệ của mình đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

Ngọc Thành Quan ngay tại trước mặt, thấy được Hạ Giáp, Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài cùng Nguyễn Hình Thiên đều ra roi thúc ngựa, lúc giáp mặt với nhau, ba người trực tiếp từ trên lưng ngựa lập tức nhảy xuống.

Hạ Giáp cũng lập tức nhảy theo, cùng ba người ôm chầm một chỗ. Nguyễn Hình Thiên áp chế kích động nói: “Trở về thành, nếu ngày mai Vương gia còn chưa có trở về, chúng ta liền trực tiếp tiến vào nội quan.”

Hạ Giáp nói: “Ta đều đã chuẩn bị tốt. Các người một đường phong trần mệt mỏi, mau trở về nghỉ ngơi chút đi.”

“Trước đem đến cho ta một con dê nướng, ngụ ý nó, thật sự là đói chết ta.” Hoàng Hãn một phen lau mặt, trực tiếp kêu lên.

Trong các binh lính trở về có người bị thương, Hạ Giáp nhượng Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài dùng bữa rồi nghỉ ngơi trước, hần sẽ đến sau. Phái ra người ở trạm canh gác đi thăm dò tin tức Vương gia, Hạ Giáp tạm thời xử lý xong công việc rồi trở về doanh trại liền thấy Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài đang chờ hần. Hạ Giáp đi qua nói:

“Vừa lúc ta cũng có chuyện muốn hỏi các người, các người nếu không phiền, thì hiện tại cứ nói đi.”

Hoàng Hãn vô cùng sốt ruột, nên là người đầu tiên hỏi: “Kẻ thần bí kia còn truyền tin cho người sao?”

Nguyễn Hình Thiên chen vào nói: “Là ta nói cho hai người bọn họ biết. Vương gia bên kia còn chưa kịp nói.”

Hạ Giáp trầm tư nói: “Sau khi Hình Thiên đi kẻ thần bí kia không đưa tin cho ta nữa, cho nên ta mới luôn lo lắng các người có thể thuận lợi chạy trốn hay không.”

“Vậy kẻ thần bí kia rốt cuộc là ai?” Hứa Bách Tài tự nói. Nguyễn Hình Thiên cùng Hạ Giáp đều lắc đầu, bọn họ cũng muốn biết a.

Nguyên lai, sau khi Hoắc Phong mang theo Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài rời đi, từ phía đông hồi kinh, Nguyễn Hình Thiên cùng Hạ Giáp liền nhận được một phong mật thư. Trên mật thư nói Hoắc Phong lần này hồi kinh lành ít dữ nhiều, Trương Trung có khả năng sẽ hạ thủ đối với hần, cho nên muốn bọn họ mau chóng chuẩn bị. Nguyễn Hình Thiên cùng Hạ Giáp không biết phong mật thư này là thật hay giả, nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất, Nguyễn Hình Thiên lập tức dẫn người đến kinh thành, nếu có thể đuổi theo Vương gia thì tốt, nếu đuổi không kịp liền tùy hoàn cảnh mà hành sự, tất yếu phải đưa Vương gia bình an trở về.

Nguyễn Hình Thiên mang người cải trang thành thương đội, vừa mới rời khỏi Ngọc Thành Quan, liền nhận được mấy xe chở theo vài rương lớn, trong rương thế nhưng lại toàn là quần áo của Ngự Thân Vệ, còn có một khối lệnh bài. Nguyễn Hình Thiên mang một nửa nhân mã thay đổi quần áo Ngự Thân Vệ, một nửa thay binh phục phổ thông chia làm hai đường chạy tới kinh thành.

Còn chưa tới kinh thành, Nguyễn Hình Thiên đã thu được tin tức, Vương gia bị bắt, hai vị Vương phi tự sát, Thế tử chẳng biết đi đâu, thiếu gia rơi vào tay Y Trọng Nhân. Nguyễn Hình Thiên cơ hồ một hơi cắn răng. Nhưng ngay sau đó, hần lại nhận được mật thư của kẻ thần bí, muốn hần khi canh ba đến Nguyệt Quan đài cứu người. Trên thư tín còn dặn dò hần nên như thế nào ứng đối, nói cho hần biết sau khi cứu người trực tiếp ra khỏi thành, tự sẽ có người nghĩ biện pháp vì bọn họ mở cửa thành.

Hết thấy đều giống như trên thư tín. Nguyễn Hình Thiên giả trang thành nhân mã Ngự Thân Vệ, lấy lý do tăng cường trông chừng trà trộn vào Nguyệt Quan đài. Vừa thấy Vương gia bị trói ở nơi đó, hần liền biết phải làm sao. Ra khỏi thành ngoài dự liệu tất cả đều thuận lợi, Nguyễn Hình Thiên đối với kẻ thần bí truyền tin càng ngày càng kinh ngạc, đến tốt cùng là ai đang âm thầm giúp bọn hần đây. Có thể nghĩ ra một kế hoạch như vậy, đem Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ đưa bốn trong tay, người này thân phận nhất định bất phàm, nhưng là ai mới được

Nghĩ tới nghĩ lui đều nghĩ ra người kia là ai, bốn người cũng không muốn nghĩ nữa. Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài một đường mệt mỏi cũng không muốn đi nghỉ ngơi, Vương gia vẫn chưa trở lại mà. Bốn người đơn giản ở trong doanh trại Hạ Giáp thương lượng đại sự. Vương gia trung tâm vì nước, hiện giờ lại lưu lạc đến tình cảnh nhà tan người tán. Cái này kêu là, quan bức dân phản, dân không thể không phản. Bốn người đều tin tưởng, Vương gia bọn họ sẽ không tái do dự.

7. Quyển 1 - Chương 6

Đệ lục chương

Đêm khuya, có vệ binh báo lại, ngoài thành Ngọc Thành Quan xuất hiện một cỗ nhân mã. Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài cùng Hạ Giáp giật mình đứng lên: “Đối phương có lai lịch gì!”

“Hình như là Ngự Thân Vệ.”

“Để cung thủ chuẩn bị!”

Hạ Giáp chính mình cầm trường thương đi ra ngoài, Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài cũng cầm binh khí của mình nhanh chóng đi ra ngoài. Chẳng lẽ là ác đảng truy đến đây

Bốn người vội vàng đi lên cửa thành, cung tiễn thủ đã vào chỗ, ngọn đuốc trên tường thành xua đi bóng tối, tiếng kèn cảnh báo vang lên, nói cho người tới nơi này đây là Ngọc Thành Quan, không phải là nơi Hồ An Vệ hoặc Ngự Thân Vệ muốn làm gì thì. Bốn người trong lòng đều phi thường lo lắng, ác đảng đã truy đến đây, nhưng Vương gia còn chưa có trở về, chẳng lẽ Vương gia đã xảy ra chuyện gì rồi Nghĩ như thế, Nguyễn Hình Thiên liền vạ phần tự trách, hắt lệ ra nên ở cùng một chỗ với Vương gia!

Lúc này, từ nơi xa truyền đến một đạo tiếng hô trung khí mười phần: “Để Hạ Giáp mở cửa thành! Lão tử đã trở lại!”

“Vương gia!”

Tâm Nguyễn Hình Thiên nhất thời run lên, Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài cùng Hạ Giáp đều lộ ra sắc mặt vui mừng, xoay người hướng dưới tường thành chạy đi.

“Mở cửa thành! Mau mở cửa thành! Là Vương gia! Vương gia đã trở lại! Vương gia đã trở lại!”

Cung thủ ngay lập tức thu cung, chi nha – cửa thành nặng nề phát lên tiếng vang, rồi chậm rãi mở ra. Bốn người trực tiếp lên ngựa dẫn theo mấy trăm danh binh sửa ngoài nghênh đón. Ánh lửa từ Ngọc Thành Quan lan ra ngoài, tỏa sáng bên đường. Bốn người mở to hai mắt nhìn tiền phương, đã có thể tinh tường nghe được tiếng vó ngựa, độ khoảng vài trăm người. Thanh âm của mã tiên vang lên, song phương đều vội vàng như vậy, vội vã muốn nhìn rõ nhau.

“Hư —— ”

Người cầm đầu mặc một bộ Ủng bào Trấn phủ sử của Ngự Thân Vệ đi đằng trước ngừng lại. Thấy rõ khuôn mặt của người này, Nguyễn Hình Thiên, Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài cùng Hạ Giáp đều kích động đến mức lệ nóng doanh tròng.

“Vương gia!”

“Vương gia! Ngài đã trở lại!”

“Vương gia, trên đường đi tốt chứ.”

Bốn người nhảy xuống ngựa vây quanh bên người Vương gia hỏi cái này hỏi cái kia, Hoắc Phong khuôn mặt đầy râu như thổ phỉ trầm giọng nói:

“Mệnh của bốn vương không dễ thu như vậy đâu.”

Nguyễn Hình Thiên lập tức nói: “Vương gia, chúng ta lập tức trở về phía đông, bàn bạc kỹ hơn. Lúc này ngài cũng không thể mềm lòng.”

Hoắc Phong khẽ chuyển đầu ngựa, hướng phía sau nhìn lại: “Ta muốn ở chỗ này chờ một người. Các người yên tâm, lúc này ta sẽ không tái do dự.”

“Vương gia, ngài chờ ai” Hoàng Hãn tò mò hỏi.

“Y Trọng Nhân.”

“Y Trọng Nhân!”

Tứ thanh kinh hô.

“Vương gia, ngài chờ hần làm cái gì”

Hoắc Phong không trả lời, mà chỉ rút mã tiên bên hông ngựa: “Chuẩn bị cho ta chút thức ăn, sắp đói chết rồi. Nấu nước cho ta, ta muốn hảo hảo gột rửa.” Không cho các bộ hạ có cơ hội hỏi ý kiến, Hoắc Phong chạy thẳng vào trong thành.

“Ai, này, Vương gia vì sao phải chờ Y Trọng Nhân” Hoàng Hãn lên ngựa, tò mò đi qua.

Hứa Bách Tài nói: “Y Trọng Nhân vũ nhục Vương gia, Vương gia khẳng định nuốt không trôi khẩu khí này, nếu hần sẽ đến, kia vừa lúc giết hần, miễn cho hần sẽ lại gây tai họa cho người.”

Nguyễn Hình Thiên cùng Hạ Giáp liếc mắt nhìn nhau, là thế này phải không Vương gia vừa rồi nhắc tới người nọ giọng điệu cũng không giống như là muốn báo thù a. Mang theo đủ loại nghi hoặc, bốn người vội vàng đuổi theo.

Nằm trong đục dưng, Hoắc Phong một tay khoát trên trán nhắm mắt lại. Trong vòng một ngày, nhà của hần đã không còn, thê tử chết, hai hài tử lại không biết ở chỗ nào. Hần bị buộc đến mức thậm chí chỉ thiếu chút nữa đã cắn lưỡi tự sát.

—— “Người là một kẻ nhu nhược.”

—— “... Việt Vương gia trong tay cầm bảy mươi vạn binh mã, thế nhưng khiếp nhược đến độ bị một tên hoạn quan như ta tùy tiện khi dễ, người không là kẻ nhu nhược, thì là cái gì”

—— “Ta vẫn luôn xem thường người, hiện tại lại càng xem thường người hơn.”

—— “... Nhưng người, ngay cả hoạn quan cũng không bằng!”

Tay Hoắc Phong đặt trên trán dần dần nắm thành quyền, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên.

“Người là người nhu nhược người nhu nhược người nhu nhược...”

“Ngay cả hoạn quan cũng không bằng không bằng không bằng...”

Trước mắt là một người không ngừng khép khép mở mở miệng, gần từng tiếng đâm sâu vào nỗi đau của hần, tàn nhẫn mà xé mở miệng vết thương.

“Rào!”

Bọt nước văng khắp nơi, Hoắc Phong nắm chặt nắm tay đập vào trong nước, rồi mở ra hai mắt tràn ngập căm hận cùng kiên quyết.

Y Trọng Nhân, những khuất nhục người trút trên người bốn vương, bốn vương sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời! Tựa hồ lại thấy được cặp mắt kia, giọng nói tràn đầy mỉa mai cùng lạnh như băng, Hoắc Phong từ trong đục dưng đứng lên, mắt sáng như đuốc.

Thay xiêm y sạch sẽ, cạo qua chòm râu dài, thân hình Hoắc Phong gầy yếu đi đến chỗ bốn vị bộ hạ của mình. Biến cố liên tiếp xảy ra cùng mấy ngày liền không ngừng chạy trốn, hai gò má của Hoắc Phong rõ ràng đã hóp đi rất nhiều. Nhưng là trong mắt của hần lại lộ ra một loại ý chí cũng là kiên định trước nay chưa từng có. Nhìn Vương gia như vậy, Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài, Nguyễn Hình Thiên cùng Hạ Giáp đối với sự kiện này càng thêm quyết tâm cùng kiên định, bọn họ sẽ thề sống chết đi theo Vương gia.

Hoắc Phong nhìn về phía Nguyễn Hình Thiên, Nguyễn Hình Thiên lập tức hiểu ý. Đem sự tình của hần, Hoàng Hãn cùng Hứa Bách Tài hoàn hoàn chính chính giải thích lại cho Vương gia nghe. Hoắc Phong từ đầu đến cuối đều không nói được lời nào, bình tĩnh đến nỗi khiến bộ hạ có chút buồn bực.

Sau khi nói xong, Nguyễn Hình Thiên vẫn là không yên lòng hỏi: “Vương gia, Thế tử cùng tiểu thiếu gia thật sự an toàn sao”

Hoắc Phong tựa hồ lâm vào trong suy nghĩ sâu xa nào đó của chính mình, không đáp lại, Nguyễn Hình Thiên còn nói: “Ta nghe nói tiểu thiếu gia là bị Y Trọng Nhân mang đi. Người nọ tâm ngoan thủ lạt, tiểu thiếu gia rơi vào trong tay của hần, e rằng...”

Hoắc Phong giương mắt, hai tay đặt trên đầu gối chỉ nắm chặt rồi lại buông ra: “Hài tử trên tay Y Trọng Nhân, mới là an toàn.”

“Vương gia!” Nguyễn Hình Thiên là người lãnh tỉnh nhất trong bốn người cũng không khỏi thần sắc kinh biến, Vương gia không hề đồ đi!

Hoắc Phong không giải thích, chỉ nói ra một câu khiến bốn người lần thứ hai chấn kinh: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Vân Khai cũng là bị hấn cứu đi trước tiên.”

“Cứu Y Trọng Nhân Hồ an Vệ Thiên hộ Y Trọng Nhân Vương gia, ngài có phải hay không...” Hoàng Hãn rất muốn hỏi Vương gia hấn có phải hay không đã bị tức điên rồi.

Hoắc Phong cẩn thận chặt khớp hàm, từ trong lòng ngực lấy ra một vật, rồi mở ra đưa tới trước mặt bốn người.

“Đây là...”

Hoắc Phong ám ám nói: “Đây là ngọc bội Vân Khai đeo bên người, là Y Trọng Nhân giao cho ta.”

“Cái gì!”

Hoắc Phong nhìn ngọc bội nói: “Tại Nguyệt Quan đài, thời điểm Y Trọng Nhân giải quyết ân oán đã nhét vào tay của ta. Hấn, bịt miệng ta, cũng là uy ta ăn ‘Thiên tâm đan’.”

Nguyễn Hình Thiên đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức hỏi: “Vương gia, dây thừng trên người ngài sẽ không là Y Trọng Nhân cắt đứt đi” Hấn thiếu chút nữa đã quên, lúc hấn đi cứu Vương gia còn chưa kịp ra tay, Vương gia đã tự mình thoát khỏi dây thừng. Khi đó rất hỗn loạn, hấn cũng không nghĩ nhiều. Bây giờ nhớ lại, võ công Vương gia hấn là không cao đến mức có thể dễ dàng tránh thoát dây thừng chuyên dùng để trói người của Hồ An Vệ.

Hoắc Phong cũng nghi hoặc đáp: “Ta nghĩ không rõ, hấn nếu biết người sẽ đến cứu ta, lại vì sao phải uy ta ‘Thiên tâm đan’, vì sao phải lặng lẽ cắt đứt dây thừng.”

Nguyễn Hình Thiên nghĩ nghĩ, không xác định mà nói: “Có lẽ, y không nghĩ tới ta sẽ đến kinh thành mau như thế. Hoặc giả, y còn có kế hoạch khác. Nếu đó là Y Trọng Nhân mà chúng ta biết, y nếu muốn làm, liền nhất định sẽ đảm bảo vạn vô nhất thất.”

Hứa Bách Tài lúc này toát ra một câu: “Khó trách ta đã trúng roi còn không có ngất xỉu a.”

“Sao lại là hấn” Ngũ quan Hoàng Hãn vận vẹo, hiển nhiên không thể tiếp thu.

“Bốn vương cũng không nghĩ tới...” Hoắc Phong thu hồi ngọc bội, “Chính là hấn.”

Trong phòng nhất thời xuất hiện một sự yên tĩnh đến quỷ dị. Nguyễn Hình Thiên nhanh chóng điều chỉnh tốt suy nghĩ suy nghĩ, hỏi: “Vương gia, ngài phải đợi người, có phải hay không là y”

Hoắc Phong gật đầu, ý tứ không rõ mà nói: “Y cứu ta xuất kinh, ta không thể để cho y trở về công đạo bất hảo. Đến nỗi y vì sao phải làm như thế, sau này ta sẽ tự mình hỏi rõ ràng.”

Hạ Giáp mở miệng: “Vương gia, Y Trọng Nhân có nói khi nào sẽ đem Thế tử cùng tiểu thiếu gia đưa lại đây không”

Trước mắt Hoắc Phong lại xuất hiện một màn Ách Ba bên người Y Trọng Nhân đem hài tử từ trong ngực Ngọc nhi “Cướp đi”. Hấn nhắm mắt, nói: “Chiến sự nổi lên, hài tử đặt ở bên cạnh y ngược lại càng thêm an toàn, ta nghĩ y cũng sẽ không đem hài tử đưa lại đây.”

“...” Bốn người hai mắt nhìn nhau, vẫn không thể tiếp thu việc Y Trọng Nhân từ một tên đại ác nhân cùng Vương gia như nước với lửa lại biến thành người tốt đi cứu người.

Hoắc Phong đột nhiên nghiêm khắc nói: “Việc này các ngươi tuyệt đối không được nói ra ngoài! Nếu ai lộ ra một chữ, xử trí theo quân pháp!”

Bốn người trong lòng chấn động, trăm miệng một lời: “Chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra nửa chữ!”

Kế tiếp, Hoắc Phong không nhắc đến Y Trọng Nhân nữa, mà là thương lượng đại sự. Hắn có dự cảm, Y Trọng Nhân nhất định sẽ đến Ngọc Thành Quan, hắn có ham muốn thực mạnh muốn thấy mặt đối phương. Đến nỗi lấy lý do không tiện để Y Trọng Nhân quay về báo cáo, bất quá là lý do thoái thác thôi. Hoắc Phong trong lòng có thanh minh cũng có thật nhiều nghi hoặc. Từ lúc từ biệt ở Nguyệt Quan đài, trong đầu của hắn không ngừng thoát ra một cái tên, mang theo khuôn mặt được hóa trang. Cẩn thận nghĩ đến, hắn dường như chưa từng gặp qua khuôn mặt chân chính của Y Trọng Nhân dưới lớp trang điểm kia. Điều nói Y Trọng Nhân bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, mà hắn mỗi lần nhìn đến gương mặt yêu ma kia đều thập phần chán ghét. Trong lòng Hoắc Phong cảm giác đặc biệt phức tạp, phức tạp đến nỗi trước khi đi về phía đông, một mặt hắn phải gặp Y Trọng Nhân, mặt khác muốn thấy người nợ không mang mũ sa.

Cùng các bộ hạ bí mật thương lượng đại sự, Hoắc Phong để Hạ Giáp cùng Nguyễn Hình Thiên đi trước về phía đông. Bẩy mươi vạn binh mã kia là mấu chốt thành bại, tuyệt đối không thể xảy ra bất luận sai lầm gì. Thời gian tăng sáng, Hạ Giáp cùng Nguyễn Hình Thiên một đêm không ngủ dẫn theo mấy trăm binh sĩ chạy về phía đông. Năm vạn tinh binh như vậy trú đóng ở Ngọc Thành Quan. Hoàng Hãn, Hứa Bách Tài cùng Vương gia ở chỗ này chờ người, đối với việc thân phận của Y Trọng Nhân đột nhiên chuyển biến, hai người đều không thể tiếp thu, bởi vì rất khó tiếp nhận nổi.

Sau khi Hạ Giáp cùng Nguyễn Hình Thiên rời đi, Hoắc Phong trở lại doanh trại của bản thân nghỉ ngơi. Hắn mệt chết đi, chính là lại ngủ không được. Một khi nhắm mắt liền hiện lên một màn rối loạn. Kinh thành, hoàng cung, vương phủ, Nguyệt Quan đài, Vương phi tự sát, khuôn mặt lạnh như băng rồi lại mang theo trào phúng. Chưa từng có một người nào có thể ảnh hưởng tới Hoắc Phong như vậy, mà hiện tại, hắn lại bị Y Trọng Nhân ảnh hưởng, căn bản là nhìn không thấu. Nếu Y Trọng Nhân là thiện, nhưng nhiều năm nay đã có hàng trăm người chết trên tay y, còn nếu nói y là ác, thì tại sao phải cứu hắn, cứu hài tử của hắn

Chẳng lẽ hắn nhận định chính mình sẽ phản, tướng lấy chỗ này tìm nơi nương tựa tân chủ Ngay sau đó, trong lòng Hoắc Phong liền lắc đầu. Cho dù nhận định hắn sẽ phản, Y Trọng Nhân làm sao có thể chắc chắn hắn nhất định có thể thành công Y Trọng Nhân hiện tại quyền thế có thể nói là như mặt trời ban trưa. Trương Trung chết đi, trong cung vị trí đệ nhất thái giám không ai khác ngoài y, hưởng chi y vẫn là ân nhân cứu mạng của Thái tử, Như Quý phi sung ái có thừa, y cần gì phải mạo hiểm như vậy

Một bên là trung thần chết trong tay Y Trọng Nhân, một bên là Y Trọng Nhân đã cứu đi hài tử cùng bản thân hắn, Hoắc Phong không thể chờ đợi được mà nghĩ muốn gặp mặt hỏi người kia, vì sao phải làm như thế, làm vậy tốt cuộc là có ý gì. Nhưng Hoắc Phong lại rất kỳ quái mà phi thường rõ ràng, Y Trọng Nhân sẽ không nói cho hắn biết. Thậm chí hắn còn cảm thấy, lúc này đây gặp mặt tại Ngọc Thành Quan chính là lần gặp mặt cuối cùng của hắn với Y Trọng Nhân. Người kia tuy rằng cứu hắn, lại, khinh thường hắn.

Hoắc Phong trong mắt toát ra ngọn lửa.

Y Trọng Nhân!

Hoắc Phong đoán đúng. Hắn vừa nằm trên giường bất quá mới chớp mắt nửa canh giờ, Hoàng Hãn dị thường kích động mà tiến đến bấm bấm — Y Trọng Nhân mang theo nhân mã Hồ An Vệ đến. Hoắc Phong cơ hồ trong nháy mắt thanh tỉnh. Ngay cả giấy hắn cũng không thoát trực tiếp xuống giường cầm đại đao của mình đi ra ngoài.

Đi trên tường thành, liếc mắt một cái liền thấy được gương mặt hóa trang giống yêu nghiệt kia, Y Trọng Nhân-thái giám cầm quyền Hồ An Vệ. Người kia, vẫn như trước thân sắc lạnh như băng, khóe miệng mang theo một tia chế giễu thần nhiên. Nhìn thấy Hoắc Phong xuất hiện, hắn rút ra nhuyễn kiếm bên hông. Tại vị trí phía sau cách nửa thân ngựa là Ách Ba luôn đi theo bên người Y Trọng Nhân, một khuôn mặt huyễn dung nhìn không ra dung mạo lúc đầu. Hoắc Phong không khỏi nhìn Ách Ba vài lần, quả thật thân hình so với Y Trọng Nhân cao hơn một ít.

“Việt Vương.”

Y Trọng Nhân mở miệng trước, thanh âm lộ ra vài phần mệt mỏi vì mấy ngày liên tiếp đuổi theo. Hoắc Phong một tay cầm đại đao của mình, một tay rử tại bên người, mặt không đổi sắc mà nhìn xuống Y Trọng Nhân, cũng mở miệng: “Y Trọng Nhân, người tới chậm một bước. Trong Ngọc Thành Quan có năm vạn tinh binh canh gác, người muốn như thế nào, tróc nã bốn vương?”

Giao đại đao cho Hứa Bách Tài, Hoắc Phong tiến lên một bước, cầm cung cùng tiễn từ trong tay một người cung thủ nữa quỳ phòng ngự trên tường thành. Động tác lưu loát mà ngắm chuẩn, tên trong tay Hoắc Phong bay vút đi.

Nhân mã Hồ An Vệ một trận xông xáo, tất cả mọi người kinh hách vạn phần nghĩ muốn né tránh tiến kia nhưng lại không biết mũi tên này hướng đến ai. Y Trọng Nhân cũng chưa hề động, như lão tăng ngồi thiền giữa đầu nhìn Hoắc Phong.

“Su!”

Tiến từ bên tai y gào thét mà qua, phía sau lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một người. Người nọ ngay tức khắc ngã xuống, nhất tiễn xuyên tâm. Nhân mã Hồ An Vệ càng thêm xông xáo, cũng mặc kệ mệnh lệnh của Y Trọng Nhân, mỗi người đều quay đầu ngựa hướng phía sau lui lại.

Cửa thành Ngọc Thành Quan từ từ mở ra, trong Hồ An Vệ có người hoảng sợ hô: “Thiên hộ đại nhân! Chúng ta mau đi thôi!”

Y Trọng Nhân giương tay lên, lập tức người kia bị quất một roi ngã xuống ngựa. Roi cuốn lấy cổ người nọ, Ách Ba dùng lực một cái, thân thể đối phương trực tiếp từ trên mặt đất mà bị vút đến không trung, khi lần nữa rơi xuống đất, đã là khí tuyệt bỏ mình, cổ bị cắt đứt. Ách Ba thu hồi roi, không còn người nào dám nói một từ “rút lui” nữa.

“Kẻ nào dao động quân tâm, kết cục tương tự!”

Lạnh lùng mà phiêu mắt nhìn thủ hạ kia chết đi, Y Trọng Nhân lần thứ hai giữa đầu nhìn về phía người đứng ở trên tường thành một thân áo giáp —— Đại Tướng quân Nam Sở quốc, Việt Vương Hoắc Phong.

Sau cửa thành Ngọc Thành Quan là Hoắc gia quân đằng đằng sát khí, do Hứa Bách Tài dẫn đầu. Hoắc Phong lần thứ hai giương cung, ngắm. Lần này, mũi tên của hắn không có bất cứ do dự nào mà trực tiếp bay ra ngoài. Vẫn là từ bên tai Y Trọng Nhân vút qua, lại một tên thủ hạ Hồ An Vệ bị tiễn của Hoắc Phong bắn chết, vẫn là nhất tiễn xuyên tâm.

“Giết!”

Hứa Bách Tài vương thẳng Khiếu Thiên kích hướng Y Trọng Nhân. Theo sau tiếng hô giết của hắn, một vạn tinh binh Hoắc gia quân đứng sau lưng hắn hướng đám thủ hạ ác đảng xông lên. Nhân mã Hồ An Vệ lúc trước cũng đã bị hai mũi tiễn của Việt Vương khiến nhân tâm hoảng sợ, giờ phút này, khi đối mặt với một đội quân đằng đằng sát khí, bọn họ càng sợ tới mức tè ra quần. Ngày thường bọn họ làm mưa làm gió chưa từng nghĩ đến sẽ gặp đối thủ ngoan cố chống lại như thế. Không quan tâm đến chuyện giao động quân tâm gì nữa, trong Hồ An Vệ đã có người quay đầu ngựa bỏ chạy. Y Trọng Nhân không đi ngăn trở, hắn vẫn giữa đầu thần sắc lạnh lùng mà nhìn người kia trên tường thành.

Thủ hạ của Hồ An Vệ chạy trốn càng ngày càng nhiều, Hoắc gia quân xông ra cũng là lướt qua Y Trọng Nhân đuổi theo những thủ hạ Hồ An Vệ đang chạy trốn. Mà chưa kịp chạy thoát thân thì đã bị bao vây, tiếng chém giết nổi lên.

Lúc này, người trên tường thành có động tĩnh. Hoắc Phong tay cầm Trấn Diễm đao trực tiếp từ mấy chục trượng cao trên tường thành nhảy xuống. Một tuấn mã màu trắng từ bên trong thành hí vang mà chạy ra, Hoắc Phong phi thân lên ngựa, hướng Y Trọng Nhân xông đến. Y Trọng Nhân lúc này cũng mới có động tác, giục ngựa giải khai Hoắc gia quân vây quanh hắn hướng Hoắc Phong nghênh diện mà đi. Ách Ba theo sát Y Trọng Nhân, bị Hứa Bách Tài tới ngăn cản.

Ở ngoài vòng vây, đao của Hoắc Phong cùng kiếm của Y Trọng Nhân đồng thời đánh vào nhau. Mã thí bởi vì không khí xơ xác tiêu điều chung quanh mà hơi có vẻ xao động. Y Trọng Nhân trực tiếp xuống ngựa, Hoắc Phong cũng xuống ngựa. Đại đao đối ngẫuên kiếm, Việt Vương đối công công cầm quyền Hồ An Vệ. Trước đó, hai người đã từng một lần giao phong, Hoắc Phong thảm bại. Lần thứ hai giao phong, kết cục khó định.

8. Quyển 1 - Chương 7

Đệ thất chương

Hai người đánh nhau liền đánh tới bên cạnh tường thành. Hoắc Phong một đao chém sượt vào đầu Y Trọng Nhân, Y Trọng Nhân hướng bên cạnh tránh đi, Hoắc Phong thân thể thuận theo áp sát vào, trực tiếp đem Y Trọng Nhân đặt ở trên tường thành. Đưa lưng về phía đám người đang chém giết nhau, Hoắc Phong thấp giọng mở miệng:

“Người rốt cuộc có dụng ý gì”

“Việt Vương nói chúng ta nghe không hiểu.”

Y Trọng Nhân dùng sức đẩy văng Hoắc Phong ra, nhuyển kiếm trong tay đâm thẳng đến trước mặt Hoắc Phong. Hoắc Phong dùng đại đao ngăn lại, toàn thân tránh đi lại một lần nữa công kích Y Trọng Nhân, tiếp tục bắt lấy Y Trọng Nhân đặt ở trên tường.

“Vì sao phải cởi bỏ dây thừng cho Bồn vương Vì sao phải cứu nhi tử của bồn vương”

“Việt Vương đang nói mê sảng sao Nếu chúng ta có hảo tâm như vậy, cần gì phải đuổi tới nơi này. Cứu Việt Vương không phải là Lưu Dụ sao”

“Thiết! Người ít cùng bồn vương giả bộ hồ đồ! Vậy người uy bồn vương ăn ‘Thiên tâm đan’ lại có ý tứ gì”

Hoắc Phong bị Y Trọng Nhân làm cho tức giận đến nghiến răng, lời thô tục đều nói ra.

Y Trọng Nhân lần thứ hai đẩy văng Hoắc Phong ra, kiếm phong bức người.

” ‘Thiên tâm đan’ điều là Hoàng Thượng ăn, chúng ta cũng không có năng lực từ Hoàng Thượng lấy được đan dược. Bất quá là được không để người bị phơi nắng chết thôi, dù sao chúng ta muốn dùng Việt Vương để câu cá lớn, đáng tiếc bị Lưu Dụ phá hủy chuyện tốt.”

“Y Trọng Nhân!”

Hoắc Phong nổi giận, người này vì sao không thừa nhận!

“Việt Vương sợ là phơi nắng hồ đồ đi.”

Nhuyển kiếm trong tay Y Trọng Nhân trực tiếp ở trên mu bàn tay Hoắc Phong rạch một đường không sâu, nhưng lại xuất huyết.

“Người hận ta.” Nhìn liếc mắt một cái trên cánh tay miệng vết thương, Hoắc Phong ẩn giận mà nói, khẳng định.

“Chúng ta nói qua, người như chúng ta rất hay mang thù, Việt Vương sẽ không quên ngài trước kia như thế nào nhục mạ chúng ta đi.”

Y Trọng Nhân lần nữa lao kiếm đến. Đột nhiên, trên tường thành có hai mũi tên hướng phía Y Trọng Nhân cùng Hoắc Phong bắn lại đây. Tên nhanh mà gần trong gang tấc, Y Trọng Nhân nếu muốn né tránh, rất có khả năng Hoắc Phong sẽ bị thương; nếu hấn không tránh, thì sẽ làm bị thương nơi yếu hại. Chính diện Hoắc Phong thấy được kia hai mũi tiễn, vươn tay liền đi muốn đi bắt Y Trọng Nhân. Nào biết, Y Trọng Nhân thân thể chẳng những không né tránh, kiếm trong tay cũng không thu thế, vẫn hướng về tìm Hoắc Phong mà đâm tới. Hoắc Phong bản năng né tránh hấn một kiếm này, chợt nghe “Phốc phốc” hai tiếng, kia hai mũi tên xuyên qua thân thể Y Trọng Nhân.

“Y Trọng Nhân!”

Hoắc Phong hai mắt đỏ bừng, giữa đầu nhìn người bắn tên, lách người đi tới muốn đỡ lấy đối phương. Y Trọng Nhân bị bắn trúng bả vai cùng cánh tay một cước đá Hoắc Phong văng ra, trở tay đánh trên vai Hoắc Phong mở đường. Tiếng vó ngựa vang lên, Ách Ba bị Hứa Bách Tài cuốn lấy không biết khi nào thoát khỏi hấn, cưỡi ngựa vọt tới trước mặt Y Trọng Nhân đang bị thương. Y Trọng Nhân ghen tức một hơi hướng Ách Ba phi thân tới, Ách Ba vung roi, Y Trọng Nhân bị hấn cuốn lấy lập tức.

“Thù mới hận cũ, Vương gia, ta không nợ người.”

Là ta, mà không phải chúng ta. Y Trọng Nhân mặt không có chút máu bỏ lại cho Hoắc Phong chạy đến một câu, đâm một kiếm vào mông ngựa, con ngựa bị đau, vọt lên chạy như điên. Hoắc Phong kéo trụ ngựa của mình, liền muốn truy đuổi, bị Hứa Bách Tài ngăn lại.

“Vương gia! Không thể truy! Coi chừng có trá!”

Đối với Y Trọng Nhân, Hứa Bách Tài vẫn không thập phần tin tưởng. Trong chốc lát trì hoãn như thế, Ách Ba cùng Y Trọng Nhân đã không còn thấy bóng dáng.

“Đem cái tên khốn kiếp trộm bản tiền bản vương bắt đến đây!”

Hướng về phía Hứa Bách Tài rống lên một câu, Hoắc Phong nhìn về phía Hồ An Vệ bị giết đến nhân mã đã muốn phân tán, cắn răng: “Lưu vài người sống trở về truyền tin. Lui binh!”

Hoắc Phong mạnh mẽ quất mấy roi vào mông ngựa hướng bên trong thành chạy đi. Nhìn bóng lưng phần nộ của Vương gia, Hứa Bách Tài nhíu mày, rồi mới thở hắt ra phát ra mệnh lệnh thu binh. Vương gia tựa hồ rất tin tưởng Y Trọng Nhân, như vậy rất nguy hiểm a. Người kia, cũng chính cũng tà, chờ đến ngày sau cứu thế tử cùng tiểu thiếu gia trở về, vẫn là diệt trừ cho thỏa đáng.

Trở lại doanh trại, Hoắc Phong dùng sức đem đại đao vút trên mặt đất, dị thường buồn bực mà đánh vài cái lên tường. Hai mũi tiễn kia Y Trọng Nhân rõ ràng có thể né tránh, vì sao không né Chẳng lẽ là sợ hấn bị thương Hoắc Phong không muốn nghĩ đến mình ở trong lòng Y Trọng Nhân yếu đuối như vậy. Hai mũi tiễn kia hấn sao mà tránh không được, hơn nữa hai mũi tiễn kia nhằm vào chính là Y Trọng Nhân, người nợ vì sao không né!

—— “Thù mới hận cũ, Vương gia, ta không nợ người.”

Hoắc Phong trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, Y Trọng Nhân, người là dùng hai mũi tên kia hoàn lại việc người vũ nhục Bản vương sao

“Vương gia, người mang đến.”

Hứa Bách Tài ở ngoài cửa.

Ngọn lửa trong lòng Hoắc Phong nhanh chóng dâng lên: “Đem người tiến vào!”

Hứa Bách Tài xốc lên rèm cửa đi vào, phía sau đi theo hai tên binh sĩ đề nặng một người cung thủ.

“Ai cho người phóng tiễn!”

Hoắc Phong gầm lên.

Tên cung thủ kia tuổi không lớn lắm nhưng tràn ngập cừu hận mà nói: “Y Trọng Nhân là yêu nhân, đứng đầu ác đảng! Là người cần phải giết!”

Hoắc Phong tiến lên đánh một bạt tai: “Người xem nơi này là nơi nào! Người xem Bản vương là ai! Bản vương có hạ lệnh cho người bắn tiễn sao! Quân lệnh như núi! Người đem mệnh lệnh Bản vương trở thành cái gì!”

Không nghĩ tới chính mình sẽ bị Vương gia bạt tai, người nợ gây giận cả người, rồi mới không phục mà hô to: “Y là kẻ đứng đầu ác đảng! Là tay sai của Trương Trung! Vương gia! Để cho y chạy thoát, không biết có bao nhiêu trung lương sẽ chết ở trên tay y! Vương gia chẳng lẽ đã quên một nhà Chương đại nhân là như thế nào bị y sát hại sao!”

Hoắc Phong ánh mắt ám trầm: “Chương Thừa tướng là gì của người”

Người nợ khóc: “Tiểu nhân là gia nô của Chương đại nhân, là thị kiếm của thiếu gia. Thời điểm Đại nhân gặp chuyện không may, thiếu gia tự biết tánh mạng khó bảo toàn, đem chúng ta những người hầu kẻ cận đưa ra kinh thành. Tà muốn vì đại nhân báo thù! Vì thiếu gia báo thù! Vì nhiều người trong Chương gia chết oan như vậy mà báo thù!”

Hoắc Phong hai tay nắm chặt, Hứa Bách Tài mở miệng khuyên bảo: “Vương gia, Y Trọng Nhân trên tay dính máu quá nhiều người, trong quân sợ không ít người đều cùng y có cừ oán. Người này mặc dù có vi phạm quân kỷ, nhưng niệm tình có thể lần đầu, còn thỉnh Vương gia bỏ qua một lần, không cần vì Y Trọng Nhân mà bị thương tâm các tướng sĩ.”

Hứa Bách Tài nói đến khó hiểu, nhưng Hoắc Phong lại nghe hiểu được. Bộ hạ này của hắn không tin người kia; hoặc là nói, cho dù người người biết hắn bị Y Trọng Nhân cứu ra, cũng không có ai tin tưởng hắn là người tốt. Không muốn nói người khác, cho dù là chính bản thân hắn, cũng không hoàn toàn tin tưởng Y Trọng Nhân sao.

Hoắc Phong xoay người. Bên tai lại nghĩ tới Y Trọng Nhân đối hắn nói qua mỗi một câu, mỗi một cái trào phúng, mỗi một cái khiến ánh mắt hắn nhìn không thấu, còn có hai mũi tiễn xuyên thấu thân thể Y Trọng Nhân. Người kia, vì sao phải phủ nhận; vì sao, muốn bị thương Có lẽ, mất cơ hội lần này, hắn rút cuộc cũng không hồi được.

“Vương gia, đại sự làm trọng.”

Hoắc Phong bả vai phập phồng rõ ràng. Qua một lát, hắn nói: “Dẫn đi, năm mươi quân côn. Mặc kệ người có bao nhiêu lý do chính nghĩa, cãi lời quân lệnh liền không thể khoan dung. Nhớ kỹ, đây là đang trong quân, nếu người nào cũng như người tự chủ trương như vậy, Vương gia như ta đây còn mang binh cái gì!”

“Tạ ân Vương gia không giết!”

Người nọ dập đầu ba cái thật mạnh, rồi mới bị hai tên binh sĩ áp giải hắn mang đi.

“Vương gia...” Hứa Bách Tài nghĩ muốn khuyên thêm vài câu, bị Vương gia nâng tay lên ngăn lại.

“Hạ lệnh, một canh giờ sau hồi phía đông.”

“... Rõ.”

Hứa Bách Tài lui ra. Hoắc Phong chậm rãi buông tay, cúi đầu nhìn về phía mấy điểm máu loãng trên áo giáp, đó là của Y Trọng Nhân. Dùng ngón tay lau đi, Hoắc Phong hít sâu một hơi, mệnh lệnh chính mình không cần lại đi nghĩ đến người kia. Hứa Bách Tài nói, đại sự làm trọng. Nghĩ đến việc hắn sắp phải làm, hoặc là nói đã bắt đầu làm việc lớn kia, trên mặt Hoắc Phong là hoàn toàn lạnh băng. Hoàng huynh, người bất nhân, liền chó có trách ta bất nghĩa!

Trong ngôi miếu đồ nát cách Ngọc Thành Quan không xa, mùi máu nồng đậm quanh quẩn. Y Trọng Nhân ngồi ở trên đồng cỏ khô, Ách Ba ngồi xổm ở trước mặt của y, dùng chủy thủ gọt bỏ thân trên của hai mũi tiễn, rồi mới cất tay áo, trước xử lý mũi tiễn kia trên cánh tay. Y Trọng Nhân đã điểm huyết đạo cầm máu, nhưng mặc dù là như vậy, vẫn có máu loãng từ trong miệng vết thương trào ra.

Ách Ba xem xét miệng vết thương một chút, mi tâm nhíu chặt. Y Trọng Nhân thì mặt không đổi sắc, coi như người bị thương không phải là mình vậy, chỉ có trên trán thấm mồ hôi rõ ràng để lộ đau đớn mà y phải chịu đựng.

“Là tên móc câu.” Ách Ba mở miệng, thanh âm còn trẻ tuổi mà trầm ổn.

Y Trọng Nhân nhắm mắt lại, lại nói: “Người bây giờ là người cầm.”

Ách Ba ngậm miệng, trong mắt là ảo não. Lỡ tai nhẹ động, hắn hạ giọng: “Phụ cận gần đây không có người.”

” Tiểu tâm khiến cho vạn năm thuyền.” *

* xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

“...” Ách Ba không lên tiếng.

“Quản nó là loại tiền gì,tìm cách rút ra là được. Làm sạch sẽ một chút,tạ tình nguyện lưu sẹo cũng không muốn bị chảy mủ.” Y Trọng Nhân chán ghét nhìn mũi tiền nhiễm máu. Ách Ba liếc mắt nhìn y,đường như muốn nói nếu không thích bị chảy mủ vì sao lại không né tránh.

Y Trọng Nhân thở dài một tiếng, không trả lời, cũng là nói: “Sự tình xem như đi tới một bước này... Thu Hoài, ta mệt, mệt chết đi. Ta nghĩ muốn thoát thân.”

“Tùy ngươi.” Ách Ba lại mở miệng, thanh âm rất thấp. Hắn lấy bầu rượu bên chân qua uống một hớp rượu, chủy thủ hơ trên đồng lửa, lại trầm thấp mà nói một câu: “Chịu đựng.”

Rồi mới lấy chủy thủ đã hơ qua lửa rạch miệng vết thương trên cánh tay Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân cắn răng nhịn xuống, khuôn mặt sát phần càng ngày càng trắng bệch như tờ giấy. Tên móc câu, một khi ghim vào thân thể liền sẽ chặt chẽ mà câu vào xương thịt. Y Trọng Nhân tính toán khi ghim vào bộ vị thân thể, tên móc câu chỉ câu vào thịt y, không câu vào xương.

Ách Ba míp chặt môi, cái trán cũng đã thấm ướt đầm mồ hôi,gần như cắt xuống một miếng thịt trên cánh tay Y Trọng Nhân, hắn mới đem mũi tiền lấy ra. Y Trọng Nhân thở hắt ra vài hơi, ho khan vài tiếng. Ách Ba lau mồ hôi cho y, thấp giọng hỏi: “Còn nhịn được sao”

“Nhịn được.” Y Trọng Nhân khoe miệng gợi lên một tia trào phúng, “Vết thương càng đau ta càng nhẫn nại, điểm ấy tính cái gì. Tiếp tục.”

Ách Ba nâng cốc đưa cho Y Trọng Nhân, Y Trọng Nhân uống hai hớp rượu, đối hắn gật gật đầu. Tiếp đến.

Cẩn thận mà cởi quần áo Y Trọng Nhân, lộ ra vết thương ở bả vai, hai hàng lông mày của Ách Ba càng nhíu chặt lại, trong mắt tràn đầy ảo não. Y Trọng Nhân không giải: “Xảy ra chuyện gì”

“Là ta, làm phiền ngươi.”

“Sao lại nói vậy”

Ách Ba quan sát thương thế của Y Trọng Nhân, nghĩ rằng muốn cố gắng mà giảm bớt nỗi thống khổ của y, miệng nói:

“Người bắn tiền, là thị kiếm trước kia của ta. Hắn nhất định là vì Chương gia báo thù mới làm như thế.”

Khoe miệng Y Trọng Nhân càng nhếch lên cao: “Không liên quan gì tới ngươi, người muốn giết ta còn rất nhiều, thêm một tên như hắn cũng không nhiều lắm, bớt một tên như hắn cũng không ít đi. Lại nói, tiền này là ta cố ý nhận, coi như hắn giúp ta một chuyện.”

“Vì sao” Ách Ba tức giận.

Y Trọng Nhân nhìn về phía bầu trời bên ngoài miêu: “Ta nói, ta mệt, ta muốn thoát thân. Trên người có thương tích, trở lại kinh thành ta mới có lí do thoái thác, tài năng đem hết thầy đều đổ lên kẻ chết thay là Lưu Dự. Thu Hoài, ta nhẫn nhịn mười lăm năm, cơ hội càng ngày càng gần. Lần này hồi kinh, ta nhất định phải quấy cho đến long trời lở đất, rồi mới hoàn toàn mà rời xa này.Chuyện của thiên hạ này, sẽ không quan hệ gì tới ta nữa.”

“Ngươi đã suy nghĩ cẩn thận rồi ”

“Đã nghĩ tốt.”

Ách Ba đem chủy thủ hơ lại trên lửa, nói: “Nghĩ kỹ là được rồi,ngươi biết rõ,ta vẫn luôn đứng về phía ngươi.”

“Ngươi không đi giúp Việt Vương” Y Trọng Nhân nhướng mày.

Ách Ba bĩu môi lắc đầu: “Ta cũng phiền. Nếu cha ta muốn đi, cho ông ấy đi.”

Y Trọng Nhân không nói, bởi vì chủy thủ trong tay Ách Ba đã đưa đến đây.

Kế tiếp hai người ai cũng không nói gì thêm, Y Trọng Nhân thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu rên,sắc mặt Ách Ba so với Y Trọng Nhân còn khó coi hơn. Thật vất vả, mũi tiền xuyên thấu qua vai đã được lấy ra, Y Trọng Nhân chống đỡ không được nữa mà hôn mê bất tỉnh. Đặt Y Trọng Nhân dựa vào y phục của mình,Ách Ba băng bó cho Y Trọng Nhân. Nhìn vải trắng bị máu nhiễm đến đỏ tươi, nhìn gương mặt Y

Trọng Nhân quanh năm giấu dưới lớp hóa trang trắng bạch, nghĩ đến nhiều năm nay hắn đứng ở bên người Y Trọng Nhân đã nhìn y trải qua biết bao nhiêu chuyện mà y phải trải qua, Ách Ba cảm thấy thù hận trước kia căn bản là bé nhỏ không đáng kể, hắn phải vì Y Trọng Nhân làm chút gì đó. Y Trọng Nhân không phải yêu nhân, không phải ác đảng.

Đêm đó, Y Trọng Nhân bắt đầu sốt cao, Ách Ba một đêm không chợp mắt chiếu cố hắn. Khi hừng đông, cơn sốt của Y Trọng Nhân cuối cùng là lui xuống, nhưng y không tìm ra chỗ nào dưỡng thương, mà là để Ách Ba cùng y trở lại kinh thành. Ra một đêm mồ hôi, hóa trang trên mặt dễ bị nhoe đi, Ách Ba tìm nước đến, Y Trọng Nhân lau mặt hóa trang một lần nữa. Hóa trang xong, đem hết thấy cảm xúc đều che dấu dưới lớp hóa trang, Y Trọng Nhân mang theo thương tích trên người cùng Ách Ba đồng thời hồi kinh. Một đi về hướng đông, một đi về hướng kinh thành, Y Trọng Nhân giao chiến với Hoắc Phong, chia đường ở Ngọc Thành Quan.

Việt Vương Hoắc Phong bị ác đảng giết hại, hai vị Vương phi tự sát, thế tử không rõ tăm tích, thiếu gia mới vừa sinh ra cũng rơi vào tay ác đảng rồi. Hoắc Phong tìm ra lối thoát lấy danh nghĩa thanh quân kêu gọi quần hùng thiên hạ vùng lên khởi nghĩa, diệt trừ ác đảng, cho thiên hạ an bình. Lời kêu gọi của Hoắc Phong vừa ra, những dân chúng bị ác đảng ức hiếp đến sống không bằng chết cùng vài chỗ thế lực sôi nổi hưởng ứng. Những người đó đối với ác đảng căm thù đến tận xương tủy không phải không nghĩ đến lật đổ ác đảng, mà là thiếu một người đầu lĩnh. Hoắc Phong là Vương gia, lại cầm trọng binh trong tay, trong triều đình cùng dân chúng cũng có danh vọng nhất định, ngay cả hắn đều bị ác đảng làm hại cửa nát nhà tan suýt nữa chết, dân chúng Nam Sở quốc đối với ác đảng càng hận đến nghiến răng. Hoắc Phong vừa khởi binh, dân chúng tự nhiên vỗ tay hoan nghênh.

Tin tức khẩn cấp trong tám trăm dặm truyền lại kinh thành. Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ là vừa tức vừa vội, lại càng luống cuống. Trong tay bọn họ chỉ có binh mã Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, cho dù có vài vị võ tướng, nhưng thực lực những người này cùng binh mã của Hoắc Phong tuyệt đối không thể so bì được. Lưu Dụ đã bị bắt trở lại, căn bản không nghe đối phương một nói tiếng “Oan uổng”, Trương Trung trực tiếp cho người đem Lưu Dụ kéo tới hình phòng, kiên trì chưa tới một canh giờ, Lưu Dụ đã bị tra tấn đến chết. Không chỉ như thế, Trương Trung tức điên đem gia nhân của Lưu Dụ toàn bộ giết hết không lưu lại bất cứ người nào. Một mặt Trương Trung sai người cấp tốc truyền Y Trọng Nhân hồi kinh, một mặt cùng Tôn Quý Vũ thương lượng làm sao giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt.

Sự tình đến tình trạng này, không thể tái lại Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chỉ có xuất ra binh phù trong tay, khả năng bọn họ điều động thủ vệ kinh thành cùng binh mã còn lại của Nam Sở quốc, nhưng cộng lại cũng chỉ được bốn mươi vạn. Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi. Nguyên bản nắm chắc sự tình thắng lợi thế nhưng lại bị bại lộ như thế, nếu không có nội gian, làm sao sẽ gặp phải phiền toái lớn như thế! Trương Trung sát sát mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ đến Y Trọng Nhân mặc kệ gặp được chuyện gì đều vô cùng lãnh tĩnh hơn nữa nghĩ ra điểm quan trọng thật nhiều, Trương Trung liền hy vọng hắn có thể chạy nhanh trở về giải quyết chuyện khẩn cấp này.

9. Quyển 1 - Chương 8

Đệ bát chương

Gia Chính đế đang ở trong cung chơi đùa cùng ái phi, làm sao cũng không nghĩ tới đột nhiên có một cái tin tức sét đánh giữa trời quang rơi xuống như thế, Gia Chính đế sùng ái Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ có thừa, thế nhưng lại nhắm vào hai người mà thóa mạ một trận. Hai người lần đầu tiên bị Hoàng Thượng mắng đến cầu huyết lâm đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tuy rằng ngày thường bọn họ hay làm mưa làm gió, chuyện xấu gì mà chẳng làm, nhưng đều bởi vì Hoàng Thượng không hỏi đến chính sự, cho dù có người buộc tội bọn họ, tấu chương cũng không đưa đến tay Hoàng Thượng. Nhưng nếu Hoàng Thượng thật sự giận bọn họ, tâm tồn hiềm khích, vậy đối với bọn họ mà nói là cực kỳ không ổn.

Dưới một người, trên vạn người, dù sao phía trên vẫn còn một người, nếu chuyện này xử lý không tốt, Hoàng Thượng sẽ không còn tín nhiệm bọn họ, vinh hoa phú quý của bọn họ sẽ gặp nguy cơ.

“Các người mỗi ngày cùng trăm nói Việt Vương muốn mưu phản, là chuyện không có căn cứ! Hiện tại không chỉ không xuất ra được chứng cứ, mà còn đem lại rắc rối lớn như vậy cho trăm! Bảy mươi vạn! Trên tay Việt Vương có bảy mươi vạn đại quân! Các người nói làm sao bây giờ! Các người nói trăm phải làm sao bây giờ!”

Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ đều cảm như hén, bọn họ chưa từng thấy Hoàng Thượng tức giận như thế. Gia Chính để hoang mang.

Vốn dĩ gã không nghĩ sẽ động tới người đệ đệ này của mình, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt đồng mẫu, huống chi đối phương còn nắm trọng binh trên tay. Nhưng Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ nói Việt Vương có lòng mưu phản, thủ hạ dưới quyền Việt Vương không chỉ một lần biểu lộ bất mãn đối với gã, vì vậy gã mới hạ lệnh tước nã Việt Vương, cũng bởi thế nên muốn Trương Trung nắm được bằng chứng mưu phản của Việt Vương để lấp miệng dân chúng.

Hiện tại thì tốt rồi, không chỉ người chạy, còn tạo phản! Trong tay Việt Vương có được binh lực cực mạnh của Nam Sở quốc, lần này nếu làm không tốt, ngôi vị Hoàng đế này gã cũng đừng nghĩ ngồi tiếp!

Gia Chính để tức giận đến ngón tay đều phát run chỉ vào Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ mắng: “Trăm mặc kệ các người dùng biện pháp gì, phải trấn an Việt Vương! Lập tức trấn an Việt Vương! Hậu táng hai vị Vương phi của Việt Vương, phái người đi tìm Việt Vương thể tử. Tiểu nhi tử của Việt Vương đâu?”

Trương Trung một thân mồ hôi lạnh, nói quanh co: “Ồ, ở chỗ Y Trọng Nhân, không biết bị y đưa đi đâu rồi.” Lão đã nghĩ lấy hài tử kia làm thuốc dẫn, nào dám nói ở trên tay của mình.

“Lập tức mệnh Y Trọng Nhân đem hài tử đưa vào trong cung!”

“Y Trọng Nhân đuổi bắt Việt Vương, còn chưa hồi kinh...”

“Lệnh y lập tức trở về kinh!”

“Dạ.”

Gia Chính để mặc dù là một hôn quân, nhưng dù sao cũng là Hoàng đế, đầu óc vẫn có một chút. Hắn ra lệnh Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ trấn an Việt Vương, lại lập tức triệu tập võ tướng tiến cung điều binh chuẩn bị.

Gia Chính để lúc này không lưu lại Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ nghị sự, đem bọn họ đuổi ra ngoài, hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ. Hai người ảo não mà trở về phủ triệu tập thủ hạ thương lượng đối sách, chuyện này nếu xử lý không tốt, bọn họ tuyệt đối sẽ thất bại.

Gia Chính để đúng là bị chọc tức, không chỉ đem Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ mắng một trận, còn tới thăm cung Như Quý phi răn dạy nàng một hồi, Thái tử cũng liên đới chịu quả mắng.

Răn dạy xong, Gia Chính để vùng long tị mang theo đầy bụng lửa giận rời đi, Như Quý phi bị mắng bèn khóc lóc đem thăm cung đập nát bát, đây thật sự là tai bay vạ gió mà.

Như Quý phi bị giận chó đánh mèo lập tức sai người đi truyền tin cho Y Trọng Nhân, kêu y cấp tốc hồi kinh — lúc này, Như Quý phi nghĩ đến đầu tiên không phải là cha của mình.

Không khí trong cung lập tức trở nên khẩn trương, không chỉ trong cung, mà toàn bộ Nam Sở quốc đều khẩn trương.

Việt Vương lưu lại năm vạn binh mã đóng giữ phía đông, để ngừa biên cảnh thất thủ, hắn mang theo sáu mươi lăm vạn đại quân phân làm năm lộ, phân biệt từ Hoàng Hân, Hứa Bách Tài, Hạ Giáp, Nguyễn Hình Thiên cùng hắn mỗi người mang một nhóm binh mã lên đường hướng thẳng vào kinh thành.

Chẳng qua trong nửa tháng, đại quân cơ hồ không gặp được chống cự gì. Gia Chính để đã sớm mất đi lòng dân còn nhóm ác đảng hiển nhiên đã đến lúc phải lãnh hậu quả, nhưng vì long tọa cùng vinh hoa phú quý, bọn họ tự nhiên sẽ không thúc thủ chịu tội.

Nhìn phong thư khẩn cấp được gửi đến từ kinh thành trong tay, Y Trọng Nhân thần sắc lạnh nhạt mà giao cho Ách Ba, Ách Ba liền cầm đến trước ngọn đèn trực tiếp đốt đi.

Y Trọng Nhân tựa vào đầu giường, bán nằm ở trên giường, trên mặt vẫn còn lớp hóa trang, bất quá bởi vì y bị thương, nên càng lộ vẻ tái nhợt. Rời khỏi Ngọc Thành Quan, Y Trọng Nhân liền trực tiếp vào thành, không hề che dấu tung tích của mình, bởi vậy người của Hồ An Vệ cùng Như Quý phi dễ dàng tìm được y.

“Sáng mai chạy về kinh thành, ta không muốn chưa quay về kinh đã gặp phải nhân mã của Việt Vương.”

Ách Ba nhíu mày, Y Trọng Nhân có chút suy yếu mà nói: “Việt Vương khởi binh, chúng ta hồi kinh sẽ giúp hấn làm một chuyện. Nếu như vậy mà hấn còn nắm không được thiên hạ này, vậy thì hấn thật sự là một người nhu nhược ngu xuẩn.”

Ách Ba đi đến bên giường kê bên tai Y Trọng Nhân nhỏ giọng nói: “Bả vai của người bị thương rất nặng, không nên gấp rút lên đường.”

Hô hấp của Y Trọng Nhân có chút trầm trọng, thấp giọng trả lời: “Ta sợ trở về chậm, hài tử kia sẽ chết.”

Ách Ba mím môi, không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, Y Trọng Nhân cùng Ách Ba mang theo ba trăm binh sĩ Hồ An Vệ tiến đến tiếp ứng y chạy về kinh thành.

Y Trọng Nhân có thương tích trong người, trên đường làm sao cũng có chút trì hoãn, hai mươi ngày sau, Y Trọng Nhân rốt cục về tới kinh thành. Mà nhân mã Việt Vương lúc này lại thể như chẻ tre, vài thành trấn trọng điểm ở biên quan cơ hồ không có bất luận chống cự gì liền quy thuận Việt Vương.

Gia Chính đế lúc này liền ra một đạo thánh chỉ, đầu tiên là đã động đến tình nghĩa huynh đệ ruột thịt, sau đó lại nói mình lỡ nghe lời tiểu nhân gièm pha oan uổng hoàng đệ.

Hắn đem hai vị Vương phi hậu táng, Thế tử cũng đã tìm được, cùng tiểu thiếu gia đồng thời được đưa vào trong cung, gã sẽ bảo đảm an toàn cho hai hài tử, cũng sẽ trừng phạt những thần tử gian nịnh nói xấu hoàng đệ.

Gia Chính đế vừa ra đạo thánh chỉ này, cho dù là người khờ cũng nghe ra vài phần dị thường.

Tiểu nhân... Gian nịnh... Người sáng suốt cũng biết là ai tại trước mặt Hoàng Thượng oan uổng Việt Vương. Hoàng Thượng muốn trừng phạt thần tử gian nịnh nói xấu Việt Vương, đó chẳng phải là khai đao với Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ sao? Đối hai người này, bọn quan viên trong triều đình vốn đã hận thấu xương bèn lập tức liên thủ dân tấu Hoàng Thượng, liệt kê đủ loại tội ác của Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ, khẩn cầu Hoàng Thượng nghiêm trị hai người này cùng thủ hạ vây cánh.

Trong danh sách bọn quan viên buộc tội, Y Trọng Nhân là người thứ ba đứng sau Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ. Rốt cục bắt được một cơ hội, các đại thần trong triều luôn muốn tìm cơ hội lật đổ đám ác đảng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Bầu không khí ngột ngạt nồng đậm bao bọc quanh quý phú của Trương Trung, đám người này ngày thường tác oai tác quái, thời gian này ngay cả thở mạnh cũng không dám, hiện tại chính là thời khắc tồn vong của bọn họ.

Y Trọng Nhân từ Ngọc Thành Quan vội vàng trở về hiện đang ngồi ở vị trí thủ hạ bên người Trương Trung, tay phải bị băng vải trắng, vẻ suy yếu trên mặt khó nén được vì bị thương, nhưng trong mắt y vẫn là tia sáng lạnh lùng khiến kẻ khác phải khiếp sợ.

Ngồi ở đây nơi đều là thủ hạ tâm phúc của Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ. Việt Vương khởi binh, Hoàng Thượng tức giận, bị triều thần buộc tội, nếu không phải tổ chức của Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ đã tồn tại mười mấy năm nay, bọn họ hiện tại chỉ sợ đã sớm bị bắt vào hình lao, nhưng chuyện lần này nếu xử lý không tốt, tình cảnh của bọn họ cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Y Trọng Nhân tối hôm qua bí mật hồi kinh, Hoàng Thượng hạ lệnh y sau khi hồi kinh lập tức mang theo Thứ tử của Việt Vương tiến cung.

Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ áp chế tin tức trở về của Y Trọng Nhân. Trương Trung bên này tuyệt đối không thể đem hài tử giao ra, mà bên phía Tôn Quý Vũ lại cho rằng hài tử đã chết, cho nên trước mắt đó cũng là một phiền toái lớn.

Tôn Quý Vũ đối Trương Trung có chút bất mãn. Trông coi Việt Vương phủ chính là Hồ An Vệ, lại có thể để cho Việt Vương Thế tử ngay dưới mi mắt chạy thoát, nếu không tại tên Lưu Dụ, sự tình cũng sẽ không đến nỗi như bây giờ lại càng không thể vẫn hồi. Mà Trương Trung đối Tôn Quý Vũ cũng có bất mãn. Động chạm Việt Vương là chủ ý của Tôn Quý Vũ, trong tay Việt Vương có mấy chục vạn binh mã, có Việt Vương ở đây thì ngày sau Thái tử đăng cơ sẽ có nguy hiểm tiềm tàng, giết chết Việt Vương đối Tôn Quý Vũ là có lợi lớn nhất.

Nhưng hai người bây giờ đã là châu chấu cùng nhảy lên một sợi dây, cho dù có tồn bất mãn cũng phải bỏ qua vì chuyện trước mắt.

10. Quyển 1 - Chương 9

Đệ cửu chương

Trương Trung sắc mặt âm trầm mà mở miệng: “Trọng Nhân, người có đối sách gì không Tên Lưu Dụ khôn kiếp kia đến chết cũng không chịu nói là ai tiếp ứng cho hắn. Ta thật không nghĩ tới hắn lại là kẻ ăn cây táo, rào cây sung dám ở sau lưng ám toán ta, không lóc thịt hắn xem như là tiện nghi cho hắn!”

Y Trọng Nhân rũ mắt, thanh âm không cao không thấp mà nói: “Hiện tại việc cấp bách là phải một lần nữa lấy được tín nhiệm của Hoàng Thượng, có Hoàng Thượng ở đó, những đại thần kia dù có làm lớn chuyện cũng không được gì. Việc này còn muốn Ti Sử đại nhân ra mặt.”

“Ta” Tôn Quý Vũ nhíu mày, “Ta còn có thể làm cái gì Hoàng Thượng căn bản là không muốn gặp ta.”

Y Trọng Nhân thản nhiên nói: “Hoàng Thượng chỉ là đang nổi nóng. Đừng quên, người hiện tại Hoàng Thượng tối sủng ái là ai.”

Tôn Quý Vũ cùng Trương Trung hai người ánh mắt sáng ngời.

Trương Trung ra tiếng: “Cầm phi”

Y Trọng Nhân gật gù đầu, nói: “Cầm phi rất được sủng ái, để nàng ra mặt vỗ về Hoàng Thượng gặp Ti Sử đại nhân một lần.”

“Hoàng Thượng tuy rằng đối với Thái tử giận chó đánh mèo, nhưng Hoàng Thượng chỉ có Thái tử là nhi tử duy nhất, thiên hạ sau này sẽ là của Thái tử. Việt Vương tay cầm trọng binh, cho dù hắn hiện tại không phản, ngày sau Thái tử đăng cơ hắn cũng sẽ phản. Ti sử đại nhân phải khiến Hoàng Thượng hiểu được, đệ đệ có thân đến đâu cũng không bằng Thái tử, Việt Vương đã trở mặt, cho dù hắn đồng ý hồi tâm chuyển ý, trong lòng cũng không có khả năng tiêu trừ được gút mắc này.”

“Còn một điều nữa, Việt Vương Thế tử quả thật không phải do chúng ta động tay vào, khó đảm bảo là không phải cừu gia của Việt Vương làm. Mà hai vị Vương phi là tự sát, người của chúng ta còn chưa tới các nàng đã chết, cũng không thể đổ trên đầu chúng ta được. Cho dù là lúc bắt Việt Vương, chúng ta cũng không hề dùng đại hình với hắn, nói là chúng ta bức Việt Vương mưu phản, quá mức gượng ép.”

Y Trọng Nhân nói hết lời, trên mặt Tôn Quý Vũ cùng Trương Trung lập tức hiện lên một tia vui mừng.

Đúng vậy! Việt Vương Thế tử mất tích, Vương phi tự sát đều không quan hệ tới bọn họ a! Ai biết thế tử là bị người nào mang đi, nói không chừng có lẽ đây là mưu kế của Việt Vương

Y Trọng Nhân tiếp tục nói: “Về phần hài tử kia, ôm một đứa nhỏ khác tới là được. Ta nghĩ, chỉ sợ Việt Vương cũng không biết đứa con trai này của hắn lớn lên là hình dạng gì đi.”

“Đúng vậy!” Trương Trung vỗ đùi, “Hài tử mới vừa sinh ra một ngày một đáng, chúng ta nói là nhi tử Việt Vương, ai có thể nói không phải Ta lập tức phái người đi tìm hài tử thích hợp.”

Y Trọng Nhân nói: “Cái này không được nóng nảy, trước hết mời Ti Sứ đại nhân tiến cung trấn an Hoàng Thượng tốt nhất là nên đi cùng Quý Phi nương nương. Một người là đệ đệ sau này còn có khả năng làm phản, một người là thân sinh nhi tử, bên nặng bên nhẹ, Hoàng Thượng phải làm sáng tỏ mới phải.”

“Đương nhiên, Việt Vương vẫn phải được trấn an. Nếu có thể đem những thế lực muốn tìm đến Việt Vương nương tựa thu về, lấy danh nghĩa của Hoàng Thượng truy cứu việc Việt Vương bắt trung bắt nghĩa, tội danh phản nghịch mưu phản không phải là ai cũng dám gánh, đến lúc đó chúng ta cũng không phải không có phần thắng.”

“Tốt, tốt, không hổ là Trọng Nhân!” Sắc mặt Trương Trung bớt vài phần âm trầm vừa rồi, lại mang theo vài tia rạng rỡ.

Tôn Quý Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Lời của Trọng Nhân nói quả thật rất có đạo lý. Việc này không nên chậm trễ, ta hiện tại liền tiến cung.”

Trương Trung lập tức đứng dậy: “Vậy làm phiền Ti Sứ đại nhân. Hồ An Vệ trước hết khai đao từ gia quyến những của loạn phủ, ta cũng không tin bọn họ có thể không quan tâm sự đến sống chết của người nhà. Ti Sứ đại nhân trực tiếp tìm Cẩm phi, nàng sẽ nghĩ biện pháp trấn an Hoàng Thượng.”

“Như vậy rất tốt, ta lập tức tiến cung.”

Cũng không ở lại lâu, Tôn Quý Vũ mang theo tâm phúc của hần ly khai. Hần vừa ly khai, Trương Trung cũng cho tâm phúc của mình rời đi, chỉ để lại Y Trọng Nhân.

Không có người ngoài ở đây, trên mặt Trương Trung hiện lên vài phần khó lường, hạ giọng hỏi: “Trọng Nhân, hiện nay không có người ngoài, việc này ngươi có có tính toán gì khác không?”

Trương Trung hiểu rõ Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân tuy rằng cùng Như Quý phi thân mật, nhưng lại thủy chung duy trì khoảng cách nhất định với Tôn Quý Vũ, Trương Trung tin tưởng Y Trọng Nhân trung thành tuyệt đối đối với mình cùng Tôn Quý Vũ bất đồng. Tình huống hiện tại đối hần phi thường bất lợi, Y Trọng Nhân tổng sẽ thay hần ngầm nghĩ.

Y Trọng Nhân đứng dậy đi đến bên cạnh tháp tọa, đứng ngay vị trí vừa rồi Tôn Quý Vũ ngồi, cùng Trương Trung cách một bàn vuông nhỏ, nghiêng người qua. Trương Trung thấy thế lập tức đưa lỗ tai lại gần, hần chỉ biết Y Trọng Nhân có tâm tư khác.

“Lần này thất bại, chúng ta đều phải chết, nếu không bại, Ti Sứ đại nhân đối với Đốc Công đại nhân sợ là sẽ có hiềm khích.”

Trương Trung hí mắt.

Y Trọng Nhân nhếch khóe miệng, mặt mang vẻ chế cười nói: “Đốc Công đại nhân động Việt Vương, chủ yếu nhất là bởi vì Ti Sứ đại nhân, hiện tại tình huống biến thành như vậy, Đốc Công đại nhân hẳn là không phải không nhìn ra Ti Sứ đại nhân có chút bất mãn đi”

Ánh mắt Trương Trung trầm đi vài phần.

“Việt Vương tự nhiên sẽ có chút thành kiến với Đốc Công đại nhân, nhưng còn chưa tới mức trở mặt, nếu không phải Ti Sứ đại nhân không ngừng lấy lý lẽ thuyết phục ngài, đại nhân hà tất cố hết sức đi làm chuyện không thu được kết quả gì này Chỉ cần đại nhân không động Việt Vương, Việt Vương sẽ không theo đại nhân gây khó dễ, nhiều năm như vậy, Việt Vương nếu muốn nhắm vào đại nhân thì đã sớm động thủ, không phải sao”

Trương Trung nắm chặt tay.

“Đại nhân, ngay từ đầu ta đã không tán thành đối Việt Vương ra tay, nhưng Lưu Dự bọn họ đều đi theo Ti Sứ đại nhân đồng thời khuyên bảo ngài, thuộc hạ cũng không tiện nhiều lời.”

“Đại nhân ngài hãy ngầm lại, cho dù sự thành, đại nhân có thể đạt được bao nhiêu lợi ích Ti Sứ đại nhân là Quốc Cữu, ngày sau Thái tử đăng cơ, Ti Sứ đại nhân mới là chân chính dưới một người trên vạn người, đến

lúc đó, đại nhân ngài lại bị cho là cái gì Có chỗ dựa là Hoàng Thượng, có Ngự Thân Vệ, Ti Sử đại nhân còn có thể dung hạ đại nhân sao”

“Chỉ cần diệt trừ đại nhân, thay người của hần vào, Ti Sử đại nhân trong tay nắm Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ, sợ là Hoàng Thượng chuyện gì cũng đều nghe hần, lại không có Việt Vương uy hiếp, Ti Sử đại nhân thật sự là muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Đại nhân, ngài còn nhìn không rõ sao”

Trương Trung cắn răng, hai mắt đỏ bừng: “Khó trách Lưu Dụ khi đó cả ngày bên tai ta nói Việt Vương đối với ta có nhiều nguy hiểm, nguyên lai Lưu Dụ thẳng nhãi này đã sớm cùng người khác thông đồng một giuộc sau lưng ta!”

Y Trọng Nhân lạnh nhạt nói: “Việt Vương đào tẩu việc này có lẽ cùng Ti Sử đại nhân cũng thoát không khỏi liên quan. Đại nhân đừng quên, Nguyễn Hình Thiên bọn họ mặc chính là binh phục Ngự Thân Vệ.”

“Tôn Quý Vũ!” Trương Trung hung hãn nện mạnh vào bàn, “Hần dám đùa giỡn tâm nhân trên đầu của ta! Ta tuyệt đối không buông tha cho hần!”

Y Trọng Nhân tiếp tục phân tích: “Việt Vương cũng không muốn giết thuộc hạ, hần muốn bắt sống thuộc hạ, nhưng có người sau lưng Việt Vương lên bàn tiền. Thời điểm thuộc hạ bị thương, trên mặt Việt Vương không phải giả vờ giật mình, rõ ràng hần không có an bài người ám sát thuộc hạ.”

“Việt Vương hỏi tthuộc hạ đứa bé kia ở nơi nào, nhưng không hỏi Thế tử ở nơi nào, có khả năng Việt Vương biết được tung tích của Thế tử. Việt Vương cho rằng hài tử ở trên tay của thuộc hạ, nên hỏi như vậy, mới không nghĩ đến sẽ giết thuộc hạ. Đại nhân, ngài nói, ai muốn giết thuộc hạ Thuộc hạ chết, đối với người nào có lợi nhất”

Trương Trung bị chọc cho tức điên. Tâm phúc phản bội, hiện tại ngay cả Tôn Quý Vũ cũng dám chém một đao ở sau lưng của hần, thật sự cho Trương Trung hần là kẻ ăn chay sao

Hần lập tức hỏi: “Người có ý kiến nào hay Ta tuyệt không tha thứ cho Tôn Quý Vũ!”

Đuôi mắt hồng tuyến của Y Trọng Nhân như một ngọn lửa rực cháy.

“Giết!”

Trương Trung cười lạnh: “Người nói không sai. Tôn Quý Vũ là quốc cữu, hần hiện tại không giết ta, về sau cũng sẽ giết ta. Chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường.”

Y Trọng Nhân lại một lần nữa ghé sát vào, dường như dán vào lỗ tai Trương Trung nói: “Không chỉ là Tôn Quý Vũ.”

Trương Trung chờ đối phương giải thích.

Y Trọng Nhân thấp giọng nhắc nhở: “Hoàng Thượng đối đại nhân đã có bất mãn. Tôn Quý Vũ có Thái tử, còn ngài”

Trương Trung hít sâu một hơi, nhưng lập tức, thần sắc của hần liền hiện lên một tia ngoan độc, nói: “Muốn làm như thế nào!”

Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng!

Y Trọng Nhân đem thanh âm áp đến thấp nhất, như vậy như vậy mà nói thật lâu, Trương Trung nghe được không ngừng gật đầu.

Lúc Y Trọng Nhân thối lui ra sau, Trương Trung hỏi: “Hài tử kia muốn hay không...” rồi làm cái thủ thế giết.

“Giao cho thuộc hạ đi. Về phần những gia nhân loạn đảng, tạm thời tha cho bọn hần một mạng, dùng mệnh bọn họ kiềm chế loạn đảng. Bọn họ còn sống đối chúng ta mới rất có lợi.”

“Tốt, vậy liền nghe lời người!”

Trương Trung hiện tại đối Y Trọng Nhân là tín nhiệm tuyệt đối, có kể sách của Y Trọng Nhân, Trương Trung càng thêm nhấn tâm. Thế cục hiện tại, hẳn không chết thì người khác vong, Trương Trung đương nhiên rõ ràng nếu chính mình bị kéo xuống ngựa sẽ thế thảm cỡ nào, hẳn phải nắm giữ quyền chủ động.

Cùng Trương Trung thương nghị xong, Y Trọng Nhân liền ly khai Trương phủ, vừa ra khỏi cửa, liền nhìn đến cỗ kiệu đứng ở cửa lớn trong cung. Y Trọng Nhân không nói hai lời lên cỗ kiệu, Ách Ba không đi theo Y.

Ngồi ở bên trong kiệu, khoe miệng Y Trọng Nhân câu lên tạo thành một tia tươi cười không rõ ràng.

11. Quyển 1 - Chương 10

Đệ thập chương

Bên trong tấm cung Như Quý phi, toàn bộ cung nữ thái giám bị Như Quý phi đuổi ra ngoài, chỉ có một người lưu tại trong tấm cung.

Như Quý phi một bên khóc một bên mắng: “Bốn cung cùng Thái tử đều không có làm gì, lại bị Hoàng Thượng trách mắng một hồi, hiện tại tiện nhân Cẩm phi kia đều ngồi trên đầu Bốn cung. Nếu không phải chỉ có một đứa con trai là Thái tử, sợ là Hoàng Thượng ngay cả Thái tử cũng muốn phế đi. Ta tuyệt đối không tha cho tiểu tiện nhân kia! Trọng Nhân, người phải giúp Bốn cung xả được cơn tức này!”

Y Trọng Nhân tay cầm khăn lụa lau nước mắt Như Quý phi, tuy rằng thần sắc vẫn là lạnh băng như cũ, nhưng động tác cũng rất là ôn nhu.

Như Quý phi tựa vào nửa bên người bị thương của Y Trọng Nhân, một tay nhẹ nhàng chạm lên: “Công phu của người lợi hại như vậy, sao lại để kẻ khác khiến cho mình bị thương?”

Y Trọng Nhân không lập tức trấn an, mà là chờ cho Như Quý phi bình tĩnh một chút, sau đó mới không nhẹ không nặng mà mở miệng: “Nô tài cũng thực buồn bực, vì sao lại để kẻ khác khiến mình bị thương. Việc này, quá kỳ quái.”

Như Quý phi ngồi dậy, thanh âm trầm xuống: “Cái gì kỳ quái?”

Y Trọng Nhân không nói thẳng, chỉ nói: “Từ khi Việt Vương hồi kinh đến khi hẳn khởi binh, mọi nơi đều lộ ra kỳ quái. Việt Vương có thể ở dưới mí mắt Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ tẩu thoát vốn đã kỳ quái, chuyện không may này vừa xảy ra, Hoàng Thượng liền giận chó đánh mèo lên người nương nương cùng Thái tử, nương nương sao không ngăn lại?”

Như Quý phi hai mắt mở to, nàng đem chuyện trước sau tỉ mỉ suy nghĩ một phen, không khỏi hít một hơi lạnh khí:

“Có người muốn hại Bốn cung cùng Thái tử!”

Y Trọng Nhân lạnh lùng mà nói: “Ti Sứ đại nhân là phụ thân của nương nương, nô tài lại là người nương nương tín nhiệm, nếu nô tài chết, sự che chở của Hồ An Vệ đối với nương nương cùng điện hạ liền giảm đi. Hiện tại Ti Sứ đại nhân tự thân khó bảo toàn, nô tài chết đi, ai có lợi lớn nhất?”

Như Quý phi giận dữ: “Lão bất tử Trương Trung kia, cũng dám đem chủ ý động đến trên đầu Bốn cung! Hẳn thật to gan!”

“Nô tài cái gì đều chưa nói.” Y Trọng Nhân thần sắc lạnh hơn vài phần, “Bất quá nô tài chưa bao giờ để mặc người khác áp bức, nương nương hẳn là rõ ràng nhất.”

“Dám động đến người, chính là gây khó dễ Bốn cung! Trọng Nhân, Bốn cung trong lòng chỉ thấy người là người xứng với chức Đốc Công của Hồ An Vệ nhất. Bốn cung tuyệt đối không buông tha Trương Trung!”

Như Quý phi có thể ngồi vào vị trí này hôm nay, có năng lực có được huyết mạch duy nhất của Hoàng Thượng, tự nhiên tâm cơ không phải người bên ngoài có thể so sánh.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng là sủng phi bị Hoàng Thượng giận chó đánh mèo, mà Trương Trung tìm tới tiện tỳ kia cho Hoàng Thượng lại có thể trấn an ngài, mà ngay cả cha của nàng tiến cung gặp Hoàng

Thượng cũng phải thông qua tiện tỳ kia. Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, nàng thất sủng trước mặt Hoàng Thượng, bước cờ này của Trương Trung thật sự là cao minh.

Y Trọng Nhân mặc dù là tâm phúc của Trương Trung, nhưng nếu bàn tới, Trương Trung không tin nhiệm Y Trọng Nhân bằng Lưu Dự, phỏng chừng việc Lưu Dự phản bội cũng là một chiêu để che mắt của Trương Trung. Như Quý phi dường như thấy được thanh đao của Trương Trung vung lên ở trước mặt nàng cùng Thái tử, nàng chỉ cảm thấy sau lưng một trận lạnh run.

“Bổn cung lập tức phái người thỉnh phụ thân lại đây!”

“Không thể.”

Như Quý phi khó hiểu: “Vì sao không thể. Bây giờ có thể chống lại Hồ An Vệ chỉ có Ngự Thân Vệ.”

Y Trọng Nhân chỉ nói một câu lại khiến Như Quý phi phải bỏ suy nghĩ này “Nương nương định sau khi Thái tử đăng cơ còn muốn dựa dẫm vào Ti Sử đại nhân sao”

Tâm Như Quý phi nhất thời nhảy lên một nhịp.

Nàng so với ai khác đều rõ ràng, quyền thế của nương gia đối với nàng mà nói là một con dao hai lưỡi. Nàng là Quý phi, nhưng rất nhiều chuyện đều bắt buộc phải dựa vào phụ thân. Thái tử bây giờ còn nhỏ thì không có gì, chờ ngày sau Thái tử đăng cơ, nàng sẽ làm Thái hậu, nếu khi đó còn muốn ỷ lại vào phụ thân, nàng cùng Thái tử liền sẽ giống như hai con rối.

“Nương nương, đã đến lúc phải cắt đứt, nếu không sau này sẽ khó lường.”

Trên mặt Như Quý phi hiện lên tia tàn nhẫn cùng hung ác nham hiểm.

Nàng là Quý phi, tương lai là Thái hậu, phàm là người nào gây trở ngại, đều là địch nhân của nàng, chẳng sợ đối phương là người thân của nàng!

“Trọng Nhân, người nói Bổn cung hiện tại phải làm như thế nào”

“Chúng ta chỉ cần ngư ông đắc lợi.”

Nhân tình Như Quý phi sáng lên, sau đó âm hiểm mà nở nụ cười.

Cầm phi quả nhiên trấn an được Gia Chính đế, Tôn Quý Vũ gặp được Hoàng Thượng. Dựa theo lời Y Trọng Nhân đã nói, Tôn Quý Vũ một phen nước mắt nước mũi giàn giụa mà đem chuyện này giải thích một lần nữa.

Bọn họ nhiều lắm là có chút nóng vội, nhưng mặc kệ là Thế tử mất tích hay là Vương phi tự sát, kỳ thật đều không quan hệ tới bọn họ.

Tôn Quý Vũ phân tích đầy đủ trước sau cho Hoàng Thượng, kết luận chính là mặc kệ Hoàng Thượng phải trấn an Việt Vương như thế nào, e rằng không có việc này, Việt Vương khẳng định cũng sẽ phản.

Việt Vương lần này lấy danh nghĩa “Thanh quân trắc” khởi binh, nghe đến hiên ngang lắm liệt, kỳ thật có lòng xấu xa “Ép buộc thiên tử lấy lệnh chư hầu”.

Huống chi, Hoàng Thượng chỉ có Thái tử là con trai, nếu Việt Vương giết Thái tử, vậy ngôi vị Hoàng đế tự nhiên vẫn là ở trong tay Việt Vương. Nếu đã như vậy, còn không bằng tiên hạ thủ vi cường, lấy hài tử của Việt Vương làm chất tử hoặc là trực tiếp giết.

Gia Chính đế nghe xong lời nói của Tôn Quý Vũ, cảm thấy có chút đạo lý, Cầm phi lại ở một bên hợp thời khuyên bảo, Gia Chính đế càng nghĩ càng cảm thấy hẳn có một đệ đệ tâm tư ác độc, trước đối Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ ghét hận, lập tức liền biến thành cừu hận với đệ đệ. Quả nhiên vì ngôi vị Hoàng đế trước mặt, cái gì thân tình đều là giả.

“Nô tài vì giang sơn của Hoàng Thượng tận tâm tận lực, khó tránh khỏi sẽ đắc tội đến một số người, những người đó thấy gió chiều nào theo chiều ấy, nên nhân cơ hội hãm hại nô tài. Nô tài đối Hoàng Thượng trung

tâm trời đất chứng giám, nếu không phải Việt Vương quả thật có tâm mưu phản, nô tài sao dám vu hãm Việt Vương”

Sắc mặt Gia Chính để lộ thường khó coi, hỏi: “Hài tử kia đâu”

“Hiện tại đang ở chỗ Y Trọng Nhân, sau khi nô tài cùng Trương Trung thương lượng cảm thấy đặt hài tử ở nơi y sẽ tương đối an toàn. Y Trọng Nhân võ công cao cường, người trong phủ công phu đều không kém, nếu để ở trong cung, khó bảo toàn sẽ không bị người đánh cắp trộm đổi. Chỉ cần cho Việt Vương biết hài tử ở trong tay Hoàng Thượng thì Việt Vương muốn hài tử hay là muốn ngôi vị hoàng đế cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.”

Gia Chính để vừa lòng gật đầu: “Vậy đặt ở chỗ Y Trọng Nhân đi. Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ lần này cần phối hợp đại quân đánh lui Việt Vương, tâm của trăm đối với hần đã hoàn toàn lạnh lẽo. Lấy danh nghĩa của trăm phát chiếu thư, tất cả đồn sức bắt lấy phản tặc.”

“Dạ.”

Trong lòng Tôn Quý Vũ nhẹ nhàng thở ra, cũng vừa lòng mà nở nụ cười.

Y Trọng Nhân quả nhiên là người túc trí đa mưu, bất quá người như vậy ở lại bên người Trương Trung đối với mình cũng một tai họa. Chờ sau khi sự tình kết thúc, nhất định phải tìm một cơ hội diệt trừ Y Trọng Nhân!

Thái độ Hoàng thượng xoay chuyển một trăm tám mươi độ, Trương Trung tự nhiên cũng đặc biệt cao hứng, với Y Trọng Nhân lại càng thêm tín nhiệm.

Gia Chính để vừa ra chiếu thư, cũng có nghĩa là Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ một lần nữa chiếm được tín nhiệm của Hoàng Thượng, những đại thần buộc tội bọn họ tự nhiên không có kết quả tốt.

Bất quá Y Trọng Nhân cẩn đồ đao của hai người lại, chỉ nói hiện tại quan trọng nhất là khôn nên làm mọi chuyện thêm phức tạp, trước giải quyết Việt Vương sau đó mới xử những người này cũng không muộn, dù sao bọn họ cũng chạy không thoát, miễn lại khiến cho Hoàng Thượng bất mãn.

Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ tiếp nhận đề nghị của Y Trọng Nhân, không hề động tới những người này. Trong lúc nhất thời, nhân tâm trong triều hoảng sợ, những quan viên thượng tấu buộc tội bọn họ đã chuẩn bị đầu rơi xuống đất, đối với Hoàng Thượng đầy bụng oán giận, càng nhiều người mất hết ý chí.

Hoàng Thượng như vậy, đã không còn cách nào trông cậy vào.

Binh mã Việt vương cùng đại quân Gia Chính để gặp nhau, chiến sự mở ra toàn diện, toàn bộ Nam Sở quốc từ khoảnh khắc hai quân gặp nhau cũng chìm vào trong vũng bùn chiến tranh.

Thời gian này, Y Trọng Nhân ở trong phủ đệ không bước ra khỏi cửa, lấy danh nghĩa là dưỡng thương.

Trương Trung, Tôn Quý Vũ cùng Như Quý phi vì ích lợi từng người cũng bắt đầu âm thầm bố trí, dựa theo kế hoạch lập ra của Y Trọng Nhân cho Trương Trung cùng Như Quý phi, y căn bản không cần lộ diện, mà có Tôn Quý Vũ ra mặt, Hoàng Thượng cũng tạm thời không triệu kiến, Y Trọng Nhân thanh thoi ở trong phủ nghỉ ngơi dưỡng thương.

Trên giường, một hài tử gầy gò sắc mặt vàng vọt đang ngủ say. Y Trọng Nhân ngồi ở bên giường nhìn nó, trong tay là bàn tay gầy yếu của hài tử, cổ tay bên dưới tay áo đã bao một vòng vải trắng. Nhìn hài tử trong chốc lát, Y Trọng Nhân buông tay hài tử, sờ sờ mặt hài tử không khỏe mạnh lắm, khẽ nói với người đứng ở bên cạnh:

“Đứa nhỏ này gọi Gia Bảo, người suốt đêm đem nó mang đi, đưa đến chỗ lão ca ca. Người không cần trở về, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sự việc bên này rất nhanh la có thể chấm dứt, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp đi tìm các người.”

Ách Ba nhú mày, thấp giọng nói: “Ta còn trở về để tiếp ứng người. Chung quanh nơi này toàn sài lang, một khi có chỗ nào bại lộ, tình cảnh của người sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa người bây giờ còn mang thương tích trong người.”

Y Trọng Nhân bình tĩnh nói: “Trương Trung, Tôn Quý Vũ cùng Như phi vội vàng tính kế lẫn nhau, đại quân Hoắc Phong một đường áp chế, bọn họ nào có tâm tư chú ý tới ta Người yên tâm, ta sẽ an toàn thoát thân.” Nói tới đây, Y Trọng Nhân sờ sờ mặt hài tử, “Bản thân ta đời này có con nối dòng, đứa bé này chính là hài tử của ta.”

Ách Ba tiến lên một bước khom người ôm lấy hài tử: “Ta sẽ mang hài tử đi, người nhất định phải bình an trở về.”

“Yên tâm đi.”

Liếc mắt nhìn Y Trọng Nhân một cái, Ách Ba cảm lấy hành lý đã chuẩn bị tốt đeo trên lưng, sau đó đem hài tử cột vào trước người, khoác một kiện áo choàng, thừa dịp đêm tối rời đi.

※※※

Ngồi trước gương sáng, Y Trọng Nhân tẩy đi lớp hóa trang nhìn bản thân có chút xa lạ trong gương đồng, tay trái nâng lên, chậm rãi áp lên mặt. Không có lớp hóa trang yêu dị, khuôn mặt này thiếu vài phần sắc bén, thêm một ít bình thản, lại thêm diện mạo xinh đẹp. Gương mặt Y Trọng Nhân có thể gọi là xinh đẹp, nhưng dưới ánh mắt vẫn khó giấu được vẻ sắc bén kia của y, khuôn mặt ấy còn mâu thuẫn mà lộ ra vài phần khinh miệt cao thượng. Ngay cả Ách Ba người theo bên người Y Trọng Nhân nhiều năm, cũng chưa từng gặp qua gương mặt của y sau khi gỡ bỏ lớp hóa trang.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong mắt Y Trọng Nhân hiện lên một tia băng lãnh, rồi đứng dậy rời khỏi bàn trang điểm.

12. Quyển 1 - Chương 11

Đệ thập nhất chương

Thành Tùng Lai.

Hoắc Phong vừa mới đánh hạ tòa thành trì này liền dẫn người tiến vào chiếm giữ phủ đệ Thái Thú. Thái Thú đã muốn đầu hàng, có thể nói việc đánh hạ tòa thành trì này không quá nhiều phí sức lực.

Bất quá Hoắc Phong cũng không vì thế cục hiện nay mà vui sướng, đây chẳng qua chỉ là khởi đầu, nơi gian nan nhất còn ở phía sau. Hắn đã nhận được tin báo trước đó, đại quân của triều đình đang hướng bên này xuất phát. Mà Gia Chính để dùng bốn tòa thành trì làm lễ thuyết phục Côn quốc liên kết với Nam Sở quốc xuất binh tương trợ, thế cục lập tức trở nên không rõ ràng.

Hoắc Phong biết, tốc độ của họ phải nhanh hơn, thừa dịp binh mã Côn quốc chưa đến trước thì càng phải đánh chiếm thêm nhiều thành trì nữa, như vậy binh mã của hắn mới có thể hội hợp.

Không nghĩ tới Gia Chính để thế nhưng lại đem bốn tòa thành trì để đổi lấy sự tương trợ của Côn quốc, đối với một hoàng huynh như vậy, Hoắc Phong càng không có nửa điểm áy náy.

“Vương gia, trên chiếu thư Hoàng Thượng nói Thế tử điện hạ cùng tiểu thiếu gia ở trong cung, có nên nghĩ biện pháp cứu họ ra hay không Hoàng Thượng khẳng định sẽ lấy hai vị thiếu gia làm con tin áp chế Vương gia.” Đường Niên — mưu sĩ của Hoắc Phong sầm lo nói.

Thái độ của Hoàng Thượng khi ra chiếu thư sau đạo thánh chỉ thứ nhất vô cùng khác lạ, không thể không khiến người nghĩ đến hai hài tử kia đang nằm trong tay Hoàng Thượng.

Trên mặt Hoắc Phong không thấy chút lo lắng nào, hắn nhìn chằm chằm địa đồ tác chiến bình tĩnh nói: “Hoàng Thượng chẳng qua đang phô trương thanh thế thôi, hài tử căn bản không ở trong tay hắn.”

“Không ở trong tay Hoàng Thượng!” Đường Niên kinh ngạc.

Hắn là mưu sĩ của Hoắc Phong sau khi người này khởi binh liền tiến đến tìm nơi nương tựa, thấy Vương gia chắc chắn như vậy, hắn thầm nghĩ chẳng lẽ Vương gia đã cứu hài tử ra rồi Lại thấy vẻ mặt Vương gia bình tĩnh, không một chút lo lắng cho hài tử, Đường Niên càng khẳng định suy đoán của mình.

Hắn không khỏi đối Vương gia sinh ra một cỗ kính nể, Vương gia có thể không động thanh sắc mà đem hài tử từ trong tay Hoàng Thượng cứu ra, quả nhiên thực lực khó lường.

Khắp thiên hạ cũng biết, hai hài tử của Vương gia, một người mất tích còn một người bị Y Trọng Nhân của Hồ An Vệ bắt đi, nghĩ đến Vương gia ngay cả trong Hồ An Vệ cũng có thể lực của mình, Đường Niên cũng không mấy ngạc nhiên khi Vương gia có thể bình an rời khỏi kinh thành.

Hoắc Phong cũng không biết tâm tư của Đường Niên, lực chú ý của hắn đều đặt trên địa đồ tác chiến.

Lấy danh nghĩa Thanh quân trấn khởi binh, tự nhiên là nhận được càng nhiều trợ giúp, tuy rằng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ là hắn tạo phản.

Ưu thế lớn nhất trên tay Hoắc Phong, chính là bảy mươi vạn binh mã và những bộ hạ vô cùng trung thành, tận tâm với hắn, nhưng Nam Sở quốc này đâu chỉ dùng binh mã là có thể lấy được Sau khi chiến tranh bắt đầu, hắn cảm thấy mưu sĩ rất khan hiếm. Đánh giặc, coi trọng nhất chính là thực lực binh mã, muốn đoạt được thiên hạ, thì thực lực và mưu trí phải cùng tồn tại, thiếu một thứ cũng không được.

Nam Sở quốc tuy rằng đã mục nát đến tận xương, nhưng lạc đà gãy vẫn còn hơn ngựa béo, chớ nói chi đến hai thế lực Hồ An Vệ và Ngự Thân Vệ vì lợi ích mà liên thủ với nhau, cũng không có khả năng để cho bọn họ dễ dàng đánh vào kinh thành.

Hoắc Phong biết, càng về sau sẽ càng gian nan, nhưng hắn không có đường lui, hoặc là đánh vào kinh thành, hoặc là thân bại danh liệt không được chết yên ổn.

Chẳng qua hắn nói như vậy với Đường Niên, là bởi vì Hoắc Phong tin tưởng chiếu thư mà Hoàng Thượng viết kia chỉ là giả. Con hắn không những không ở trong tay Hoàng Thượng, mà còn thực an toàn.

Không có lý do gì khác, mỗi khi Hoắc Phong nhớ tới ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị lại hàm chứa vẻ trào phúng kia của Y Trọng Nhân, hắn liền tin tưởng chắc chắn rằng người nọ sẽ bảo vệ tốt hài tử của hắn, tuy rằng ngày đó y sẽ thoát phủ nhận khi hai người đang giao thủ.

Thỉnh thoảng nghỉ ngơi một lúc khi mỗi mệt, Hoắc Phong sẽ nhớ tới Y Trọng Nhân, nhớ tới khuôn mặt trang dung yêu dị kia, còn có ánh mắt ẩn dấu không ít tâm tư của y.

Vì sao phải cứu hắn Vì sao trưởng tử lại ở trong tay Y Trọng Nhân Vì sao phải một đường đưa hắn hồi Ngọc Thành quan Nếu y và Trương Trung không phải người cùng một đường, vì sao lại muốn dính máu của nhiều trung thần như vậy

Vô số câu hỏi “Vì sao” thường xuyên mạnh mẽ tràn vào đầu Hoắc Phong khi hắn thấy uể oải. Hắn chưa bao giờ “Nóng ruột nóng gan” như thế vì người nào cả, cho dù là hai vị phụ nhân quá cố, Hoắc Phong đều không “Tuồng niệm” như vậy.

Nhớ mãi không quên một hoạn quan mà bản thân đã từng chán ghét đến cực điểm, Hoắc Phong tức giận cũng có thể hiểu được.

Nửa tháng sau, quân đội Nguyễn Hình Thiên đụng mặt với quân đội triều đình vừa phái ra, một hồi ác chiến không thể tránh được. Cùng lúc đó, phía nam đột nhiên xuất hiện một người gọi “Tư Mã Hiến”, tự xưng sứ giả của Thiên Thần, muốn hàng yêu trừ ma, yêu ma chỉ đứng vào Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ. Tư Mã Hiến tuyên bố đường kim Hoàng Thượng bị yêu ma bám vào người, cho nên mới dung túng yêu ma, khiến dân chúng lầm than.

Tư Mã Hiến vừa xuất hiện, thì có hơn mười vạn người đi theo, bởi thế có thể thấy được lần chuẩn bị này của hắn không phải chỉ một năm hai năm. Thừa dịp Việt Vương khởi binh, Tư Mã Hiến lấy danh nghĩa là sứ giả Thiên Thần kiến lập “Thiên thần giáo”, triệu tập binh mã tứ phương, nghiêm nhiên đã thành thế lực lớn thứ hai “Mưu phản” ngay sau Việt Vương. Mà Tư Mã Hiến lại rõ ràng không cùng một đường với Việt Vương, binh mã Hoắc Phong xuất phát từ Tây Bắc, còn binh mã Tư Mã Hiến thì từ Đông Nam tới. Tư

Mã Hiến lấy thần lực mê hoặc dân chúng, tin đồ càng ngày càng nhiều. So sánh ra thì vị Vương gia Hoắc Phong này xuất thân chính thống từ võ tướng ngược lại không có uy danh bằng Tư Mã Hiến.

” Tư Mã Hiến có lai lịch như thế nào”

Kinh Thành, trong quý phủ Thiên hộ, Y Trọng Nhân còn đang dưỡng thương hỏi thủ hạ.

Thủ hạ trả lời: “Người này là một cô nhi, từ nhỏ được đạo quán thu dưỡng. Người này trước kia yên lặng vô danh, thừa dịp Việt Vương mưu phản, hấn liền tạo ra một thân phận là sứ giả của thần, mưu toan cướp lấy thiên hạ, dã tâm quá lớn.”

“Đúng là dã tâm rất lớn.” Y Trọng Nhân buông chung trà trong tay, thản nhiên nói: “Việt Vương đã khiến chúng ta sút đầu mẻ trán, giờ lại thêm một cái Thần Côn, cho dù Côn quốc nguyện ý xuất binh tương trợ, cũng bởi vì Nam Sở quốc cho bọn họ lợi ít. Lợi ít không đủ, bọn họ cũng không có khả năng giúp chúng ta đối phó Tư Mã Hiến.”

Trầm ngâm trong chốc lát, Y Trọng Nhân phân phó nói: “Độc Công đại nhân cùng Ti Sử đại nhân gần đây đều vội vàng đối phó Việt Vương, không dành thời gian cho việc khác. Phải người lẫn vào ‘Thiên Thần giáo’, thăm dò lai lịch của bọn họ, lại phải những người này đi làm chút chuyện khi nam cường nữ, mưu sát tính mệnh người khác cướp bóc tiền tài, sau đó đều đổ hết trên đầu Thiên Thần giáo, chụp cho bọn hấn cái mũ ‘Tà giáo’, để ta xem kết cục của bọn họ sẽ như thế nào.”

“Đại nhân anh minh.”

“Đi đi. Phải hết sức cẩn thận, không được để kẻ khác phát hiện là chúng ta làm.”

“Đại nhân yên tâm!” Người nọ lĩnh mệnh rời đi.

Trong mắt Y Trọng Nhân hiện lên một mặt băng lãnh, Thiên Thần giáo Thật là ngay cả cóc nhái cũng dám nhảy ra ngoài giường oai.

Trước gương sáng, Y Trọng Nhân nhất bút chậm rãi vẽ một đường đỏ thắm sắc nét ở đuôi mắt. Sau khi vẽ xong, y lại từ tốn kẻ môi. Đôi môi màu tử sắc, đuôi mắt màu đỏ thắm, khuôn mặt trắng bệch, tạo ra một gương mặt yêu dị.

Nửa canh giờ trước sau, Y Trọng Nhân nhận được hai phong mật thư khác nhau của Trương Trung cùng Như Quý phi, nói cho y biết đêm nay sẽ hành động. Khóe miệng của Y Trọng Nhân hiện lên một tia cười lạnh.

“Hài tử, từ hôm nay trở đi người gọi là Y Trọng Nhân, ‘Trọng sinh làm người’. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, người hãy quên tên cũ của mình, người hiện tại họ Y, là tiểu thái giám vừa tiến cung. Mạng của người không dễ gì có lại được, không cần nghĩ đến việc báo thù, sống sót mới quan trọng nhất.”

Y Trọng Nhân buông bút vẽ, tại gương đồng tỉ mỉ nhìn dung nhan của mình.

Sống sót mới trọng yếu sao Vậy cha mẹ y chết đi Thân nhân của y đều chết đi thì tính sao đây Y vứt bỏ tự tôn của nam nhân thì tính là cái gì Không, sống sót không phải là việc trọng yếu.

Đứng lên, chỉnh lý y phục một chút, Y Trọng Nhân mặc thêm kiện áo choàng rồi xuất môn. Mặt trời đã khuất sau núi, buổi sớm vào tháng mười một đã không còn có nửa điểm ấm áp. Gió lạnh lẽo thổi qua, Y Trọng Nhân tiến cung.

13. Quyển 1 - Chương 12

Đệ thập nhị chương

Quân đội Côn quốc đã tiến vào Nam Sở quốc, lúc này đang cùng binh mã Việt Vương giao phong, mà về Thiên Thần giáo bên kia, Gia Chính đế đã phái ra nhân mã của Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ tiến đến tiêu diệt.

Việt Vương cùng Thiên Thần giáo, Gia Chính đế hiển nhiên càng thống hận Việt Vương.

Mục tiêu của đại quân triều đình cùng trợ quân của Côn quốc đều là Việt Vương, vì thế áp lực của Hoắc Phong rất lớn, nhân mã Hoàng Hân nửa tháng trước đã hội hợp cùng với Hoắc Phong, hiện đang ở “Bạch Vũ Quan” chiến đấu kịch liệt cùng binh mã Côn quốc.

Kinh thành hiện giờ cũng không hiện rõ bầu không khí trước cơn đại chiến, nơi này hội tụ đông đảo phú hộ cùng quan lớn quý tộc của Nam Sở quốc. Côn quốc phái binh hỗ trợ giống như cấp cho những người này một liều thuốc an thần, khói thuốc súng cứ việc nổi lên bốn phía, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến một số người đang sống phóng túng, giống như binh mã Côn quốc vừa xuất, mọi sự liền đại cát.

Y Trọng Nhân cười ngựa tiến đến Hoàng cung, thị vệ Hồ An Vệ đi theo phía sau, trên đường người nhìn thấy y không ai là không hành lễ né tránh. Người có thể không biết Y Trọng Nhân là ai, nhưng tuyệt đối không thể không biết gương mặt hóa trang này.

Những kỹ viện gần đó thỉnh thoảng truyền ra tiếng nói xấu xa *** ngôn của cô nương trên đũa cùng nam nhân, Y Trọng Nhân hướng bên kia nhìn thoáng qua, ghìim ngựa. Người đi đường chung quanh nhìn thấy ánh mắt của y, đều giật mình hoảng sợ.

Y Trọng Nhân thản nhiên nói với thị vệ Hồ An Vệ phía sau: “Quốc gia gặp nạn mà vẫn có người uống rượu mua vui, giết.”

Hai tên thuộc hạ theo sát Y Trọng Nhân lập tức dẫn theo hai đội nhân mã rời khỏi hàng ngũ, chỉ chốc lát sau, kỹ viện truyền đến kêu thảm thiết cùng tiếng khóc.

Y Trọng Nhân nhếch miệng, giục ngựa tiếp tục tiến đến hoàng cung.

※※※

Trong Ngự thư phòng, Gia Chính đế đang bưng bưng lửa giận. Việt Vương còn chưa có thu thập xong, lại xuất hiện một cái “Thiên Thần giáo”.

Gia Chính đế tại vị mười mấy năm, cũng hưởng lạc mười mấy năm, nào biết hiện tại lật thuyền trong mương, liên tục khẩn trương xử lý triều chính hơn bốn tháng, hần đã nghẹn một bụng hỏa.

Bất kể là ai trong lúc ăn chơi vui vẻ bị người khác cắt ngang, còn muốn một ngày một đêm hao tâm bần rộn, đều cũng sẽ đen mặt, huống chi là với triều chính Gia Chính đế căn bản không hề có hứng thú. Bốn tháng này có thể nói là già sống một ngày bằng một năm, mỗi ngày đều ngóng trông trên trời có thể phái một đội thần binh xuất hiện, nháy mắt đem nhóm phản loạn ác đồ toàn bộ giết hết.

Gia Chính đế không cao hứng, người phía dưới tự nhiên cũng xui xẻo theo. Thái giám cung nữ hầu hạ bên người gã càng đừng nói tới, hơi chút không chú ý, nhẹ thì bị quở trách, nặng thì mất mạng.

Gia Chính đế càng nghĩ càng giận, bèn lật lại nợ cũ của Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ. Cho dù là Việt Vương rắp tâm mưu phản, đó cũng là bởi vì Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ động thủ trước với Việt Vương, cho nên Việt Vương mới có cơ.

Trong triều hiện tại chia làm hai phe, một phe tự nhiên là theo Trương Trung, Tôn Quý Vũ, phe còn lại do các đại thần có ý đồ đem hai người kéo xuống ngựa cầm đầu.

Bởi vì Gia Chính đế bắt đầu tự mình chấp chính, Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ không thể giống như ngày trước không kiêng nể ai, trắng trợn tróc nã đại thần. Hơn nữa sự tình lần này Gia Chính đế luôn đối với bọn họ có chút tức giận, hai người cũng không dám ngay tại thời điểm mấu chốt này mà kiêu ngạo. Điều này cũng dẫn đến việc, cơ hồ mỗi ngày đều có tấu sớ tố cáo bọn họ đưa đến trước mặt Hoàng Thượng.

Bất luận kẻ nào, nghe người khác nói bậy nghe nhiều cũng sẽ đối người kia lòng có ác cảm. Mỗi ngày nghe các đại thần nói Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ phạm những chuyện ác gì, lại được phi tử sủng ái thổi gió bên tai, Gia Chính đế đối Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ không có khả năng tín nhiệm giống như lúc trước.

Gia Chính đế không ngu ngốc, hơn bốn tháng tự mình chấp chính, cũng nhận thấy được một ít manh mối mà hai người lừa trên gạt dưới. Xuất phát từ cảnh cáo, cũng là hành vi giết gà dọa khỉ, hơn nữa để phát tiết cho hã giận, Gia Chính đế trực tiếp hạ chỉ xử lý một số người cầm quyền lớn ở Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ. Nếu không có Như Quý phi bảo vệ Y Trọng Nhân, thì có lẽ y cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thế cục đối Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ mà nói càng ngày càng ác liệt, mà đêm nay, đối với Trương Trung mà nói là trận tử chiến cuối cùng.

Gia Chính để ở ngự thư phòng đem vài vị đại thần mắng đến cẩu huyết lâm đầu. Một cái Thiên Thần giáo nho nhỏ cũng có thể khiến cho Nam Sở quốc chướng khí mù mịt, gã không mắng các đại thần thì mắng ai — Gia Chính để tuyệt đối sẽ không đem trách nhiệm ôm đến trên người của mình.

Mắng xong các đại thần, Gia Chính để mang theo một bụng lửa giận hồi tẩm cung. Dưới sự trấn an của ái phi, tâm tình của gã tốt lên một ít, lệnh Ngự thiện phòng đang vẫn thiện.

Trong cung điện hoa lệ nhất ở hậu cung, Như Quý phi một mình ngồi ở trước bàn thờ Phật, một bộ dáng thành tâm lễ Phật. Nếu người ở đây có người biết rõ nàng, chắc chắn sẽ phát hiện dưới khuôn mặt bình tĩnh của nàng có vài phần khẩn trương khó nén. Đầu ngón tay chuyển động phật châu của Như Quý phi run nhẹ, khuôn mặt trang điểm tinh xảo so với ngày thường lại có điểm tái nhợt.

Thời gian dần dần đi qua, Như Quý phi mở hai mắt, buông phật châu, chậm rãi đứng lên.

“Dung Uy, giờ nào rồi?”

“Bẩm nương nương, là giờ Hợi hai khắc.”

Tay Như Quý phi rõ ràng run lên. Nàng bắt động thanh sắc hít sâu một hơi, đi ra phật đường, đối thái giám canh giữ ở bên ngoài nói: “Bổn cung muốn đến xem Thái tử. Hắn hiện tại càng ngày càng không tốt, đừng khiến cho hắn lại giống hôm qua trời sáng mới đi ngủ.”

“Dạ.”

Như Quý phi mang theo thị vệ người hầu đi về phía Thái tử cung.

Tẩm cung Hoàng đế, Gia Chính để ôm ấp ái phi nhắm mắt dưỡng thần, giữa mi tâm vẫn mang theo vài phần tức giận.

Cầm phi nhẹ nhu nhu mi tâm Gia Chính để, nũng nịu mà nói: “Hoàng Thượng, mấy ngày nay ngài đều không hảo hảo nghỉ ngơi, đêm nay sớm đi ngủ đi.”

“Trẫm nào có tâm tư đi ngủ.” Gia Chính để mở to mắt, oán hận nói.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm thái giám trông cửa: “Bẩm báo Hoàng Thượng, Trương đại nhân cùng Tôn đại nhân cầu kiến Hoàng Thượng, nói có chuyện quan trọng bẩm tấu.”

“Xem, lại có chuyện. Những tên đáng ghét này liên không thể để cho Trẫm sống yên ổn, đều là lũ phế vật!” Gia Chính để buông mỹ nhân, bước ra tẩm cung.

Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ khom người cúi đầu tiến vào, theo sau còn có Y Trọng Nhân. Ba người vừa tiến đến, thái giám trong cửa liền lui ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Ba người quỳ trên mặt đất, Gia Chính để liếc mắt nhìn Y Trọng Nhân, lạnh giọng hỏi: “Có gì chuyện quan trọng bẩm báo Là Việt Vương đánh tới, hay là ‘Thiên Thần giáo’ lại đánh hạ vài toà thành trì?”

Tôn Quý Vũ liếc Trương Trung một cái, lão hoàn toàn bị Trương Trung gọi tới. Trương Trung chỉ nói với lão là có được một tin tức bí mật, nhưng không có nói là tin tức bí mật gì, chỉ bảo đến trước mặt Hoàng Thượng rồi nói tiếp. Tôn Quý Vũ có chút không cao hứng, có chuyện gì sợ lão biết trước được tiên cơ hay sao

Trương Trung cúi đầu nói: “Hoàng Thượng, nô tài tra được Việt Vương Thế tử ở nơi nào.”

“Cái gì?”

Gia Chính để buông nữ nhân trong ngực ra, Tôn Quý Vũ cũng kinh hãi.

“Ở nơi nào!” Gia Chính để kích động cực kỳ. Bắt được Việt Vương Thế tử, lợi thế áp chế Việt Vương trong tay của gã liền nhiều hơn một chút! Hơn nữa là lợi thế tương đối trọng yếu!

Trương Trung ngẩng đầu, trên mặt mang vẻ do dự mà nói: “Chỗ ẩn thân Việt Vương Thế tử... Có thể nói là nơi mà Hoàng Thượng không cách nào phái người đi bắt về, nô tài không dám nói thẳng, nô tài chỉ có thể lặng lẽ nói cho Hoàng Thượng.”

“Địa phương mà Trẫm không cách nào phái người đi bắt về Chẳng lẽ là trên trời sao Người lại đây.” Gia Chính để hướng Trương Trung ngoắc ngoắc ngón tay, gã muốn nghe địa phương nào lại có năng lực lớn như vậy.

Trương Trung lập tức đứng lên đi qua, trong mắt Tôn Quý Vũ hiện lên sát ý. Thằng nhãi Trương Trung này là tính độc chiếm sao!

Cầm phi tránh sang một bên, Trương Trung tới trước mặt Hoàng Thượng, ở bên tai thấp giọng nói: “Nô tài tra được, Thế tử ở...”

Đúng lúc này, Trương Trung đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một chủy thủ đâm thẳng vào thắt lưng Gia Chính để, một tay kia dùng sức bịt kín miệng mũi Gia Chính để.

Gia Chính để hai mắt mở to, không dám tin mà trừng Trương Trung – người dám!

“A ——!” Cầm phi sợ hãi kêu lên.

Tôn Quý Vũ khẽ sững sờ, nhảy dựng lên muốn hét kêu người tới. Ngay lúc đó, hắn chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, tầm mắt lấy góc độ biến hóa quỷ dị, lão cuối cùng nhìn đến chính là một mảnh huyết vụ.

“Phanh!”

Cửa tử cung đột nhiên bị người phá ra, Y Trọng Nhân giết Tôn Quý Vũ xong, nhanh chóng đem nhuyển kiếm quần trở về trên lưng, kinh hoảng mà hô to: “Hoàng Thượng!”

Một đám thị vệ trong cung không hề báo trước mà xuất hiện trong tử cung, Trương Trung còn bịt miệng mũi Gia Chính để, vẫn chưa rút chủy thủ ra chỉ cảm thấy đại não trống rỗng.

Trọng Nhân

“A ——!” Như Quý phi mang theo Thái tử phát ra một tiếng thét chói tai, ngón tay sơn đỏ chỉ vào Trương Trung đang ngây ngốc sững sờ ở nơi đó hô to: “Hoàng Thượng ——! Có người ám sát Hoàng Thượng ——!” Tiếp theo, nàng nhìn đến thi thể người nhà bị cắt đầu, suýt nữa ngất đi, “Cha ——!”

Y Trọng Nhân phi thân tới trước mặt Trương Trung một cước đá văng lão, Trương Trung kêu thảm một tiếng té ngã trên mặt đất. Y Trọng Nhân đỡ lấy Hoàng Thượng, âm thầm đem chủy thủ kia hướng thắt lưng Gia Chính để dùng sức đâm sâu vào, một bên còn hô to: “Hoàng Thượng! Gọi ngự y! Mau gọi ngự y!”

Gia Chính để trừng nhìn Y Trọng Nhân, thân thể run rẩy vài cái, không cam tâm mà tắt thở.

“Trương Trung! Người dám ám sát Hoàng Thượng!”

Tiếng thét chói tai của Như Quý phi đâm xuyên qua màng tai mỗi người ở đây. Trương Trung thế nhưng ngay tại tử cung Hoàng đế làm ra hành vi ám sát, bọn thị vệ bị dọa sợ, không hề nghĩ ngợi lập tức xông lên đem Trương Trung bị Y Trọng Nhân đánh trọng thương chém thành nhiều khối.

Ánh mắt Gia Chính để còn đang trừng lớn, chết không nhắm mắt, máu loãng tuôn ra ào ạt từ thắt lưng. Gã như thế nào cũng không rõ, chính mình tại sao lại chết Vì sao Trương Trung dám giết gã Mà vấn đề này, có lẽ gã phải đến địa phủ chậm rãi suy nghĩ.

14. Quyển 1 - Chương 13

Đệ thập tam chương

Trong một đêm, Gia Chính để đột tử, Tôn Quý Vũ đột tử, Trương Trung đột tử.

Nếu không phải Như Quý phi mang theo Thái tử đúng lúc đến thăm Hoàng Thượng, chỉ sợ thiên hạ này liền biến thành của Trương Trung. Thị vệ ở tẩm cung Gia Chính để trước khi Trương Trung đến đã đổi toàn bộ thành người của lão, do đó lão mới có thể mang theo chủ tử tiến vào tẩm cung của Hoàng Đế, nhưng Tôn Quý Vũ là chết như thế nào Lại dị thường cổ quái.

Trương Trung ám sát Hoàng Thượng, không chỉ Như Quý phi thấy được, mà ngay cả tiểu Thái tử cũng tận mắt nhìn thấy, chứng cứ rành rành. Mà Tôn Quý Vũ bị người chém rớt đầu, trừ bỏ Y Trọng Nhân ở đây, còn ai có thể có năng lực này

Y Trọng Nhân đưa ra giải thích. Trương Trung vu cáo Tôn Quý Vũ âm thầm cấu kết với Việt Vương, còn lấy ra thư tín Tôn Quý Vũ viết cho Việt Vương. Hoàng Thượng giận dữ, mệnh lệnh Trương Trung giết Tôn Quý Vũ ngay tại chỗ, mà Trương Trung lợi dụng vào việc này tới gần Hoàng Thượng, còn chuyện sau đó chính là những gì mà Như Quý phi nhìn thấy.

Giải thích như vậy không phải là không có có điểm đáng ngờ, nhưng chuyện Trương Trung ám sát Hoàng Thượng là thật, lại có Cầm phi bị dọa sợ làm chứng, đúng là Hoàng Thượng sai Y Trọng Nhân giết Tôn Quý Vũ.

Cầm phi là nhân chứng duy nhất lúc đó, lời của nàng là chứng cứ tối hữu lực. Hơn nữa ai cũng biết Cầm phi cùng Y Trọng Nhân không cùng phe, Y Trọng Nhân là người của Như Quý phi, Cầm phi lại là sủng phi của Hoàng Thượng, Cầm phi không có lý do gì thay Y Trọng Nhân bao che, lời nàng nói chính là sự thực. Không nghĩ tới Trương Trung lại ác độc như thế.

Y Trọng Nhân cầm lệnh bài Đốc Công của Trương Trung, nhanh chóng chạy tới đại bản doanh Hồ An Vệ.

Như Quý phi thì rất nhanh tỉnh táo lại, hạ lệnh phong tỏa tin tức, cũng lấy danh nghĩa Thái tử triệu vài vị trọng thần trong triều tiến cung.

Thái tử năm nay vừa mới chín tuổi, lấy danh nghĩa Thái tử... Vài vị đại thần bị triệu kiến lập tức đánh hơi được sự khác thường, lập tức tiến cung.

Đêm nay, nhân tâm trong cung hoảng sợ, một cuộc thanh trừng lớn quét qua cung đình và kinh thành ngay trước khi tin Gia Chính để bị ám sát bỏ mình truyền ra.

Mười ngày sau, tin tức Hoàng Đế băng hà mới truyền ra. Trương Trung ám sát Hoàng Thượng, Tôn Quý Vũ bị Trương Trung vu cáo hại chết. Thiên hộ Y Trọng Nhân của Hồ An Vệ ở thời điểm mấu chốt bắt Trương Trung, bảo vệ Thái tử bình an, công lao đứng đầu.

Tuy rằng Y Trọng Nhân giết Tôn Quý Vũ, nhưng y là phụng mệnh làm việc, ai cũng không thể trách y, muốn trách chỉ có thể trách Trương Trung quá ác độc.

Hoàng Thượng đột nhiên băng hà, Thái tử tuổi nhỏ lâm nguy đáng sợ, Như Quý phi được thăng làm Thái Hậu buông rèm chấp chính, Y Trọng Nhân trở thành Đốc công Hồ An Vệ. Mà trước khi tân Ti Sử mới được chọn ra, Y Trọng Nhân là người quản lý Ngự Thân Vệ.

Y Trọng Nhân là ân nhân cứu mạng của Tân Hoàng, lại là tâm phúc của Thái Hậu, hiện giờ càng nắm quyền to, quyền thế còn hơn cả Trương Trung, Tôn Quý Vũ lúc trước.

Các đại thần trong triều đình trước còn đang suy nghĩ biện pháp đối kháng Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ nhất thời im hơi lặng tiếng. Sự tàn nhẫn của Y Trọng Nhân khác biệt với Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ, khiến người ta kinh sợ hơn hai kẻ kia.

Rất nhiều người đều cho rằng tinh phong huyết vũ lại chuẩn bị ập đến, không biết đại thần đầu tiên bị Y Trọng Nhân khai đao chính là ai, trong lúc nhất thời người người đều cảm thấy bất an.

“Trọng Nhân, người thật sự muốn đích thân đi à Bất quá chỉ là một tên Thần Côn mà thôi, phải ai đi chẳng được”

Tẩm cung Thái hậu, Như Thái hậu lưu luyến lời kéo tay Y Trọng Nhân.

Nhi tử thuận lợi đăng cơ, nàng được thăng lên ngôi vị Thái hậu, nếu không phải Y Trọng Nhân, thì nàng không biết đến khi nào mới có được toàn bộ những thứ này. Như Thái hậu một chút bị thương khi phụ thân vừa mới mất cũng không có, hiện tại người nàng tín nhiệm không ai ngoài Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân mặc cho Như Thái hậu nắm tay mình, nhíu mày nói: “Tư Mã Hiến có thể trở thành Thần Côn được nhiều người ủng hộ, khẳng định thực lực bản thân không tầm thường. Nô tài phải người đi ám sát hẳn toàn bộ có đi không có về, hoặc là bên cạnh hẳn có cao nhân, hoặc là công phu của hẳn cực cao.

“Nương nương, hiện giờ chúng ta phía Bắc có Việt Vương, Nam quan có Tư Mã Hiến, Hoàng Thượng lại vừa mới đăng cơ, nếu có thể giết một người trong đám bọn chúng thì sẽ cổ vũ rất lớn cho sĩ khí ngăn địch của triều đình. Hiện tại Việt Vương bị ba mươi vạn đại quân của Côn quốc cùng hai mươi vạn đại quân của triều đình ngăn chặn tạm thời không có gì đáng lo, nhưng còn “Thiên Thần giáo”, càng sớm diệt trừ càng tốt, nếu không hậu hoạn vô cùng.

“Giết Tư Mã Hiến, Thiên Thần giáo tất loạn, triều đình liên nhân cơ hội diệt trừ chúng, cũng là giảm bớt áp lực cho triều đình. Mặt khác, Côn quốc đồng ý xuất binh, vì bốn tòa thành trì của chúng ta, hiện giờ Tiên Hoàng bằng hà, khó đảm bảo được không có sai lầm gì, nương nương liền cam nguyện cắt nhường bốn tòa thành trì sao”

Trên mặt Như Thái hậu biểu lộ vẻ âm ngoan: “Côn quốc lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chờ giải quyết Việt Vương cùng Thần côn kia rồi, ai gia nhất định khai đao với bọn chúng! Ai gia tuyệt không cho phép có người uy hiếp được địa vị của Hoàng Thượng.”

“Cho nên, nô tài phải ra mặt.”

Như Thái hậu lập tức lo lắng mà nói: “Một mình người đi, ai gia lo lắng, người mang theo vài người nữa đi.”

Y Trọng Nhân nói: “Nô tài tự mình sẽ an bài chu đáo.”

“Người đi rồi, Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ thì làm thế nào Những người đó, ai gia một người đều không tin.”

“Nô tài tất nhiên là có an bài thích hợp mới dám rời khỏi nương nương. Hồ An Vệ bên này, nương nương cứ yên tâm giao cho thái giám Quách An mới được đề bạt đứng ra cai quản, người này làm việc cẩn thận, trước kia là Chuồng ban của Hồ An Vệ.”

“Về phần Ngự Thân Vệ, không bằng nương nương từ trong nhà ngài chọn ra một người. Nô tài nhớ rõ nương nương có một vị đường đệ, gọi Trang Dã, người này xem như cùng họ nhưng khác chi, cha mẹ lại chết sớm cũng không có huynh đệ gì, ở Bộ binh làm chức quan nhỏ. Nương nương nếu đề bạt hẳn làm Ti Sử Ngự Thân Vệ, hẳn nhất định sẽ đối với nương nương mang ơn, nói gì nghe nấy. Tối trọng yếu là, hẳn là cùng họ khác chi, cùng trong tộc không có liên quan gì nhiều, cũng tránh cho ngày sau thuận tiện khống chế.”

Như Thái hậu dựa sát vào trong ngực Y Trọng Nhân, cảm động mà nói: “Cũng là người nghĩ chu đáo, người bên cạnh của Ai gia nếu đều có thể như người, lúc nào cũng vì Ai gia suy nghĩ thì tốt rồi. Trọng Nhân, nếu người không là thái giám, Bổng cung lập tức khiến Hoàng Thượng phong người làm Thừa tướng.”

Trong mắt Y Trọng Nhân chợt lóe một tia sắc lạnh, giọng điệu thêm vài phần ôn nhu: “Nô tài vì nương nương làm việc này không phải là vì muốn có lợi lộc gì từ nương nương, nương nương nên biết rõ lòng nô tài mới phải.”

Như Thái hậu giật mình, ôm lấy Y Trọng Nhân.

“Nương nương, nô tài đi rồi thỉnh ngài mọi sự phải cẩn thận.”

“Người yên tâm, Bổng cung không phải là những tiểu tiện nhân chỉ biết được nam nhân sủng ái, không dễ bắt nạt như vậy.” Giọng điệu Như Thái hậu vừa chuyển, âm ngoan vô cùng hỏi: “Tiểu tiện nhân Cẩm phi kia đâu Người đã đồng ý trút giận thay ai gia.”

“Nương nương còn không tin nô tài sao Rơi vào trong tay nô tài, chỉ biết ả muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Như quý phi nở nụ cười: “Ai gia biết, đem ả giao cho người là thích hợp nhất.”

Y Trọng Nhân nhếch khóe miệng.

Y Trọng Nhân tự mình suất lĩnh năm vạn tinh binh Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ, đi trước tiêu diệt Thiên Thần giáo.

Tin tức này vừa truyền ra, triều đình xôn xao hẳn lên. Y Trọng Nhân không phải là nên huyết tủy triều đình trước sao Như thế nào lại mang binh xuất chinh Tuy rằng đối tượng xuất chinh lần này là bọn Thiên Thần giáo y còn không để vào mắt, nhưng hành động lần này của y làm cho người ta khó hiểu mà kinh ngạc.

Nhưng mặc kệ bọn họ có tin hay không, vào ngày hai mươi bảy tháng mười một này, Y Trọng Nhân dẫn theo năm vạn nhân mã, chậm rãi từ kinh thành xuất phát. Cầm đầu là một người trang dung yêu dị, đuôi mắt màu đỏ, đôi môi thâm tử, mặt tái nhợt, ai cũng sẽ không nhận sai.

Vây xem trong đám người, một nam một nữ đội mũ trùm tay mỗi người dắt một con ngựa, nhìn chăm chú vào đại quân rồi đi. Khi đoàn binh lính đi ra khỏi cửa thành, lão bách tính đứng ở hai bên ngã tư đường sôi nổi tản ra, hai người lên ngựa, hướng cửa thành chạy đi.

Thực thuận lợi mà ra kinh thành, nữ nhân hỏi: “Đại nhân, ngài thật sự muốn đi sao?”

“Ân.” hai mắt dưới vành nón nam nhân thanh lãnh, khuôn mặt phả lệ tuần mỹ, bất quá lại mang theo chút tái nhợt không khỏe mạnh lắm.

Hắn ghì cương ngựa đối nữ nhân nói: “Ta đã đưa thư cho Thu Hoài để hắn tới đón người, ta đưa người đến thành Bạng Sơn, người ở nơi đó chờ Thu Hoài.”

Nữ nhân không tô son trét phấn trên mặt cũng khó dấu vẻ xinh đẹp, nàng lo lắng mà nói: “Một mình ngài quá nguy hiểm, không bằng để Thu Hoài đi cùng ngài.”

“Không cần, một mình ta ngược lại càng thuận tiện hơn, lại càng không dễ dàng bại lộ. Đi thôi.”

Không lãng phí thời gian, nam nhân huy động mã tiên. Nữ nhân nhếch miệng, vung roi đuổi theo.

Quay đầu lại lại liếc mắt nhìn kinh thành dần dần khuất xa, trong mắt nữ nhân dâng tràn bao cảm xúc phức tạp, nhưng càng nhiều hơn là sự tự do khi rời khỏi nhà giam.

15. Quyển 1 - Chương 14

Đệ thập tứ chương

Hoắc Phong cùng binh mã Hoàng Hãn sau khi hội hợp, liền gặp được binh sĩ đại quân tiên phong Côn quốc, hai bên đại chiến vô cùng quyết liệt.

Binh mã Côn quốc lặn lội đường xa, còn chưa chỉnh đốn lại quân ngũ đã gặp phải một hồi đại chiến, đương nhiên là chịu thiệt, nhưng Hoắc Phong bên này cũng không chiếm được bao nhiêu lợi. Binh mã Côn quốc hiện tại lui về thành Tam Khâu dốc lòng tử thủ chờ đợi viện quân đến, Hoắc Phong hạ lệnh công thành, sau ba lượt, đối mặt với các tướng sĩ thương vong, hắn cần phải hạ lệnh lần thứ hai, vây thành.

Đối mặt với trạng thái giằng co như thế này, Hoắc Phong đã không chợp mắt suốt ba ngày, hắn luôn luôn ở cùng Hoàng Hãn, Đường Niên thương nghị trận này nên đánh như thế nào, nên chiếm thành Tam Khâu ra sao. Một khi viện quân Côn quốc hoặc là viện quân triều đình đến, bọn họ sẽ rơi vào thế bị động.

Bọn người Hoàng Hãn cùng Đường Niên vẫn đang thảo luận, Hoắc Phong xoa ấn đường không tham dự, chỉ nghe các bộ hạ thương lượng. Hắn hiện tại cũng không có biện pháp gì tốt.

“Vương gia! Vương gia! Chuyện lớn rồi! Chuyện lớn rồi!”

Một người từ bên ngoài xông vào, thần sắc kích động lại dẫn theo điểm không thể tin được.

Hoắc Phong nhíu mày: “Đại sự gì mà khiến người rối loạn kích động như thế Hay là trong thành có động tĩnh ”

Người vừa vào gọi Cát Đệ, là biểu đệ của Nguyễn Hình Thiên. Người này tính cách trong sáng, lại là một tay y thuật hiếm thấy, Nguyễn Hình Thiên lo lắng cho Vương gia, liền phái Cát Đệ ở đây chiếu cố Hoắc Phong.

Cát Đệ giỏi kết giao, tại Hoắc gia quân còn có danh hiệu “Mật thám”, loại thời điểm này, việc mật thám của Cát Đệ đối với Hoắc Phong rất hữu dụng.

Cát Đệ hai mắt sung huyết, thở hổn hển không ngừng, run giọng hô lên: “Hoàng Thượng đã chết!”

“Cái gì!”

Tất cả đều ngây ngẩn cả người, Hoắc Phong theo bản năng hỏi: “Chết như thế nào!”

Cát Đệ nuốt nước miếng, đem mọi việc kể lại vắn tắt: “Nghe nói Trương Trung mưu loạn, giết chết Hoàng Thượng. Trương Trung bị Như Quý phi vừa vặn bắt được, mất mạng ngay tại chỗ. Trước khi chết Trương Trung ở trước mặt Hoàng Thượng nói Tôn Quý Vũ cùng Vương gia âm thầm thông đồng muốn làm phản, Hoàng Thượng trực tiếp lệnh Y Trọng Nhân giết chết Tôn Quý Vũ.”

“Hiện tại Thái tử đã đăng cơ, Y Trọng Nhân trở thành Đốc công Hồ An Vệ cùng Ti sử Ngự Thân Vệ, nhưng Y Trọng Nhân nửa tháng trước đã ly khai kinh thành, suất lĩnh Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ cộng thêm năm vạn nhân mã, bao vây ‘Thiên thần giáo’ rồi.”

Hoàng Hân nuốt nước bọt, chuyển hướng nhìn Vương gia, líu lưỡi.

Hoàng Thượng, chết Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ, đều chết

Nghĩ đến Y Trọng Nhân hiện tại nắm giữ hai Vệ, lại mang binh bao vây tiêu trừ “Thiên thần giáo”, tim Hoàng Hân đột nhiên đập thật nhanh.

“Vương gia...”

“Ha ha, ha ha ha, Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ chết, ha ha ha ha...” Cát Đệ ngửa đầu cười to, cái chết của hai người này có thể nói là khiến lòng người vui sướng.

Đường Niên thấy Vương gia cùng Hoàng Hân có chút khác thường, âm thầm kéo Cát Đệ một chút. Cát Đệ ngừng cười, thấy vẻ mặt âm trầm của Vương gia liền rung mình một cái.

Tuy rằng không rõ Vương gia vì sao lại không mấy cao hứng, bất quá Cát Đệ không dám hỏi, mà lui về phía sau hai bước: “Thuộc hạ tiếp tục đi thám thính.” Xoay người liền bỏ chạy.

“Thuộc hạ cũng đi thăm dò.” Đường Niên cũng chạy.

Ba người khác trong phòng cũng chạy, chỉ trừ Hoàng Hân.

Rất nhanh, tin tức này liền truyền khắp doanh trại, người nghe thấy đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, mà ở trong quân trưởng Việt Vương, không khí lại bất đồng.

Hoàng Hân thật cẩn thận lên tiếng: “Vương gia”

Vương gia sắc mặt thật đáng sợ a, chẳng lẽ Vương gia không cao hứng sao Nhưng bọn họ lại cực kỳ vui sướng. Hoàng Thượng đã chết, đó dù sao cũng là huynh trưởng của Vương gia, Vương gia không quá cao hứng cũng là chuyện thường. Ôi chao ôi, trước không cần quan tâm nhiều như vậy, tạm thời rời xa Vương Gia mới là thượng sách. Bất quá Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ đã hạ đài, Hoàng Thượng cũng chết, ha ha ha, đây có được xem như là ông trời đã giúp bọn họ không a!

Chẳng biết tại sao, Hoàng Hân đột nhiên thấy chuyện này có liên hệ đến Y Trọng Nhân. Vì sao trùng hợp có thể như thế Hoàng Thượng, Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ đều cứ vậy mà chết

Bất chợt, Hoắc Phong nện xuống bàn một quyền, mang theo lửa giận hừng hực, một câu cũng chưa nói đã vội rời đi. Hoàng Hân hoảng sợ, nghĩ nghĩ, hân vẫn là đuổi theo.

—— “Người là một kẻ nhu nhược.”

— “...Việt Vương gia trong tay cầm bảy mươi vạn binh mã, thế nhưng khiếp nhược đến độ bị một tên hoạn quan như ta tùy tiện khi dễ, người không là kẻ nhu nhược, thì là cái gì”

— “Ta vẫn luôn xem thường người, hiện tại lại càng xem thường người hơn.”

Trong lòng Hoắc Phong một chút vui sướng cũng không có, mà ngược lại chứa đầy lửa giận.

Hướng tới chỗ không người, rồi quyền đâm cước đá lên một thân cây, không theo bất cứ quy tắc gì.

Hoàng Hân đuổi tới thấy thế nên nhanh chóng giữ chặt hân: “Vương gia! Ngài vì sao lại tức giận như vậy Hoàng Thượng đối ngài bất nhân, ngài còn muốn nghĩ đến hân sao!”

Hoắc Phong rút ra tay, chuyển hướng tấn công sang Hoàng Hân.

Hoàng Hân không khỏi lui về phía sau một bước, nhưng vẫn tiếp tục khuyên bảo: “Vương gia, mặc kệ là trong lòng ta, hay bọn người Hình Thiên, Bách Tài, ngài mới là chân long thiên tử. Vương gia, khi đánh vào kinh thành, thuộc hạ nhất định sẽ giết Hoàng Thượng, cho dù ngài có sinh khí thì thuộc hạ cũng không sợ. Nay hân đã chết trong tay Trương Trung, thuộc hạ cho rằng đây là chuyện cực tốt, ít nhất Vương gia ngài sau khi nhập kinh không cần phải phiền não về việc xử trí Hoàng Thượng như thế nào.”

“Bốn vương có nói là bởi vì Hoàng Thượng chết mà tức giận sao” Hoắc Phong lạnh lùng nói.

Hoàng Hân buồn bực: “Vậy vì sao Vương gia ngài lại tức giận như thế Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ vốn đáng chết, chẳng phải bọn họ chết rất đúng lúc sao”

Hoắc Phong cắn răng nói: “ Cho nên bốn vương hân là cao hứng Bốn vương là Việt Vương, là Vương gia, có bảy mươi vạn đại quân, nhưng kết quả thì sao Bốn vương không chỉ khó bảo toàn bản thân, ngay cả thê nhi cũng liên lụy, thậm chí những người đáng chết đó bốn vương không thể tự mình diệt trừ. Người cảm thấy bốn vương hân là nên cao hứng”

Hoàng Hân càng hồ đồ: “Vương gia hà tất phải so đo là ai giết chứ Chuyện về hai vị nường nường cũng không thể trách ngài, Vương gia đối Hoàng Thượng trung thành tận tâm, làm sao có thể nghĩ tới Hoàng Thượng lại vô tình như thế. Về phần hai vị thiếu gia, bọn họ hiện tại không phải rất an toàn sao Hay là Y Trọng Nhân có khả năng sẽ gây bất lợi đối với họ”

“Bốn vương không muốn thiếu nhân tình nào của y nữa!” Hoắc Phong rống lên.

Hoàng Hân đầu tiên là sửng sốt, sau đó kinh ngạc đến ngây người: “Vương gia”

Hoắc Phong siết chặt nắm tay, ngực phập phồng kịch liệt: “Chẳng lẽ người còn chưa nhìn ra”

Thanh âm Hoắc Phong âm trầm thêm vài phần, chỉ có Hoàng Hân mới có thể nghe được hân đang nói gì.

“Hoàng Thượng băng hà, Trương Trung chết, Tôn Quý Vũ chết, Thái tử vẫn còn là hài tử, cho dù trong triều vẫn còn các đại thần nhưng đối với chúng ta cũng không tạo thành uy hiếp gì. Y Trọng Nhân chuồng quần Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, tại sao lại trùng hợp như thế Người còn không rõ sao”

“Người có nghĩ tới, vì sao y phải dẫn binh đi tiêu diệt ‘Thiên thần giáo’ Năm vạn binh mã, Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ cộng lại cũng không quá mười vạn nhân mã, y thoáng cái đã mang đi một nửa. Nếu nói y là vì Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ Người tin sao”

Mắt Hoàng Hân càng trừng càng lớn.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ là... Y Trọng Nhân”

“Trừ y ra, còn ai có thể làm đến cẩn thận như vậy”

Hoắc Phong xoay người, oán hận mà đánh một quyền vào thân cây, đưa lưng về phía Hoàng Hân nói: “Y nói không sai, bốn vương chính là một người nhu nhược, ngu ngốc. Nắm trong tay bảy mươi vạn đại quân thì như thế nào Vậy mà nơi nơi chôn chôn đều cần đến sự tương trợ của người bốn vương đã từng cầm thù tận xương tuỷ.”

“Y cứu bốn vương, cứu huyết mạch của bốn vương, thay bốn vương diệt trừ uy hiếp từ triều đình, hiện tại lại đi tiêu diệt ‘Thiên thần giáo’. Hoàng Hân, người cảm thấy bốn vương nên cao hứng sao”

“Vương, Vương gia...” Hoàng Hân không biết nên nói cái gì cho tốt.

Hân rất kinh ngạc, chấn kinh đến nỗi hồn cũng muốn bay đi mất, chuyện này so với thời điểm hân biết Y Trọng Nhân cứu Vương gia ra còn kinh hãi hơn. Y Trọng Nhân thế nhưng có thể giết Hoàng Thượng, Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ! Người này, quá lợi hại!

Nắm tay Hoắc Phong gắt gao đặt trên thân cây. Hoàng Hân há mồm định an ủi vài câu, nhưng vẫn ngậm miệng. Hân đang vô cùng choáng váng, ngay cả bản thân cũng không thể tin, không thể tiếp thu chuyện này, thì phải an ủi Vương gia như thế nào đây Vương gia nhiều lần thua bởi tay Y Trọng Nhân, cũng khó trách sao lại tức giận như vậy.

Bất quá Hoàng Hân có chút khó hiểu. Có người thay Vương gia loại bỏ trở ngại không tốt sao Quân hân là thái giám hay là yêu nhân.

Hô hấp nặng nề dần ổn định, Hoắc Phong buông nắm tay, hạ lệnh: “Công thành!”

“A!”

Lắm nhầm đôi lời: Bản các chủ định beta xong rồi đăng một lần luôn cho bà con đọc no mắt, cơ mà ta suy nghĩ lại vẫn là đăng vài chương trước để mọi người còn nhớ đến ta, có ai còn nhớ ta hèm (^). Thời gian qua đã bỏ bê nhà cửa hoang vắng, ngộ thiệt là có tội a

mong bà con cô bác lượng thứ cho (^ ^)

16. Quyển 1 - Chương 15

Đệ thập ngũ chương

Việt Vương công thành Tam Khâu, tiêu diệt toàn bộ mười vạn đại quân Côn quốc. Tin tức này cũng như việc Hoàng Thượng bị ám sát, nhanh chóng truyền đi khắp nơi ở Nam Sở quốc. Việt Vương đối bình mã Côn quốc không chút lưu tình, hạ lệnh binh sĩ không được quấy rầy dân chúng, người nào cãi quân lệnh giết ngay tại chỗ. Nơi Hoắc gia quân đi qua quân kỷ nghiêm cẩn, chẳng những không có bất luận lời oán than gì, ngược lại còn nhận được sự kính yêu sâu sắc từ dân chúng.

Đoạt được thành Tam Khâu, Hoắc gia quân sĩ khí tăng vọt, Hoắc Phong lệnh đại quân chinh đồn lại, ba ngày sau tiếp tục đánh hạ thành trì kế.

Ở phía Nam, năm vạn tinh binh Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ đụng độ với chủ lực của “Thiên Thần giáo” tại ngoài thành Vân Dương.

Thời gian gần đây tình trạng Thiên Thần giáo không tốt cho lắm, mặc dù lực lượng không ngừng gia tăng, nhưng giáo chúng Thiên Thần giáo trên đường cường đoạt dân nữ, cướp tiền tài của dân chúng, giết người cướp nhiều vô số kể. Vốn dĩ bách tính có tâm tôn kính Thiên Thần giáo, nhưng hiện tại nghe đến Thiên Thần giáo đều biến sắc. Có giáo chúng rời khỏi Thiên Thần giáo, có không ít thế lực âm thầm đánh lén Thiên Thần giáo, thậm chí ở một số nơi dân chúng vừa nghe tới Thiên Thần giáo lập tức bao vây tấn công. Hiện giờ Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ trực tiếp phái binh, Thiên Thần giáo có thể nói là trước mặt sau lưng đều có địch.

Giáo chúng Thiên Thần giáo đã gia tăng đến hai mươi vạn người, Tư Mã Hiến cho dù là sứ giả thiên thần, cũng không có khả năng trông coi từng người được. Vài vị trưởng lão trong Thiên Thần giáo cũng rất phiền não, bởi vì có một số việc sau này tra ra mới biết không phải do người của Thiên Thần giáo làm, nhưng bọn họ lại không có chứng cứ chứng minh mình trong sạch. Tư Mã Hiến chỉ thiên giận dữ không biết bao nhiêu lần, đừng để hân tìm ra kẻ nào ở trong tội hãm hại bọn họ. Đại bộ phận Thiên Thần giáo đều là dân chúng bị quan phủ cường hào áp bức đến sống không nổi, nhân mã như vậy gặp phải tinh binh Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ giết người cùng bắt người như cơm bữa, tự nhiên quân lính tan rã.

Sau khi bại trận liên tiếp, Tư Mã Hiến suất lĩnh lực lượng tinh nhuệ của Thiên Thần giáo nghênh chiến nhị Vệ, trận chiến này vô cùng ác liệt song phương đều tổn thất nghiêm trọng. Nhưng điều mà bọn hân không

nghĩ tới là, Tư Mã Hiến núp ở phía sau chỉ huy, thế nhưng bị một nam tử mang mặt nạ không biết từ nơi này xuất hiện một kiếm xuyên tim. Vài vị cao thủ bên người Tư Mã Hiến đồng thời ra tay làm đối phương trọng thương, nhưng vẫn để hắn chạy thoát. Tư Mã Hiến bị hành thích, phe Thiên Thần giáo lập tức tan rã. Không lâu sau, tin Tư Mã Hiến gặp chuyện bỏ mình lan truyền nhanh chóng, nhi tử Tư Mã Hiến trở thành tân nhậm sứ giả của Thiên Thần giáo.

Khi Hoắc Phong lại từ Cát Đệ nhận biết được tin này, hắn không tức giận, mà là hoảng sợ hô: “Tên thích khách kia bị thương!”

“Dường như là vậy, nghe nói là bị cao thủ bên người Tư Mã Hiến đánh trọng thương, bất quá đã để hắn chạy thoát.” Cát Đệ vỗ vỗ ngực, “Thật không hiểu là hảo hán nào lại đơn thân một mình hành thích Tư Mã Hiến còn ở trước mặt vài vị cao thủ một kiếm xuyên tim. Ai dà, người này công phu thật là tốt, hy vọng vị hảo hán này không có việc gì.”

Hoắc Phong có chút lo lắng nói: “Ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, đi thăm dò cho bốn vương, tên thích khách kia bị thương chỗ nào!”

“A” Cát Đệ sửng sốt.

“Còn không mau đi!” Hoắc Phong mày kiếm nhướng cao.

Cát Đệ quay đầu bỏ chạy: “Vâng!”

“Vương gia...” Hoàng Hân không khỏi có chút lo lắng, sẽ không lại là Y Trọng Nhân chứ

Hoắc Phong khoát tay, đám người Đường Niên không hiểu ra sao mà lui ra. Chẳng lẽ chuyện này là do Vương gia phái người đi làm Nếu không thì sao Vương gia đối tên thích khách kia lại quan tâm như vậy Đường Niên hít sâu một hơi, không hổ là Vương gia, quả nhiên sâu không lường được!

Hoắc Phong nhíu chặt mi tâm, thanh âm khàn khàn: “Cát Đệ nói đối phương là một kiếm xuyên tim. ‘Y’, sử dụng chính là kiếm.”

Hoàng Hân nghi hoặc: “Y vì sao phải ám sát Tư Mã Hiến”

Hỏi xong, hắn lại giật mình, cảm thấy chính mình vừa hỏi một vấn đề cực ngu xuẩn.

Hoắc Phong trong lòng rất loạn, một loại cảm giác hoảng hốt dâng lên khiến hắn phải cực lực khống chế. Trực giác nói cho hắn biết, tên thích khách kia chính là Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân chẳng những bị thương mà còn là trọng thương. Nghĩ đến trước đây Y Trọng Nhân thụ thương trước mặt hắn, hiện tại lại “Trọng” thương, càng nghĩ càng cảm thấy đúng ngời không yên.

“Hoàng Hân, người cũng đi hỏi thăm thử xem, cần phải tra cho rõ rốt cuộc là thích khách này bị thương nặng đến cỡ nào.”

Biết rõ hiện tại có việc gì dính dáng đến Y Trọng Nhân là trong lòng Vương gia lại không yên, bởi thế Hoàng Hân một câu cũng không nói, lập tức ly khai.

Hoắc Phong nhu nhu ẩn đường, thấp giọng tự nói: “Y Trọng Nhân, không cho người chết, trước khi bốn vương trị tội người, người phải sống cho ta!”

Cũng trong căn miếu đồ nát, lại bị thương, Y Trọng Nhân lần đầu tiên phát hiện mình cùng nơi này thực sự rất có duyên.

Ám sát Tư Mã Hiến thành công, y cũng bị cao thủ bên người Tư Mã Hiến đánh trọng thương, gian nan mà băng bó miệng vết thương cho tốt, Y Trọng Nhân khước miệng câu lên gọi một tia trào phúng.

Bên người Tư Mã Hiến có năm tên cao thủ thì như thế nào Năm người bị y đánh trọng thương hai người, phê một người, còn lại hai người thì giao cho “Người khác” đi giải quyết. Trong thời kỳ loạn lạc, cao thủ cũng không chống đỡ được khi đối phương nhiều người.

Sắc mặt Y Trọng Nhân trắng bệch, đôi môi không chút huyết sắc, nhưng vẫn khó có thể che đi kiên định cùng khí thế trong mắt y.

Nhẫn nhục chịu đựng, đi từng bước đến ngày hôm nay, Y Trọng Nhân một tay chống kiếm, lạnh lùng tự nói: “Hoắc Phong, nếu đã như vậy mà ngươi vẫn không lấy được thiên hạ, thì ngươi thật sự là một tên ngu ngốc nhu nhược, cũng coi như ta nhìn lầm ngươi.”

Một tiếng huyết sáo vang lên, Y Trọng Nhân thân mình khé run, đưa ngón tay vào trong miệng dùng sức huyết hai tiếng. Chỉ chốc lát sau, một thân ảnh phi tới trước cửa ngôi miếu đồ nát, mang theo sự nôn nóng khôn tả. Tháng mười hai, trời âm u, Y Trọng Nhân lại đối người nọ ảm đạm cười.

“Ngươi lại bị thương.” Đối phương thu kiếm trong tay, bước nhanh đến trước mặt Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân nâng tay không cầm kiếm tay lên, giọng điệu thoải mái mà nói: “Yên tâm, không chết được.”

“Ta đuổi Tiểu Cầm về thôn rồi lập tức theo ngươi tới đây, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước.”

“Không muộn.” Y Trọng Nhân yếu ớt thở gấp mấy hơi, “Ta hiện tại cũng không còn sức lực để trở về một mình. Đám thần côn Thiên Thần giáo kia cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho ta, ngươi tới vừa đúng lúc.”

Người vừa tới nhếch miệng, đem lời muốn nói nuốt xuống, khom người cõng Y Trọng Nhân trên lưng nện bước ra khỏi miếu. Chỉ trong tích tắc một con ngựa đã xuất hiện trước mặt bọn họ, nam nhân đỡ Y Trọng Nhân lên ngựa, rồi vội vã rời đi.

※※※

Tư Mã Hiến bị ám sát thân vong, Thiên Thần giáo nhân tâm bất ổn, nhưng trước mắt vấn đề bọn họ cần đối phó hàng đầu không phải là tên thích khách kia, mà là năm vạn tinh binh Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ.

Hồ An Vệ và Ngự Thân Vệ đều là những kẻ giết người không chớp mắt, thủ đoạn độc ác, mà người mang binh lại là “Y Trọng Nhân” cũng rất có chút tài năng, cứ thế mà đem Thiên Thần giáo đánh đến không thể phân thân.

Hiện giờ, Tư Mã Hiến đã chết, vài vị trưởng lão Thiên Thần giáo dứt khoát đem lực lượng sở hữu trong tay triệu tập lại, đối kháng Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ.

Đương nhiên, vẫn phải truy tìm thích khách. Thiên Thần giáo phái ra vài cao thủ truy tìm tung tích tên thích khách này, lập lời thề muốn dùng đầu của thích khách làm lễ tế Tư Mã Hiến, tối trọng yếu là nhằm gia tăng sĩ khí cho Thiên Thần giáo.

Đối với tên thích khách thần bí ám sát Tư Mã Hiến, Hoắc Phong vô cùng chú ý, mà một người khác ở hậu cung cũng chú ý.

Nghe nói thích khách bị trọng thương, Như Thái hậu vô cùng nóng vội, không ngừng lấy danh nghĩa Tân hoàng hạ lệnh cho Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, kêu bọn họ tìm ra tung tích của thích khách này.

Như Thái hậu biết, ám sát Tư Mã Hiến không ai khác ngoài Y Trọng Nhân. Mà “Y Trọng Nhân” mang binh cùng Thiên Thần giáo chiến đấu ác liệt, lại do một tướng lĩnh trong quân giả trang.

Chuyện này người biết rất ít, Y Trọng Nhân đối Như Thái hậu đề xuất kế hoạch “Xuất kỳ bất ý” (là hành động khi người khác không đề phòng). Tất cả mọi người cho rằng chỉ huy đánh trận chính là y, sẽ không người nào nghĩ tới Y Trọng Nhân thực sự lại đi ám sát Tư Mã Hiến.

Y Trọng Nhân đối Như Thái hậu mà nói là một tồn tại đặc biệt, mặc kệ là bản thân nàng hay cục diện triều đình lúc bấy giờ, thì đều không thể thiếu trợ lực mạnh mẽ từ Y Trọng Nhân. Nếu vào thời điểm quan trọng mất đi Y Trọng Nhân là đả kích rất lớn đối với Như Thái hậu.

17. Quyển 1 - Chương 16

Đệ thập lục chương

Sau khi đoạt được thành Tam Khâu, Hoắc Phong bổ nhiệm vài vị đức cao vọng trọng đứng đầu trong thành đến tiếp quản tạm thời, lưu lại một ngàn nhân mã đóng giữ ba khâu, sau đó mang theo đại quân tiếp tục xuất phát đến kinh thành.

Từ khi biết “Thích khách” bị trọng thương sau khi ám sát Tư Mã Hiến, ấn đường Hoắc Phong vẫn luôn nhú chặt, việc này trực tiếp dẫn đến không khí trong quân vô cùng khẩn trương, người không rõ nguyên nhân còn tưởng rằng triều đình hoặc đại quân Cờn quốc muốn đánh tới nơi rồi.

Bất quá Hoắc gia quân đều được rèn luyện từ trên chiến trường sát phạt, không có người nào bởi vì nguy hiểm phía trước mà trong lòng sợ hãi, chỉ biết điều đó làm ý chiến đấu của bọn họ càng thêm dâng cao. Nam Sở quốc đã sớm mất đi lòng dân, hướng chỉ lại là những nam nhi đầy nhiệt huyết này.

Chỉ có Hoàng Hân mới biết tại sao Vương gia của họ lại như vậy.

Mặc dù Hoàng Hân vẫn ôm vài phần hoài nghi về Y Trọng Nhân, nhưng nếu người giết Tư Mã Hiến đích thực là Y Trọng Nhân, Hoàng Hân cũng không khỏi đối Y Trọng Nhân sinh ra vài phần kính nể. Nhưng vừa nghĩ tới trung thần cùng người vô tội chết ở trên tay Y Trọng Nhân nhiều vô kể, hẳn lại cảm thấy Y Trọng Nhân nếu cứ như vậy chết đi, cũng xem như là chuộc tội.

“Tra được rồi! Tra được rồi!”

Khi Hoàng Hân như đi vào cõi thần tiên cũng lúc Cát Đệ từ bên ngoài xông vào trong trướng. Chỉ thấy tóc tai hấn hỗn độn, hai gò má hóp vào, nhưng ánh mắt lại mở to như chuông đồng, còn hiện lên vào phần kích động và hưng phấn.

Ha ha ha, quả nhiên không có chuyện gì có thể làm khó được Cát Đệ!

Trong nháy mắt khi thanh âm của Cát Đệ truyền vào, Hoắc Phong cơ hồ đã ngẩng đầu khỏi bàn đồ tác chiến, mặc dù hẳn đã cực lực khắc chế nhưng Hoàng Hân cùng Đường Niên vẫn nhìn thấu được bề ngoài nhìn như bình tĩnh nhưng bên trong lại cực kỳ khẩn trương của vương gia nhà mình.

“Vương gia, thuộc hạ không nhục sứ mệnh, rốt cuộc cũng đã tra được. Tên thích khách kia thiếu chút nữa bị người của Tư Mã Hiến từ phía sau chém thành hai nửa, đây là vết thương nặng nhất, bất quá cũng may không đứt cánh tay hay gãy chân. Thuộc hạ còn tra được, người của Thiên Thần giáo dường như còn chưa tìm được tên thích khách này.”

Nói tới đây, Cát Đệ nhẹ nhàng thở ra, “Thích khách hiệp nghĩa như vậy ngàn vạn lần không thể bị người Thiên Thần giáo bắt được. Bất quá y bị thương rất nặng, không biết có người tiếp ứng hay không, nếu có thì tốt rồi.”

Tiếp theo, ánh mắt hắn lộ ra vẻ lo lắng mà nói: “Hỗ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ hình như cũng đang tìm y, không biết bọn họ muốn làm gì đây Vương gia, chúng ta có nên phái người đi trợ giúp tên thích khách hiệp nghĩa kia không?”

Hai mày kiếm của Hoắc Phong cơ hồ nhú chặt một chỗ.

Thiếu chút nữa bị một đao chém làm đôi... Đây là thương thế nặng nhất có thể dẫn tới mất mạng! Người nọ tại Ngọc Thành Quan đã bị hắn gây thương tích, hiện tại lại thụ thương nghiêm trọng như thế... Lòng mày Hoắc Phong nhú chặt, tâm cũng xoắn suốt không thôi.

Nếu không vì thủ hạ của hắn đã thương người nọ, thì lúc này y cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng như thế đi. Trong lòng Hoắc Phong bùng lên ngọn lửa.

Phát hiện cảm xúc bản thân thế nhưng lại bị chi phối bởi y, Hoắc Phong ngay lập tức khôi phục bình tĩnh, không khỏi vì mình coi trọng người nọ mà thất kinh. Nhưng nghĩ lại, người kia thiếu hẳn nhiều lời giải thích như vậy, hai hài tử của hắn còn ở trong tay y, y tuyệt đối không thể chết được.

Hoắc Phong ánh mắt ám trầm: “Cho dù chúng ta phái người trợ giúp, cũng sẽ không tìm thấy y.”

“A Vì sao” Cát Đệ sững sốt.

Đường Niên cũng sững sốt, tên thích khách kia không phải do Vương gia phái đi ư, sao lại không tìm được

Một lần nữa cúi đầu nhìn về phía bản đồ tác chiến, Hoắc Phong không giải thích, chỉ nói: “Chú ý chặt chẽ hướng đi của thích khách. Hiện giờ viện quân Côn quốc đóng quân ở thành Thương Nguyên, hiển nhiên là không muốn hao tổn binh lực quá nhiều. Không bằng chúng ta minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương.” (giương đông kích tây)

Hoàng Hãn còn đang suy nghĩ về thích khách, duy chỉ có Cát Đệ cùng Đường Niên là sững sốt, không phải đang nói về thích khách sao Bất quá bọn hắn rất nhanh thu liễm tâm tư, tham gia nghị luận.

※※※

Ban đêm, Hoắc Phong ra khỏi quân trướng, sáu gã hộ vệ canh giữ ở ngoài quân trướng theo sát phía sau. Hoắc Phong phát phát tay, bảo bọn họ lui ra: “Bổn vương chỉ đi dạo ngay trong doanh.”

” An nguy Vương gia vô cùng quan trọng, đây là chức trách của thuộc hạ.” Một người hộ vệ mở miệng, không chịu rời đi.

Hoắc Phong nhìn hắn, cũng không làm khó, nói: “Vậy các người lui ra xa một chút, bổn vương có việc cần suy nghĩ, không được quấy rầy.”

“Dạ.”

Sáu gã hộ vệ lui về phía sau vài chục bước.

Hoắc Phong cũng không có khả năng ra khỏi quân doanh, cước bộ hắn thông thả, mang theo tâm sự mà đi vòng quanh quân doanh, hắn không có ý định dừng lại, ước chừng đi nửa canh giờ.

Cuối năm, trong quân doanh không hề có chút vui mừng vì năm mới, mà tràn ngập bầu không khí khói lửa chiến tranh.

Một người từ trong quân trướng của mình đi ra, liếc mắt liền thấy được Vương gia “Đi dạo” bên ngoài, hắn nhanh chóng bước qua. Trời đã vào đông, nên ban đêm lạnh vô cùng.

“Vương gia, bên ngoài lạnh như vậy, sao ngài lại ra đây ”

Hoắc Phong vốn đang trầm tư thì bị người tới cắt ngang, hắn ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Nghĩ đến một số việc, vừa lúc đi dạo bên ngoài cho đầu óc thanh tỉnh một chút.”

Hoắc Phong không nói là chuyện gì, nhưng Hoàng Hãn vừa nghe đã hiểu. Hắn hỏi: “Vương gia muốn đến chỗ thuộc hạ ngồi một chút không Thuộc hạ vừa lúc cũng không ngủ được.”

Việc Hoắc Phong “lang thang” bên ngoài, có sĩ binh thấy được nên lo lắng, bèn lặng lẽ bẩm báo cho Hoàng Hãn.

Hoắc Phong gật đầu: “Cũng tốt, đi thôi.”

Hai người cùng đi vào quân trướng của Hoàng Hãn.

Tiến vào trong, Hoàng Hãn nhanh chóng rót một chén trà cho Hoắc Phong, sau đó ngồi xuống, hắn nói thẳng: “Vương gia, ngài là lo lắng cho Y Trọng Nhân đi”

Động tác uống trà của Hoắc Phong dừng lại. Buông chung trà, hắn trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Y Trọng Nhân, mang đến cho ta rất nhiều nghi vấn. Ta vẫn cho rằng y là hoạn đảng, là yêu nhân, là gian nịnh nên bị tru diệt, nhưng một số chuyện y làm ở kinh thành khiến ta không thể nhìn rõ.”

Hít sâu một hơi, Hoắc Phong nhìn về phía Hoàng Hãn, “Nếu như nói trước kia ta hận không thể giết y, thì hiện tại ta muốn y sống, ta muốn chính miệng hỏi hắn vì sao phải làm như vậy, hoặc giả là có mục đích gì.”

Hoàng Hãn vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nói: “Thuộc hạ luôn nghĩ y làm như vậy là có mục đích gì. Nếu nói là y làm những việc này để lấy lòng Vương gia thì còn thông suốt được. Có lẽ y nhìn ra Vương gia ngài có khả năng đoạt được thiên hạ, cho nên tự tìm cho mình một đường lui chẳng”

Không rõ là vì sao, nhưng Hoắc Phong lại không hề thích Hoàng Hãn suy đoán như vậy. Hắn lắc đầu: “Nếu y muốn vì chính mình tìm đường lui, thì sẽ không nói với ta những lời kia.”

“Nói cái gì”

Hoắc Phong nắm tay nắm chặt: “Y nói ta là người nhu nhược, nói ta vô năng, một hoạn quan như y cũng không bằng.”

“Y nói như vậy với Vương gia!”

Hoàng Hãn khiếp sợ. Lão thiên gia a! Y Trọng Nhân dám nói Vương gia như vậy!

“Y nói như thế với ta, thì nhất định là không chuẩn bị đường lui cho mình ở chỗ ta, sao lại vì nguyên nhân này mà lấy lòng ta được”

Hoàng Hãn cứng họng, vẫn còn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ.

Mi phong Hoắc Phong nhú thật chặt, nói đến “Đường lui”, vừa rồi trong đầu hần chợt lóe lên một ý niệm, nhưng lại quá nhanh khiến hần không kịp nắm bắt.

“Y giết Hoàng Thượng, Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ, lại xử luôn Tư Mã Hiến, thấy như thế nào cũng là đang giúp chúng ta, nhưng, sao y dám vũ nhục Vương gia như thế Rốt cuộc y suy nghĩ cái gì vậy” Ngay cả Hoàng Hãn cũng vô cùng tò mò đối với hành động của Y Trọng Nhân.

Trong mắt Hoắc Phong lóe lên một tia sáng, thần sắc đại biến: “Y phải đi!”

“Đi”

Hoắc Phong nện một quyền lên bàn, nghiêng răng nói: “Y phải đi! Y làm hết thấy việc này căn bản không phải vì ta! Mà vì y muốn rời khỏi kinh thành, triệt để rời đi!”

“Rời đi” Hoàng Hãn có chút không theo kịp suy nghĩ của Vương gia nhà mình.

Hoắc Phong đứng phắt dậy, một lần nữa không rõ vì sau lại tức giận đến như vậy.

“Hoàng Thượng, Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ đều chết, kinh thành đã không ai có thể uy hiếp được y. Việc y ám sát Tư Mã Hiến trong triều khắng định không ai biết, bằng không thì người giả làm Y trọng Nhân sao có thể qua mặt được Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ Y vì ám sát Tư Mã Hiến mà trọng thương, không ai biết y ở nơi nào, nếu Y Trọng Nhân vẫn không lộ diện, thời gian càng dài, người khác sẽ cho rằng y bị thương nặng không kịp chữa trị mà chết.”

“Y làm như vậy, không những có thể kim thiên thoát xác, còn khiến bốn vương phải thiếu y một nhân tình. Nhất định là như vậy, chắc chắn không sai! Y muốn triệt để ly khai kinh thành, thoát khỏi khống chế của Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, cũng loại bỏ khả năng ngày sau bốn vương có thể uy hiếp y!”

Hoàng Hãn cứng họng: “Này, này, đây cũng quá...”

Hoắc Phong càng nghĩ càng cảm thấy điều mình đoán là chính xác, lửa giận trong lòng càng thêm lớn, lẫn trong đó còn có một tia bối rối mà hần chưa phát hiện.

Nghĩ đến điều gì đó, hần không nói hai lời mà chạy ra khỏi lều trại.

Cát Đệ đang ngủ say, đột nhiên một trận “Đất rung núi chuyển” khiến hần tỉnh giấc. Mông lung tỉnh lại hần lảo lộn đứng lên: “Động đất à Động đất à”

“Cát Đệ! Tìm người giám thị Như Thái hậu cho bốn vương.”

Cát Đệ chớp mắt, bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Vương gia”

“Tìm người tin cậy giám thị Như Thái hậu, điều tra cho bốn vương Y Trọng Nhân hiện tại ở nơi nào. Chuyện này không được lộ ra!”

Lông tơ Cát Đệ toàn bộ dựng thẳng, mặt Vương gia thật dữ tợn. Hần là một người thông minh, tuy rằng còn chút buồn ngủ, nhưng cũng hiểu được sự tình trọng yếu.

“Thuộc hạ sẽ nghĩ hết thấy biện pháp xếp người của chúng ta ở bên Như Thái hậu, nhưng nếu như thế, thuộc hạ phải tự mình đi một chuyến đến kinh thành trước.”

“Bốn vương sẽ phái hai mươi người bảo hộ người chu toàn.”

Vương gia thật sự nghiêm túc!

Cát Đệ lập tức nói: “Không cần, một mình thuộc hạ ngược lại thuận tiện hơn, Vương gia chỉ cần cấp thuộc hạ một ít lộ phí là được.”

“Không thành vấn đề!”

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Cát Đệ đã lặng lẽ ly khai quân doanh, mang theo đầy đủ lộ phí một mình đi kinh thành trước. Hoàng Hân không biết Cát Đệ xuất hành để làm gì, nhưng hẳn tin việc này nhất định có liên quan đến Y Trọng Nhân.

Hoàng Hân hơi chút lo lắng, Vương gia đối Y Trọng Nhân quá mức để bụng. Y Trọng Nhân phải đi liền đi, hiện tại đi rồi ngược lại càng tốt, ít lâu sau bọn họ đánh vào kinh thành, chỉ sợ không ít người muốn tìm Y Trọng Nhân báo thù.

18. Quyển 1 - Chương 17

Đệ thập thất chương

Trong một thôn nhỏ nơi hẻo lánh, các thôn dân hôm nay đều có chút lo lắng. Trời còn chưa sáng, mọi người đều rời giường.

Tân niên đã qua được một tháng, chẳng qua mọi người ở đây phải trải qua năm mới trong nỗi thất vọng, nhưng nhà nhà vẫn cứ treo đèn ***g đỏ, dán giấy đỏ trên song cửa sổ, giống như luyện tiệc tân niên cứ thế mà nhanh chóng trôi qua.

Sau khi ăn điểm tâm mọi người tụ tập tại nhà Nguyên Đức. Thôn này hẻo lánh vô cùng, lại rất nhỏ, không có trường thôn, uy vọng cao nhất là Nguyên Đức – người được các thôn dân cực kì tin cậy, hề có chuyện gì thì tất cả mọi người sẽ tới nhà hắn. Chẳng qua, hôm nay Nguyên Đức cũng có chút lo lắng cùng bất an.

“Lão ca, đại nhân sẽ không có chuyện gì chứ Năm trước Thu Hoài đã ra ngoài, hiện tại cũng được hai tháng, nhưng một chút tin tức đều không có.” Một vị nam nhân tuổi tác so với Nguyên Đức không sai biệt lắm cất tiếng hỏi.

Nét ưu sầu trong mắt Nguyên Đức càng thêm trầm trọng: “Ta cũng đang lo lắng không biết có phải là đại nhân đã xảy ra chuyện gì hay không.”

“Đại nhân nhất định đã xảy ra chuyện.” Một vị nữ tử bộ dáng xinh đẹp bật khóc, “Đại nhân nói sau khi giết được Tư Mã Hiến liền lập tức tới tìm chúng ta, nhưng Tư Mã Hiến đã sớm chết, đại nhân lại vẫn chậm chạp chưa về, nhất định là đã xảy ra chuyện.”

“Đừng nói bừa!” Nguyên Đức phu nhân vỗ vỗ nữ tử, “Đại nhân phúc lớn mạng lớn, không có việc gì đâu, nhất định là có nguyên nhân gì đó nên mới trì hoãn.”

Nguyên Đức nhíu mày nói: “Thu Hoài cùng đại nhân cũng không thể truyền tin về, chúng ta cũng chẳng thể ra ngoài hỏi thăm, việc ta có thể làm bây giờ là chỉ có chờ đợi. Thu Hoài không trở về, một là hắn không tìm được đại nhân, hai là do hắn cùng đại nhân đồng thời bị chuyện gì đó trì hoãn.”

Suy nghĩ trong chốc lát, Nguyên Đức nhìn về phía một nam tử trẻ tuổi, “Tạ Minh, hôm nay ngươi đi một chuyến đến trấn trên, nghe ngóng chút tin tức. Thân phận đại nhân nhạy cảm, nếu thật đã xảy ra chuyện gì, bên ngoài nhất định sẽ loan truyền.”

“Ta sẽ đi cùng Tạ Minh ca ca.” Một nam hài lên tiếng: “Ta là hài tử, dễ thám thính hơn.”

Nguyên Đức có chút do dự, nhưng đứa bé kia thực ỏi trọng nói: “Không có ai nhận ra ta đâu. Hiện tại nơi nơi đều phải đánh giặc, ai còn chú ý ta làm chi”

“Cho Nguyên Mạch đi theo cũng tốt.” Tạ Ninh nói.

Nguyên Đức nghĩ nghĩ, rồi nói: “Được, các người cửa giả bộ là người bán hoa quả khô. Nhưng nếu bên ngoài nếu qua mức rối loạn thì các người phải lập tức quay về ngay, nơi ở hiện tại của chúng ta tuyệt không có thể bại lộ.”

“Yên tâm đi.”

Không trì hoãn nhiều, Tạ Minh mang theo Nguyên Mạch, công một sọt hoa quả khô, đánh xe lừa ra khỏi núi.

Nữ tử lúc này bị Nguyên đại thẩm quát lớn lúc này ôm chầm lấy đại thẩm: “Nghĩa mẫu, ta sợ.”

Đại thẩm dè dặt cánh tay nàng: “Đại nhân sẽ không có việc gì.”

Lời này là nói cho bản thân bà nghe, cũng là nói cho mọi người nơi đây nghe.

Nguyên một ngày nồm nóng chờ đợi, vào buổi tối, Tạ Minh cùng Nguyên Mạch cuối cùng cũng trở lại, mang về tin tức khiến mọi người càng thêm lo lắng—Nhân mã Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ bị Thiên Thần giáo dùng toàn lực đối đầu, tổn thất thảm trọng.”Y Trọng Nhân” trúng độc tiễn, chết trên đường trở về kinh thành.

Bất quá Thiên Thần giáo cũng không chiếm được bao nhiêu lợi ích, Tư Mã Hiến chết đi khiến giáo chúng như rã mất đầu, cho dù nhi tử Tư Mã Hiến bây giờ là Thiên Thần sứ giả, nhưng chung quy thì uy vọng cũng không đủ. Có thể nói, một trận này khiến triều đình và Thiên Thần giáo lưỡng bại câu thương.

Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ luôn phái người tìm tên thích khách đã ám sát Tư Mã Hiến, nghe nói Thái Hậu nương nương đối với việc này rất coi trọng. Hôm nay khi bọn họ lên trấn trên gặp phải người của Ngự Thân Vệ, nơi này là vùng đất xa xôi ở phía Tây Nam, Ngự Thân Vệ tìm tới nơi này cũng chứng minh thích khách này đối với bọn họ phi thường trọng yếu.

Sắc mặt Tạ Minh trắng bệch, nói: “Chúng ta thám thính được, tên thích khách kia hình như bị người bên cạnh Tư Mã Hiến đánh trọng thương.”

“Đại nhân trọng thương!” Thân mình Tiểu Cầm lung lay như sắp đổ, ” Người ám sát Tư Mã Hiến chính là đại nhân!”

Mặt Nguyên Mạch cũng tái nhợt: “Nghe người trong quán trà nói như vậy.”

Nguyên Đức nhìn về phía mọi người: “Nhất định là đại nhân có nguyên nhân nên mới chậm trễ chưa về. Đại nhân bị thương phải tìm nơi điều dưỡng, nơi này của chúng ta lại tương đối xa, cũng không có được liệu gì tốt, hãn đại nhân không thể trở về nơi này dưỡng thương. Hoài Thu vẫn chưa trở về, ta cảm thấy hãn nhất định là đã tìm được đại nhân. Không có tin tức chính là tin tức tốt, đại nhân chắc chắn còn sống!” Nói xong, hãn nhìn về phía Nguyên Mạch, “Ngự Thân Vệ có chú ý tới người không?”

Nguyên Mạch lắc đầu: “Không. Bọn họ đều không nhìn đến ta, chỉ ghé vào được đường và khách *** hỏi thăm tung tích người.”

“Vậy là tốt rồi.” Nguyên Đức nghĩ nghĩ, nói “Đại nhân không trở về, chúng ta không thể làm loạn trận tuyến, tất cả mọi người chuẩn bị cho tốt đại nhân tùy thời sẽ trở về. Đại nhân đã nói, y trở về thì chúng ta liền rời khỏi nơi này.”

Mọi người gật đầu, sắc mặt trầm trọng, lo lắng. Trong phòng, có hai hài tử một tuổi ngủ say sưa, cũng không biết thế gian hiểm ác vô cùng.

Hai người có diện mạo xấu xí cưỡi hai con ngựa chậm rì rì tiến vào thành Liên Sơn. Trời đã bắt đầu sáng, mọi người sớm đã rời giường, vừa sáng tinh mơ mà ở trên đường đã bắt đầu náo nhiệt.

Thành Liên Sơn là một tòa thành nhỏ phía biên thủy Tây Nam của Nam Sở quốc, lưng tựa vào một dãy núi liền nhau, nên mới được đặt tên như vậy. Bởi vì vị trí hẻo lánh, nên thế lực Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ cơ hồ không thâm nhập vào nơi đây, hiện tại đương lúc chiến sự nhưng thành Liên Sơn cũng chẳng bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Người dân trong thành nhỏ thành thật chất phát, nhịp sinh hoạt đều đặn, làm việc khi mặt trời mọc, nghỉ ngơi lúc mặt trời lặn, chẳng qua, gần đây có một số binh sĩ Ngự Thân Vệ đến quấy rầy sự thanh tĩnh của bọn họ. Dân chúng nơi này tuy rằng chất phác, nhưng dư biết Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ đại biểu cho cái gì, cũng may đám người đó chỉ ở nơi này hai ngày rồi đi, dân chúng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hai người kia tìm nơi ăn điểm tâm, bọn họ nói tiếng địa phương, y phục trên người cũng giống như người bản địa nên không hề khiến cho những người khác chú ý. Trong những ngọn núi lớn có không ít thôn nhỏ, nghe giọng nói thì hai người này rất giống ở đó ra.

Cả hai bất động thanh sắc quan sát bốn phía, sau khi phát hiện không có gì khả nghi thì bọn họ cười ngửa, vượt qua qua thành Liên Sơn đi về hướng thâm sơn.

※※※

Trong thôn nhỏ, bởi vì tin tức về một vị đại nhân đã trọng thương nhưng vẫn chậm chạp chưa về mà tràn ngập không khí sầu lo. Chuyện đầu tiên mọi người làm mỗi ngày sau khi ngủ dậy chính là đi về hướng cửa thôn trong ngóng, nhưng từng người đều thất vọng mà quay về.

Nguyên Mạch lần thứ năm từ trong viện đi ra nhìn xung quanh. Đối vị đại nhân kia, hẳn có tình tự thực phức tạp, nhưng hẳn cùng mọi người giống nhau, đều không muốn vị đại nhân ấy gặp chuyện không may, thậm chí vô cùng mong chờ vị đại nhân kia sớm đi trở về.

Bởi vì vóc dáng còn chưa đủ cao, Nguyên Mạch động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ bò lên gốc cây đại thụ ngay cửa thôn, như vậy nhìn sẽ xa hơn.

Trước kia, hẳn tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện không quy củ này, nhưng hiện tại, đã từng trải qua biến cố lớn nên hẳn học được rất nhiều, hẳn đã từng khinh thường những chuyện như tròng trọt, làm ruộng, tát nước, chính mình xếp đệm chần hoặc các việc khác vân vân. Nếu hẳn mặc một thân y phục vải thô đi ra ngoài, chắc sẽ không ai tin hẳn là Việt Vương Thế tử.

Nhìn hơn nửa ngày, vẫn không có bóng người nào, Nguyên Mạch thất vọng mà ngồi lỳ ở trên thân cây.

Lúc này, có hai điểm đen mờ hồ xuất hiện tại đường núi dẫn vào trong thôn, Nguyên Mạch đầu tiên là sửng sốt, tiếp liền từ trên thân cây đứng lên, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Tim đập thành thịch, Nguyên Mạch dụi dụi mắt, cố gắng trọn to. Người trong thôn trừ phi cần thiết, còn bình thường thì tuyệt đối không đi ra ngoài, hơn nữa nếu có người muốn xuất ngoại cũng sẽ nói cho mọi người biết. Nhưng Nguyên Mạch không hề nghe tin có ai muốn ra ngoài, điều đó chứng minh đây nhất định không phải là người trong thôn!

“Đại bá! Có người đến! Có người đến!” Nguyên Mạch lớn tiếng kêu lên.

Chỉ thấy Nguyên Đức từ trong phòng vọt ra, Nguyên đại thẩm, Tiểu Cầm... mọi người đều nháo nhào chạy tới xem.

“Là ai!” Nguyên Đức chạy đến.

“Thấy không rõ, là hai người!”

“Hai người!”

Nguyên Đức cố gắng mở to đôi mắt có phần già nua của mình. Khi ông nhìn thấy hai người kia vẫy tay với mọi người nơi đây, vành mắt lập tức trở nên ướt át, ông kích động mà phát tay hô to: “Đại nhân trở lại! Là đại nhân trở lại!”

“Đại nhân trở lại!”

Mọi người vừa nghe như vậy, liền kéo nhau chạy đến chỗ hai người kia. Nguyên Mạch cũng nhảy khỏi cây, phóng tới.

Người kia đã trở lại!

Lúc lại gần, mọi người đều thấy rõ người đến, từng người không khỏi kích động, lệ nóng doanh tròng.

Cả hai lập tức xuống ngựa, trong lúc ấy Tiểu Cầm chen vào giữa đám người, bổ nhào vào trong ngực một trong hai người nọ, hô: “Đại nhân!”

Người nọ một tay ôm lấy Tiểu Cầm, đối với sự kích động của mọi người ảm đạm cười: “Đã khiến các người lo lắng. Ta đã trở lại.”

Bốn chữ cuối này, vừa thoát khỏi miệng như trút được gánh nặng, lại đặt biệt xúc động.

Nguyên Đức lau lau mắt, nói: “Tiểu Cầm, đừng ôm đại nhân, trời lạnh như thế, trước hãy để người vào nhà đã!”

Thân mình Tiểu Cầm chấn động, vội vàng buông đại nhân ra, vừa khóc vừa cười: “Xem ta không hiểu chuyện này. Đại nhân mau vào nhà, người có đói bụng không?”

“Ta cùng Hoài Thu đã ăn bên ngoài rồi.” Đại nhân buông Tiểu Cầm ra, chú ý tới Nguyên Mạch vẫn luôn nhìn mình.

Nguyên Mạch nhếch miệng, tiến lên phía trước, đối với đại nhân cúi đầu: “Tạ ân đại nhân cứu mạng.”

“Thế tử khách khí.” Đại nhân nâng Nguyên Mạch dậy, vẫn thản nhiên, “Ta không nghĩ tới mẫu thân cùng Nhị nương của người sẽ tự sát.”

Trong mắt Nguyên Mạch hiện lên lệ quang: “Ta biết, đại nhân có thể cứu ta cùng đệ đệ còn cứu cả cha ta, phần ân tình này, Nguyên Mạch cả đời không quên.”

“Vậy thì không cần, ta cứu các người chỉ xuất phát từ tư tâm.” Không muốn nhiều lời, đại nhân đối mọi người lại ảm đạm cười: “Đi thôi, bên ngoài cũng thật lạnh.”

“Mau vào nhà mau vào nhà!”

Một đám người vây quanh đại nhân tiến vào sân nhà Nguyên Đức.

Nhìn trên tường treo hạt ngô, đại nhân hít sâu một hơi, được mọi người hộ tống vào nhà.

19. Quyển 1 - Chương 18

Đệ thập bát chương

Hôm nay thôn nhỏ cực kỳ náo nhiệt. Đại nhân trở lại, mọi người đều an tâm, tất cả mọi người chen chúc trong nhà Nguyên Đức, chờ đại nhân an bài.

Nguyên Đức mở miệng trước, ông hỏi: “Nghe nói người bị trọng thương, vết thương thế nào rồi Đã lành chưa ”

Tất cả mọi người quan tâm mà nhìn sắc mặt đại nhân vẫn luôn tái nhợt.

Đại nhân không lên tiếng, nam tử cùng trở về với y ngồi bên cạnh trả lời: “Thiếu chút nữa đã mất mạng. Ngự Thân Vệ, Hồ An Vệ cùng Thiên Thần giáo đều tìm hấn, chúng ta liền dịch dung tránh ở thành Vân Dương. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, tất cả mọi người đều cho rằng y đã trốn thoát, chung quy cũng không thể tưởng được chúng ta ngay dưới mí mắt bọn họ.”

“Vết thương đã tốt chưa” đôi mắt Tiểu Cầm hồng hồng.

“Đã tốt.”

Chỉ hai chữ đơn giản nhưng ẩn dấu trong đó biết bao hung hiểm cùng thống khổ, bất quá mỗi người ở nơi này đều là từ Diêm Vương điện đi ra, sao lại nghe không hiểu chứ

Giống như việc bị thương lần này không đáng nhắc tới, đại nhân tiếp tục bàn chính sự: “Y Trọng Nhân đã chết, ta bây giờ là Lận Như Hải.”

Vị này đại nhân không ai khác chính là Y Trọng Nhân đang được tìm kiếm khắp nơi

“Lận!” Sắc mặt Nguyên Đức lập tức thay đổi, kinh ngạc trừng mắt nhìn Y Trọng Nhân, “Người là, Lận gia ...”

Đại bộ phận người trong phòng đều biến sắc.

Nguyên Mạch nghi hoặc mà nhìn về phía đại bá, Lận gia

Trong mắt Y Trọng Nhân hiện lên một tia lạnh lẽo: “Ta là người duy nhất còn sống sót của Lận gia.”

“A!” Tiếng hít mạnh đồng loạt vang lên, ngay cả Hoài Thu cũng một bộ không thể tin được.

Môi Nguyên Đức run run, ông bắt lấy tay Y Trọng Nhân, hiện giờ là Lận Như Hải, nói: “Lận tướng gia là gì của người...”

“Gia gia.”

“A!” Trong nháy mắt, Nguyên Đức lệ nóng doanh tròng, “Người thế nhưng là... là tôn tử (cháu trai) của Lận lão gia tử... Trọng Nhân, không, Như Hải, mười lăm năm, mười lăm năm a... Người... Người...”

Người biết được cố sự của Lận gia đều không khỏi rơi lệ.

Tạ Đan phụ thân Tạ Minh nước mắt giàn giụa, đối với người trẻ tuổi không rõ mọi chuyện giải thích: “Mười lăm năm trước, khi Tiên đế còn tại thế, Lận gia bị cuốn vào một vụ án oan, cả nhà bị tịch thu tài sản, tử hình.”

“Là án oan Lận Hà sao” Hoài Thu khiếp sợ, hần lập tức nhớ ra!

Tạ Đan gật gật đầu: “Tiên đế trời sanh tính đa nghi, Lận gia là trọng thần nguyên lão tam triều. Tiên đế lại mặc cho ác đảng Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ nói xấu Lận tướng gia cùng Hà thượng thư. Khi ấy, người của hai nhà bị giết huyết nhuộm kinh thành, đương lúc tháng sáu mà có tuyết rơi.”

Nguyên Mạch cũng không khỏi hít mạnh một hơi.

Còn Y Trọng Nhân vẫn thản nhiên như trước, giống như chuyện này cùng bản thân một chút cũng không quan hệ, chỉ nói: “Lận gia sớm đã biến mất, ta sợ dĩ khói phục họ tên vốn có, bất quá là do lười đổi tên. Hơn mười năm, cũng sẽ không có bao nhiêu người còn nhớ rõ Lận gia. Đại ẩn vu thị (xuất từ câu Tiểu ẩn vu lâm, đại ẩn vu thị. Tạm hiểu là ẩn thân nơi rừng núi hoang vu là chuyện nhỏ, ẩn thân nơi phố chợ huyên náo mới là chuyện lớn), chúng ta lúc này phải tới Ngọc Thành Quan thôi.”

“Ngọc Thành Quan!” Mọi người đều kinh ngạc, mà người kinh ngạc nhất là Nguyên Mạch.

Y Trọng Nhân gật gật đầu: “Ngọc Thành Quan là nơi Việt Vương trấn thủ, không có nhân mã Ngự Thân Vệ cùng Hồ An Vệ, cũng sẽ không có giáo chúng Thiên Thần giáo, là nơi an toàn nhất. Nếu Việt Vương thất bại, chúng ta lại trở về đây.”

“Phụ vương sẽ không thua!” Trong ánh mắt Nguyên Mạch dấy lên ngọn lửa cừu hận nồng cháy.

Y Trọng Nhân nhìn qua: “Vây đành mượn cát ngôn của Thế tử. Bất quá, ngài bây giờ chỉ có thể là Nguyên Mạch, cho dù đến Ngọc Thành Quan rồi, cũng phải mai danh ẩn tích. Ngài cùng đệ đệ của mình đều là uy hiếp của Việt vương, tuyệt đối không thể để cho người khác biết Việt vương thế tử đang ở nơi nào.”

Nguyên Mạch gật đầu thật mạnh: “Ta biết, ta sẽ không đi tìm phụ vương!” Khi nói lời này, hần cố kìm nén nước mắt. Dù sao cũng chỉ là một hài tử chưa đến mười một tuổi, có thể chịu đựng để không gặp mặt phụ thân hần là đã cực lực nhẫn nại.

Trong mắt Y Trọng Nhân hiện lên một tia tán thưởng: “Sau khi đến Ngọc Thành Quan ta sẽ tự mình truyền thụ võ công cho thế tử. Nếu muốn không làm vướng chân phụ vương ngài, thì phải làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Đại ân đại đức của đại nhân, Vân Khai ghi khắc trong tâm, cả đời không quên.” Nguyên Mạch – Việt Vương Thế tử Hoắc Vân Khai trực tiếp quỳ xuống dập đầu lạy Y Trọng Nhân ba lạy.

Y Trọng Nhân cũng không trốn tránh, y khom người nâng Hoắc Vân Khai dậy, nói: “Đối với ta mà nói, mối thù lớn nhất của Lận gia ta đã báo, Thế tử diện hạ về sau gọi ta là Lận thúc đi. Nhưng mà ta vẫn có một thỉnh cầu nho nhỏ với Thế tử.”

“Xin Lận thúc cứ nói.”

Y Trọng Nhân ôm hài tử từ trên tay một vị đại thẩm qua, y nắm lấy tay trái của hài tử kéo tay áo lên, trên cổ tay ấu đồng có một vết sẹo rõ ràng.

Hoắc Vân Khai đối với vết sẹo này cũng không xa lạ, trong mắt hiện lên vài phần áy náy.

“Thế tử hân là đã biết. Giai Bảo là hài tử ta dùng để thế cho đệ đệ của ngài, nó vì đệ đệ của ngài chịu đựng nỗi khổ mất máu, chỉ sợ sau này thân mình cũng sẽ bị ảnh hưởng. Ta muốn Thế tử đáp ứng ta, mặc kệ thế nào, cũng phải bảo hộ Giai Bảo chu toàn.”

“Giai Bảo cũng là đệ đệ của ta, ta sẽ thương yêu hân giống như Đậu Tử.”

“Đậu Tử”

Khuôn mặt lộ vẻ sớm trưởng thành của Hoắc Vân Khai hiện lên một tia tươi cười non nớt đúng với tuổi: “Chính là Nguyên Đậu. Ta gọi nó là Đậu Tử, Giai Bảo là Bánh Bao.”

“Đậu Tử, Bánh Bao...” Khuôn mặt tái nhợt của Y Trọng Nhân tươi cười, “Rất giống một đôi huynh đệ.”

“Đậu Tử và Bánh Bao đều là đệ đệ của ta.” Hoắc Vân Khai thực nghiêm túc mà lặp lại một lần nữa.

Nhìn hai mắt Hoắc Vân Khai cực giống Hoắc Phong, Y Trọng Nhân đem hài tử giao cho đại thẩm, thần sắc đột nhiên trở nên kiên định: “Cho mọi người thời gian là một ngày để chuẩn bị, đêm nay giờ Tý khởi hành.”

Không có người hỏi thêm vấn đề dư thừa nào khác, mọi người ai nên về nhà thì về nhà, nên thu thập thì thu thập. Nguyên Đức vẫn bất động, Y Trọng Nhân biết ông có chuyện muốn nói với mình, nên để Hoài Thu mang theo Hoắc Vân Khai rời đi.

“Đại nhân.”

“Lão ca.” Y Trọng Nhân rõ ràng không muốn tiếp tục nghe đối phương gọi y như vậy nữa.

Nguyên Đức cười cười, tươi cười trong tràn đầy cảm kích.

“Ta trước kia vẫn luôn nghĩ rốt cuộc là ai đã cài người vào trong cung làm gián điệp, không nghĩ tới...” Thở dài, ông trầm giọng nói: “Gần đây ta luôn luôn nghĩ, có lẽ đã đến lúc đám lão cốt đầu chúng ta nên rời núi.”

Y Trọng Nhân cầm tay Nguyên Đức: “Lão ca, ngài phải suy nghĩ cẩn thận.”

Nguyên Đức vỗ vỗ tay Y Trọng Nhân, cười nói: “Lão ca tin tưởng ánh mắt của người. Người chọn Việt Vương đến nắm giữ thiên hạ này, Lão ca tin ngài ấy không phải là hôn quân. Vài năm này, ta cuối cùng cũng hiểu, chính là người từng nói với ta: ‘Khi Hoàng Thượng không còn thương tiếc con dân của mình nữa, mặc cho lũ lang sói nắm quyền, thì chúng ta nên chọn ra người có tài năng.’ “Nếu không có người, chúng ta đã sớm chết thảm trên tay Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ, không chỉ không có bất luận thanh danh gì, thậm chí không chiếm được một tia ánh sáng nào của Hoàng Thượng. Chúng ta trung tâm, chúng ta đại nghĩa, đổi lại chỉ là dân chúng ngày càng khổ khổ. Lão ca đáp ứng người, nếu Việt Vương cũng là hôn quân không thể phù tá, ta sẽ lập tức rời đi, tuyệt không do dự.”

Y Trọng Nhân cười nhẹ một tiếng: “Lão ca muốn đi thì cứ đi thôi. Ta có thể cứu Lão ca từ trong tay Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ thì còn sợ gì những người khác”

Nguyên Đức cười ha ha: “Bởi vì có người, cho nên ta mới quyết định rời núi.”

“Đi thôi.”

Vào lúc nửa đêm, trong vòng một buổi tối người trong thôn nhỏ toàn bộ biến mất, chẳng biết đi đâu. Không ai chú ý tới thôn trang nhỏ ở sâu trong núi này, càng không có người càng không có người đi quan tâm đến một ít thân dân đã rời đi.

Giữa tháng tư, có một gia đình giàu có họ Lận mua một tòa biệt viện lớn nhất trong Ngọc Thành Quan, toàn bộ gia quyến của họ nhân gia này có khoảng bốn đến năm mươi người.

Rất nhiều người đều khá tò mò, trong thời loạn thế sao lại có nhà chuyển toàn bộ đến Ngọc Thành Quan nhỉ Bất quá không bao lâu sau bọn họ liền sáng tỏ —— Nam Sở quốc hiện tại một mảnh hỗn loạn, còn Ngọc Thành Quan là phòng thủ hậu phương Việt Vương, cũng là nơi an toàn nhất.

Rất nhiều người đều đoán Lận gia này là từ kinh thành chuyển tới, bởi vì trong số bọn họ rất nhiều người đều nói chuyện theo khẩu âm của kinh thành.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều đối Lận gia này phi thường tò mò, nhưng mà qua một thời gian, dần dần, lực chú ý của mọi người liền chuyển dời lên chiến sự.

20. Quyển 1 - Chương 19

Đệ thập cửu chương

Y Trọng Nhân mất tích, hoặc là nói là đã chết. Cái chết của Y Trọng Nhân đã không còn là bí mật, nhưng đối với một số người mà nói, bọn họ không thể tiếp thu được sự thật là Y Trọng Nhân đã không còn tại thế.

Như Thái hậu mấy tháng liền ở trong cung giận dữ, liên tiếp khóc lóc không thôi.

Mà có một người, lại thủy chung cho rằng Y Trọng Nhân còn sống. Bởi vì Y Trọng Nhân không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được.

Nhìn mật thư Hoàng Chương thu được, sắc mặt Hoắc Phong hiện vẻ lo lắng, cũng lộ ra vài phần trầm trọng. Y Trọng Nhân mất tích, không có ai biết y ở nơi nào, giống như y thực sự đã tiêu thất khỏi nhân gian.

—— “Người là một kẻ nhu nhược.”

—— “Ta vẫn luôn xem thường người, hiện tại lại càng xem thường người hơn.”

—— “Hôm nay dường như cũng là mười lăm, không biết ánh trăng đêm nay cùng đêm hôm đó giống nhau không ”

—— “Vương gia, một đường đi hảo.”

Hai tay Hoắc Phong nện thật mạnh lên bàn.

Người tâm cơ thâm trầm như y làm sao có thể dễ dàng chết như vậy! Y nhất định đang trốn! Người kia từ đầu đến cuối không màng đến quyền thế, mà đem thiên hạ này quấy thành một vũng bùn, ngay cả Hoắc Phong hẳn, cũng có thể là quân cờ của y.

Hoắc Phong vẫn không hiểu gì về Y Trọng Nhân, chính là căn cứ theo những gì Cát Đệ đã điều tra về Y Trọng Nhân ở kinh thành, cũng như theo suy đoán như tầm kéo tơ của Hoắc Phong, hẳn ngày càng khẳng định phỏng đoán của mình.

Y Trọng Nhân a Y Trọng Nhân, đừng để bốn vương tìm được người... Người thiếu bốn vương rất nhiều lời giải thích!

“Vương gia, có người ở bên ngoài cầu kiến.”

Hoắc Phong nhanh chóng thu hồi tâm tư. Hắn ngày hôm trước vừa mới đánh bại viện quân Côn quốc, hiện tại bọn chúng lại co đầu rút cổ vào thành, hẳn cũng lệnh cho đại quân nghỉ ngơi tại chỗ, suy nghĩ đối sách.

“Là ai”

“Bọn họ không chịu nói, chỉ bảo phải gặp mặt Vương gia.”

Mi tâm Hoắc Phong nhíu chặt. Hiện giờ, Hoắc Phong thường xuyên nhíu mày, mi tâm cũng đã nhiều hơn ba nếp gấp.

“Cho bọn họ vào đi.”

Đốt mật thư của Cát Đệ, Hoắc Phong hít sâu một hơi lại chậm rãi thở ra, trở lại là Việt Vương trầm ổn.

Rèm cửa xóc lên, chỉ thấy một đoàn già trẻ lớn bé từ ngoài tiến vào, ước chừng hơn mười người. Vừa nhìn thấy lão già đi đầu, Hoắc Phong đã đứng bật dậy, cả người chấn động.

Lão già hướng Hoắc Phong khoan thai hành lễ, mở miệng: “Thảo dân Chương Đức Nguyên, cùng con là Chương Hoài Thu, đến nương tựa Vương gia.”

“Thảo dân Tạ Đan, cùng con là Tạ Minh, đến nương tựa Vương gia.”

“Thảo dân Tông Lâm Tường, đến nương tựa Vương gia.”

“Thảo dân...”

Đừng nói là Hoắc Phong, mà ngay cả những binh sĩ ở đóng giữ bên ngoài, nghe được tiếng nói bên trong truyền tới đều ngậy ngẩn cả người. Chương Đức Nguyên Kia kia kia, đây không phải là tiền Thừa tướng đại nhân đã chết dưới tay gian thần Y Trọng Nhân sao!

Hoắc Phong chỉ cảm thấy trong óc âm một tiếng nổ tung, một đôi mắt hiện lên trong óc.

“Vương gia, lên đường may mắn.”

Thu được mật thư Vương gia tự mình viết, may là Nguyễn Hình Thiên luôn luôn lãnh tỉnh cũng mất nửa ngày vẫn chưa trấn tĩnh lại được.

Chương Đức Nguyên, Tạ Đan, Tông Lâm Tường là các trọng thần trong triều đình bị ác đảng hãm hại mà chết thể nhưng đều còn sống! Cổ hòng Nguyễn Hình Thiên phát khô, tay hần run run tự rót cho mình chén nước, một hơi uống cạn.

Tim đập đến lợi hại, Nguyễn Hình Thiên không khỏi khiếp sợ, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là —— xem ra Vương gia có thể nói là hổ thêm cánh! Không nói đến năng lực từng người trong nhóm đại thần, danh tiếng của mỗi một người trong số bọn họ ở bên ngoài cũng đủ để kêu gọi lòng dân Nam Sở quốc. Vương gia hiện tại thiếu hụt nhất không phải là binh mã, mà là người phụ tá có năng lực và nhân tâm!

Bây giờ, hai vấn đề lớn này lại được những người đó giải quyết dễ dàng.

Nguyễn Hình Thiên tỉ mỉ đem mật thư xem lại một lần, nhin không được cười ha ha.

Thiên ý! Đây là thiên ý! (không phải thiên ý đâu anh, là “Nhân” ý đời)

Nhưng sau đó, mi tâm của Nguyễn Hình Thiên nhú lại, trong lòng xuất hiện một cảm xúc phức tạp.

Y Trọng Nhân, thế nhưng thật là một... Hần không biết nên hình dung như thế nào. Bọn họ cho rằng nhóm đại nhân này sớm đã bị ác đảng hại chết, thế nhưng đều được Y Trọng Nhân âm thầm cứu ra.

Trên tay Y Trọng Nhân không phải không có máu của người vô tội, nhưng y dùng máu của những người vô tội đó để đổi lại tính mệnh của những vị trọng thần này. Thiện hay ác, cũng không thể chỉ dùng một từ để hình dung Y Trọng Nhân.

Nguyễn Hình Thiên thở ra một hơi. Như vậy xem ra, việc Y Trọng Nhân cứu Vương gia, chỉ sợ cũng đã sớm được an bài. Từ đầu đến cuối Y Trọng Nhân đối Vương gia vẫn là một bộ châm chọc khiêu khích, thù hận vô cùng, không để lộ nửa điểm manh mối sẽ cứu người, tâm cơ như thế ngay cả hần cũng không bằng.

Tuy rằng trên thư Vương gia không nói thẳng, nhưng Nguyễn Hình Thiên cũng nhìn ra được Y Trọng Nhân vẫn còn sống. Nghĩ đến Thế tử cùng tiểu thiếu gia đều ở trong tay Y Trọng Nhân, lúc trước Nguyễn Hình Thiên còn có chút lo lắng nhưng nay đã hoàn toàn yên lòng, Vương gia hần có thể không còn chút lo lắng vương bận nào mà đoạt lấy thiên hạ rồi.

Nguyễn Hình Thiên không khỏi vui mừng, vui vì Y Trọng Nhân là một “Người tốt”, mừng vì Y Trọng Nhân đã chọn Vương gia.

Hoàng Thượng, Trương Trung, Tôn Quý Vũ, Tư Mã Hiến đều bị Y Trọng Nhân diệt trừ, đã đến nước này mà bọn họ còn không thể trợ Vương gia đoạt được thiên hạ, thì ngày sau ở trước mặt người kia bọn họ thật sự là không ngẩng đầu lên được.

Giờ khắc này, tâm tình của Nguyễn Hình Thiên đối Y Trọng Nhân đã xảy hoàn toàn biến hóa.

Y Trọng Nhân, đáng để hần kính trọng.

Không chỉ Nguyễn Hình Thiên nhận được mật thư của Hoắc Phong, Hứa Bách Tài cùng Hạ Giáp hai vị thuộc hạ Hoắc Phong tín nhiệm nhất cũng nhận được.

Tên gian thần bọn họ căm thù đến tận xương tủy thốt nhiên lại là... Phản ứng của Hai người cũng giống như Nguyễn Hình Thiên, tìm không thấy từ thích hợp để hình dung.

Hoàng Hân vẫn luôn đi theo bên người Hoắc Phong tác chiến, hẳn đương nhiên là người đầu tiên nhận được tin tức này. Mặc dù đã qua vài ngày, những Hoàng Hân vẫn còn chìm trong “Không thể tin tưởng” cùng “Không cách nào tin được”, nếu không phải còn đang chiến sự, hẳn nhất định sẽ thành người vô tri vô giác.

So sánh với bốn vị thuộc hạ đang rung động, khiếp sợ không thôi, tâm tình Hoắc Phong càng thêm vài phần tức giận cùng mất mát mà hẳn không thể nói rõ.

Làm một tướng lĩnh, hẳn có lẽ là đủ tư cách ; nhưng làm một Vương gia, muốn trở thành vương giả đoạt lấy thiên hạ, thì mưu trí, tâm cơ, gan dạ sáng suốt cùng tầm nhìn của hẳn lại không đủ.

Nếu Y Trọng Nhân không là... giờ phút này Hoắc Phong rốt cuộc nói không nên lời mấy từ khó nghe, hoặc là nói, khi Y Trọng Nhân uy hấn ăn “Thiên tâm đan”, hẳn hẳn là không nên nói những lời đầy tính vũ nhục như vậy nữa. Nếu trên người Y Trọng Nhân không có khiếm khuyết, thiên hạ này, y tuyệt đối có khả năng tranh đoạt.

Bất quá Hoắc Phong cũng có một phần an tâm.

—— Y Trọng Nhân, còn sống.

Nhưng hiện tại có nhiều người đang tìm y như vậy, Hoắc Phong liền nghe theo đề nghị của Chương Đức Nguyên, che giấu tin tức này, cũng che giấu thân phận của nhóm người Chương Đức Nguyên, vẫn tiếp tục dùng danh tự giả.

Chương Đức Nguyên cùng Tạ Đan lưu tại bên người Hoắc Phong, đám người Chương Hoài Thu, Tạ Minh thì chia nhau ra ở dưới trướng Hạ Giáp, Hứa Bách Tài cùng Nguyễn Hình Thiên.

Binh mã trong tay Hoắc Phong hiện tại chia làm ba phần, nhưng muốn có thiên hạ này thì bảy mươi vạn binh mã còn chưa đủ, huống chi sau mấy trận đại chiến thì binh mã của Hắc Phong cũng hao tổn không ít.

Trước mắt vừa phải tiếp tục công thành chiếm đất, đánh đâu thắng đó, vừa thu nạp thế lực khắp nơi và tự làm nhân mã của mình lớn mạnh thêm.

Có nhóm Chương Đức Nguyên gia nhập, Hoắc Phong cùng các thuộc hạ đối với tương lai thập phần tin tưởng. Mỗi người cũng biết, đối mặt với tình huống tốt như thế, nếu còn không đạt thắng lợi cuối cùng thì bọn họ thật sự là ngu xuẩn.

※※※

Đại quân của Việt Vương như hổ thêm cánh thanh thế trở nên cuộn cuộn, ba mươi vạn binh mã Côn quốc tiến đến tiếp viện bị Việt Vương giết hơn mười vạn, tàn binh còn sót lại gấp rút trở về nước.

Nam Sở quốc thay đổi quốc quân, hiện giờ quyền lực nằm trong tay Như Thái hậu, đối với minh ước Tiên Hoàng cùng Côn quốc ký kết, Như Thái hậu cũng không muốn thực hiện.

Côn quốc rút quân khỏi Nam Sở quốc không bao lâu, trọng binh Côn Quốc liền xuất hiện tại biên cảnh Nam Sở quốc, so với bốn tòa thành trì, bọn họ hiện tại muốn càng muốn nhiều thành trì hơn. Thừa dịp Nam Sở quốc hiện tại một mảnh hỗn chiến, Côn Quốc cũng tính toán thò một chân vào.

Hoắc Phong phản ứng rất nhanh, hẳn lập tức lấy danh nghĩa Việt Vương phát ra hiệu lệnh, lệnh dân chúng cùng quần hùng cùng chung sức chống lại Côn quốc, cũng hy vọng có thể cùng Thiên Thần giáo liên thủ.

Thiên Thần giáo cùng Ngự Thân Vệ và Hộ An Vệ đấu đá nhau dẫn đến tổn thất không nhỏ, sau lại bị hai Vệ cùng lúc truy sát triệt để, tình cảnh có thể nói là hết sức gay go, Việt Vương nguyện ý cùng bọn họ liên thủ đối địch, bọn họ tự nhiên là vui vẻ chấp thuận.

Như Thái hậu cũng không phải đèn cạn dầu, lập tức lấy danh nghĩa Hoàng đế hạ thánh chỉ, tập hợp hết thủy lục lượng của Nam Sở quốc đối kháng Côn quốc.

Bách tính tuy rằng rất bất mãn với triều đình, nhưng vào thời điểm này tất cả mọi người đều nhất trí đối ngoại, ngọn lửa chiến tranh càng thêm lan tràn.

21. Quyển 1 - Chương 20

Đệ nhị thập chương

Mặc kệ bên ngoài đánh đến trời long đất lở như thế nào, một hộ gia đình giàu có trong Ngọc Thành Quan, lại điệu thấp (khiêm tốn) mà bình thản sống cuộc sống của mình.

Trong nháy mắt, mùa hè đã tới.

Hai năm, đối với nhiều người mà nói, cuộc sống của bọn họ đều đã xảy ra những thay đổi hoàn toàn bất đồng. Y Trọng Nhân khôi phục tên họ vốn có nằm dưới giàn nho nghỉ ngơi, bên cạnh là hai tiểu hài tử mập mạp đang vù vù ngủ, thần thái an nhàn.

Hoắc Vân Khai đứng bên ngoài giàn nho, tuy rằng mặt trời chói chan trên đỉnh đầu không quá gay gắt nhưng cũng nóng bức đến khó nhịn. Hắn nhếch miệng, một giọt mồ hôi từ trán trượt xuống, dừng ở trên đầu gối. Hoắc Vân Khai đang đứng trung bình tấn, tư thế tiêu chuẩn, ánh mắt kiên định, không có nửa điểm bất mãn.

Qua hồi lâu, khi hai chân Hoắc Vân Khai đều bắt đầu run, Y Trọng Nhân mới mở mắt, nhìn mặt trời đã hơi ngả về Tây, y mở miệng: “Đủ giờ rồi.”

Hoắc Vân Khai thở ra một hơi, đặt mông ngồi trên mặt đất, thở hồng hộc, không còn khí lực.

Y Trọng Nhân liếc mắt nhìn hai tiểu hài tử không có dấu hiệu tỉnh lại, chậm rãi nhồm dậy khỏi tháp. Dưới giàn nho có một cái thủy bồn, bên trong có khối băng đang tan rã. Y Trọng Nhân vắt bố khăn lạnh lẽo đưa đến trước mặt Hoắc Vân Khai, hắn miễn cưỡng đưa tay tiếp nhận, tùy tiện lau lau mặt.

“Nghĩa phụ, khi nào thì ta mới trở nên lợi hại giống như người” Hoắc Vân Khai vừa mở miệng, liền hiển lộ vài phần thân cận.

Y Trọng Nhân lấy đi bố khăn trong tay của hắn, đem người kéo dậy lên, dả kích nói: “Còn chưa đi được đã nghĩ đến chạy sao”

“Ta muốn trở nên mạnh mẽ sớm một chút.” Hoắc Vân Khai nói những lời này với thần thái phi thường kiên định.

Y Trọng Nhân lại bất vi sở động, chỉ nói: “Thiên phú học võ của người không tồi, nhưng không thể coi là kỳ tài, muốn mạnh lên chỉ có một biện pháp, chính là khắc khổ.”

“Ta không sợ khổ.” Hai mắt Hoắc Vân Khai sáng lên, hai năm qua hắn sớm đã thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt)

Điểm này Y Trọng Nhân rất tin tưởng, sự kiên định cùng ẩn nhẫn mà Hoắc Vân Khai biểu hiện vượt qua dự đoán của y, nhưng làm cho y hoảng hốt chính là Hoắc Vân Khai nhất định phải nhận y làm nghĩa phụ. Y Trọng Nhân từ chối không được cũng không già mồm cãi láo, thực thản nhiên tiếp nhận.

Nghỉ ngơi nửa canh giờ, Hoắc Vân Khai đứng lên, cầm lấy kiếm của mình bắt đầu luyện.

Từ khi an ổn ở nơi này, Hoắc Vân Khai liền nghiêm túc cùng Y Trọng Nhân bắt đầu học võ. Y Trọng Nhân hiện tại đang vô sự nhàn hạ, mà Hoắc Vân Khai cũng là một mầm non tốt, vì thế y không chút keo kiệt đem toàn bộ sở học của mình truyền thụ cho Hoắc Vân Khai.

Không thể không nói, Hoắc Vân Khai này quả thực nằm ngoài dự đoán. Hoắc Phong thiện sử dụng trường đao, Trần Diễm đao kia của hắn chính là một bảo đao tốt nhất, nhưng Hoắc Vân Khai lại không hứng thú đối với đao pháp của phụ vương, hiện tại tâm tư của hắn đều đặt trên kiếm pháp của nghĩa phụ.

Hoắc Vân Khai đứng trung bình tấn xong thì bắt đầu luyện kiếm, Y Trọng Nhân ở một bên nhìn, thường thường chỉ điểm một chút.

Y Trọng Nhân không những dạy kiếm pháp cho Hoắc Vân Khai, còn dạy hắn đọc sách. Ban ngày học võ, sau bữa cơm chiều đi theo Y Trọng Nhân học tập binh pháp, tướng pháp (cách cầm binh đánh giặc), nho học, luật học, thậm chí còn có đề vương thuật.

Y Trọng Nhân tựa như một Tầng Thư các thật lớn, mặc kệ Hoắc Vân Khai có thích hay không, y đem toàn bộ học thức mình hiểu được truyền thụ cho Hoắc Vân Khai. Vị thế tử này học hành vô cùng nghiêm túc, cũng thực khắc khổ, mà hẳn đối với Y Trọng Nhân ngày càng sùng bái.

Hắn thường xuyên cảm thấy ông trời thực không công bằng, nghĩa phụ lợi hại như vậy, cố tình ... Thân thể không trọn vẹn.

Mỗi khi nghĩ đến chính mình trước kia không hiểu chuyện, nhiều lần mắng nhiết nghĩa phụ, Hoắc Vân Khai liền đặc biệt áy náy, theo đó là càng thêm khắc khổ học võ, đọc sách.

Trên khuôn mặt không cần phải trang điểm của Y Trọng Nhân đã hiện lên vài phần sức sống, đã hơn một năm bình thần sinh hoạt, trên mặt y nhiều hơn một tầng hồng nhuận. Nhưng không biết có phải do hàng năm giấu mặt dưới lớp trang điểm không, mà khuôn mặt Y Trọng Nhân rất trắng, so với hoàng hoa đại khuê nữ còn muốn trắng hơn vài phần.

Bản thân y cũng rất tuấn mỹ, ngay cả trước kia khi còn lớp trang dung đậm cũng đã từng khiến cho Gia Chính để hứng thú, hiện tại không có lớp trang điểm bao phủ, Y Trọng Nhân như trân châu thoát khỏi vỏ trai, ngay cả các đại thẩm trong nhà cũng thường xuyên thất thần khi nhìn thấy y.

Y Trọng Nhân thân thể không trọn vẹn, thân hình cùng dung mạo đều có vẻ có chút âm nhu, thanh âm cũng so phần lớn nam tử mềm mại hơn nhiều.

Trước kia y là Thiên hộ đại nhân của Hồ An Vệ, lạnh nhạt đến cùng cực là sắc thái tự vệ của y, hiện tại không trang điểm, tự nhiên sự lãnh đạm đó cũng lui đi không ít, thanh âm cũng trở nên êm ái như nước chảy, bản thân y bây giờ vui vẻ thoải mái hơn.

Hoắc Vân Khai thường sẽ bị dung mạo của nghĩa phụ làm cho phân tâm, bất quá ngay sau đó, hắn sẽ bị nghĩa phụ phóng một ánh mắt băng lãnh khiến bản thân thức tỉnh.

Mặc dù không có lớp trang dung, nghĩa phụ cũng vẫn là nghĩa phụ, Hoắc Vân Khai chưa bao giờ dám xem nhẹ sự đáng sợ từ nghĩa phụ.

Học võ nguyên ngày, thời điểm dùng cơm chiều Hoắc Vân Khai tựa như người đói ba ngày chưa ăn cơm, cả mặt đều chôn trong bát cơm, không hề có chút tao nhã nào của Việt Vương Thế tử.

Ở chỗ này nữ nhân cùng bọn nhỏ đều vây quanh ngồi chung một bàn, các nam nhân đã đi ra ngoài làm đại sự, đại viện tử này là nơi họ quyền uy nhất.

Y Trọng Nhân không thuê nô bộc, thân phận của bọn họ vẫn rất miễn cảm, trong thời loạn thế tốt nhất không nên quá phô trương. Tiểu Cẩm bây giờ là quản gia của “Đại gia tộc”, Y Trọng Nhân tự nhiên là gia chủ.

Nguyên Đậu cùng Giai Bảo đã lên hai tuổi nên sớm biết nói. Nguyên Đậu và ca ca của bé không giống nhau, bé gọi Y Trọng Nhân là phụ thân. Y Trọng Nhân từng dạy bé đổi cách xưng hô, nhưng Nguyên Đậu vừa nghe Giai Bảo gọi phụ thân, cũng bắt chước gọi phụ thân theo, hiện tại bé đã hiểu chuyện một ít, nếu không cho bé gọi phụ thân bé liền khóc, Y Trọng Nhân cũng chỉ có thể tùy bé. Bất quá nghe được tiếng gọi phụ thân rất đáng yêu của Nguyên Đậu, Y Trọng Nhân vẫn thực vui mừng.

Y Trọng Nhân nhận Giai bảo là nhi tử, nhưng vẫn đối xử bình đẳng giữa Nguyên Đậu cùng Giai Bảo, hai hài tử đều đặc biệt dính Y Trọng Nhân. Bọn nó đều không có nương, phụ thân không chỉ là phụ thân mà còn là mẫu thân của bọn nó.

Lúc Nguyên Đậu mới vừa đầy tháng trong nhà liền gặp biến cố lớn, mẫu thân tự sát bỏ mình; Giai Bảo lại càng không nói, vết sẹo trên cổ tay trái hiện tại vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ.

Y Trọng Nhân rất sợ Giai Bảo về sau sẽ bị tâm bệnh, cho nên thứ gì có thể bồi bổ cho Giai Bảo y đều sẽ làm, dẫn tới Giai Bảo cùng Nguyên Đậu tuy rằng bằng tuổi nhau nhưng so với Nguyên Đậu, Giai Bảo lại béo thêm một vòng. Nhưng trong mắt Y Trọng Nhân, thì là mập giả tạo, vẫn nên bồi bổ nhiều hơn.

So với Hoắc Vân Khai nghiêm khắc, Y Trọng Nhân đối với hai đứa con Đậu Tử cùng Bánh Bao này phải gọi là sủng ái có thừa. Chỉ thấy y cầm một cái chén lớn, uy Đậu Tử ăn một hơi, lại uy Bánh Bao ăn một muống, hai hài tử vừa ăn vừa nắm tay nhau chơi đùa. Hoắc Vân Khai mỗi lần thấy cảnh này đều đặc biệt hâm mộ, hẳn không có bạn cùng chơi như vậy.

Uy hai hài tử ăn no, Y Trọng Nhân đem bọ nhỏ từ trên ghế cao ôm xuống dưới, cho bọ nó đi chơi, lúc này y mới bắt đầu ăn cơm, Hoắc Vân Khai thì đã xực được bốn chén cơm.

“Phụ thân, nhỏ, nhỏ.”

Đậu Tử bắt lấy vạt áo phụ thân, muốn đi ra ngoài. Bánh Bao ngậm ngón tay cái đỏ đỏ thịt của mình, trên gương mặt đầy thịt phún phính hiện rõ vẻ thèm nhỏ dãi. Y Trọng Nhân buông bát, ôm lấy Đậu Tử.

“Chờ phụ thân cơm nước xong sẽ hái nhỏ cho ngươi ăn.”

“Đậu Đậu, Đậu Đậu.”

“Được, Đậu Đậu hái.”

Đậu Tử nở nụ cười, Y Trọng Nhân buông bé xuống.

Bánh Bao bước những bước chân nhỏ, thở hổn hển đi đến trước mặt phụ thân, khoe miệng chảy một chuỗi nước miếng trong suốt: “Bao bao, bao bao.”

“Được, Bao Bao cũng hái.”

“Ha ha...” Bánh Bao cao hứng mà vỗ tay.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của hai hài tử, một góc nhỏ trong lòng Y Trọng Nhân nhất thời trở nên mềm mại. Cả đời này y đều không có khả năng có con nối dòng, từ tận trong đáy lòng đã đem hai hài tử này trở thành con của mình. Bất quá Nguyên Đậu không có khả năng lưu ở bên cạnh y vĩnh viễn... Y Trọng Nhân xoa bóp cái mũi nhỏ của Đậu Tử, để bé tự mình đi chơi.

Sau bữa cơm chiều, Hoắc Vân Khai đi theo nghĩa phụ vào thư phòng, bắt đầu công khóa mỗi ngày.

Ngồi xuống trước bàn học của mình, Hoắc Vân Khai chợt nghe nghĩa phụ nói: “Đêm nay ngươi đem công khóa tháng này đã học qua viết một bài cảm nhận đi.”

Y Trọng Nhân từ trong vạt áo lấy ra một phong thư, thực tùy ý mà ngồi xuống nhuyển ghế, mở ra. Thấy nghĩa phụ muốn xem thư, Hoắc Vân Khai nuốt xuống lời muốn nói, lấy giấy ra, một bên mài mực một bên vừa suy nghĩ phải viết cảm nhận về các công khóa đã học như thế nào.

Y Trọng Nhân thu được thư do Chương Hoài Thu gửi tới. Hai năm nay, Chương Hoài Thu vẫn luôn đi theo bên người Nguyễn Hình Thiên, Nguyễn Hình Thiên đối với hắn thập phần tín nhiệm, bất luận sự tình gì đều sẽ hỏi trước ý kiến của hắn.

Trong thư Chương Hoài Thu đầu tiên là nói cho Y Trọng Nhân biết tình hình bọn họ gần đây, báo tin tất cả đều bình an; thứ hai là bàn về thế cục trước mắt của thiên hạ.

Y Trọng Nhân tuy rằng tránh ở Ngọc Thành Quan, nhưng lại rất hiểu biết về việc thiên hạ. Bất quá Y Trọng Nhân cũng không hỏi âm, không đưa ra đề nghị gì, có các lão nhân gia ở đó phụ tá Việt Vương, y không tất phải nhúng tay vào.

Đốt thư của Hoài Thu, Y Trọng Nhân từ trên giá sách chọn một quyển để xem.

Chiếu theo thế cục hiện nay, trong vòng ba tới năm năm tới chỉ sợ Việt Vương sẽ gặp khó khăn khi muốn chiếm được trọn vẹn giang sơn, nhưng Y Trọng Nhân một chút cũng không nôn nóng. Mỗi lần thay đổi triều đại không phải đều trải qua vô số tình phong huyết vũ sao Ba tới năm năm, đã là thời gian rất ngắn rồi.

Giương mắt nhìn về phía Hoắc Vân Khai đang hết sức chuyên chú viết, trong mắt Y Trọng Nhân ánh lên vẻ tán thưởng.

Đứa bé này, tuyệt đối có thể thành châu báu. Việt vương có một nhi tử như vậy, coi như là tre tòi sinh ra măng tốt.

22. Quyển 1 - Chương 21

Đệ nhị thập nhất chương

Trong doanh trường, Hoắc Phong vừa mới cùng vài vị thuộc hạ trung tâm thương nghị đại sự xong, hiện đang nửa nằm trên giường ván gỗ nằm mắt nghỉ ngơi.

Hai năm qua, Hoắc Phong so trước kia càng thêm trầm ổn, càng giỏi che giấu cảm xúc không biểu lộ ra ngoài, mà ngay cả Hoàng Hân cũng nói hần quả thực đã thay đổi rất nhiều.

Mấy người Chương Đức Nguyên đến đã trợ lực cho hần không ít, tình hình chiến sự so với những gì Hoắc Phong phỏng đoán thuận lợi hơn rất nhiều. Chính là... Muốn thu phục toàn bộ thiên hạ, sợ là còn cần một đoạn thời gian dài.

Trước mặt lại hiện ra một đôi mắt, Hoắc Phong mở to mắt.

Hai năm, dung mạo người nọ chẳng những không mờ hồ, ngược lại càng ngày càng rõ ràng, thường xuất hiện ở trong đầu hần khi Hoắc Phong vô cùng mệt mỏi.

Trong hai năm nay, không phải chưa bao giờ gặp nguy hiểm, cũng không phải chưa từng bị thương, nhưng mỗi lần “Nhìn thấy” ánh mắt kia, hần liền tự nói với bản thân rằng không thể thua, tuyệt đối không thể thua. Nhất định phải nắm được thiên hạ này, nhất định phải hướng người nọ chứng minh mình không phải là kẻ nhu nhược ngu ngốc!

Hoắc Phong biết mình mắc phải một căn bệnh, bệnh này tên “Y Trọng Nhân”, nhưng hần lại vô lực tự kèm chế. Hai năm nay, hần rất ít nhớ tới phu nhân đã bỏ mình và hài tử không biết đang ở phương nào, nhưng chung quy lại không thể quên được Y Trọng Nhân, không thể quên được cặp mắt kia.

Hần từng hỏi Chương Đức Nguyên rất nhiều lần về nơi Y Trọng Nhân ẩn thân, thế nhưng đối phương luôn nói không biết. Hần biết Chương Đức Nguyên không muốn nói cho hần, Hoắc Phong cũng đoán được đây hần là yêu cầu của Y Trọng Nhân.

Hoắc Phong một lần nữa nhắm mắt lại.

Chờ hần nắm được thiên hạ này, mặc kệ Y Trọng Nhân trốn tới nơi nào, hần chắc chắn sẽ tìm được người nọ!

“Phụ thân.”

Hai hài tử năm sáu tuổi tay trong tay bước qua bậc cửa, Y Trọng Nhân vốn đang xem sách vội buông xuống, hướng hai đứa nhỏ vươn tay. Hai hài tử chạy đến trước mặt phụ thân, bò lên người phụ thân.

“Phụ thân, Bánh Bao muốn đi ra ngoài chơi.”

“Phụ thân, Đậu Tử cũng muốn đi ra ngoài chơi.”

Y Trọng Nhân sờ sờ tụi nó: “Hảo. Các người đi nói cho đại ca, phụ thân mang bọn người đi ra ngoài chơi.”

“Phụ thân tốt nhất!” Bánh Bao ở trên mặt phụ thân gặm một hơi thật mạnh, để lại một bãi nước bọt.

“Phụ thân tốt nhất!” Đậu Tử bĩu môi, dùng sức dấn trên mặt phụ thân, đồng dạng để lại một đồng nước dãi.

Trét nước dãi xong, hai hài tử nhanh chóng từ trên người phụ thân trượt xuống, tay dắt tay đi tìm đại ca.

Nhìn bọn nhỏ rời đi, Y Trọng Nhân lau mặt, khoe miệng hiện lên một tia tươi cười thản nhiên. Duỗi duỗi thắt lưng, y đứng dậy thay một bộ y phục khác, quần nhuyễn kiểm rồi xuất môn.

Không lâu sau, Hoắc Vân Khai mỗi tay dắt một đệ đệ bước đến, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, rõ ràng là đang luyện công thì bị hai vị đệ đệ này quấy rầy.

“Nguyên Đậu cùng Bánh Bao muốn đi ra ngoài chơi, người cũng cùng đi đi, thỉnh thoảng nên thả lỏng một chút.” Y Trọng Nhân thân nhiên nói.

Hoắc Vân Khai gật gù đầu. Thiếu niên mười sáu tuổi, đã có thể cưới vợ, cũng được tính là một nửa người lớn, khí chất hẳn càng thêm trầm ổn, nội liễm, thường sẽ làm người khác quên mất hẳn mới chỉ có mười sáu tuổi.

“Lau mồ hôi đi.”

Hoắc Vân Khai đưa tay dùng tay áo lau mặt: “Được rồi.”

Y Trọng Nhân cũng không nói động tác của hắn có bao nhiêu thô lỗ, dắt Bánh Bao cùng Đậu Tử: “Đi thôi.”

Hai hài tử cực kỳ hưng phấn, lú lú hô hoán tên món ăn muốn ăn khi đi ra ngoài, bọn nó nói giống nhau, Y Trọng Nhân liền bảo được. Hoắc Vân Khai nắm tay còn lại của Bánh Bao, trên mặt cũng nhiều thêm vài phần thích ý thoải mái khi ở cùng với người nhà.

Sáu năm, chớp mắt đã qua sáu năm, Hoắc Vân Khai trưởng thành, hai tiểu hài tử cũng đã sáu tuổi.

Y Trọng Nhân năm nay cũng hơn ba mươi, bất quá lão thiên gia dường như bồi thường cho biết bao cực khổ mà y phải nhận suốt mười mấy năm kia, nên không lưu lại bất luận dấu vết gì trên mặt của y.

Sáu năm này, Hoắc Vân Khai biến hóa rất lớn, nếu Hoắc Phong hiện tại nhìn thấy đứa con trai này của mình, nhất định sẽ nhận không ra.

Y Trọng Nhân thay đổi nhiều nhất là phần yên tĩnh trên người y, đó là loại buông xuống tất cả, trở về làm chính mình. Đường nhiên, đây là thời điểm không có người trêu chọc y.

Toàn gia nữ nhân hài tử, dựa vào Y Trọng Nhân cùng Hoắc Vân Khai hai người “Nam nhân”, tự nhiên sẽ khiến cho vài người có nổi lên tâm tư xấu xa. Hơn nữa với tư sắc có thể xưng đệ nhất đệ nhị ở kinh thành của Tiểu Cẩm, tại Ngọc Thành Quan này càng khiến không biết bao nhiêu người thêm nhỏ dãi, thậm chí còn có người không sợ chết coi trọng Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân dùng kiếm của y nói cho những người này biết cái gì gọi là tìm chết, hiện tại không có kẻ nào dám đánh chủ ý lên bọn họ.

Vừa ra bên ngoài, Y Trọng Nhân liền ôm lấy Bánh Bao, Hoắc Vân Khai ôm Đậu Tử, khiến không ít người chú mục.

Hai năm nay Lận gia thần bí diệu thấp tại Ngọc Thành Quan càng khiến cho mọi người thêm chú ý. Mặc kệ là Y Trọng Nhân tuần mỹ, hay Hoắc Vân Khai tuổi trẻ tài cao, đều khiến những kẻ chú ý bọn họ ánh mắt bao hàm tò mò, tìm tòi nghiên cứu còn có hăm mộ lại thêm nhỏ dãi.

Hoắc Vân Khai tâm tình vốn tốt lại bị ánh mắt đó phá hủy, hắn tất nhiên hiểu rõ khuôn mặt kia của nghĩa phụ có cuốn hút kẻ khác như thế nào.

Hướng bốn phía bắn ra đạo ánh mắt lạnh như băng, Hoắc Vân Khai thành công dọa chạy một số người, nhưng còn có vài người không sợ chết mà lớn mật nhìn chằm chằm Y Trọng Nhân.

Trái lại, Y Trọng Nhân giống như không nhận thấy được những ánh mắt đó, lạnh nhạt tự tại mà đi tới, nghe Bánh Bao cùng Nguyên Đậu muốn ăn vặt, y để cho Hoắc Vân Khai lấy bạc ra trả. Chỉ cần là cùng đi với Hoắc Vân Khai, Y Trọng Nhân chưa bao giờ bỏ tiền, đều để cho Hoắc Vân Khai làm chủ. Dưới sự rèn luyện của Y Trọng Nhân, Hoắc Vân Khai có thể nói là thông thạo mọi kỹ năng.

Bánh Bao cùng Đậu Tử vui vẻ ăn hồ lô ngào đường, Bánh Bao rất hiểu chuyện mà giấy giấy chân: “Phụ thân, Bánh Bao muốn tự đi.”

Nguyên Đậu vừa nghe cũng lập tức nói: “Ca ca, Đậu Tử tự mình đi.”

Y Trọng Nhân buông Bánh Bao béo tròn xuống, Hoắc Vân Khai buông Đậu Tử, hai hài tử tay cầm tay, liếm hồ lô ngào đường.

Đang đi dạo vô mục đích, một tiểu đội nhân mã phi nhanh đến, Y Trọng Nhân cùng Hoắc Vân Khai lập tức ôm lấy hai hài tử vọt đến ven đường.

Ngay sau đó, bọn họ chợt nghe người cầm đầu nọ hô lớn: “Việt Vương đã bại Côn quốc! Đánh vào kinh thành! Việt Vương đã bại Côn quốc! Đánh vào kinh thành!”

Tim Y Trọng Nhân nhảy trật một nhịp, Hoắc Vân Khai hít sâu, trên mặt nháy mắt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Nhưng khi hắn kích động mà nhìn về phía nghĩa phụ muốn nói chuyện này, thì tâm của hắn cũng nảy lên.

“Chúng ta trở về đi.”

Biểu tình của Y Trọng Nhân vô cùng lãnh đạm, ánh mắt thập phần lạnh nhạt.

Hoắc Vân Khai trong lòng một trận hốt hoảng: “Nghĩa phụ.”

“Trở về rồi nói.” Y Trọng Nhân ôm lấy Bánh Bao đi về nhà.

Bánh Bao không liềm hồ lô ngào đường, Đậu Tử cũng chẳng tiếp tục liềm hồ lô ngào đường, phụ thân làm sao vậy nha

23. Quyển 1 - Chương 22

Đệ nhị thập nhị chương

Tin tức Việt vương đã bại Côn quốc tiến vào kinh thành trong nháy mắt truyền khắp Ngọc Thành Quan, tất cả mọi người đều tin tưởng, việc này chắc chắn sẽ nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Nam Sở quốc.

Sáu năm qua, binh mã Việt Vương liên tục giành thắng lợi.

Hai năm trước, tân Giáo chủ Thiên Thần giáo tử vong một cách khó hiểu, Thiên Thần giáo hoàn toàn sụp đổ, đại bộ phận giáo chúng trở thành binh lính dưới trướng Việt Vương. Không có Y Trọng Nhân cùng Hồ An Vệ và Ngự Thân Vệ, đối mặt với đại quân Việt Vương không chút nào nường tình, nếu không phải Côn quốc bỏ đá xuống giếng, Việt Vương đã sớm có thể đánh vào kinh thành.

Chẳng bao lâu sau, lại thêm tin tức xác thực truyền đến. Việt Vương tự mình dẫn đại quân đánh vào kinh thành, Như Thái hậu tự sát, tiểu Hoàng đế chạy khỏi hoàng cung bị binh lính không nhận ra nên chém chết, Nam Sở quốc đã nằm trong tầm khống chế của Việt Vương.

Trong trận chiến này Côn quốc thiệt hại năm mươi vạn binh mã, Quốc Quân Côn quốc đầu hàng, nguyện ý trở thành nước chư hầu của Nam Sở quốc, cũng nhượng ra sáu tòa thành trì.

Việt vương tại thời điểm loạn trong giặc ngoài giành được Nam Sở quốc, đánh bại Côn quốc, tiếng hô thỉnh Việt Vương đăng cơ càng ngày càng cao, lão bách tính đều tin tưởng Việt Vương sẽ mở ra một thời kỳ thịnh thế cho bọn họ.

So sánh với bên pháo hoa đầy trời, trong Lận quý phủ lại có vẻ nặng nề. Đưa hai hài tử cho Tiểu Cầm mang đi, Y Trọng Nhân triệu tập tất cả mọi người lại. Hoắc Vân Khai đã rất lâu không kinh hoàng như thế, nghĩa phụ thực lãnh tĩnh, lãnh tĩnh đến mức lạnh lùng.

“Việt Vương đã thắng lợi.”

Y Trọng Nhân bình thản mở miệng, những người khác đều gật gật đầu, đây là kết quả bọn họ đã sớm dự liệu được.

Nhìn từng người từ thắm thắm, tỷ tỷ cùng các muội muội đã làm bạn với mình nhiều năm qua, Y Trọng Nhân nói: “Năm đó, các ngươi bị Nhị Vệ hãm hại, không thể không rời đi kinh thành, hiện tại Việt Vương sắp chấp chưởng thiên hạ, cũng là lúc các ngươi vinh quang trở về.”

“Như Hải, ngươi nói gì vậy?” Chương đại thẩm tuyệt không cao hứng, “Chúng ta đều là lão bà đã bước một chân vào quan tài, nào có chuyện vinh quang quay về. Chờ lão ca của ngươi cùng Hoài Thu bọn họ trở về, chúng ta mọi người một nhà liền ở nơi này, vậy không tốt sao.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tất cả mọi người đồng ý. Vinh quang tuy rằng tốt đẹp, nhưng sau khi đã trải qua sinh tử, bình thần mới là thứ bọn họ muốn.

“Các người đã nghĩ như vậy, vậy chờ lão ca bọn họ trở về hoặc gửi thư rồi nói sau.” Y Trọng Nhân nhìn về phía Hoắc Vân Khai.

Hoắc Vân Khai lập tức nói: “Ta muốn cùng nghĩa phụ ở một chỗ, Đậu Tử cũng không muốn ly khai ngài.”

“Ta sẽ không cùng người hồi kinh.”

Một câu nói này của Y Trọng Nhân đã chặt đứt mọi hy vọng của Hoắc Vân Khai, huyết sắc trên mặt Hoắc Vân Khai nháy mắt rút đi.

Y Trọng Nhân chịu đựng, nói: “Ta thật vất vả ly khai kinh thành, ly khai nơi đó, ta sẽ không tái trở về. Người là Việt Vương Thế tử, phụ vương người đã là chủ thiên hạ này, người rất có thể sẽ là Thái tử, người phải hồi kinh, Đậu Tử cũng vậy.”

“Nghĩa phụ! Ngài là ân nhân cứu mạng của ta cùng Đậu Tử, cũng là ân nhân cứu mạng của phụ vương. Ta dám cam đoan, trở lại kinh thành phụ vương nhất định sẽ dùng đại lễ đối đãi với ngài! Ngài nhẫn tâm rời xa Đậu Tử sao” Còn có ta.

Khớp hàm Y Trọng Nhân cắn thật chặt, y làm sao có thể ly khai Đậu Tử được Đậu Tử cùng Bánh Bao chưa từng rời khỏi y, hiện tại ngay cả buổi tối đi ngủ, chúng nó cũng nhất định phải cùng ngủ với y. Y không phải cha ruột của tụi nó, nhưng y thật sự xem bọn nhỏ là nhi tử của chính. Nhưng là, luyện tiếu cũng phải bỏ được!

Hít sâu một hơi, Y Trọng Nhân đứng lên, lạnh giọng nói: “Ý ta đã định. Người nếu thật xem ta là nghĩa phụ, thì đừng làm cho ta khó xử.”

Không cho Hoắc Vân Khai cơ hội mở miệng, Y Trọng Nhân liền bỏ đi.

Máu toàn thân Hoắc Vân Khai cơ hồ bị đông băng trong nháy mắt, trước khi người kia rời đi, trong đầu Hoắc Vân Khai không chút nghĩ ngợi gào lên: “Nghĩa phụ! Người thật sự không tiếc bỏ lại ta cùng Đậu Tử sao!”

Cước bộ Y Trọng Nhân dừng lại, đưa lưng về phía Hoắc Vân Khai tàn nhẫn mà quyết tâm nói: “Ta không phải là thân phụ của các người.” Dứt lời, liền nhanh chóng rời đi.

“Nghĩa phụ!”

Hoắc Vân Khai muốn đuổi theo, nhưng bị Chương đại thẩm ngăn lại. Chương đại thẩm hướng những người khác đưa mắt ra hiệu, mọi người đều im lặng rời đi.

Mắt Hoắc Vân Khai đỏ bừng, từ sau khi được mười một tuổi hắn đã không còn khóc nhưng hiện tại nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt. Nghĩa phụ, không cần bọn họ, không cần hắn cùng Nguyên Đậu.

Chương đại thẩm kéo Hoắc Vân Khai ngồi xuống, vỗ vỗ hắn: “Nguyên Mạch... Ai, Vân Khai a, người đừng oán nghĩa phụ của người. Kinh thành và hoàng cung đều là nơi khiến y thương tâm, người phải hiểu cho y. Còn có, hiện tại tất cả mọi người nghĩ y đã chết, nếu trở lại kinh thành, khẳng định sẽ có người phát hiện ra thân phận của y. Cừu gia của y nhiều như vậy, hiện tại y thật vất vả mới có được những ngày tháng yên ổn, làm sao y bằng lòng trở về được”

“Nghĩa phụ không cần ta cùng Đậu Tử.” móng tay Hoắc Vân Khai đâm vào lòng bàn tay.

“Y không phải không cần các người, là không thể bên cạnh hai người. Đợi sau khi phụ vương người lên ngôi, thân phận của người cùng Đậu Tử cùng chúng ta chính là khác nhau một trời một vực. Cho dù các người nguyện ý, nhưng phụ vương người, người trong triều, người trong thiên hạ, cũng tuyệt đối không đồng ý cho người nhận y làm nghĩa phụ.”

“Y là nghĩa phụ của ta cùng Đậu Tử, vĩnh viễn đều như vậy!”

Lau nước mắt, Hoắc Vân Khai đứng dậy rồi bước đi. Cho dù hắn là hoàng đế, nghĩa phụ cũng là nghĩa phụ của hắn!

Hoắc Vân Khai không đi tìm nghĩa phụ, hẳn biết rõ tính tình của y, một khi đã quyết định chuyện gì thì nhất định sẽ không thay đổi. Phải làm sao đây Phải làm như thế nào khiến nghĩa phụ thay đổi chủ ý

Hoắc Vân Khai tự trấn tĩnh bản thân, nhất định phải nghĩ ra biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp trước khi nghĩa phụ rời khỏi

Hắn có dự cảm, nghĩa phụ nhất định sẽ không lặng lẽ mà rời khỏi bọn họ.

“Phụ thân, người làm sao vậy” Đậu Tử hai tay ôm mặt phụ thân, lo lắng hỏi.

Bánh Bao cũng mang vẻ mặt lo âu, không dám nói lời nào.

Ôm hai hài tử Y Trọng Nhân hôn hôn lên trán Đậu Tử, áp chế sự thương tâm vì sắp ly biệt nói: “Không có gì. Phụ thân đang suy nghĩ vài sự tình.”

“Phụ thân, Đậu Tử sẽ nghe lời, phụ thân đừng thương tâm.” Tuy rằng Y Trọng Nhân đã cực lực che giấu, nhưng Đậu Tử vẫn nhìn ra được phụ thân đang thương tâm.

Y Trọng Nhân hốc mắt cay xè, miễn cưỡng đối Đậu Tử cười cười: “Đậu Tử cùng Bánh Bao đều hiểu chuyện như vậy, phụ thân làm sao lại thương tâm chứ”

“Phụ thân, có phải Bánh Bao lại béo hay không” Vì bé đang bị các nãi nãi cưỡng chế yêu cầu giảm béo nên Bánh Bao rất sợ hãi. Bánh Bao là bánh bao danh xưng với thực, vừa béo lại vừa tròn.

Y Trọng Nhân bị Bánh Bao chọc cho bật cười, nhưng tâm của y lại càng khó chịu.

“Bánh Bao không béo, phụ thân rất thích Bánh Bao như vậy.”

“Đậu Tử cũng thích.” Đậu Tử không quên thể hiện lập trường của mình, bé không hiểu vì cái gì các nãi nãi không muốn cho Bánh Bao ăn nhiều cơm.

Vừa nghe phụ thân cùng Đậu Tử đều thích mình mập mập, Bánh Bao vỗ vỗ cái bụng thịt của mình, bật cười ha hả. Bánh Bao cười, Đậu Tử cũng cười theo. Hài tử đúng là dễ dàng thỏa mãn nhất, dễ dàng vui vẻ nhất.

Y Trọng Nhân nhìn khuôn mặt tươi cười của bọn nhỏ, tâm chưa bao giờ lại đau như thế.

Kinh thành.

Hoắc Phong không vì chiếm được hoàng cung mà kích động hô to hoặc là tha hồ mà phát tiết, hẳn còn có một chuyện rất trọng yếu chưa hoàn thành.

Hứa Bách Tài, Hạ Giáp cùng Nguyễn Hình Thiên tấn công kinh thành trước hiện đang tụ hợp cùng hắn, Hoắc Phong đem chuyện khắc phục hậu quả toàn bộ giao cho bốn vị thuộc hạ của mình cùng những phụ tá kia, hẳn thì tại gấp gấp thu thập hành lý, bộ dáng như muốn rời đi.

“Vương gia, Nguyên đại nhân cầu kiến.” Một hộ vệ ở bên ngoài bẩm báo.

“Mau mời vào.”

Đem mấy trăm lượng bạc nhét vào trong bao quần áo, Hoắc Phong ra khỏi tấm cung của đế vương ngày trước.

Nguyên Đức khom mình hành lễ với Hoắc Phong, nói: “Việt Vương, thiên hạ đã định, cự thần không cô phụ sự nhờ vả, cự thần có một yêu cầu quá đáng, còn thỉnh Việt Vương có thể đáp ứng.”

“Ngài cứ nói.”

Đối với vị cự thần này, Hoắc Phong vô cùng kính nể lẫn cùng kính trọng.

Khóe mắt Nguyên Đức có chút ướm át, khàn giọng nói: “Trọng Nhân vì bọn ta chịu ủy khuất rất lớn, gánh vác vô số tội trạng mà đáng ra y không nên gánh vác. Cự thần khẩn cầu Việt Vương có thể khiến cho

thiên hạ dân chúng biết đến lòng trung nghĩa của Trọng Nhân, nỗi oan uất của Trọng Nhân, đây là chuyện chúng lão thần vẫn luôn nhớ tới.”

Hoắc Phong hai tay đỡ lấy Nguyên Đức, trầm giọng nói: “Chuyện này ngài không nói, bốn vương cũng sẽ làm. Bốn vương cũng thiếu y một mạng, bốn vương đã sai người nghĩ ra chỉ dụ xác định lại thanh danh cho Y Trọng Nhân.”

“Cựu thần tạ đại ân của Việt Vương!”

Nguyên Đức, tiền Thừa tướng Chương Đức Nguyên cảm động đến muốn quỳ xuống, bị Hoắc Phong ngăn lại.

“Lão Thừa tướng, thỉnh nói cho bốn vương biết, y đang ở đâu.”

Trên mặt Chương Đức Nguyên hiện vẻ do dự, Trọng Nhân sẽ không muốn cho Vương gia biết.

Hoắc Phong thấy thế lập tức nói: “Ngài không nói, bốn vương cũng sẽ đi thăm dò, hiện tại thiên hạ này đều là của bốn vương, bốn vương nhất định sẽ tìm được y. Lão Thừa tướng, bốn vương sẽ không làm khó y, chỉ là muốn gặp mặt cùng y để đáp tạ.”

Hoắc Phong vừa đầm vừa xoa, mặc kệ Chương Đức Nguyên nói hay không, hắn đều sẽ nghĩ biện pháp tìm ra Y Trọng Nhân. Sáu năm, hắn đã đợi sáu năm.

Nhìn vẻ mặt Việt Vương kiên quyết, Chương Đức Nguyên mở miệng: “Việt Vương có thể đáp ứng cựu thần, tuyệt không khó xử Trọng Nhân không?”

“Bốn vương đáp ứng! Bốn vương đã thu thập xong hành lý, muốn đích thân đi gặp hắn.”

Chương Đức Nguyên cực kỳ kinh ngạc, không tái do dự, lão nói ra: “Trọng Nhân, ở tại Ngọc Thành Quan, trong Lận phủ.”

Trong mắt Hoắc Phong hiện lên nét kinh hỉ cùng kích động. Buông Chương Đức Nguyên ra, hắn xoay người vọt vào tấm cung, cầm hành lý liền gấp rút ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bốn vương sẽ đi tìm hắn ngay bây giờ!”

“Vương gia, thuộc hạ đi cùng ngài.” Chương Hoài Thu đứng ở trước cửa tấm cung, bên cạnh là Nguyễn Hình Thiên.

Chương Hoài Thu nói: “Trọng Nhân không muốn trở về kinh, nếu Vương gia ngài cố ý muốn Trọng Nhân hồi kinh, nên nghĩ cách thuyết phục y.”

Hoắc Phong ánh mắt ám trầm, đem hành lý ném cho Nguyễn Hình Thiên: “Bốn vương sẽ khiến y ngoan ngoãn hồi kinh.”

Ấn đường Chương Hoài Thu nhú thật chặt.

Không trì hoãn thêm nữa, Hoắc Phong ra khỏi tấm cung liền đi về hướng chuồng ngựa, Nguyễn Hình Thiên cùng Chương Hoài Thu cũng theo sau hắn. Nhìn Vương gia cước bộ vội vàng, Chương Hoài Thu cảm thấy cha của hắn tựa hồ đã làm một việc vô cùng ngu ngốc. Trọng Nhân chắc chắn sẽ tức giận

24. Quyển 2 - Chương 23

Bởi vì thiên hạ chưa định

Hoắc Phong mới vừa đăng cơ đã vội tìm đến Y Trọng Nhân, mạnh mẽ dẫn y hồi kinh, cho y quyền thế tối cao cùng tuyệt đối tin cậy.

Hết thấy những chuyện này, không phải chỉ vì báo ân mà còn vì hắn đã yêu Y Trọng Nhân sâu đậm.

Dĩ xuống trang dung quỹ điểm, rút đi nguy trang lãnh khốc.

Đại cừu đã báo, Y Trọng Nhân đổi quyền thế triều đình không còn quyền luyến.

Nhưng tình cảm cùng ánh mắt nồng nhiệt của Hoắc Phong, lại làm cho y sinh ra sợ hãi...

Y đã trải qua rất nhiều khổ cực. Người nam nhân này liệu có thể khiến y buông xuôi tất cả, thống khoái thừa nhận một lần không?

Đệ nhị thập tam chương

Tại địa phương ăn tươi nuốt sống này mười mấy năm, Y Trọng Nhân đối nguy hiểm có trực giác cực kỳ sắc bén. Năm đó nói những lời kia với Việt Vương, y không hối hận, hiện tại cũng không, bởi vì y không cho là mình sẽ cùng người kia tiếp tục gặp mặt, cho dù hần ngày sau nắm được cả thiên hạ.

Nhưng hiện tại, sự tình dường như vượt ngoài tầm kiểm soát của y, không từ mà biệt, nhưng y không thể nói đi là đi để lại Đậu Tử một mình được. Đó cũng là nguyên nhân tại sao Y Trọng Nhân cảm thấy nguy hiểm, y không nghĩ sẽ tái kiến Việt Vương, nếu không nhanh chóng ly khai, khó đảm bảo sẽ không nhìn thấy người kia. Nhưng Đậu Tử ...

Trong khi Y Trọng Nhân đang do dự, Hoắc Vân Khai lại vội muốn chết. Xem bộ dáng nghĩa phụ, hẳn là đã quyết tâm không cần hần cùng Đậu Tử, cái này sao có thể được chứ!

Hoắc Vân Khai không biết “Ăn oán” giữa phụ vương cùng nghĩa phụ của hần, đương nhiên hần cũng không thể nghĩ được nhiều như vậy, Hoắc Vân Khai chỉ đơn giản là không muốn cho nghĩa phụ rời đi mà thôi. Nghĩa phụ không chỉ là ân nhân cứu mạng của hần cùng đệ đệ, hơn nữa lại là phụ tử, một người cha khác mà trong tâm hần luôn muốn thừa nhận.

Trước kia hần nghĩ rất đơn giản, chờ phụ vương thắng lợi, hần muốn dẫn nghĩa phụ trở lại kinh thành sống một cuộc sống tốt đẹp. Tuy nói cuộc sống bây giờ cũng không tồi, nhưng lấy học thức cùng sự gan dạ sáng suốt của nghĩa phụ, nếu chỉ mai một ở chỗ này thì quả là quá mức ủy khuất y.

Còn về thân thể nghĩa phụ, hần không muốn nghe thấy có người nói nghĩa phụ là gian nịnh, là ác đảng, hần nhất định sẽ cầu phụ vương rửa sạch hàm oan trả lại thanh danh cho nghĩa phụ, khiến người trong thiên hạ biết nghĩa phụ hết lòng ôn hòa.

Nhưng, nghĩa phụ lại không muốn hần cùng Đậu Tử. Hoắc Vân Khai thực đau lòng, loại đau này giống như khi hần biết nương tự sát, thậm chí càng đau hơn.

Từ sau khi Y Trọng Nhân tỏ vẻ sẽ không theo Hoắc Vân Khai cùng Đậu Tử trở về kinh thành, không khí trong phủ không khỏi có chút u ám, trong đó, biểu hiện của Hoắc Vân Khai rõ ràng nhất. Lúc ăn cơm, Hoắc Vân Khai cũng không nói lời nào, cơm cũng ăn ít hơn mọi ngày.

Có nhiều khi, Hoắc Vân Khai muốn cùng Y Trọng Nhân nói chuyện, nhưng Y Trọng Nhân đều tránh né. Đậu Tử cùng Bánh Bao không biết chuyện gì xảy ra còn cho rằng phụ thân đang giận đại ca, làm tội nó lo lắng vô cùng, phải biết là phụ thân cùng đại ca chưa từng như vậy.

Buổi tối, Đậu Tử cùng Bánh Bao ngoan ngoãn rửa mặt xong liền cùng nhau nằm ở trên giường, chờ phụ thân cùng ngủ. Sau khi thu thập mọi thứ thỏa đáng, Y Trọng Nhân cởi ngoại bào rồi lên giường, lại thấy hai hài tử nhìn y như có điều muốn nói nhưng lại thôi.

Ánh mắt đảo qua gương mặt Đậu Tử, tâm Y Trọng Nhân lại một lần co rút. Vội quay đầu đi, giả vờ vô sự mà buông màn, y nghiêng người nằm xuống, vỗ vỗ tụi nhỏ: “Mau ngủ đi.”

“Phụ thân...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đô thịt của Bánh Bao có vài phần u buồn, Đậu Tử cũng vậy.

“Làm sao vậy Mau ngủ đi.” Y Trọng Nhân che mắt Bánh Bao, không dám nhìn Đậu Tử.

“Phụ thân.” Đậu Tử xoay người, cách Bánh Bao nhìn phụ thân, buồn rầu nói: “Có phải đại ca làm sai chuyện gì hay không Sao phụ thân lại không để ý tới đại ca. Phụ thân người nói cho Đậu Tử biết, Đậu Tử nói đại ca tới nhận lỗi với người.”

Hai tay Y Trọng Nhân giấu ở trong chăn nắm thật chặt, thần sắc không đổi nói: “Không, đại ca sao lại làm sai chuyện gì được. Hai tiểu hài tử các ngươi không cần đoán mò, mau ngủ đi.”

Ba chữ cuối cùng Y Trọng Nhân tăng thêm ngữ khí, khiến Đậu Tử cùng Bánh Bao không dám hỏi lại. Y Trọng Nhân rất thương bọn họ, nhưng điều kiện tiên quyết là hai hài tử phải nghe lời phụ thân mới được. Ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Đậu Tử trở người nằm thẳng dần dần chìm vào giấc ngủ dưới những cái vỗ nhẹ của phụ thân.

Khi hai hài tử đều đã ngủ say, Y Trọng Nhân nhẹ nhàng xuống giường, khoác ngoại bào, ra khỏi phòng.

Ban đêm không thấy chút hơi nóng nào của ban ngày, thậm chí còn mang theo chút se lạnh. Y Trọng Nhân thi triển khinh công nhảy lên mái nhà, trầm mặc nhìn ánh trăng trên trời, tia sáng từ ánh trăng tỏa ra, dường như nhuộm lên thân thể y một tầng vàng kim nhàn nhạt, nhưng tầng sáng vàng kim này mang theo lãnh ý muốn người lạ chớ đến gần.

Lúc còn bé, y là một nam hài hay nghịch ngợm gây sự khiến nương phải đau đầu, vì muốn trị thói nghịch ngợm, cha thỉnh người đến dạy y tập võ tiêu bớt tính lực dư thừa của y.

Nhưng đã trải qua biến cố gia đình, sau khi vào cung làm nô, tính tình y càng ngày càng lạnh đậm, bởi vì ở nơi đó, nếu không tâm ngoan thủ lạt sẽ bị người khác nuốt chửng ngay cả xương cốt cũng không còn. Nếu cha mẹ còn tại thế, nhất định sẽ không nhìn ra đây là nhi tử của bọn họ.

Y thúc-người cứu y, ở trong cung bất quá là một công công địa vị không cao, có thể bảo trụ mạng của y đã là không dễ dàng gì, muốn sống sót y chỉ có thể dựa vào chính mình, y phải học được tâm ngoan, học được sự lạnh đậm. Chính là, dù y có lạnh đậm đến đâu chung quy cũng một con người, nhân tâm đều là thịt, mỗi lần nhìn đến Đậu Tử, nghe nó gọi mình một tiếng “Phụ thân”, y liền không cất nổi lời muốn Đậu Tử rời đi.

Nhưng Đậu Tử, là nhi tử Việt Vương, tương lai là Vương gia, cho dù y luyện tiết, Đậu Tử về sau cũng không có khả năng sẽ gọi y là phụ thân, cũng không thể lại là con y. Chẳng sợ Vân Khai cùng Đậu Tử hiện tại luyện tiết y, chờ ngày sau bọn hắn vào cung, chờ bọn nó có thân phận tôn quý, có đệ muội cùng cha khác mẹ, phần tình cảm phụ tử hư ảo này sớm hay muộn cũng sẽ biến thành nỗi sỉ nhục khiến bọn nó nóng lòng muốn thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, khí tức Y Trọng Nhân càng thêm băng lạnh, ánh mắt cũng càng kiên định. Đau dài không bằng đau ngắn, thời điểm nên buông tay tuyệt đối không thể do dự. Nếu không cắt đứt thì nhất định sẽ loạn.

Y Trọng Nhân nhảy xuống khỏi mái nhà, vào phòng nhìn hai hài tử ngủ thực trầm, y lấy một hộp gỗ khóa chặt từ trong tủ xiêm y, ở chân giường lấy ra một cái chìa khóa. Mở hộp gỗ ra, bên trong là của cải y đã để dành, có ngân phiếu, có vàng bạc nguyên bảo, có châu báu trang sức.

Tuy rằng mọi người trong đại gia đình vẫn luôn do y nuôi, nhưng chỗ tiền tài còn lại cũng đủ cho y cùng Bánh Bao sống hết đời này.

Lúc bản thân là Thiên hộ của Hồ An Vệ, Y Trọng Nhân yên tâm thoải mái mà nhận lấy tất cả lợi ích mà y nên nhận. Những gia sản khi xét Việt Vương phủ hầu như Trương Trung đều cho y hết, Y Trọng Nhân đều để lại cho Hoắc Vân Khai cùng Đậu Tử, kể cả di vật của hai vị Vương phi.

Đem hộp gỗ khóa kỹ, y cầm theo nó đi tìm Tiểu Cầm.

Tiểu Cầm đã ngủ. Nghe thấy có người gõ cửa, nàng nhanh chóng đứng lên mở cửa, vừa thấy là Y Trọng Nhân, nàng cực kỳ kinh ngạc, nghiêng người để đối phương vào phòng.”Đại ca”

Y Trọng Nhân đem hộp gỗ để trên bàn, xoay người hỏi: “Ta phải đi, ngươi muốn theo ta đi hay là ở chỗ này”

Tiểu Cầm đầu tiên là sững sốt, lập tức liền hiểu được ý tứ đối phương, nàng nhếch miệng, hỏi ngược lại: “Huynh không đợi cha nuôi bọn họ trở về sao”

“Ta sẽ viết cho Hoài Thu một phong thư, nếu bọn họ không nguyện ý ở lại kinh thành, sẽ tự biết đi nơi nào tìm ta. Ta sợ đêm dài lắm mộng, không thể cam đoan Việt Vương sẽ không bỏ qua ta.”

Tiểu Cầm hít sâu một hơi, nói: “Ta với huynh cùng đi. Ta không muốn nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu khó xử, ta sẽ không về kinh thành, nhưng ta ở tại chỗ này, nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu sẽ không thể không vì ta mà suy xét. Hai người họ đã lớn tuổi, nên trở lại kinh thành.”

Chẳng hề bất ngờ với việc Tiểu Cầm không muốn về kinh thành, Y Trọng Nhân vỗ vỗ hộp gỗ: “Đây là gia sản của ta, để tạm ở chỗ người. Mấy ngày nay người hãy bắt đầu an bài sự tình trong phủ, chúng ta có khả năng sẽ tùy thời rời đi.”

“Được.”

Y Trọng Nhân thanh thanh cổ họng, âm thanh trầm thấp vài phần: “Cần phải giữ bí mật.”

“Ân!”

Sau khi đem hộp gỗ giao cho Tiểu Cầm, Y Trọng Nhân đi trở về, trong lòng đang rối loạn nên không phát hiện có bóng người đứng trong bóng râm luôn chú ý tới y.

Trở lại phòng, nhìn đến hai đứa nhỏ, Y Trọng Nhân xem nhẹ những điều không muốn trong lòng, lặng lẽ thu thập bọc hành lý.

Ngồi trong phòng, Hoắc Vân Khai mở to mắt, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết. Đứng dậy, hần ra khỏi phòng. Thời gian này, Bánh Bao cùng Đậu Tử nhất định là ở trong sân chơi đùa.

Còn chưa đi đến sân, hần chợt nghe thấy tiếng cười của Bánh Bao cùng Đậu Tử, Hoắc Vân Khai dừng bước. Nhìn quanh bốn phía, chỉ có hai vị thăm thẳm đang chiếu cố bọn họ, trong lòng hần nhất thời buông lỏng.

“Đậu Tử, Bánh Bao.” Hoắc Vân Khai lên tiếng gọi, bước nhanh tới.

Vừa mới cùng phụ thân học xong Bánh Bao cùng Đậu Tử thấy đại ca đến, lập tức chạy tới, vươn tay muốn ôm.

Hoắc Vân Khai khom người, thực nhẹ nhàng mà ôm lấy hai đệ đệ, cười hỏi: “Hôm nay cùng phụ thân học cái gì?”

“Ca ca ca ca, ta đã viết được tên phụ thân.” Bánh Bao giơ cánh tay nhỏ bé đồ đồ thật, vô cùng tự hào nói.

Đậu Tử tiếp lời: “Phụ thân muốn bọn đệ thuộc lòng Tam Tự kinh, đệ cùng Bánh Bao đều đã thuộc. Phụ thân bảo ngày mai muốn dạy bọn đệ Đệ Tử Quy.”

“Bánh Bao cùng Đậu Tử thật lợi hại, ca ca mang bọn đệ đi chơi được không?”

“Hảo hảo!” Vừa nghe thấy được đi chơi, hai hài tử lập tức quên sự lo lắng gần đây về phụ thân cùng ca ca.

25. Quyển 2 - Chương 24

Đệ nhị thập tứ chương

Hoắc Vân Khai mang đệ đệ đi chơi xích đu, bàn đu dây do hần và nghĩa phụ cùng làm hồi năm trước, nhìn hai cái xích đu, Hoắc Vân Khai trong lòng có chút chua xót, nghĩa phụ không cần bọn họ nữa rồi. Lập tức, khớp hàm hần cắn chặt, nhất định phải khiến nghĩa phụ đáp ứng cùng bọn họ trở lại kinh thành!

Chỉ chốc lát sau, tiếng cười của Bánh Bao cùng Đậu Tử gần như truyền khắp toàn bộ Lận phủ. Hai vị thăm thẳm chăm sóc cho Đậu Tử cùng Bánh Bao yên tâm mà đem bọn nhỏ giao cho Hoắc Vân Khai, còn mình thì đi thu xếp cơm trưa.

Nhưng chờ đến lúc ăn cơm, mọi người kinh hoảng phát hiện Đậu Tử cùng Bánh Bao biến mất, Hoắc Vân Khai cũng chẳng biết đi đâu.

Nhận được tin tức, sắc mặt Y Trọng Nhân trầm xuống, trở về phòng quần kiểm lên người rồi bước ra, ánh mắt băng lãnh mang theo lửa giận khiến cho mọi người kinh hồn táng đảm. Hai vị thăm thẳm tự trách không thôi, ai có thể nghĩ đến Hoắc Vân Khai sẽ trộm đem hai hài tử mang đi chứ

Hoắc Vân Khai biết mình lúc này chết chắc rồi, cho dù không chết cũng sẽ bị nghĩa phụ đánh cho mất nửa cái mạng. Nhưng vì muốn nghĩa phụ lưu lại, hần bất chấp hết thái. Hoắc Vân Khai không biết phải liên

lạc với phụ vương như thế nào, cũng không biết thái độ của phụ vương đối nghĩa phụ như thế nào, sau khi suy tư nhiều ngày, hắn mang theo hai đệ đệ trực tiếp tới thủ vệ đại doanh của Ngọc Thành Quan, khai báo thân phận Việt Vương Thế tử của mình.

Nghĩa phụ phải đi, ai cũng ngăn không được, vì thế Hoắc Vân Khai đem hy vọng đặt trên người phụ vương. Nghĩa phụ là ân nhân cứu mạng bọn hắn, về tình về lý, phụ vương hẳn là không nên khó xử nghĩa phụ. Chỉ cần cho phụ vương biết nghĩa phụ là người như thế nào, vài năm này đã chiếu cố hắn cùng đệ đệ ra sao thì nhất định phụ vương sẽ giúp hắn khuyên bảo nghĩa phụ cùng bọn họ trở lại kinh thành.

Hoắc Vân Khai lộ diện, không khí trong đại doanh thủ vệ đột nhiên thay đổi. Thế tử mất tích là chuyện thiên hạ đều biết, hiện tại Thế Tử đã tìm tới cửa, vị Đô úy thủ vệ đại doanh như lâm đại địch. Mặc dù không thể xác nhận thân phận đối phương là thật hay giả, nhưng hắn tuyệt đối không dám chậm trễ.

Một bên tự mình an trí Việt Vương Thế tử cùng hai hài tử không biết thân phận, một bên lập tức phái người đi bẩm báo Việt Vương, đô úy Triệu Đông Xuyên ngay người, Việt Vương thế tử đột nhiên xuất hiện khiến hắn bị dọa đến nổi ra một thân mồ hôi lạnh.

Hoắc Vân Khai mang theo hai đệ đệ đến thủ vệ đại doanh, rất nhiều người trên đường đều nhìn thấy, Y Trọng Nhân không tốn nhiều thời gian đã tra ra được Hoắc Vân Khai ở đâu. Nhưng y còn chưa tới gần thủ vệ đại doanh, thì đã bị một đội nhân mã ngăn cản lại.

“Quân doanh là nơi trọng địa, mau chóng rời đi!”

Trong mơ hồ, dường như có tiếng khóc của tiểu oa nhi truyền đến, Y Trọng Nhân nhíu mày. Ghìm chặt dây cương, y trực tiếp mở miệng: “Hoắc Vân Khai! Người nếu không muốn chết liền đem Đậu Tử cùng Bánh Bao giao ra đây!”

“A!” Bốn phía đều vang lên tiếng hít sâu, người này dĩ nhiên lại tìm đến Thế tử điện hạ!

“Cuồng đồ lớn mật! Không được vô lễ với Thế tử điện hạ!”

Y Trọng Nhân bị bao vây. Không nhìn binh lính bốn phía đằng đằng sát khí, đôi mắt Y Trọng Nhân lạnh lùng nhìn chăm chú vào phương hướng truyền ra tiếng khóc.

Rất nhanh, một giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng vang lên: “Nghĩa phụ đáp ứng theo ta hồi kinh, ta liền mang Bánh Bao cùng Đậu Tử về nhà.”

“A!” Lại là một mảnh kinh hô, đội nhân mã vây quanh Y Trọng Nhân lui lại mấy bước. Người này là nghĩa phụ của Thế tử điện hạ!

“Ô... Phụ thân... Phụ thân...”

Tiếng khóc của Đậu Tử cùng Bánh Bao truyền đến rõ ràng, Y Trọng Nhân đương trong cơn giận dữ, kiểm trong tay y thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

“Ô ô... Phụ thân không cần Đậu Tử ... Phụ thân không cần Đậu Tử ...”

Hoắc Vân Khai ôm Đậu Tử cùng Bánh Bao bước ra ngoài doanh trường, Bánh Bao cũng khóc: “Phụ thân, ta không muốn rời xa Đậu Tử, phụ thân, ô ô...”

Mắt Hoắc Vân Khai đỏ bừng, thanh âm khàn khàn: “Nghĩa phụ, ta không muốn bức người, ta chỉ là không muốn cùng người còn có Bánh Bao tách ra. Thỉnh nghĩa phụ tha thứ cho ta.”

Nói xong câu này, Hoắc Vân Khai ôm Đậu Tử cùng Bánh Bao trở về doanh trường, tiếng khóc hài tử đột nhiên lớn hơn.

“Phụ thân... Phụ thân... Đậu Tử nghe lời, Đậu Tử nghe lời...”

Ném kiếm, Y Trọng Nhân xuống ngựa xông thẳng vào quân doanh, Triệu Đông Xuyên đứng kế bên Hoắc Vân Khai cản lại nhóm binh lính đang muốn chặn đường Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân hai mắt tỏa ra sát khí, như vào chỗ không người mà vọt vào lều trại.

Hoắc Vân Khai tránh ở bên trong đầu tiên là hoảng sợ, sau đó buông hai đệ đệ vẫn còn gào khóc trong lòng ra.

“Phụ thân!” Vừa nhìn thấy phụ thân, Đậu Tử cùng Bánh Bao nhào qua. Hai đứa khóc đến nỗi thở hổn hển. Hai tay nhỏ bé của Đậu Tử gắt gao nắm chặt quần áo phụ thân nức nở: “Đậu Tử nghe lời, Đậu Tử nghe lời...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao cũng khóc đến đỏ bừng: “Phụ thân, vì cái gì, không cần Đậu Tử... Ô ô... Phụ thân, Bánh Bao nghe lời, phụ thân, đừng không cần Đậu Tử...”

Y Trọng Nhân bán quỳ trên mặt đất dùng sức ôm lấy hai hài tử, lặp đi lặp lại rằng: “Phụ thân không phải không cần Đậu Tử, phụ thân không phải không cần Đậu Tử...”

Hoắc Vân Khai đứng ở một bên cúi đầu, Triệu Đông Xuyên đứng ngoài lều trại đầu đầy mờ mịt, này rồi cuộc là xảy ra chuyện gì Người này là ai vậy

Đỗ dành ước chừng một canh giờ, Y Trọng Nhân mới khiến bọn nhỏ dừng khóc. Sau khi đã khóc đến mệt lã, bọn nhỏ nằm trong ngực phụ thân ngủ thiếp đi, nhưng bọn nó lúc này khóc đến vô cùng thương tâm, cho dù là đang ngủ vẫn ngừng nức nở.

Đem Bánh Bao cùng Đậu Tử đặt ở trên tấm phản cứng không được mềm mại cho lắm, Y Trọng Nhân từ đầu tới cuối vẫn không hề nhìn về phía Hoắc Vân Khai đương im lặng.

Hoắc Vân Khai ở trước mặt y chậm rãi quỳ xuống: “Nghĩa phụ, người đánh ta đi.”

Y Trọng Nhân đi qua, y đánh một quyền vào bụng Hoắc Vân Khai, xuống tay không chút lưu tình.

Y Trọng Nhân lần này thật sự bị chọc tức, còn quản Hoắc Vân Khai có phải Việt Vương Thế tử hay không, có khả năng là Thái tử tương lai hay không, đem Hoắc Vân Khai đánh đến mặt mũi bầm dập.

Hoắc Vân Khai lớn như vậy cũng là lần đầu tiên bị đánh, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện, bởi vì chỉ như vậy nghĩa phụ mới không đi nữa.

Triệu Đông Xuyên sai người canh gác lều trại trong ngoài ba tầng, thời gian này, mặc kệ là Hoắc Vân Khai, hay là Y Trọng Nhân, Triệu Đông Xuyên tuyệt đối không thể để cho bọn họ rời khỏi quân doanh. Huống chi Y Trọng Nhân đem Hoắc Vân Khai đánh thành bộ dáng kia, khiến Triệu Đông Xuyên vô cùng khiếp đảm, hắn cũng không dám để ” Vị nghĩa phụ đánh Việt Vương Thế tử ” chạy mất.

Y Trọng Nhân bị bắt buộc lưu lại quân doanh, sau khi đánh Hoắc Vân Khai một trận, y cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nhìn hai hài tử khóc sừng cả mặt hai má đỏ bừng, y thỏa hiệp, kỳ thật ngay lúc Đậu Tử khóc y đã thỏa hiệp. Nếu nói, trên đời này có thứ gì uy hiếp được y, thì chính là Bánh Bao cùng Đậu Tử.

Y lãnh tĩnh chờ Việt Vương đến hoặc là thánh chỉ của Việt Vương, y không quan tâm Việt Vương muốn xử trí mình như thế nào, vì y, không thiện với lương tâm.

Đem Hoắc Vân Khai đá ra ngoài, không cho hắn tiến vào, Y Trọng Nhân nằm xuống chiếc giường không đủ lớn, ôm hai hài tử vào lòng.

Một đội ngũ ba nghìn người rất nhanh phóng tới Ngọc Thành Quan. Khi còn cách Ngọc Thành Quan năm ngày lộ trình, người dẫn đầu nhận được cấp tín của Đô úy Triệu Đông Xuyên từ Ngọc Thành Quan phái người đưa tới.

Có hai phong thư, một phong là Triệu Đông Xuyên viết, một phong là “Con của hắn” viết. Nhìn xong thư của Triệu Đông Xuyên, thần sắc hắn thay đổi vài phần; mà một phong thư khác hắn chỉ nhìn đến một nửa đã giận tím mặt, sau khi xem xong hắn lập tức hạ lệnh dùng tốc độ cao nhất chạy đi, muốn trong thời gian ngắn nhất đuổi tới Ngọc Thành Quan.

Y Trọng Nhân, người đây là muốn trốn sao Người và ta, rồi cuộc ai mới là kẻ nhút nhát hử

26. Quyển 2 - Chương 25

Đệ nhị thập ngũ chương

Nam Sở quốc trên dưới bị một đạo “Chiếu thư tẩy oan” làm cho choáng váng. Y Trọng Nhân Thiên hộ của Hồ An Vệ tội ác chồng chất thế nhưng lại là trung thần! Một nhà tiên Thừa tướng Chương Đức Nguyên bị ác đảng hại chết, tiền Hộ bộ Thượng thư Tạ Đan cùng những trung thần trước đó chết thảm trên tay Y Trọng Nhân thế nhưng đều còn sống!

Trong đạo “Thánh chỉ rửa oan” này, người được tẩy oan khuất chính là Y Trọng Nhân. Mà người khảo chiếu thư, thế nhưng chính là Chương Thừa tướng Chương Đức Nguyên mà mọi người cho rằng đã bị hại chết! Đổi lại, Việt Vương cùng hai hài tử của Việt Vương, vậy mà cũng được Y Trọng Nhân âm thầm cứu.

Trong lúc nhất thời, Y Trọng Nhân kẻ đứng đầu ác đảng từ người người hận không thể giết, biến thành trung lương hiền thần chịu khuất nhục. Đừng nói bách tính choáng váng, ngay cả quan viên trong triều không rõ chân tướng cũng váng vất, rất nhiều người bao gồm cả thuộc hạ của Hoắc Phong sau khi nhìn đến “Chiếu thư rửa oan” này, khiếp sợ đến nỗi ba ngày ba đêm không ngủ, tin tức này rung động vô cùng.

Y Trọng Nhân ở Ngọc Thành Quan vẫn chưa biết chuyện này, cũng vô lực đi quản. Đậu Tử bị dọa nên thời thời khắc khắc đều dính lấy y, sợ ngay sau đó phụ thân liền không cần mình nữa, vừa không thấy y bé liền khóc um trời. Vì thế Y Trọng Nhân thiếu chút nữa lại muốn đánh Hoắc Vân Khai một trận, nếu không phải do Triệu Đông Xuyên ngăn lại, thì y thật sự sẽ xuống tay.

Đậu Tử bất an, Bánh Bao cũng bất an theo, hai hài tử cùng liều mạng theo đuôi phụ thân, trên mặt cũng không còn thường xuyên tươi cười, mỗi khi nhìn thấy vậy, Y Trọng Nhân hối hận không thôi.

Hôm nay, đến lúc ăn cơm, Y Trọng Nhân chỉ xới đầy cơm cho hai hài tử, không thèm liếc mắt nhìn Hoắc Vân Khai một cái, y vẫn đang cực kỳ tức giận.

Vết xanh tím trên mặt Hoắc Vân Khai vẫn rõ ràng như cũ, mặc dù vẫn chưa được sự tha thứ từ nghĩa phụ nhưng hắn cũng không vội, mỗi ngày vẫn yên tĩnh như lúc trước, nên luyện công thì luyện công, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên đi ngủ thì đi ngủ. Thấy Y Trọng Nhân không để ý tới mình, hắn đương nhiên khổ sở, nhưng Hoắc Vân Khai tin rằng về lâu về dài nghĩa phụ cũng sẽ tha thứ cho hắn.

Hai ngày này, Đậu Tử cùng Bánh Bao hai đứa tự cầm muỗng nhỏ ăn cơm, Y Trọng Nhân trầm mặc gấp đôi ăn cho bọn nhỏ, trong lòng biết không thể cứ như vậy. Đậu Tử cùng Bánh Bao càng ngoan, y lại càng giận, giận vì Hoắc Vân Khai tự chủ trương.

“Bánh Bao, Đậu Tử, ngủ trưa xong phụ thân sẽ mang hai đứa đi kỵ mã.”

Ánh mắt Bánh Bao cùng Đậu Tử sáng ngời, nhưng tức khắc lại có chút dè dặt, cẩn cẩn dực dực. Đậu Tử hỏi: “Đi nơi nào kỵ mã vậy phụ thân” Có khi nào phụ thân nhân lúc kỵ mã mà bỏ lại nó không

Làm bộ không thấy được lo lắng trong mắt của Đậu Tử, Y Trọng Nhân nói: “Ngay trong quân doanh. Phụ thân, hai người các ngươi, còn có đại ca, chúng ta cùng đi kỵ mã.”

Hoắc Vân Khai đang cầm đầu ăn cơm lập tức mãnh liệt ngẩng đầu, Bánh Bao cùng Đậu Tử đưa mắt nhìn đại ca, dịch dịch miệng, dán trên người phụ thân.

Bánh Bao giữa khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy một vòng lên, giữ chặt tay phụ thân: “Phụ thân, người sẽ rời khỏi ta cùng Đậu Tử sao”

Đôi mắt Đậu Tử nháy mắt đỏ bừng, cũng giữ chặt tay phụ thân: “Phụ thân, Đậu Tử nghe lời.”

Tâm Y Trọng Nhân trong nháy mắt tựa như bị người nhéo mạnh, y ôm đầu hai hài tử, nghiêm túc mà gần từng tiếng: “Về sau không được hỏi lại. Phụ thân sẽ không rời khỏi các ngươi, vĩnh viễn sẽ không.”

“Phụ thân...” Đậu Tử ôm lấy phụ thân.

“Được rồi, ăn cơm thôi. Cơm nước xong phụ thân cùng các ngươi ngủ trưa, ngủ dậy rồi đi kỵ mã.” Buông hai hài tử ra Y Trọng Nhân nhìn về phía Hoắc Vân Khai đang mang vẻ mặt khát vọng: “Công khóa của ngươi tạm ngưng nhiều ngày như vậy, tính chừng nào bổ túc trở lại đây”

Hoắc Vân Khai giật mình: “Nghĩa phụ nói lúc nào cần bổ túc thì là lúc ấy.”

“Mười bài Thảo Đường Thư Ngữ, trước giờ cơm ngày mai trưa giao cho ta.”

Đôi đũa trong tay Hoắc Vân Khai nói lỏng. Hắn lập tức nâng lên bát cơm ăn một ngụm lớn, trong lòng lại nở nụ cười, nghĩa phụ đồng ý phạt hắn nghĩa là đã tha thứ cho hắn.

Sau khi ăn xong, Hoắc Vân Khai vào lều trại của mình trong viết Thảo Đường Thư Ngữ , Đậu Tử cùng Bánh Bao ôm phụ thân đi ngủ. Cũng không biết có phải do câu nói kia của Y Trọng Nhân có tác dụng hay không, mà thùy nham của bọn nhỏ đã bớt đi sự lo lắng, khôi phục vài phần tính trẻ con.

Ngủ một canh giờ, Y Trọng Nhân đứng hẹn mang bọn nhỏ đi kỵ mã, Hoắc Vân Khai chỉ mới viết xong một bài cũng đi theo.

Bánh Bao cùng Đậu Tử ngồi trước người phụ thân, khi Y Trọng Nhân khống chế ngựa bắt đầu chạy thì hai hài tử phát ra tiếng cười đã lâu chưa nghe thấy. Dù sao cũng là nam hài, không đứa nào không thích cưỡi ngựa. Trên mặt Hoắc Vân Khai cũng tươi cười, hắn đi theo bên người Y Trọng Nhân bảo hộ hai đệ đệ.

Khỏe miệng Y Trọng Nhân khê nhếch, không thèm tiếp tục nghĩ ngày sau chính mình sẽ đi con đường nào, lúc này y chính là một vị phụ thân.

Thao trường ở phía sau quân doanh, những binh sĩ chung quanh tò mò mà nhìn bọn họ cưỡi ngựa.

Triệu Đông Xuyên cũng ở đó, thế tử điện hạ kỵ mã, hắn có thể nào không đến Chính là đối với bộ dáng quá mức tuấn mỹ của vị " Nghĩa phụ " Điện hạ này, hắn có chút không nắm chắc. Hắn đến bây giờ cũng không biết họ tên người này, dù đi hỏi Điện hạ, Điện hạ cũng không nói.

Vương gia dùng bồ câu đưa tin, lệnh hắn phải xem trọng người này, không được để y rời khỏi quân doanh một bước. Vương gia rốt cuộc là có ý gì A không, nên nói là Hoàng Thượng. Triệu Đông Xuyên trong lòng rùng mình, lại càng không dám chậm trễ.

Lúc này, có một vị binh sĩ vội vã chạy tới, nhỏ giọng nói vài câu Triệu Đông Xuyên bên tai, thân mình Triệu Đông Xuyên chấn động, xoay người chạy về hướng ngoài doanh địa.

Y Trọng Nhân đưa lưng về phía Triệu Đông Xuyên, nên không phát hiện hắn khác thường. Bánh Bao cùng Đậu Tử muốn chạy nhanh một chút, Y Trọng Nhân quát nhẹ vào mông ngựa, con ngựa tăng tốc. Hai đứa nhỏ nắm dây cương, tiếng cười non nớt của hai đồng làm người ta phá lệ sung sướng.

Lúc này, một vị nam tử phong trần mệt mỏi vừa từ kinh thành tới đã vội tiến vào thao trường, lọt vào tầm mắt chính là một người hấn vừa xa lạ lại có chút quen thuộc đang mang theo hai hài tử kỵ mã. Một thoáng ấy, trong mắt hắn chỉ có gương mặt anh tuấn khỏe miệng mang theo một tia tươi cười thần nhiên, cùng đôi mắt hấn ngày đêm vô pháp quên được. Tim đập mạnh, rồi đột nhiên mất đi khống chế.

Tựa hồ có điều linh cảm, Y Trọng Nhân quay đầu nhìn qua, khỏe miệng tươi cười đột nhiên biến mất, rõ ràng ngày ngắn cả người.

Thời gian, giống như đình chỉ ngay giờ khắc này.

Hoắc Phong nhìn người đương cưỡi ngựa, Y Trọng Nhân nhìn người đứng ở cửa vào thao trường, không ai lên tiếng, mà ngay cả Bánh Bao cùng Đậu Tử cũng chỉ là nắm chặt tay phụ thân, tò mò mà nhìn người nam nhân có chút lồi thối kia.

Bên miệng Hoắc Phong là một vòng râu mép, vừa thấy liền biết đã nhiều ngày chưa xử lý, hốc mắt hăm sâu, màu xanh đáy mắt rõ ràng.

Nhìn gương mặt đã sớm mơ hồ trong trí nhớ, Y Trọng Nhân hơi nhíu mày. Thiên hạ đã định, người này tại sao lại tới nơi này Vì sao lại lồi thối tiêu tụy như thế Chẳng lẽ thế cục kinh thành có biến

Đây, chính là dung nhan thật sự quanh năm giấu dưới lớp trang điểm của người kia sao

Dường như, nhớ thương chỉ có chính mình.

Đôi mắt kia, cùng đôi mắt đã khắc sâu trong lòng giống nhau như đúc, lại dường như có thêm gì đó khang khác. Hoắc Phong đảo mắt qua hai hài tử trước người Y Trọng Nhân, liền minh bạch. Mới vừa rồi, hắn rốt

cực hiểu được chính mình vì sao đối với đôi mắt này vẫn luôn nhớ mãi không quên, vì sao thiên hạ vừa định liền vội vàng vàng từ kinh thành chạy tới.

Hoắc Phong động trước, hần bước nhanh đến chỗ Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân cũng động, y từ trên ngựa nhảy xuống, đứng ở nơi đó, không có ý tứ tiến lên nghênh đón, chỉ là đem hai hài tử ôm xuống ngựa.

Hoắc Vân Khai cũng xuống ngựa, đi đến bên người Y Trọng Nhân, vẻ mặt kích động dị thường, hốc mắt ướt át mang theo nỗi xa cách thân nhân từ rất lâu.

Đi đến trước mặt Y Trọng Nhân cách, người nọ chỉ một bước chân, Hoắc Phong mở miệng: “Y Trọng Nhân, người có biết tội của người không”

“Phụ vương!” Hoắc Vân Khai ngậy ngốc, phụ vương chẳng lẽ không nhận được thư của hần!

Người ở bốn phía nghe đến câu này thì lại hít một hơi lãnh khí, nghĩa phụ Thế tử là Y Trọng Nhân Y Trọng Nhân của Hồ An Vệ!

“Phụ thân.” Đậu Tử cùng Bánh Bao hoảng sợ, người này là ai vậy Hảo hung a.

Y Trọng Nhân sắc mặt bình tĩnh, lạnh mắt nhìn Hoắc Phong, hỏi: “Thảo dân đã phạm tội gì Còn thỉnh Vương gia nói rõ một chút.”

Hoắc Phong nhìn ánh mắt đầy sợ hãi của Đậu Tử cùng Bánh Bao, lại nhìn trưởng tử đang lo lắng không thôi, lúc này mới nói: “Người phạm vào tội coi rẻ bốn vương. Y Trọng Nhân, bốn vương hạn người trong vòng ba ngày thu thập xong hành lý, cùng bốn vương hồi kinh. Hiện tại...” Hoắc Phong đột nhiên xoay người ôm lấy Đậu Tử cùng Bánh Bao, “Mang bốn vương đến chỗ ở của người đi.”

“Phụ thân!” Đậu Tử cùng Bánh Bao giãy dụa, bọn nó mới không cần thúc thúc kỳ quái này ôm đầu.

Y Trọng Nhân muốn vươn tay đoạt con lại, nhưng lại nghe Hoắc Phong nói: “Đậu Tử, Bánh Bao, ta là phụ vương của các người. Phụ vương tới đón các người hồi kinh.”

Tay Y Trọng Nhân dừng giữa không trung.

“Phụ vương” Đậu Tử cùng Bánh Bao sững sốt, đó là cái gì

Hoắc Phong nhìn về phía Hoắc Vân Khai, giọng khàn đi vài phần: “Vân Khai.”

Hoắc Vân Khai nhẫn nhẹn ướt át trong mắt, quỳ xuống: “Vân Khai khấu kiến phụ vương, hài nhi bất hiếu.”

Hoắc Phong gắt gao cắn chặt khớp hàm: “Đứng lên.”

Hoắc Vân Khai đứng dậy, vẻ mặt kích động.

Không đem hai hài tử đưa cho Y Trọng Nhân, Hoắc Phong xoay người bước đi, đối Triệu Đông Xuyên đang canh giữ ở bên ngoài thao trường hô: “Đến Lận phủ!”

“Phụ thân ——” bị quái thúc thúc bắt cóc, hai hài tử vươn tay kêu cứu, phụ thân cứu mạng với.

“Đậu Tử, Bánh Bao, ta là phụ vương của các người.” Hoắc Phong ôm bọn nhỏ lên ngựa.

Bánh Bao lớn mật hỏi: “Phụ vương là cái gì”

“... Chính là một phụ thân khác của các người.”

Y Trọng Nhân đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Người này tới nơi đây đến tột cùng là vì cái gì Y Trọng Nhân lần đầu tiên nhìn không thấu một người, một người, y từng hung hăng “Coi rẻ”.

※※※

27. Quyển 2 - Chương 26

Đệ nhị thập lục chương

“Lận phủ” vốn yên bình bởi vì một người đến mà có vẻ đôi chút bối rối. Bên ngoài Lận phủ, Việt Vương đem quân thân vệ chặt chẽ bao vây phủ, người không biết chuyện còn tưởng rằng Lận phủ đã phạm tội lớn.

Rất nhanh, tin tức chủ nhân Lận phủ là Y Trọng Nhân “Đã chết” nhiều năm của Hồ An Vệ truyền khắp toàn bộ Ngọc Thành Quan, ngay sau đó trên tường thành Ngọc Thành Quan xuất hiện một phần “Chiếu chỉ tẩy oan”, bấy giờ lão bách tính ở nơi đây mới biết được những đại thảm trong Lận phủ lại là gia quyến của trung thần được Y Trọng Nhân cứu. Trong lúc nhất thời, Ngọc Thành Quan một mảnh xôn xao.

Y Trọng Nhân vẫn chẳng hay biết việc này, khi trở lại Lận phủ, y chỉ thấy Chương Hoài Thu, cũng nhìn thấy vẻ áy náy trên mặt hắn. Y Trọng Nhân không vui, lẽ ra Hoài Thu nên biết y không muốn tái kiến Việt Vương mới phải.

Chương Hoài Thu không vì mình mà biện minh, nhưng Nguyễn Hình Thiên bên cạnh hắn lại đứng ra giải thích, để lộ tung tích của Y Trọng Nhân cho Việt Vương biết đến không phải là Chương Hoài Thu, mà là phụ thân của hắn, Chương Đức Nguyên.

Y Trọng Nhân vừa nghe, liền đoán được nguyên nhân lão ca làm như vậy. Lão ca vẫn cho rằng y thực ỷ khuất, ngay cả mọi người trong nhà cũng cho là như vậy, nhưng bản thân y lại không cảm thấy thế. Y không quan tâm người khác thấy y thế nào, người trong thiên hạ cho rằng y là gian nịnh y cũng chẳng để ý.

Hài tử ở trên tay Hoắc Phong, cho nên Y Trọng Nhân không thể đi đòi về, trở lại Lận phủ y liền quay về phòng, đem hết thảy ồn ào náo động đều nhốt ở ngoài cửa. Hoắc Phong nói muốn trị tội của mình, Y Trọng Nhân nửa điểm cũng không lo lắng, y càng để ý việc Hoắc Phong dự tính muốn y hồi kinh hơn. Còn có, người nọ vì sao phải nói là phụ vương của Bánh Bao Hắn không tin người nọ không biết thân thế của Bánh Bao.

Y Trọng Nhân có dự cảm, cuộc sống yên bình mà bản thân muốn sắp không còn rồi.

Hoắc Phong không lập tức tìm Y Trọng Nhân, hắn ôm Bánh Bao cùng Đậu Tử, đi tới phòng của trưởng tử Vân Khai.

Phụ tử hai người đã từ biệt sáu năm, còn tiểu nhi tử mới vừa sinh ra không bao lâu đã phải rời xa hắn. Sáu năm, cảnh còn mà người mất. Nhìn thấy trưởng tử đã trưởng thành, Hoắc Phong trong lòng cảm khái ngàn vạn lần, nhưng đối mặt tiểu nhi tử chỉ có tò mò và xa lạ, tâm Hoắc Phong đau đớn không thôi.

Đậu Tử cùng Bánh Bao đang xoay tới xoay lui trong ngực quái thú thúc thúc, bọn nó muốn đi tìm phụ thân. Mắt thấy hai hài tử sắp khóc, Hoắc Phong vội buông bọn nó xuống, để Chương Hoài Thu dẫn hai đứa đi tìm Y Trọng Nhân, trong phòng chỉ còn lại phụ tử hai người.

Câu đầu tiên Hoắc Vân Khai nói đó là: “Phụ vương, ngài thu được thư ta gửi chưa”

“Nhận được.” Hoắc Phong vươn tay giữ chặt bắp vai nhi tử, trong mắt là niềm vui không thể che giấu, “Người trưởng thành rất nhiều. Nghe Hoài Thu nói người vẫn luôn đi theo nghĩa phụ của người tập võ độc sách, mấy năm nay sống có tốt không”

Tuy rằng sớm đã biết được nhi tử ở bên người Y Trọng Nhân không chịu nửa điểm ỷ khuất, nhưng thân là phụ thân, Hoắc Phong vẫn muốn chính mồm hỏi một câu.

Nghe ra trong lời nói của phụ vương không chút nào để ý đến việc hắn nhận nghĩa phụ, Hoắc Vân Khai lập tức nói: “Nghĩa phụ võ công cao cường, học thức uyên bác, hài nhi ở bên nghĩa phụ nhận được ích lợi không nhỏ. Phụ vương, nghĩa phụ đối hài nhi, đối đệ đệ có ân cứu mạng, cũng có ân tái tạo, hài nhi muốn mang nghĩa phụ trở lại kinh thành.” Hoắc Vân Khai trầm giọng, “Hài nhi muốn khi nghĩa phụ dưỡng lão, có chăm sóc người trước lúc lâm chung, mong rằng phụ vương có thể đáp ứng.”

Nói xong, Hoắc Vân Khai quỳ xuống. Nghĩa phụ không nói, nhưng hắn cũng hiểu một việc. Nghĩa phụ thân thể không trọn vẹn, hiện giờ phụ vương nắm được thiên hạ, lấy thân phận của hắn, nghĩa phụ có điều có kỳ cũng hợp tình hợp lý. Nhưng Hoắc Vân Khai mặc kệ, nếu đã nhận nghĩa phụ làm nghĩa phụ, hắn liền muốn hiếu thuận với người, giúp nghĩa phụ an dưỡng tuổi già. Người khác muốn cười, liền cứ việc cười đi.

Hoắc Phong nhìn vẻ mặt kiên quyết của nhi tử, thật ra rất vui mừng, nhưng là có chút thản nhiên không vui. Phần không vui này không phải bởi vì nhi tử muốn nhận người nọ làm nghĩa phụ, mà là hắn cảm thấy

nhi tử quá mức “Coi trọng” Y Trọng Nhân.

“Người nên biết, nghĩa phụ của người trước kia, là người trong cung. Người, là trưởng tử của phụ vương, tương lai là Thái tử. Người nhận hấn làm nghĩa phụ, sẽ bị mọi người nhạo báng, càng sẽ bị sự phản đối của đại thần. Người phải nghĩ cho kỹ.”

Tưởng rằng phụ vương không nguyện ý, nên Hoắc Vân Khai chút có mất hứng.

“Không có nghĩa phụ, hài nhi cùng Đậu Tử đã sớm chết. Nếu chỉ vì bị người khác chê cười liền vứt bỏ nghĩa phụ, vậy thì hài nhi cùng đám người vong ân phụ nghĩa có gì khác nhau Phụ vương, chẳng lẽ ngài cũng bởi vì thân phận nghĩa phụ mà ghét bỏ y sao Ngài có thể đoạt được thiên hạ, cũng vì công sức mà nghĩa phụ bỏ ra rất lớn, ngài không biết sao”

Hoắc Vân Khai thực thất vọng, vô cùng thất vọng. Hấn tưởng rằng phụ vương sẽ ủng hộ quyết định của hấn, nào ngờ...

Hoắc Phong sao lại không nhìn ra thất vọng trong mắt nhi tử, hấn xoay người đem Hoắc Vân Khai nâng dậy, sắc mặt bình tĩnh mà nói: “Phụ vương lần này đến đây, chính là muốn đón nghĩa phụ của người hồi kinh, nếu phụ vương ghét bỏ thân phận của y, thì sẽ không từ kinh thành một đường chạy tới.

“Vân Khai, chuyện này người nhất định phải phân định rõ ràng. Đợi đến khi người trở thành Thái tử, trở thành kẻ mạnh đứng trên vạn người, người có thể chấp nhận được việc bản thân có một vị nghĩa phụ đã từng là công công trong cung không Người có thể chịu được sự phản đối hoặc buộc tội của các đại thần không Đã là con người, tất sẽ thay đổi.”

“Hài nhi sẽ không thay đổi.” Hốc mắt Hoắc Vân Khai phấp phồng, “Hài nhi vĩnh viễn sẽ không quên là ai đem hài nhi ra khỏi vương phủ, là ai nuôi lớn Đậu Tử, là ai dạy hài nhi tập võ đọc sách. Phụ vương, nếu không vì Hoàng Thượng ngu ngốc, nghĩa phụ làm sao phải vào cung chịu nhục Hài nhi không thẹn với lương tâm.”

Đứa con trai này quả nhiên giống ta. Hoắc Phong dùng sức ôm trưởng tử, sau đó buông ra.

“Nhớ kỹ những lời người nói hôm nay với phụ vương.”

“Hài nhi sẽ không quên!”

Người nọ, đem con trai mình giáo dưỡng rất tốt. Nhìn trưởng tử đã cao xấp xỉ bằng mình, Hoắc Phong biết tương lai hấn có thể yên tâm mà đem giang sơn giao vào tay nhi tử. Hoắc gia, có người kế tục rồi.

“Phụ vương đi gặp nghĩa phụ của người, ba ngày sau hồi kinh, người thu thập hành lý của mình đi.”

“Dạ!” Hoắc Vân Khai nở nụ cười, bọn họ rốt cục có thể về nhà rồi.

Từ trong phòng nhi tử đi ra, Hoắc Phong thở sâu một hơi. Đứng nhìn bộ dáng hấn bày mưu nghĩ kế, nhưng trong lòng đã có chút không chắc chắn. Sáu năm, một kẻ sắp đăng cơ như hấn thế nhưng lại khẩn trương khi gặp một người, thật là không có tiền đồ mà.

Hoắc Phong chà xát mặt, hấn là người đã sắp bốn mươi, thời gian, đến thật nhanh. Còn người nọ, dường như một chút cũng không thay đổi, nhưng chỉ là dường như. Bởi vì trước đó, hấn căn bản không biết bộ dáng chân chính của người nọ ra làm sao.

Hoắc Phong sải bước, hướng đến nơi Y Trọng Nhân ở, cước bộ trầm ổn.

Thiên hạ này đã là của hấn, đây bất quá cũng không phải là chuyện khó khăn nhất.

Đến nơi, còn chưa bước vào phòng, Hoắc Phong chợt nghe thanh âm của hai hài tử.

“Phụ thân, kinh thành có đào đào sao”

“Kinh thành cái gì cũng có. Đậu Tử, là nho, không phải đào đào.”

“Ngô... Phụ thân, vì sao Đậu Tử phải gọi quái thú thú là ‘Phụ vương’ Đậu Tử đã có cha rồi mà, sao lại có thêm một người cha nữa Phụ thân không phải nên gọi là ‘Phụ thân’ ư Tại sao lại biến thành ‘Phụ vương’ ”

“Người còn nhỏ, chờ người trưởng thành phụ thân sẽ giải thích với người, hiện tại nhớ rõ phải gọi là ‘Phụ vương’. Chờ khi trở lại kinh thành, có khả năng còn phải sửa lại nữa.”

“Vì cái gì khi trở lại kinh thành phải sửa lại?”

“Chờ người trưởng thành phụ thân sẽ giải thích với người.”

“Ngô...” Đậu Tử muốn hỗn loạn luôn rồi.

“Phụ thân, Bánh Bao cũng phải gọi quái thú thú là ‘Phụ vương’ sao?”

“...” Y Trọng Nhân trầm mặc.

Hoắc Phong thực tự nhiên mà đẩy cửa bước vào:

“Đương nhiên Bánh Bao cũng phải gọi là ‘Phụ vương’.”

Y Trọng Nhân trong phòng ngủ nhíu mày, ngẩng đầu. Bánh Bao cùng Đậu Tử vừa nhìn thấy quái thú thú, lập tức quên lời phụ thân nói trước đó, hai đứa vốn đang ngồi trên giường lập tức trốn sau lưng phụ thân, rồi lại tò mò nhô đầu ra. Đối với quái thú thú đột nhiên xuất hiện này, hai hài tử vẫn là có chút ngạc nhiên.

Hoắc Phong mở miệng nói: “Người còn chưa trả lời vấn đề của Bánh Bao, nó nên gọi ta là gì?”

“Vương gia, chuyện này không phải trò đùa, thỉnh ngài nghĩ lại.” Y Trọng Nhân đứng lên, buông màn, đem hai hài tử ngăn cách với Hoắc Phong.

“Hài tử tuổi nhỏ nên sẽ tưởng thật, thảo dân sẽ cùng bọn chúng giải thích rõ ràng.” Hiển nhiên, Y Trọng Nhân cũng không muốn Bánh Bao bám cửa “Thân thích” này.

“Người tới.” Hoắc Phong hô.

Tiểu Cầm cúi đầu từ bên ngoài tiến vào. Y Trọng Nhân cảnh giác chú ý Hoắc Phong, không biết hắn muốn làm gì nữa đây.

Hoắc Phong nhìn Y Trọng Nhân, đối Tiểu Cầm nói: “Mang Bánh Bao cùng Đậu Tử ra ngoài.”

Tiểu Cầm ngẩng đầu, lo lắng nhìn Y Trọng Nhân. Y Trọng Nhân buông màn, hướng Tiểu Cầm gật đầu, lúc này nàng mới đi đến bên giường, đem hai hài tử ôm lui ra.

“Phụ thân...” Bánh Bao cùng Đậu Tử không muốn đi.

“Cùng Cầm đi tìm đại ca đi.” Y Trọng Nhân cùng Tiểu Cầm đồng thời mang hài vào cho bọn nhỏ.

Bánh Bao cùng Đậu Tử nhìn phụ thân, lại nhìn qua quái thú thú gọi là “Phụ vương” kia, rồi ngoan ngoãn cùng Cầm đi rồi đi.

Tiểu Cầm vừa mang tụi nhỏ đi, Nguyễn Hình Thiên đứng bên ngoài liền liên an bài vài tên hộ vệ trông chừng từ xa. Hoắc Phong đã hạ lệnh, hắn cùng Y Trọng Nhân có chuyện quan trọng muốn nói, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu

28. Quyển 2 - Chương 27

Đệ nhị thập thất chương

Hoắc Phong kéo ghế ngồi đối diện Y Trọng Nhân, còn Y Trọng Nhân lại mang theo một chút phòng bị ngồi xuống bên mép giường, nhìn thẳng đối phương. Hai người không ai mở miệng trước, một lát sau Hoắc Phong đánh vỡ trầm mặc.

“Y Trọng Nhân, người đang sợ cái gì?”

Trong mắt Y Trọng Nhân hiện lên một chế nhạo mà Hoắc Phong đã từng nhận được: “Thảo dân có gì phải sợ Thảo dân chính là không rõ Vương gia vì sao lại tới đây. Thảo dân trước kia đối Vương gia có chút bất

kính, nhưng thỉnh Vương gia niệm ân tình khi xưa của thảo dân đối với ngài mà buông tha cho thảo dân đi.”

“Thảo dân Người luôn mồm xưng mình là ‘Thảo dân’, bỗng vương sao lại cảm thấy người vẫn giống như trước, khinh thường bỗng vương”

Hoắc Phong đem ghế dựa xê dịch về trước, đầu gối cơ hồ đụng tới đầu gối Y Trọng Nhân, tiếp đến thân người hẳn chồm về trước, hai tay đặt ở hai bên người Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân thối lui về phía sau, ánh mắt rét lạnh.

“Người đang sợ cái gì? Sợ bỗng vương ăn người à? Hay là trị tội người?”

Hơi thở của Hoắc Phong phả lên mặt, Y Trọng Nhân không muốn yếu thế, nên không tiếp tục lui về phía sau nữa. Y lạnh lùng nói: “Vương gia không phải nói muốn muốn trị tội thảo dân sao?”

Khóe miệng Hoắc Phong gợi lên một tia cười lạnh tựa như Y Trọng Nhân, tiến đến bên tai y, giống hệt như những gì Y Trọng Nhân đã từng làm với hắn, nói: “Y Trọng Nhân dám can đảm trực diện mảng bỗng vương là kẻ nhút nhát, nhu nhược năm đó đi đâu rồi? Thế nào mới vài năm không gặp, người lại trở nên nhát gan như thế? Người sợ cùng bỗng vương hồi kinh, sợ bỗng vương nhận Bánh Bao làm dưỡng tử, sợ tái kiến bỗng vương. Y Trọng Nhân, người mới là người nhu nhược.”

Ánh mắt Y Trọng Nhân ảm trầm: “Vương gia, phép khích tướng đối với thảo dân vô dụng.”

“Bỗng vương vì sao phải dùng phép khích tướng đối với người? Những gì người từng nói với bỗng vương, sáu năm này bỗng vương chưa từng quên. Y Trọng Nhân, người có thể trốn, nếu người nhẫn tâm để Bánh Bao bắt đầu cuộc sống lang bạc khắp nơi thì người có thể trốn.”

Trong mắt Y Trọng Nhân hiện lên sát ý.

“Chương Đức Nguyên bọn họ còn tại kinh thành. Y Trọng Nhân, người hiện tại bất quá chỉ là một thứ dân, người đã không thể dùng năng lực của bản thân để cứu bọn họ ra giống như trước rồi. Nếu muốn bọn họ tiếp theo gặp họa, thì người cứ bỏ chạy đi.” Bỏ lại những lời này, Hoắc Phong đứng lên, nhanh chóng rời đi.

Y Trọng Nhân nắm chặt hai tay, kiềm chế xúc động muốn đi lấy kiếm.

Khi đã đóng cửa lại, trên mặt Hoắc Phong không còn sót lại chút lãnh khốc vô tình như lúc nãy nữa. Nhìn thấy hắn đi ra, Nguyễn Hình Thiên muốn đến gần nói gì đó, lại bị Hoắc Phong đưa tay ngăn lại. Nghĩ đến trong phòng còn có một người võ công cao cường, Nguyễn Hình Thiên lập tức ngậm miệng.

Rời đi rất xa chỗ ở của Y Trọng Nhân, Nguyễn Hình Thiên mới nói: “Vương gia, thiên hạ đã định, ngài phải mau chóng hồi kinh mới đúng.”

Hoắc Phong nói: “Ba ngày sau khởi hành. Người nói cho Hoài Thu, mặc kệ bỗng vương làm gì Y Trọng Nhân, hắn cũng không được nhúng tay, bỗng vương tự có tính toán.”

Nguyễn Hình Thiên có chút khó xử. Chương Hoài Thu rất coi trọng Y Trọng Nhân, hẳn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, hẳn tuyệt đối có thể vì chuyện của Y Trọng Nhân cùng Vương gia mà nẩy lên xung đột, đó cũng là chỗ Nguyễn Hình Thiên cảm thấy vô lực sâu sắc.

“Bỗng vương không phải là người vong ân phụ nghĩa nhưng nếu muốn y ngoan ngoãn cùng bỗng vương hồi kinh, bỗng vương phải dùng chút thủ đoạn. Những lời này người không cần nói cho Hoài Thu nghe, bây giờ là lúc bỗng vương cùng Y Trọng Nhân đấu trí đấu dũng, ai dám nhúng tay, bỗng vương tuyệt đối không tha.”

Những lời cuối cùng này, biểu thị sự tình đã không còn cứu vãn được nữa. Nguyễn Hình Thiên thấy thế chỉ có thể gật đầu, xem ra hắn phải trông chừng Hoài Thu thật kỹ.

Sau khi Hoắc Phong nói những lời kia, Y Trọng Nhân vẫn luôn trong phòng không rời đi nửa bước.

Càng lâm vào nghịch cảnh, y càng lạnh tĩnh. Nếu trở lại kinh thành y tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt. Hoắc Phong lấy Bánh Bao áp chế y hẳn là đã chuẩn bị kỹ càng.

Y Trọng Nhân mãi suy nghĩ phải làm sao mà thần không biết quỷ không hay giết Hoắc Phong, sau đó mang theo Bánh Bao tìm lối thoát. Về phần Đậu Tử... Y Trọng Nhân tin tưởng Hoắc Vân Khai có thể chiếu cố tốt cho nó, y đã không còn có thể trông nom nó nhiều thêm được nữa.

Khi Y Trọng Nhân đã nghĩ ra đối sách, Hoắc Phong lại sai người mang một cái giường đến phòng ngủ của Y Trọng Nhân, thậm chí cả bọc hành lý của mình cũng lấy để trong phòng Y Trọng Nhân.

Không nhìn đến Y Trọng Nhân, sau khi tẩy đi một thân phong trần hần trực tiếp nằm xuống giường, đắp chăn. Trong chốc lát, tiếng ngáy vang lên.

Y Trọng Nhân sững sờ nhìn cái kẻ đang ngủ trước mặt mình, lần đầu tiên có chút mờ mịt.

Người này làm gì vậy Y đang nghĩ cách để giết hần, vậy mà hần lại tùy tiện chạy đến ngủ trước mặt y!

Y Trọng Nhân xuống giường lấy kiếm, lúc này không giết thì đợi đến khi nào!

“Phụ thân...” Bánh Bao cùng Đậu Tử tiến vào, Y Trọng Nhân vội vàng đem kiếm cất trở về.

Vừa tiến vào liền nhìn thấy quái thúc thúc đang ngủ, Bánh Bao cùng Đậu Tử phóng nhẹ cước bộ, vui mừng chạy đến trước mặt phụ thân, giơ lên Dạ Minh Châu trong tay, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, phụ vương thúc thúc cho, có thể sáng lên đó.”

Trong tay Bánh Bao cùng Đậu Tử đều có một viên Dạ Minh Châu, khi nhận được lễ vật chuyện đầu tiên hai hài tử nghĩ đến là đưa cho phụ thân. Y Trọng Nhân nháy mắt áy náy không thôi, mới vừa rồi y thế n hưng lại nghĩ muốn bỏ rơi Đậu Tử! Y thật không xứng đáng được Đậu Tử gọi một tiếng cha!

“Phụ thân, tặng người.” Đậu Tử đem Dạ Minh Châu nhét vào tay phụ thân.

Bánh Bao cũng giao cho phụ thân, còn nói nhỏ: “Phụ vương thúc thúc nói hạt châu này sẽ sáng hơn vào buổi tối.”

Nuốt khan cổ họng, Y Trọng Nhân đem hai hạt châu bỏ lại vào túi áo Đậu Tử cùng Bánh Bao, khàn giọng nói: “Phụ vương cho các người, các người cứ giữ. Gọi là phụ vương, không phải phụ vương thúc thúc.”

Tội nhỏ cái hiểu cái không chớp chớp mắt. Liếc nhìn Hoắc Phong đang ngủ say, Y Trọng Nhân ôm lấy hai đứa nó đi ra ngoài. Đậu Tử và Bánh Bao lấy Dạ Minh Châu ra ngắm nghía, chúng thực thích phần lễ vật này, mà Hoắc Phong hình như là ngủ say thật rồi, một chút phản ứng cũng không có.

Y Trọng Nhân vốn dĩ cảm thấy vô cùng ái nấy với Đậu Tử, nhưng lúc mở cửa phòng lại bị thủ vệ bên ngoài báo rằng không thể rời khỏi phòng này, lửa giận trong lòng Y Trọng Nhân nháy mắt lại nổi lên. Đương nhiên trước mặt hai hài tử y không thể phát tác, chỉ có thể ôm Bánh Bao và Đậu Tử trở về phòng, cảm thấy bản thân nhất định phải giết chết cái tên đang ở trong phòng kia.

Một giấc này, Hoắc Phong ngủ thẳng tới trời tối mới tỉnh lại, chuyện đầu tiên sau khi thức dậy là sờ xem đầu của mình có còn trên cổ không. Đầu còn, Hoắc Phong an tâm.

Ngoại phòng ngủ ầm ầm có ánh sáng, Hoắc Phong đứng dậy, mở cửa, thấy được Y Trọng Nhân đang đọc sách dưới ánh đèn, hai hài tử không ở bên cạnh.

Nghe thấy động tĩnh, Y Trọng Nhân ngẩng đầu nhìn Hoắc Phong, mặt không đổi sắc tiếp tục đọc sách, không có ý tứ mở miệng.

Hoắc Phong sao lại nhìn không ra người này là đương phát hỏa trong lòng, hần xuất môn cho người mang thức ăn đến, sau đó thực tự nhiên ngồi đối diện Y Trọng Nhân, hai người cách nhau một cái bàn vuông nhỏ.

Y Trọng Nhân không nói lời nào, Hoắc Phong cứ như vậy thông dong nhìn đối phương, tuy Y Trọng Nhân là một người lãnh tĩnh nhưng khi đối phương không chút nào che dấu nhìn chăm chăm mình thì y cũng khó giữ nổi bình tĩnh. Nhưng y không muốn cùng người kia nói chuyện, cũng không biết nên nói cái gì.

Y Trọng Nhân thoáng nghiêng người tránh đi ánh nhìn chuyên chú của Hoắc Phong, lật một trang sách tiếp tục xem.

“Như Thái hậu cùng Hoàng Thượng đều đã chết.” Hoắc Phong mở miệng.

Y Trọng Nhân hơi hơi dừng tay, gương mặt nhìn về phía đối phương.

Thấy Y Trọng Nhân chỉ hơi ngăn người trong chốc lát rồi lại bình tĩnh, Hoắc Phong thực vừa lòng: “Đại thế đã mất, Như Thái hậu tự sát, Hoàng Thượng chạy khỏi cung, bị người của ta gặp được, họ không nhận ra hẳn nên lập tức giết chết.”

Hoắc Phong giống như đang nói một chuyện rất bình thường, bất quá tầm mắt lại chặt chẽ khóa trên người Y Trọng Nhân, muốn nhìn thấu đối phương coi thử y có thật sự bình tĩnh như vẻ bề ngoài không.

Y Trọng Nhân nghe ra sự thăm dò trong lời nói của Hoắc Phong, hẳn buông sách, xoay người đối mặt Hoắc Phong, tuyệt tình nói: “Hai người này chết với Vương gia ngài là tốt nhất nhưng nếu lưu lại bọn họ, ngược lại dễ dàng khiến cho người có mưu đồ lợi dụng.”

“Y Trọng Nhân, tâm của người đến tột cùng là ở đâu” Hoắc Phong vươn tay, ngón trỏ điểm nhẹ lên vị trí trái tim của Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân thối lui, không nói.

” Thiên hộ đại nhân Hồ An Vệ là tâm phúc của Như Thái hậu, là thần tử được sủng ái nhất, mọi người đều biết. Sự ám muội giữa người và Như Thái hậu từ lâu đã không còn là bí mật, nòng cốt, người lại thờ ơ như thế. Ta cho rằng, người đối với nàng vẫn có chút tình cảm.”

Là ta, không phải “Bốn vương”.

Thái độ của Hoắc Phong hoàn toàn khác với khi hắn dùng Bánh Bao cùng Đậu Tử uy hiếp Y Trọng Nhân, Y Trọng Nhân chỉ cảm thấy ánh mắt Hoắc Phong nhìn mình quá mức thâm trầm, y một chút cũng nhìn không ra đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Năm đó y làm chuyện kia với Hoắc Phong, lấy thân phận hiện giờ của hắn, nuốt không trôi khẩu khí này hẳn là bình thường, nhưng vì sao lại liên lụy đến trên người Như Thái hậu

Y Trọng Nhân cẩn thận ứng phó: ” Mặc kệ thảo dân cùng Như Thái hậu có bao nhiêu tình cảm, hiện tại thảo dân đã rời khỏi kinh thành cũng không còn gì nữa, nếu không Vương gia muốn thảo dân phải làm thế nào Vì Như Thái hậu báo thù sao”

Ta chỉ muốn biết người cùng Như Thái hậu trước kia rốt cuộc thân mật đến mức độ nào. Hoắc Phong nhìn thật sâu vào hai mắt Y Trọng Nhân, muốn nhìn đến ý nghĩ chân thật nhất từ đáy lòng y.

“Vương gia, bữa tối đến rồi.”

Hoắc Phong đứng dậy, cho phép đối phương tiến vào.

Không cần nóng nảy, chờ trở lại kinh thành, hẳn còn có nhiều thời gian.

29. Quyển 2 - Chương 28

Đệ nhị thập bát chương

Ba ngày sau, Hoắc Phong đúng giờ khởi hành. Trong thời gian này, Hoắc Phong cả ngày chỉ ở trong phòng Y Trọng Nhân, hoặc là đọc sách, hoặc là cùng Bánh Bao Đậu Tử xây dựng tình cảm phụ tử, không thì lại đầu trí đầu dũng với Y Trọng Nhân. Thấy thế nào đi nữa cũng giống như đang giám thị Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân tựa hồ cũng nhận mệnh. Với y mà nói, trừ bỏ hai đứa nhỏ, không còn gì trọng yếu hơn, ngay cả mạng của y.

Mỗi lần Đậu Tử đem đồ chơi mà phụ vương cho bé chơi đưa hết cho phụ thân thì trong tâm Y Trọng Nhân đều sẽ bị áy náy cắn xé. Nếu không bỏ xuống được, vậy thì đối mặt đi thôi.

Sau khi Hoắc Phong hồi kinh, đại sự lấy việc đăng cơ làm đầu. Chẳng bao lâu nữa, Hoắc Phong sẽ lấy phi, sẽ có hài tử khác, Đậu Tử tâm tính thiện lương đơn thuần chẳng khác nào tiến vào vùng lầy nguy hiểm, là một người phụ thân, y phải bảo vệ con mình.

Về phần Hoắc Vân Khai, Y Trọng Nhân ngược lại không chút lo lắng. Hoắc Vân Khai đã mười sáu, lại là trưởng tử của Hoắc Phong, mấy năm nay được y tận tâm dạy dỗ, võ công cùng học thức của hắn tiến bộ không ít.

Không phải Y Trọng Nhân khoe khoang, nếu Hoắc Phong muốn có thêm nhi tử để so sánh cùng Hoắc Vân Khai hẳn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, ít nhất cũng phải đợi thêm mười năm nữa. Đến lúc đó, Hoắc Vân Khai cũng đã hơn hai mươi, cho dù đối phương nhận được sủng ái của Hoắc Phong, cũng vô pháp cùng Hoắc Vân Khai đối kháng. Có thể nói, Thái tử vị này đối Hoắc Vân Khai không chỉ là ván đã đóng thuyền, mà càng không có người nào lung lạc được. So ra thì, Đậu Tử ngược lại càng gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Y Trọng Nhân liền gói ghém hành lý. Trước kia, y có thể dưới mí mắt Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ đem lão ca bọn họ cứu ra, về sau, y cũng có thể bảo vệ tốt Đậu Tử cùng Bánh Bao, cho dù Hoắc Phong thành Hoàng đế, y cũng không sợ.

Y Trọng Nhân đối thực lực bản thân rất chắc chắn. Lúc đi, y đem tất cả mọi người trong phủ mang theo, gồm có Tiểu Cẩm từng phát thệ sẽ không trở về kinh. Nàng vốn tử cố vô thân, Y Trọng Nhân đã nhận Tiểu Cẩm là muội muội, thì đương nhiên phải đặt bên người dạng chiếu cố.

Một đội nhân mã chậm rãi hướng về kinh thành, khác biệt với lúc đến, khi trở về tốc độ khá là thông thả.

Người trong phủ đều là lão nhân và hài đồng, đương nhiên không thể kỵ mã, Hoắc Phong lệnh Nguyễn Hình Thiên cùng Chương Hoài Thu chuẩn bị rất nhiều xe ngựa, dùng chở những người này cùng đồ đạc của bọn họ.

Hoắc Phong từ chỗ Triệu Đông Xuyên điều động một vạn tinh binh hộ tống bọn họ hồi kinh, đoàn xe đi trước, binh lính theo sau, Bánh Bao cùng Đậu Tử về mặt tò mò ghé vào bên cửa sổ trong xe ngựa đằng trước.

Hoắc Vân Khai không ngồi mã xa, hắn cưỡi ngựa đi theo bên cạnh, lần này trở về kinh thành, điều khiến hắn cao hứng nhất chính là sự đồng ý của nghĩa phụ.

Khiến người kinh ngạc nhất là Hoắc Phong vậy mà không kỵ mã, lại ngồi trong xe ngựa cùng Y Trọng Nhân và hai hài tử, hắn ôm Bánh Bao đang thò đầu ngó nghiêng ngoài cửa sổ, còn Đậu Tử thì được Y Trọng Nhân ôm trong ngực.

Hoắc Phong không bởi vì Đậu Tử là con ruột mà thiên vị, ngược lại giống như muốn chứng minh bản thân thật sự xem Bánh Bao như thân sinh, nên Hoắc Phong đối Bánh Bao thân thiết hơn, giống như hiện tại, hắn không ôm Đậu Tử, mà là ôm Bánh Bao.

Ngay từ đầu, Đậu Tử cùng Bánh Bao đối với sự xuất hiện của vị phụ vương này cũng không có bài xích, không thể không nói, kể "mua chuộc bằng đồ chơi" của Hoắc Phong phi thường hữu hiệu, đây là chủ ý Nguyễn Hình Thiên nghĩ giúp hắn. Hơn nữa Hoắc Vân Khai cũng ở một bên không ngừng nói tốt về phụ vương, Đậu Tử cùng Bánh Bao cứ như vậy dễ dàng mà bị mua chuộc.

Đối với việc này, biểu hiện của Y Trọng Nhân vẫn luôn thực bình tĩnh. Đậu Tử vốn là nhi tử Hoắc Phong, mà Bánh Bao theo một nguyên do nào đó lại có ân tình với Hoắc Phong, hắn cũng có thể đối xử tốt với Bánh Bao. Y Trọng Nhân thân làm phụ thân sẽ không quá để ý đến việc có thêm người đối tốt với con mình, hắn không dễ giận như vậy.

Hoắc Phong dần nhận ra Y Trọng Nhân đã chấp nhận hồi kinh, việc này khiến hắn an tâm không ít.

Nếu Y Trọng Nhân thật sự mang Bánh Bao rời đi, Hoắc Phong cũng không tin rằng bản thân có thể tìm được người này. Những uy hiếp đó nói bất quá chỉ là kẻ sách tiên hạ thủ vi cường, luận về tâm cơ, hắn không phải là đối thủ của Y Trọng Nhân.

Kỳ thật, Hoắc Phong cũng không muốn đùa giỡn tâm cơ với Y Trọng Nhân, hắn càng thích giống như bây giờ, cùng Y Trọng Nhân tương an vô sự mà chiếu cố tụi nhỏ.

Nhìn thấy đại ca cưỡi ngựa uy phong lẫm lẫm, trong mắt Bánh Bao tràn đầy khát vọng.

Hoắc Phong đã nhìn ra, bèn hỏi: "Bánh Bao muốn kỵ mã không?"

Bánh Bao nhìn về phía phụ thân, bé cũng muốn kỵ mã nha.

Hoắc Phong cho xe ngựa dừng lại, trực tiếp ôm Bánh Bao đi ra ngoài, miệng nói: “Phụ vương mang người kỵ mã.”

Đậu Tử vừa nghe tự nhiên cũng muốn đi, Y Trọng Nhân chỉ đành chấp thuận ra khỏi mã xa.

“Trọng Nhân, người ôm Đậu Tử, ta mang Bánh Bao.” Sau khi nói một câu tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn, Hoắc Phong cho người dắt một con ngựa đến, ôm Bánh Bao lên ngựa.

Y Trọng Nhân nháy mắt sững sờ.

“Phụ thân.” Đậu Tử lắc lắc tay phụ thân, bé cũng muốn kỵ mã.

Y Trọng Nhân hoàn hồn, lúc này có người dắt ngựa lại đây, y trầm mặc ôm Đậu Tử lên ngựa.

“Trọng Nhân, chúng ta mang hài tử chạy lên phía trước đi, sau đó vòng trở lại.”

Tâm tình Hoắc Phong thoát nhìn không tồi, cũng mặc kệ Y Trọng Nhân có đồng ý hay không, hất quát roi xuống móng ngựa, con ngựa lao nhanh về trước, tiếng cười giòn tan của Bánh Bao vang lên.

“Phụ thân, chúng ta đuổi theo Bánh Bao với phụ vương đi.” Đậu Tử nôn nóng, không thể chờ thêm được nữa.

Y Trọng Nhân vung roi, người đằng trước quay đầu ý muốn thúc giục, trên mặt tươi cười thoải mái: “Trọng Nhân, người nhanh lên, ta gần quay đầu rồi.”

Y Trọng Nhân giục ngựa đuổi theo, tiếng cười của Đậu Tử cùng Bánh Bao vang vọng khắp nơi.

Y Trọng Nhân cảm thấy nhịp tim của mình nhanh hơn so với bình thường. Trong trí nhớ, hình như đây là lần đầu tiên người nọ gọi tên y. Y Trọng Nhân không khỏi nhũn mảy, y không thích loại cảm giác này, phi thường không thích.

Chương Hoài Thu ở phía sau bọn họ cũng nhũn mảy, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Vài tiếng “Trọng Nhân” vừa rồi của Việt Vương tất nhiên hẳn nghe rất rõ, càng làm cho hẳn khó hiểu chính là Việt Vương vừa rồi tự xưng là “Ta” mà không phải “Bổn vương”. Chương Hoài Thu neho mắt, nhìn Việt Vương chằm chằm.

“Hoài Thu, người đang lo lắng cái gì” Nguyễn Hình Thiên lên tiếng. Do thái độ của Hoắc Phong đối với Y Trọng Nhân, nên mấy ngày nay Chương Hoài Thu đối Nguyễn Hình Thiên cũng có phê bình kín đáo, thái độ tự nhiên không thể coi là tốt, đối với việc này, Nguyễn Hình Thiên thực bất đắc dĩ.

Chương Hoài Thu hạ giọng, mang theo chút uy hiếp mà nói: “Trọng Nhân đối với ta, là tay chân, là thân nhân, là hảo hữu, ta tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào thương tổn y, bao gồm cả Vương gia.”

Nguyễn Hình Thiên hơi chút không vui: “Người cho rằng Vương gia sẽ làm hại Y Trọng Nhân Người ở bên người Vương gia nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn chưa tin cách đối nhân xử thế của Vương gia”

Chương Hoài Thu đưa mắt nhìn Nguyễn Hình Thiên: “Vậy người nói cho ta biết, sau khi trở lại kinh thành, Vương gia tính an trí Trọng Nhân như thế nào”

Nguyễn Hình Thiên im bất, Y Trọng Nhân không có khả năng làm quan, nhưng muốn y hồi cung tiếp tục làm thái giám sao Nghĩ đến ánh mắt Y Trọng Nhân, Nguyễn Hình Thiên cũng nhận ra đối phương sẽ không nguyện ý. Vậy, Vương gia tính an trí Y Trọng Nhân như thế nào đây Nguyễn Hình Thiên bị người hỏi như vậy chỉ có thể ghen hòng không thốt được câu nào.

“Nếu Vương gia muốn Trọng Nhân trở về làm thái giám, ta sẽ dẫn Trọng Nhân rời đi.” Bỏ lại một câu nói đầy giận dữ, Chương Hoài Thu vì bất mãn đối Việt Vương, nên cũng lay sang Nguyễn Hình Thiên.

Giục ngựa rời đi, Chương Hoài Thu rõ ràng đem sự bất mãn với Việt Vương mà trút vào người Nguyễn Hình Thiên. Nguyễn Hình Thiên cười khổ, này thật sự là tai bay vạ gió a.

Hướng đi của Hoắc Phong không hề bảo mật, hẳn cũng không tính toán che dấu, càng nhiều người biết hẳn ở đâu, bọn họ ngược lại càng an toàn.

Thành trấn ven đường đều chuẩn bị tiếp đón từ sớm, Hoắc Phong còn chưa đăng cơ, nhưng đối nhân dân Nam Sở quốc mà nói, hấn nghiêm nhiên đã là tân quân, tất nhiên là không dám chậm trễ. Mỗi khi đến một thành trấn, Hoắc Phong sẽ lệnh đại quân đóng ở ngoài thành, hấn thì mang theo những người khác tiến vào ở trong thành.

Ngay từ đầu, hai đứa nhỏ còn mơ hồ vô cùng, vì sao đã có “Phụ thân” lại còn phải gọi thêm phụ vương, dần dần, trong lòng bọn nhỏ cũng bắt đầu sáng tỏ —— phụ vương so với phụ thân còn lợi hại hơn, bởi vì những người tới đón bọn họ đều đặc biệt cung kính phụ vương, còn phải quỳ xuống trước mặt phụ vương.

Nhưng hai đứa không hiểu, vì sao lại có nhiều người sợ phụ thân như vậy. Tiểu hài tử có đôi khi là người mẫn cảm nhất, những ai biết nam tử bên cạnh Việt Vương chính là Y Trọng Nhân, đều run sợ trong lòng, uy thế của Thiên hộ đại nhân Hồ An Vệ vì vậy mà có thể thấy rõ.

Đối với Y Trọng Nhân mà nói, nhìn không thấu Hoắc Phong cũng tốt, những người đó e ngại cũng tốt, y đều thần nhiên. Điều duy nhất khiến y lo lắng chính là hai hài tử lần đầu tiên xa nhà trong thời gian dài như vậy, sợ bọn nhỏ sẽ không chịu nổi, bất quá hiện nay xem ra, tụi nhỏ thích ứng rất tốt. Bỏ qua sự khó chịu lúc ban đầu, Y Trọng Nhân đã dần chết lặng khi nghe từng tiếng “Trọng Nhân” của Hoắc Phong.

Trong đội ngũ có lão nhân có hài tử, tốc độ di chuyển đương nhiên sẽ không quá nhanh. Cứ như vậy đi một chút lại dừng, ước chừng hai tháng sau, kinh thành đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Y Trọng Nhân tâm tình phức tạp, hấn từng cho rằng, vĩnh viễn sẽ không trở về đây nữa.

“Bánh Bao, Đậu Tử, chúng ta về nhà rồi.”

Hoắc Phong tựa hồ thực hưng phấn. Hấn đương nhiên phấn khởi a, trở lại kinh thành, có một số việc do chính hấn định đoạt, người nào đó có chấp cánh cũng khó mà trốn được.

“Phụ thân, nơi này chính là kinh thành sao?”

“Phụ thân, tường thành thật cao a.”

“Phụ thân...”

Hai đứa nhỏ từ chỗ phụ vương biết được kinh thành cỡ nào tốt đẹp, nên không thể nhịn được mà muốn nhanh chóng nhìn xem kinh thành rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.

30. Quyển 2 - Chương 29

Đệ nhị thập cửu chương

Ngoài cửa thành, các chư vị đại thần biết tin Việt Vương trở về đã sớm đứng chờ, người dẫn đầu là lão Thừa tướng Chương Đức Nguyên.

Sau khi Hoắc Phong đánh chiếm vào kinh thành liền đem toàn bộ sự vụ giao cho thủ hạ, còn mình dẫn theo Nguyễn Hình Thiên cùng Chương Hoài Thu đi Ngọc Thành Quan “Bắt người”, từ chuyện bổ nhiệm quan viên, đến việc đăng cơ Hoắc Phong đều không nhúng tay vào.

Nước không thể một ngày không vua, lại là thời điểm ban sơ của triều đại mới, nghe tin Việt Vương bình an trở về khiến các đại thần đang lo lắng chờ đợi đều thở phào một hơi. Chẳng qua, nghĩ tới mặc dù Việt Vương trở về nhưng lại dẫn theo một người, tâm tư của đa số mọi người đều phi thường phức tạp, càng nhiều là không hiểu.

Vương gia muốn báo ân, chỉ cần hạ một đạo thánh chỉ, vì sao lại muốn đích thân đi một chuyến. Rất nhiều người cho rằng Vương gia tự mình đi xuất hành không phải vì Y Trọng Nhân, mà là vì hai hài tử, nếu suy nghĩ theo chiều hướng đó, bọn họ mới có thể lý giải phần nào.

Hoắc Phong không ngồi trong mã xa, mà đương cưỡi ngựa, trước ngực là Bánh Bao. Y Trọng Nhân cũng ngồi trên lưng ngựa, đang ôm Đậu Tử, Hoắc Văn Khai kỵ mã theo sau phụ vương.

Tiến vào cửa thành, Hoắc Phong ôm hai hài tử xuống ngựa, Y Trọng Nhân cũng leo xuống, Hoắc Văn Khai đón lấy Bánh Bao đang được phụ vương ôm.

Chương Đức Nguyên mang theo chư vị đại thần dập đầu hành lễ: “Chúng thần cung nghênh Ngô vương, cung nghênh Điện hạ —— ”

“Mau đứng lên.” Hoắc Phong nâng Chương Đức Nguyên dậy bằng cả hai tay, cảm kích mà nói: ” Lão Thừa tướng đã vất vả rồi.”

“Cựu thần cũng không giúp được nhiều, đều do chư vị đại nhân đồng tâm hiệp lực. Vương gia, ngài nên vào cung.”

Nhập cung, trở thành tân chủ nhân của hoàng cung.

Hoắc Phong liếc mắt nhìn Y Trọng Nhân, rồi lên ngựa, tất cả mọi người cũng theo động tác của hắn mà đưa mắt nhìn Y Trọng Nhân. Người sau biểu tình vô sự gạt đầu chào với Chương Đức Nguyên và Tạ Đan, trầm mặc lên ngựa.

“Tiến cung.”

Một câu ra lệnh, chư vị đại thần theo sau Việt Vương nhập cung, mở ra một triều đại mới.

※※※

Ngoài dự kiến của rất nhiều người, lại trong dự kiến của một vài người, Hoắc Phong đem Y Trọng Nhân an trí trong cung, Bánh Bao cùng Đậu Tử cũng ở cùng một chỗ với y.

Sau khi Hoắc Phong vào cung liền vội đến không thấy bóng dáng đâu, so ra thì, Y Trọng Nhân sống ở “Ngưng Thần cung” cũng là vắng vẻ vô cùng.

“Ngưng Thần cung” nghe có vài phần rời xa trần thế, nhưng tất cả mọi người trong cung đều biết, nơi đó là lãnh cung. Việt vương đem Y Trọng Nhân an bài tại lãnh cung, hành động này không khỏi làm người ta nghi ngờ, nhưng tiểu nhi tử của Việt Vương cũng ở tại đây, chẳng ai đoán được những gì Việt Vương đang nghĩ, a không, phải là Hoàng Thượng mới đúng.

Ngày hôm sau, Việt Vương vừa mới trở về đã hạ chiếu chỉ. Nam Sở quốc sửa quốc hiệu là Việt, niên hiệu Khang Chính, vì là năm đầu Khang Chính, nên Việt Vương Hoắc Phong là Khang Chính đế. Tuy rằng Hoắc Phong thuộc nhánh chính của hoàng thất Nam Sở quốc, lại thay đổi triều đại, rõ ràng là cùng Nam Sở quốc phân rõ giới tuyến.

Một tháng sau, Hoắc Phong cử hành đại điển đăng cơ tại hoàng cung đã từng thuộc Nam Sở quốc. Ngay sau đó, ban hành các pháp lệnh, bao gồm cả nội thị trong cung không được hoá trang, không được tham gia vào chính sự, loại bỏ các chính sách quái dị dành cho thái giám của Nam Sở quốc, ngăn chặn hoạn quan chuyên quyền.

Cùng lúc tiến hành ban bố các pháp lệnh còn có phong thưởng cho những công thần có công.

Hoắc Phong nghe theo kiến nghị của Chương Đức Nguyên, phong Nguyễn Hình Thiên, Hạ Giáp, Hoàng Hân cùng Hứa Bách Tài là Đại tướng quân, bốn người này vô cùng trung thành và tận tâm với hắn, lại là bộ hạ vào sinh ra tử, đáng để tín nhiệm, các võ tướng còn lại, thì dựa theo công trạng chia làm Võ Tướng quân, tướng quân cùng phó tướng.

Bình quyền chủ yếu do bốn vị Đại tướng quân nắm giữ, mà Hoắc Phong thân làm Hoàng đế nắm trong tay bốn binh phù gồm Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, dùng để khống chế binh quyền của bốn vị Đại tướng quân. Mặt khác binh lực trên tay các tướng lãnh tổng cộng chiếm ba phần, do bốn vị Đại tướng quân giám sát.

Bản thân Hoắc Phong xuất thân là võ tướng, lại đem binh bình định thiên hạ, danh vọng trong quân cực cao. Việc bốn vị tướng quân tay nắm trọng binh mà lòng quyền có khả năng xảy ra rất thấp, bất quá vẫn nên đề phòng, dù sao cũng phải cân nhắc đến việc sau khi hắn chết Thái tử có thể trấn áp được các võ tướng này hay không. Kỳ thật Hoắc Phong cũng không quá lo lắng, hắn tin tưởng có người sẽ cân nhắc chu đáo hơn so với hắn.

Hoắc Phong nguyên bản muốn phong Chương Đức Nguyên là Thừa tướng, lại bị đối phương lấy lý do tuổi tác đã cao mà cự tuyệt, sau đó Hoắc Phong lại thỉnh Chương Đức Nguyên dạy dỗ Hoắc Văn Khai, lần này

Chương Đức Nguyên không cự tuyệt.

Những lão nhân gia được Y Trọng Nhân cứu đều chọn rời khỏi triều đình. Hoắc Phong đương nhiên luyện tiếu bọn họ cứ vậy cáo lão hồi hương, sau khi thương lượng cùng bọn người Đường Niên, Hoắc Phong bổ nhiệm Tạ Đan làm phu tử của Bánh Bao cùng Đậu Tử, những người khác thì giảng dạy trong học viện kinh sử, hoặc tiến vào Hàn Lâm Viện.

Khác với lão nhân gia, hai người trẻ tuổi Chương Hoài Thu, Tạ Minh thì nhập triều, Hoắc Phong an bài bọn họ ở những chức vị quan trọng, triều đại mới đã định, đúng là thời điểm cần nhân tài.

Tạ Minh giữ chức Thừa tướng, Chương Hoài Thu là Đại thống lĩnh Ngự lâm quân, Cát Đệ nhậm chức Lại bộ Thượng thư, Đường Niên là Ngự Sử Đô Sát viện. Mỗi một vị đi theo Hoắc Phong đều được phong thưởng tương ứng, trừ bỏ Y Trọng Nhân.

Ngưng Thần cung nằm ở một vị trí hẻo lánh phía Đông Nam hoàng cung, Hoắc Phong phái người canh giữ bên ngoài Ngưng Thần cung, Y Trọng Nhân có thể tùy ý ra vào, nhưng không được phép ra khỏi cung, một khi y rời khỏi Ngưng Thần cung, thủ vệ nhất định sẽ đi theo y. Hoắc Phong còn các cử bảy tám thái giám hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Y Trọng Nhân cùng hai hài tử, chi phí ăn mặc không có nửa điểm cắt xén.

Trừ bỏ vị trí có chút hẻo lánh thì mọi đãi ngộ của Y Trọng Nhân không giống như là bị “lạnh nhạt”, nhưng thấy thế nào đi nữa cũng tựa như bị giam lỏng.

Y Trọng Nhân không quan tâm những tò mò cùng suy đoán quanh mình.

Trong Ngưng Thần cung có một viện tử rất lớn, trước kia những phi tử bị biếm vào lãnh cung nếu không muốn bị đói chết, thì phải tự trồng rau cải, trồng lúa, cho nên thứ mà Ngưng Thần cung có nhiều nhất chính là đất. Y Trọng Nhân mang theo Bánh Bao cùng Đậu Tử bắt đầu trồng các loại lương thực, trồng hoa, bắt giàn trồng cây nho, còn cho người làm hai cái xích đu, tựa như lúc còn ở Lận phủ.

Hôm nay, Chương Hoài Thu đến tìm, Y Trọng Nhân mới vừa xới đất trồng rau tưới nước, một đầu đầy mồ hôi. Y vẩy lui nội thị, tiến vào đình nghỉ mát pha trà.

“Ngọn gió nào đem Chương Đại Nhân thổi tới chỗ này của ta vậy ” Y Trọng Nhân trêu chọc.

Chương Hoài Thu vẻ mặt giận tức, trực tiếp nói ra ý đồ đến đây: “Trọng Nhân, người nếu còn muốn đi thì ta lập tức mang người đi.” Hoàng Thượng đem Trọng Nhân an bài ở nơi này chẳng thềm đoái hoài, Chương Hoài Thu đã sớm một bụng bất mãn muốn bạo phát.

Y Trọng Nhân cười cười, đem chung trà đẩy tới trước mặt Chương Hoài Thu: “Uống chén trà hạ hỏa đi. Người không thấy nơi này rất tốt sao Vô cùng thanh tĩnh, lại không người nào đến phiền ta.”

“Ta hỏi Hoàng Thượng đối với người tính toán ra sao, Hoàng Thượng nói đây là chuyện của ngài ấy và người, bảo ta không cần nhúng tay vào. Trọng Nhân, hai ta quen biết nhiều năm như vậy, ta hiểu rõ người, nếu không phải vì Đậu Tử, người tuyệt đối sẽ không hồi kinh, lại càng không tiến cung. Chỉ cần người nói một câu, ta lập tức mang người cùng Bánh Bao rời đi.”

“Đậu Tử thì sao” Ngữ khí của Y Trọng Nhân mang theo vài phần lãnh ý. Y uống trà, nhìn phía trước chậm rãi nói: “Hoàng Thượng muốn đối với ta như thế nào, ta cũng không sợ, cho dù hắn có tàn nhẫn cũng không thể sánh bằng Trương Trung cùng Tôn Quý Vũ. Ta sở dĩ ở lại đây, chỉ bởi vì Đậu Tử, chính là không muốn Bánh Bao và Đậu Tử phải tách ra. Đậu Tử một ngày còn gọi ta là cha, ta liền một ngày là cha của nó.”

“Hoài thu, người có biết, ta là người cực kỳ bao che khuyết điểm. Thời điểm này năm sau, Hoàng Thượng có thể sẽ có nhi tử khác, nhưng ta tuyệt không cho phép có người khi dễ con ta. Ta muốn người chặt chẽ nắm giữ Ngự lâm quân, nói với lão ca, để huynh ấy khuyên nhủ Hoàng Thượng, mau chóng lập Thái tử, còn có phải nhanh chóng khẳng định thân phận Vương gia của Đậu Tử.”

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Y Trọng Nhân, Chương Hoài Thu giống như lại thấy được Thiên hộ đại nhân của Hồ An Vệ đem hết thấy nắm giữ trong lòng bàn tay. Hắn gọi lên khóe môi, uống cạn chén trà Y Trọng Nhân rót cho hắn. Chương Hoài Thu như thế nào lại quên mất thân phận của người trước mắt chứ Y chính là nhân vật cực kỳ lợi hại đã đem toàn bộ Nam Sở quốc hủy diệt.

“Ta biết nên làm thế nào.” Buông chung trà, Chương Hoài Thu đứng lên: “Trước khi chuyện này được làm rõ ràng, ta sẽ không đến tìm người.”

Y Trọng Nhân gật đầu. Hiện tại vô số ánh mắt đang âm thầm theo dõi, việc y cần phải làm là lấy bất biến ứng vạn biến. Chương Hoài Thu đi rồi, Y Trọng Nhân đắm mình trong nắng gắt cuối thu tiếp tục uống trà, đáng vẻ thản nhiên.

31. Quyển 2 - Chương 30

Đệ tam thập chương

“Hoài Thu đến tìm Trọng Nhân ” Tại ngự Thư phòng, Hoắc Phong dùng ngữ khí không nghe ra vui buồn hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, Chương đại nhân cùng Y đại nhân nói chuyện trong chốc lát rồi đi.” Một vị thái giám đứng ở sau lưng Hoắc Phong khom người trả lời.

Người này tên là Lô Đào, từng là thái giám quản sự trong Việt Vương phủ, khi Việt Vương phủ bị tịch biên, hắn cùng những người khác bị giam giữ trong đại lao, vốn dĩ đã mất mạng. Bất quá do có Y Trọng Nhân nhúng tay vào, nên những người này chỉ bị lưu đầy, bởi thế mới bảo toàn được một mạng.

Sau khi Hoắc Phong khởi binh, Lô Đào mang theo một nhóm người vất vả tìm được Việt Vương. Lô Đào xem như là người trung tâm, Hoắc Phong lệnh hắn tạm quản nội thị trong cung.

Người khác hâm mộ Lô Đào được thời được thế, chỉ có Lô Đào tự hiểu rõ, Hoàng Thượng mệnh hắn “Tạm quản ” thì ắt hẳn là sẽ tiếp tục chọn người thích hợp hơn hắn. Lô Đào lập tức nghĩ tới người kia trong “Lãnh cung”.

Hoàng Thượng đã nhiều lần nhắc nhở hắn phải chiếu cố tốt vị trong Ngưng Thần cung kia, không được khiến đối phương chịu một chút ủy khuất cho dù là rất nhỏ, đã như vậy mà Lô Đào còn không minh bạch được y có bao nhiêu quan trọng với Hoàng thượng, thì hắn không phải là Lô Đào rồi.

Suốt mấy năm qua, hắn là người rõ ràng nhất Hoàng Thượng có bao nhiêu nhớ thương người kia, về phần tâm tư Hoàng Thượng, Lô Đào hiểu được. Chẳng qua nghĩ đến tính tình cùng thân phận người nọ, Lô Đào có chút không nắm chắc.

Cho Lô Đào lui ra, Hoắc Phong ở trong Ngự thư phòng trầm tư. Sau một lúc lâu, hắn đứng dậy rời khỏi Ngự thư phòng, đi về phía Ngưng Thần cung.

Trong Ngưng Thần cung, Y Trọng Nhân đang ăn cơm cùng ba hài tử. Hoắc Văn Khai đã bắt đầu giúp đỡ phụ hoàng giải quyết sự vụ, hôm nay khó có được rảnh rang nên lại đây bồi nghĩa phụ ăn bữa cơm, hai đứa nhỏ cũng đã vài ngày không gặp ca ca, nên vô cùng cao hứng.

Hoắc Văn Khai thấy thần sắc nghĩa phụ khá tốt, chút lo lắng trong lòng cũng vơi bớt. Hắn cũng không biết phụ hoàng có dự định gì đối nghĩa phụ, chẳng qua nếu phụ hoàng đã phân phó Lô Đào không được thất lễ với nghĩa phụ, hắn cũng không cần quá lo lắng.

Bốn người đang ăn, thì bên ngoài truyền đến tiếng hô của thủ vệ:

“Hoàng Thượng giá lâm —— ”

Y Trọng Nhân để đĩa xuống rồi đứng dậy, Hoắc Văn Khai cũng đứng lên. Hai hài tử vẫn chưa bắt đầu học lễ nghi cung đình nên không có động tác gì, chỉ tò mò nhìn về phía cổng lớn ngoài sân.

Hoắc Phong tiến vào, trước khi hai người hành lễ đã kịp mở miệng: “Không cần đa lễ.” Hắn nhìn Y Trọng Nhân, “Các người vừa mới bắt đầu ăn sao”

Y Trọng Nhân thuận theo hắn lên tiếng: “Hoàng Thượng đã dùng cơm chưa”

“Vẫn chưa, xem ra trầm tới đúng lúc rồi.”

Hoắc Phong thực tự nhiên mà đi tới bên người Y Trọng Nhân, lập tức có người lấy ghế đến. Sau khi ngồi xuống, Hoắc Phong nhìn một bàn đồ ăn, tâm tình tựa hồ rất tốt hỏi: “Ăn uống có quen không Trước khi tới Ngọc Thành Quan, trăm đã kêu bọn họ thay đổi ngự trù, cũng không biết có hợp khẩu vị của các người không.”

“Rất tốt, tạ Hoàng Thượng lo lắng.” Y Trọng Nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh mà trả lời.

Cung nhân động tác nhanh nhẹn mang bát đĩa lên cho Hoàng Thượng, có người đi Ngự thiện phòng phân phó thêm đồ ăn.

Hoắc Phong cầm lấy đôi đĩa, gấp một món, bỏ vào miệng. Chậm rãi nhắm nuốt một phen, hân thoáng như mây:

“Có chút cay, trăm nhớ rõ người không ăn cay.”

Y Trọng Nhân trong mắt xẹt qua một tia ngỡ ngàng, đoạn, hần chợt nghe Hoắc Phong phân phó: “Người đầu. Đi Ngự thiện phòng, nói cho bọn họ biết, làm thêm vài món đồ ăn không cay đưa đến Ngưng Thần cung.”

“Hoàng Thượng”, Y Trọng Nhân lên tiếng, “Thảo dân có thể ăn cay một chút.” Chủ yếu là ba hài tử thích ăn cay. Còn có, người này, làm thế nào biết y không ăn cay chứ

Hoắc Phong đem ba đĩa đồ ăn không cay đổi đến đặt trước mặt Y Trọng Nhân, nói: “Trăm có hỏi qua lão Thừa tướng, hần nói người không thể ăn cay, trên đường hồi kinh trăm cũng không thấy người ăn đồ cay. Bọn nhỏ thích ăn cái gì, người bảo Ngự thiện phòng làm cho tụi nó là được, bản thân người thích ăn cái gì, cũng đừng quên nói, trăm đón người trở về, thì không thể để người chịu ủy khuất.”

Y Trọng Nhân mím chặt môi, trong lòng dâng lên cảm xúc khác thường, hần nhìn chằm chằm Hoắc Phong, muốn nhìn thấu thâm ý trong cặp mắt kia.

Hoắc Phong xem như không có việc gì gấp vội miếng ăn, cảm khái nói: “Vài năm nay, trăm ngược lại có thể ăn cay.” Nói xong, Hoắc Phong lấy tay điểm điểm cái mũi của Bánh Bao cùng Đậu Tử, “Nhìn phụ hoàng làm chi Mau ăn đi. Không ăn cơm, phụ hoàng sẽ phạt mấy đứa.”

Bánh Bao lập tức múc một muống cơm cho vào miệng, sau đó hỏi một việc mà bé vẫn luôn không lý giải được: “Phụ vương, người tại sao lại biến thành Phụ hoàng ”

Đậu Tử bên cạnh cũng gật đầu. Xưng hô cứ đổi tới đổi lui, hai đứa cũng muốn hồ đồ theo.

Khoé miệng Y Trọng Nhân hiện lên vài tia ý cười ẩn nhẫn, Hoắc Phong cười ha ha, nói: “Chờ các người trưởng thành sẽ biết.”

Phụ thân cũng nói như vậy. Hai hài tử không tiếp tục rối rắm vấn đề này, há miệng ăn cơm. Không dùng bữa cho tốt, phụ thân sẽ phạt đó.

Trong mắt Hoắc Vân Khai tràn đầy vui sướng, phụ hoàng cùng nghĩa phụ hoà thuận, hần tất nhiên là người cao hứng nhất.

Hoắc Phong vừa ăn, vừa hỏi thăm trưởng tử xem mấy ngày qua đã thích ứng chưa, Hoắc Vân Khai nhất nhất trả lời. Y Trọng Nhân không lên tiếng, trăm mặc ăn những món mà Hoắc Phong đổi đến trước mặt y.

Qua một lát, Ngự thiện phòng làm vài món ăn đưa lại đây, đều không cay. Khẩu vị Hoắc Phong tựa hồ không tồi, ăn liền ba chén cơm.

Sau khi ăn xong, Hoắc Phong để Hoắc Vân Khai mang Bánh Bao cùng Đậu Tử đi tiêu thực, hần thì bảo Y Trọng Nhân cùng hần vào phòng, rõ ràng Hoắc Phong có chuyện muốn nói. Vào phòng, đóng cửa lại, Y Trọng Nhân pha trà cho cả hai. Không khí trong phòng có chút an bình, Hoắc Phong uống một chung trà, buông chung nhìn về phía Y Trọng Nhân, người sau cũng giương mắt nhìn lại.

“Trọng Nhân.”

Tim Y Trọng Nhân lỡ một nhịp, ánh mắt Hoắc Phong quá mức nóng rực.

“Đến giúp trăm đi.”

Y Trọng Nhân chờ hần tiếp tục nói.

Hoắc Phong nói: “Thiên hạ vừa định, vô cùng hỗn loạn, mặc kệ là ngoài cung hay là trong cung, vẫn chưa hoàn toàn thái bình. Trọng Nhân, trẫm nói như vậy, tuyệt không có ý khinh thường người. Chuyện trẫm bị loạn đảng làm hại đã khắc sâu vào lòng, đối loạn đảng căm thù đến tận xương tủy, nhưng người cũng biết, những người trong cung nếu quản không tốt, sẽ dễ dàng trở thành loạn đảng. Mà trẫm, thân tại cung đình, rất nhiều chuyện khó tránh khỏi phải dùng đến bọn họ, trẫm cần một người đáng tin cậy, thay trẫm quản lý bọn chúng.”

Thần sắc Y Trọng Nhân trở nên lạnh lùng, trong mắt hiện lên chê cười. Không cần phải nói năng uyển chuyển như vậy, nói trắng ra là muốn hần làm lại chức cũ, tiếp tục làm thái giám thôi.

Hoắc Phong vừa thấy đã biết người này đang hiểu lầm, hần vươn tay nắm lấy tay Y Trọng Nhân lại bị đối phương tránh đi.

Y Trọng Nhân lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng đánh giá cao thảo dân rồi. Thảo dân xuất thân là Hồ An Vệ, là loạn đảng thuần chất, Hoàng Thượng không sợ người khác lên án sao”

Hoắc Phong đứng dậy bước đến trước mặt Y Trọng Nhân, đặt hai tay trên tay vịn của ghế dựa, sáp lại gần. Y Trọng Nhân không thể lui, ánh mắt càng thêm lạnh như băng.

Hoắc Phong xoay người, cùng Y Trọng Nhân mặt đối mặt, nhần xuống dục vọng cùng lửa giận nói: “Trẫm còn chưa nói hết, người đã vội định tội trẫm, có phải người còn trách trẫm trước kia đã nhục mạ người. Đó là trẫm không đúng, trẫm nhận lỗi với người.”

Y Trọng Nhân nhìn Hoắc Phong ăn nói khép nép mà không thể không sững sờ, lần thứ hai gặp lại Hoắc Phong, người này luôn khiến y phải kinh ngạc.

Hồ hấp của cả hai bởi vì Hoắc Phong dựa sát vào mà hòa quyện với nhau, Y Trọng Nhân nghiêng đầu tránh đi hơi thở nóng rực của Hoắc Phong. Nhưng rất nhanh, tâm của hần lại trở về băng lãnh.

Thân phận kia, y căm thù đến tận xương tủy, cực lực khến bản thân phải quên đi, nhưng nay người này lại lôi nó ra khiến y không chịu được.

“Trọng Nhân”, Hoắc Phong cầm tay Y Trọng Nhân, người sau giống như bị phỏng mà cố sức rút tay về, nhưng lại rút không ra, “Có thể nghe ta nói được không”

Là ta, mà không phải trẫm.

Y Trọng Nhân quay đầu, không che dấu được sự kinh ngạc trong ánh mắt. Qua một lát, y mở miệng: ” Mời Hoàng Thượng nói.”

Thời gian còn dài. Hoắc Phong buông bàn tay vẫn luôn muốn rút lại của Y Trọng Nhân ra, trở lại vị trí của mình, nói:

” Nội thị trong cung, cho dù là Lô Đào, trẫm cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Đặc biệt những kẻ hầu hạ ở bên người trẫm, nhìn thấy bọn họ, trẫm sẽ nghĩ tới đám người Trương Trung. Quan trọng nhất là, tục lệ của tiền triều không thể tiêu trừ trong một sớm một chiều, trong cung không có khả năng không còn dư nghiệt của bọn chúng. Ám tiễn khó phòng, trẫm sợ vạn nhất thương tổn đến Bánh Bao cùng Đậu Tử...”

Nhân tình của Y Trọng Nhân trở nên sắc lạnh, y trầm tư trong chốc lát, rồi nhìn Hoắc Phong: “Hoàng Thượng muốn thảo dân làm như thế nào”

Người này nói không sai, Nam Sở quốc đã bị hoạn quan chuyên quyền làm mưa làm gió cả trăm năm, triều đại mới bắt đầu, rất khó bảo đảm sẽ không xuất hiện một tên a miêu a cầu trở thành mối họa của triều đình. Vì hai hài tử, làm hoạn quan một lần nữa thì có sao

Hoắc Phong biết chỉ cần đề cập đến tội nhỏ, Y Trọng Nhân nhất định sẽ đáp ứng. Hần trầm giọng nói: “Làm Ngự tiền Thị quan của Trẫm, tham dự triều chính, chưởng quản nội đình, tự do hành tẩu trong cung.”

Y Trọng Nhân trong lòng khác thường, cái đó cùng chức trách trước kia trong Hồ An Vệ có gì khác nhau đâu

Hoắc Phong nhìn thẳng vào hai mắt Y Trọng Nhân, nói: “Trẫm cần thủ đoạn cùng năng lực của người để chinh đồn nội đình, tra ra những dư nghiệt không cam lòng, diệt trừ tai hoạ ngầm vì Thái tử ngày sau đăng cơ. Tân triều vừa định, Trẫm cần có người định ra quy củ mới cho nhóm nội thị này, trừ người ra, không ai có thể khiến Trẫm yên tâm.’ Ngự tiền Thị quan ‘ chỉ có một, chính là người, sau khi người trăm tuổi, chức quan này cũng không tồn tại.”

Nói trắng ra, chức quan này định ra là để phù hợp với Y Trọng Nhân.

Ngôn từ cùng ánh mắt của Hoắc Phong như một ngọn lửa, hừng hực cháy trong tâm Y Trọng Nhân, hần trăm triệu lần không nghĩ tới Hoắc Phong thế nhưng lại tính toán như vậy.

Tim đập không theo quy luật, Y Trọng Nhân theo bản năng muốn tránh đi cái nhìn chăm chú của Hoắc Phong. Nhưng y dù sao cũng là Y Trọng Nhân, sẽ không trốn tránh, y nói ra chỗ không ổn: “Cái này có khác gì Hồ An Vệ Chỉ sợ sẽ khiến cho tất cả quan lại bất mãn.”

Hoắc Phong không để ý mà nói: ” Đương nhiên người phản đối sẽ có, nhưng người không cần để ý tới. Bởi vì là người, trẫm mới có ý tưởng này, nếu đổi lại là người khác, Trẫm chỉ sợ hần có thể biến thành Trương Trung thứ hai.”

Y Trọng Nhân cười như không cười hỏi: “Hoàng Thượng tín nhiệm thảo dân đến vậy sao”

Trong mắt Hoắc Phong lại xuất hiện một ngọn lửa tựa hồ có thể đốt cháy Y Trọng Nhân: “Bởi vì người là Y Trọng Nhân.”

Chỉ với mấy chữ đó, đã nói lên sự khẳng định chắc chắn. Trong lòng Y Trọng Nhân lại một lần nữa xuất hiện một tia dị dạng, y chậm rãi đứng dậy, khoe môi cong lên.

“Nếu thảo dân còn muốn cự tuyệt, chỉ e sẽ trở thành kẻ không biết điều.”

Y Trọng Nhân nhắc vạt áo muốn quỳ xuống lĩnh mệnh, lại được Hoắc Phong lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy. Y Trọng Nhân không cau có không hoảng sợ, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Phong, đôi môi mỏng giương lên: “Thần, tất không có nhục sứ mệnh.”

Hoắc Phong nở nụ cười, ý cười thật sâu, hai tay nắm lấy cánh tay Y Trọng Nhân chẳng những không buông ra, ngược lại càng dùng sức: “Trẫm, tin người.”

Được đế vương tín nhiệm, thường hay đi cùng với tinh phong huyết vũ, không vị đế vương nào luôn luôn tín nhiệm một người. Y Trọng Nhân biết rõ điểm ấy, nhưng giờ khắc này, y không nghĩ đến chính mình ngày sau sẽ lâm vào nguy hiểm như thế nào.

Người nam nhân này là đế vương, nhưng cũng là Phụ hoàng của hai đứa con y. Có lẽ, từ khi y có kế hoạch cứu một nhà Hoắc Phong thì vận mệnh của y đã cùng người này dây dưa một chỗ. Nguy hiểm cũng được, cái gì cũng được, nếu đã quyết định, vậy thì bước tiếp thôi.

Y, là Y Trọng Nhân, đã bước vào quỹ môn quan vô số lần. Nguy hiểm, há gì phải sợ.

32. Quyển 2 - Chương 31

Đệ tam thập nhất chương

Trên đường hồi tẩm cung, tâm tình Hoắc Phong chỉ có thể dùng hai từ sung sướng để hình dung, cơ mà mặt hần vẫn cứ điềm nhiên như không.

Hần biết khi chiếu lệnh này truyền xuống, các quan lại sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng tên đã trên đây, phải bần.

Vô số ngày đêm, hần đối với cặp mắt kia, cùng với cái miệng cay nghiệt hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giận không kiềm được, hần lần lượt phát thệ muốn trả thù người nọ, muốn đem mọi sỉ nhục mà người nọ trút trên người hần trả lại cả vốn lẫn lãi cho, lại chưa bao giờ nghĩ tại sao lại như vậy, hoặc là nói, hần cũng theo bản năng mà tránh đi.

Thăng đến khi nhìn thấy người nọ ngồi trên lưng ngựa ở Ngọc Thành Quan, nhìn y đối hải tử toát ra tươi cười từ chân tâm, hẳn rốt cục biết, vì sao suốt sáu năm qua bản thân vẫn cứ nhớ mãi không quên Bản thân vì sao luôn muốn trả thù

Giương mắt, nhìn về phía bầu trời đêm, trước mắt lại xuất hiện ánh mắt một người. Chẳng qua, lần này ánh mắt người nọ lại trong trẻo như vậy, cho dù che lấp dưới lớp trang điểm thì vẫn sáng như một vì tinh tú làm người ta không thể dời mắt.

Đó là Y Trọng Nhân, là Trọng Nhân.

Sau khi thuyết phục được Y Trọng Nhân, Hoắc Phong cũng không lập tức ban bố chiếu lệnh. Chuyện này hẳn đã nói cùng Chương Đức Nguyên, Tạ Đan và vài vị cựu thần khác, bọn họ đều thông qua, những người này đa số được Y Trọng Nhân cứu ra từ đồ đao của ác đảng, tự nhiên sẽ không phản đối.

Ngược lại, bọn họ còn cho rằng chức quan này có thể khiến Y Trọng Nhân chịu ủy khuất. Chỉ cần là người Chương quản nội đình, dựa theo luật pháp ngoại trừ hoàng hậu ra, đều không thể không liên quan đến “vị thái giám này” hay “Vị công công nọ”, đây là một vết thương trong lòng Y Trọng Nhân, một vết thương đã định sẵn vô phải chữa lành.

Nhưng dựa theo hiện tại có thể thấy, chức quan này đối với Y Trọng Nhân đã là an bài tốt nhất. Tham dự triều chính, hành tậu ngự tiền, đó là vinh quang đặc biệt mà chỉ có quan viên tam phẩm trở lên mới được hưởng, huống chi Y Trọng Nhân còn kiêm luôn việc chương quản Nội đình.

Hoắc Phong đưa ra đề nghị như vậy, mọi người trong Lận phủ do Chương Đức Nguyên dẫn đầu đều vui mừng không ngớt, trong lòng Hoàng Thượng vẫn có Trọng Nhân.

Có sự ủng hộ của những người này, với cả các đại thần tâm phúc như Nguyễn Hình Thiên cũng sẽ tuyệt đối không phản đối, Hoắc Phong lại càng không để ý đến những kẻ phải đối.

Ngày mười chín tháng chín năm đầu tiên của Khang Chính đế, Hoắc Phong ở trong hoàng cung cử hành nghi thức đăng cơ vô cùng long trọng. Y Trọng Nhân mỗi tay dắt một hải tử, không để ý các loại ánh mắt quanh mình, cùng Hoắc Văn Khai đứng chung một chỗ.

Y Trọng Nhân nhìn nam nhân bước từng bước một lên ngai vàng đế vương, trên thân là long bào minh hoàng, trở thành thiên tử chân chính, y không hề nghĩ đến bản thân sẽ đóng vai trò gì con đường trở thành đế vương của hắn.

Nam nhân xoay người, tiếp nhận triều bái của các quan lại, lúc Y Trọng Nhân quỳ xuống thì thấy được ánh mắt thâm trầm của nam nhân lia đến chỗ mình, y phát hiện, y càng ngày càng nhìn không thấu người nam nhân này.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế —— ”

Hoắc Phong nâng tay: “Chư vị ái khanh bình thân——”

Đứng ở trên đài Ngự Thiên, nhìn xuống thần tử đông nghịt phía dưới, nội tâm Hoắc Phong kích động.

Hắn, thế nhưng có thể đi đến bước này, tiến đến vị trí cao nhất trong thiên hạ.

Theo bản năng, Hoắc Phong từ trong đám đông có thể chuẩn xác nắm giữ được thân ảnh một người, người kia cũng đang nhìn hắn. Ánh mắt dõi theo trong biển người, tầm mắt Hoắc Phong cùng Y Trọng Nhân tựa hồ quán quát một chỗ, lại dường như giao nhau trong nháy mắt.

Hai tay Lô Đào nâng một quyển thánh chỉ minh hoàng từ bên cạnh bước ra. Đứng bên dưới Hoàng Thượng, Lô Đào mở thánh chỉ, cao giọng tuyên đọc. Thời điểm thánh chỉ đọc được một nửa, bốn phía đã bắt đầu có tiếng kinh hô, mà ngay cả Y Trọng Nhân cũng sợ ngây người. Khi Lô Đào thu hồi thánh chỉ, toàn bộ mọi người xôn xao hẳn lên.

Hoắc Phong phong trưởng tử Hoắc Văn Khai làm Thái tử, chọn ngày cử hành đại điển sắc phong, phong thứ tử Đậu Tử là An Bình vương, phong dưỡng tử Bán Bao là Hòa Thọ vương, Vương vị nhất phẩm Thân vương. Riêng hai vị Vương phi và Trắc phi đã quá cố truy phong làm Hoàng Hậu cùng Hoàng Quý phi.

Chuyện Hoắc Phong nhận Bánh Bao là đường tử không phải bí mật, nhưng khi thánh chỉ nêu lên đại danh của hai hài tử không khỏi gây nên chấn động.

Trước đó Hoắc Phong vẫn không đổi tên cho Đậu Tử, hẳn không đề cập tới, Y Trọng Nhân cũng không nhắc. Mà ngay ngày hôm nay, Hoắc Phong trước mặt cả triều văn võ, thiên hạ dân chúng đặt danh tự cho đứa con trai này —— Hoắc Ân Trọng. Còn danh tự của Bánh Bao cũng sửa lại, không còn là Lận Giai Bảo, mà là Y Ân Bảo. Hai hài tử, một đứa tên Ân Trọng, một đứa là Ân Bảo; một đứa họ Hoắc, một đứa họ Y.

Mà thánh chỉ cuối cùng, Hoắc Phong phong Y Trọng Nhân là Ngự tiền Thị quan, được quyền thảo luận chính sự, chương quản Nội đình, chức quan nhị phẩm. Vấn đề ở đây không phải là quyền thế ngập trời hay không ngập trời, mà ngay cả thuộc hạ thân tín của Hoắc Phong đều muốn rút cằm, Hoàng Thượng làm vậy cũng quá rõ ràng đi.

Hoắc Phong mặc kệ phản ứng của các quan lại, hẳn đã quyết định, việc này ván đã đóng thuyền, sẽ không thay đổi.

Ngay khi một ít các thần tử nghĩ muốn thượng tấu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thì tại buổi thiết yến ăn mừng bọn họ thấy được Y Trọng Nhân mặc quan phục Thị quan. Rất nhiều người hai mắt trừng trừng, ánh mắt ngẩn ngơ, nai con trong lòng nhảy nhót khắp nơi.

Quan phục của Y Trọng Nhân lấy màu đỏ thắm làm chủ đạo, từng đường chỉ màu tím hòa cùng màu vàng đan xen với nhau hình thành đồ án xinh đẹp, nhất là hoa văn trên cổ áo, cổ tay cùng vạt áo, nhìn qua vô cùng đẹp đẽ quý giá. Đây là quan phục sao Làm gì có loại quan phục nào lại chọn màu sắc yêu điểm như vậy chứ!

Dường như, Y Trọng Nhân trời sinh đã thích hợp với màu sắc như vậy, gương mặt nhìn qua càng thêm trắng nõn tuấn mỹ, vô cùng tương xứng với thần sắc lạnh như băng của y, cả người tựa hồ toát lên vẻ yêu điểm (mê hoặc lòng người) lại như thánh khiết (thánh thiện), tựa quyền rũ lại như thanh lịch. Không ít người đều nhìn đến ngây người, mà ngay cả lãnh tinh như bọn người Nguyễn Hình Thiên cũng phải trợn mắt há hốc mồm, huống chi là người khác.

Trái lại, thần sắc Y Trọng Nhân vẫn như thường, tự nhiên hào phóng. Tuy y là quan viên triều đình, nhưng cũng là phụ thân của hai vị Vương gia, cho nên vị trí của y là ở bên người Thái tử Hoắc Văn Khai.

Hoắc Văn Khai cũng coi như lần đầu tiên thấy rõ bộ dáng của nghĩa phụ, ánh mắt đại ra gần như di chuyển theo mỗi bước đi của Y Trọng Nhân. Hẳn biết nghĩa phụ có khuôn mặt ưa nhìn thế nhưng không nghĩ đến lại đẹp như thế! Quả nhiên là người đẹp vì lụa, chẳng qua là một kiện xiêm y, lại có thể tạo nên hiệu quả tốt đẹp vô cùng!

Có người ho khan hai tiếng. Thanh âm không lớn, nhưng đủ khiến những người đương trong tình trạng si ngốc phải bừng tỉnh. Khi bọn họ nhìn về phía người phát ra âm thanh, tất cả mọi người không hẹn mà cùng giật mình, sắc mặt Hoàng Thượng thực khó coi.

Hoắc Phong ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi, hẳn sai rồi, hẳn không nên để người nọ mặc bộ xiêm y này!

Thời điểm Y Trọng Nhân chọn lựa quan phục, thứ đầu tiên Hoắc Phong nghĩ đến là phải có màu đỏ thắm cùng màu tím, hẳn chưa từng thấy qua có người thích hợp với hai màu ấy hơn Y Trọng Nhân. Nhưng vạn lần không ngờ, một thân quan phục này lại đưa tới phản ứng như thế.

Hoắc Phong thực hối hận, phi thường hối hận, nhưng hẳn lại không thể để cho Y Trọng Nhân trở về thay đồ. Ý kiến này của hắn đã được Lại bộ xác định, há có thể tùy ý thay đổi, nếu sửa lại, chẳng phải là đang biểu thị bản thân chột dạ sao

Ánh mắt Y Trọng Nhân thần nhiên đảo qua một số người, những người đó vốn đang dõi theo y lập tức rùng mình, vội vàng cúi đầu. Hung danh tiền Thiên hộ đại nhân Hồ An Vệ cũng không phải là giả.

Bánh Bao cùng Đậu Tử có hai vị ma ma hầu hạ, bất quá bọn nhỏ vẫn có thói quen ở cùng một chỗ với phụ thân. Đậu Tử là người đầu tiên chạy đến trước mặt phụ thân, hô lên: “Phụ thân, Đậu Tử đói bụng.”

Bánh Bao cũng chạy lại đây, bĩu môi: “Phụ thân, Bánh Bao cũng đói bụng.” Nhiều món ăn ngon như vậy, vì cái gì vẫn không thể ăn nha

Hoắc Phong liếc mắt nhìn Lô Đào, Lô Đào lập tức giương giọng: “Khai yến —— ”

Y Trọng Nhân cầm lấy đĩa, thần sắc thản nhiên uy hai đứa con dùng bữa. Bánh Bao cùng Đậu Tử dứt khoát ngồi xuống bên người phụ thân, bọn nhỏ muốn cùng một chỗ với phụ thân.

Thấy Y Trọng Nhân hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những ánh mắt đó, Hoắc Phong nâng chén rượu, nghĩ cách mau chóng chấm dứt tiệc rượu tối nay.

Hay là thương lượng với Trọng Nhân một chút, vẫn nên đổi quan phục đi nhĩ Còn bộ này, về sau khi chỉ có hai người mới cho y mặc.

33. Quyển 2 - Chương 32

Đệ tam thập nhị chương

Đêm nay, người ăn nhiều nhất, no nhất chính là Bánh Bao cùng Đậu Tử. Hai hài tử đã mệt mỗi một ngày, mắt thấy yến tiệc còn chưa chấm dứt, liền ghé vào trên người phụ thân vù vù ngủ, Y Trọng Nhân mỗi tay ôm một đứa rồi khỏi yến tiệc trước, y không biết rằng khi y vừa rời đi Hoắc Phong thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Phong vốn muốn cho Bánh Bao cùng Đậu Tử ngủ một mình, hai đứa cũng đã sáu tuổi, cũng nên tự mình ngủ. Nhưng Bánh Bao và Đậu Tử vẫn luôn muốn ngủ chung với phụ thân, như thế nào cũng không chịu tách ra. Cho nên dù hai hài tử bây giờ đã là thân phận Vương gia hiển hách, vẫn ở tại Ngưng Thần cung, buổi tối cũng vẫn ngủ cùng Y Trọng Nhân.

Hai hài tử dưới sự trợ giúp của hai vị ma ma đã đổi sang y phục lúc ngủ và được lau mặt cùng tay chân sạch sẽ, Y Trọng Nhân vẫy lui người hầu, tự mình coi quan phục Thị quan đồ thẩm ra.

Ngồi trước bàn trang điểm, ánh lên trong gương là một dung mạo tuấn mỹ không có nửa điểm biểu tình. Thả xuống búi tóc, tức khắc, người trong gương đồng nhìn qua không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Y Trọng Nhân biết khuôn mặt của mình ưa nhìn như thế nào. Mặc kệ là Gia Chính đế hay là quan viên tiền triều không thiếu người cảm thấy hứng thú với y, nếu không phải y tâm ngoan thủ lạt, mặt mang yêu dung, lại có thủ đoạn, sợ là sớm đã bị không biết bao nhiêu người ăn không còn một mẩu.

Thái giám trong cung bộ dáng được mắt một chút có kẻ nào không bị Gia Chính Đế sủng hạnh qua. Kể được Gia Chính đế sủng hạnh qua, một là bị Như Quý phi hoặc Tôn Quý Vũ giết chết, hai là được Trương Trung chiêu làm thủ hạ, lấy sắc thu mua những đại thần có ham mê này. Ngay cả bản thân Tôn Quý Vũ, cũng không biết đã thăm chơi bao nhiêu thái giám.

Vì không cho mình rơi vào số phận như vậy, y liều mạng luyện võ, học được tâm cơ, tâm nhân. Y bố trí cho Thái tử rơi xuống nước, rồi đứng lúc xuất hiện cứu Thái tử, từ nay về sau dưới trướng Như Quý phi. Có Như Quý phi làm chỗ dựa vững chắc, lại thêm một thân công phu cao cường, hơn nữa tính tình lạnh lùng, Gia Chính đế không dám ra tay với y.

Bao nhiêu năm, ngay cả chính bản thân y cũng cảm thấy bộ yêu dung đó mới là diện mạo thật sự của y —— môi thâm tím, viền mắt đỏ thẫm, khuôn mặt tái nhợt.

Hôm nay, khi y nhìn thấy quan phục bên Lại bộ đưa tới, những hình ảnh ngày xưa lại một lần hiện lên trước mắt.

Người đưa tới nói là Hoàng Thượng tự mình chọn lựa màu sắc, Y Trọng Nhân không biết người nọ là có ý gì. Là muốn y xuất ra thủ đoạn của Thiên hộ đại nhân trong Hồ An Vệ, hay là bởi vì gần đây người nọ lại bắt đầu nhớ rõ trang dung trước kia của y Mặc kệ là như thế nào y cũng không thích, bất quá Y Trọng Nhân không tỏ thái độ gì.

Người khác nhìn thấy y bây giờ quyền thế ngập trời, nhưng trong lòng y trước sau đều rất rõ ràng vị trí của mình. Hoắc Phong có thể cho y quyền thế, cũng có thể trong một đêm đem y nhốt vào Diêm La điện. Cho dù Đậu Tử gọi y một tiếng cha, y bất quá cũng chỉ là một thường dân.

Về phần trong mắt Hoắc Phong thường xuyên bùng lên ngọn lửa...

Y Trọng Nhân đối gương đồng trầm tư.

Y sẽ không tự cho là đúng về việc Hoắc Phong coi trọng y. Mặc dù y có không muốn tới cỡ nào, cũng không thể chối bỏ hiện thực y là thái giám, cho dù là hiện tại, y cũng bất quá là một thái giám mang chức vụ Thị quan. Hoạn quan, chỉ có thể làm con rối, ngay cả làm nam sủng cũng không xứng.

Hoắc Phong có lẽ đối hân hữu tình, nhưng nhiều nhất cũng chỉ mang tâm tình báo ân. Hân nguyện ý nhận Bánh Bao là dưỡng tử, lại để Đậu Tử tiếp tục gọi y là “Phụ thân”, nhiều đó cũng đủ biết Hoắc Phong vẫn nhớ rõ ân tình của y đối với hân.

Có tiếng bước chân, Y Trọng Nhân nhanh chóng thu hồi tâm tư, tiếp theo y chợt nghe ngoài cửa “Chi nha” một tiếng. Hiện tại y chỉ mặc một thân áo lót, bèn đứng dậy đi lấy ngoại sam, lúc này cửa nội thất bị người mở ra.

“Trọng Nhân... Người, ngủ chưa” Một vị hán tử say khướt lắc lư lắc lư đi vào.

Y Trọng Nhân mặc quần áo, nhú mào: “Hoàng Thượng, ngài như thế nào đến nơi đây ”

Nấc một cái, Hoắc Phong khoát tay, cước bộ loạng choạng mà đi đến bên giường, đặt mông ngồi xuống.”Ta đến, nhìn Đậu Tử, cùng, Bánh Bao.”

Thật sự là uống nhiều quá, ngay cả ” ta” cũng xưng luôn rồi. Y Trọng Nhân nhìn ra gian ngoài, không có người, chẳng lẽ người nọ một mình tới đây Y nhấc chân muốn đi ra ngoài gọi người đến đưa Hoắc Phong hồi tẩm cung, nhưng ngay lúc ấy, người nọ đã nắm chặt cổ tay y.

“Trọng Nhân, đừng đi.”

Dùng sức đem Y Trọng Nhân kéo qua, Hoắc Phong lão đảo đứng lên, thân mình ngã nghiêng dựa trên người Y Trọng Nhân, khiến y phải vội vàng vươn hai tay đỡ lấy hân.

Hoắc Phong so với Y Trọng Nhân cao hơn một cái đầu, lại xuất thân là võ tướng, dáng người khô ngô. Hân đề lên như vậy, Y Trọng Nhân căn bản chống đỡ không nổi, chỉ có thể lui về phía sau. Y lui một bước, Hoắc Phong liền tiến một bước, Y Trọng Nhân lại lui bốn năm bước, thối lui đến trước bàn trang điểm.

“Hoàng Thượng, ngài say rồi, để thần gọi người đến đưa ngài hồi tẩm cung.”

Trọng lượng toàn thân Hoắc Phong đều dồn lên trên người Y Trọng Nhân, giờ khắc này y mới biết Hoắc Phong rốt cuộc có bao nhiêu nặng, không thể không dựa vào bàn trang điểm dùng sức đỡ Hoắc Phong ổn định thân mình.

Hoắc Phong đem Y Trọng Nhân ôm vào lòng, cầm tựa trên đỉnh đầu của y, mùi rượu phả ra nồng nặc. Chưa từng có ai ôm y như vậy, Y Trọng Nhân vạn phần không quen, dùng sức chống cự muốn rời khỏi, thế nhưng Hoắc Phong lại đem y vây ở trước bàn trang điểm, căn bản không cho y thoát ra.

Y Trọng Nhân hoảng hốt, chưa bao giờ lại hoảng hốt như vậy.

“Hoàng Thượng, ngài trước buông thần ra, thần đi lấy cho ngài chén canh giải rượu.”

“Trọng Nhân...” Hoắc Phong không tha, hai tay dùng sức, “Người đem thân quan phục kia thay đổi đi... Trẫm sẽ một lần nữa, cho người tuyển chọn bộ khác.”

Y Trọng Nhân không giãy dụa, thần sắc thoáng lạnh đi vài phần.

“Trẫm chỉ nghĩ, người mặc một thân xiêm y kia, nhất định, thực xinh đẹp. Nào biết, nhìn quá tốt... Đổi, đổi hết đi... Ngay cả Văn Khai, tên tiểu tử kia, đều nhìn chăm chăm... Đổi, nhất định, phải đổi... Về sau, người lên mặc là được. Bên ngoài, vẫn là mặc, mặc, mặc, mặc một chút... Đỡ mặc công bọn họ đều nhìn người chăm chăm, nhìn... Không ra thể thống gì!”

Trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc, lạnh lùng thối lui hơn phân nửa, ma xui quỷ khiến thế nào, Y Trọng Nhân lại vượt miệng hỏi: “Hoàng Thượng vì sao muốn tuyển màu sắc như vậy cho thần”

Ngón tay Hoắc Phong quần quanh tóc dài của Y Trọng Nhân, thanh âm trầm thấp: “Tại Ngọc Thành Quan, khi lần đầu tiên nhìn thấy người, Trẫm đã cảm thấy một thân xiêm y như vậy, khẳng định thực hợp với người...”

Có lẽ là rất say, dẫn đến thanh âm của Hoắc Phong thân mật hơn hẳn, “Trẫm, không thích gương mặt trang điểm kia của người... Nhưng chẳng biết tại sao, lại cảm thấy, màu sắc như vậy mới thích hợp với người nhất. Trọng Nhân, người là băng, lại cũng là hỏa.”

Mùi rượu nồng đậm theo lời nói Hoắc Phong phả trên đỉnh đầu Y Trọng Nhân, mỗi lỗ chân lông trên cơ thể đều bị cỗ mùi này xông đến run lên.

Là thế này sao Không phải vì nhấc nhở thân phận trước đây của y, cũng không phải vì muốn y nhớ rõ lớp trang dung kia, chỉ bởi vì cảm thấy y như vậy nhìn thực hảo Lí do thoái thác như vậy, thực khó làm người ta tin phục.

“Trọng Nhân...” Hoắc Phong thấp giọng cười vài tiếng, “Ta hiện tại, là Hoàng Thượng.” Trong lời nói mang theo vài phần ý vị tranh công.

Nội tâm Y Trọng Nhân một trận rung động, y dùng sức đẩy Hoắc Phong. Hoắc Phong tựa hồ biết như vậy khiến y không quá thoải mái, liền buông Y Trọng Nhân ra, lão đảo lui về phía sau hai bước, hai tay nắm chắc tay Y Trọng Nhân, trên mặt mang vẻ vui sướng nồng đậm.

“Trọng Nhân, ta bây giờ, là Hoàng Thượng.”

Khoé miệng Y Trọng Nhân gợi lên, ánh nến chiếu xuống để lộ đôi con ngươi khiến người ta tim đập thành thịch, âm thầm tránh thoát hai tay của đối phương, lòng bàn tay của hắn, nóng đến lợi hại.

“Chúc mừng Hoàng Thượng.”

“Đây cũng là bởi vì có người.” Hoắc Phong nâng lên hai tay Y Trọng Nhân kề sát vào mặt mình, đôi mắt phản chiếu ánh sáng của ngọn nến nhìn chằm chằm cái người có chút không được tự nhiên kia, “Không có người ta đã sớm chết.”

“Hoàng Thượng cát nhân đều có thiên tướng.”

Không biết là bởi vì ánh nến không đủ sáng, hay là bởi vì không khí giữa hai người rất hòa hợp, hoặc giả bởi vì một người vừa uống rượu, Y Trọng Nhân biết mình hẳn là nên rút hai tay ra, nhưng khi dán sát vào mặt Hoắc Phong thì không còn chút khí lực nào.

“Trọng Nhân...” Hoắc Phong cọ cọ, “Tay người, thật lạnh.”

“... Bẩm sinh đã như thế.” Tầm mắt Y Trọng Nhân có chút hoảng hốt. Đường như, từ sau thân thể bị khiếm khuyết, tay y vẫn luôn lạnh băng như vậy.

“Mấy năm nay... Vất vả người...”

“Rất tốt.”

“Bộ xiêm y kia, đừng mặc nữa.”

Thanh âm dần nhỏ đi, Hoắc Phong nhắm mắt lại, thân thể ngã về phía sau, Y Trọng Nhân một bước dài tiến lên ôm lấy hắn, đem người say túy lúy kia kéo tới trên giường. Hoắc Phong lẩm bẩm vài tiếng rồi trực tiếp xoay người, cứ như vậy mà ngủ mất, Y Trọng Nhân lại nhanh chóng thoát hài cho hắn, nhất định không thể để đệm giường bị bẩn. Xem chừng Hoắc Phong thư thái lắm, mới đó mà đã ngủ vang.

Nhìn hai hài tử trên giường cùng Hoắc Phong đang ngủ say như chết, Y Trọng Nhân nhú chặt mi tâm. Tuyệt đối không thể để cho người này ngủ ở nơi đây!

Y mặc quần áo tử tế đi ra ngoài gọi người. Lô Đào cùng vài tên đại nội thị vệ đều canh giữ ở bên ngoài, Y Trọng Nhân sai bọn họ nâng Hoắc Phong hồi tẩm cung.

Sau khi tiến vào, Lô Đào nhìn thấy trạng huống của Hoàng thượng, sắc mặt khó xử mà rằng: “Hoàng Thượng khẳng định đi rồi thì không thể quay lại. Yển tiệc còn chưa chấm dứt, nếu để cho các đại nhân nhìn thấy Hoàng Thượng bị nâng trở về, sẽ tổn hại đến long nhan. Không bằng để cho Hoàng Thượng ngủ ở nơi này đi, Hoàng Thượng cũng có nói qua là đến nhìn xem hai vị Vương gia.”

Hắn ngủ ở nơi này vậy mình ngủ đâu Hơn nữa người này một thân nồng nặc mùi rượu, sẽ huân đến Bánh Bao cùng Đậu Tử. Nhưng Lô Đào nói đúng, ngay ngày đầu tiên đăng cơ mà đã uống say đến nỗi được người nâng về thì quả thực là không ổn.

Trầm tư một khắc, Y Trọng Nhân nói: “Thư phòng cách vách có một cái tháp, đi nâng lại đây.”

“Vâng.”

Lô Đào cung kính lui ra, không dám trì hoãn, lập tức dẫn người đi nâng tháp.

Tháp rất nhanh được đưa đến, Y Trọng Nhân muốn Lô Đào đặt ở gian ngoài, sau đó đem Hoắc Phong nâng đi qua. Lô Đào lại khó xử, sao có thể để Hoàng Thượng ngủ gian ngoài được a

Nhìn Bánh Bao chui vào ngực Hoắc Phong nằm, Y Trọng Nhân cắn răng: “Để ở đây.”

Lô Đào nhẹ nhàng thở ra, vội cho người nâng tháp tiến vào, bỗng trong lập tức chật chội hơn nhiều.

Hoắc Phong ngủ say như chết bị Y Trọng Nhân không chút khách khí ném trên tháp. Đường như bị sắc mặt Y Trọng Nhân dọa sợ, Lô Đào nhanh chóng đắp chăn cho Hoàng Thượng rồi vội vàng lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa.

Ngồi trên giường, ấn đường Y Trọng Nhân nhú chặt. Cả phòng toàn mùi rượu, hơi muốn chết, nếu không phải Ngưng Thần cung chỉ có một gian phòng có thể cho người ngủ, thì y tuyệt đối sẽ mang theo hai hài tử đổi nơi khác mà ngủ.

Buông màn để ngăn mùi rượu không xộc vào, Y Trọng Nhân lạnh mặt đi ra ngoài rửa mặt. Thật không nghĩ tới, người nọ uống đến say bí tỉ như vậy.

Khi Y Trọng Nhân rửa mặt trở về, y mở một cái cửa sổ để thông khí, lại điểm chút huân hương, trong phòng lúc này đã không còn khó ngủ như khi nãy nữa. Gió lạnh chợt thổi vào, Y Trọng Nhân vừa mới leo lên giường định nằm nghỉ lại đứng dậy đi đóng cửa sổ, chỉ chừa một khe hở nhỏ. Vén lại góc chăn cho Hoắc Phong, rồi mới lên giường.

Nghiêng người xoay mặt về phía tui nhỏ, sau lưng là một người đang ngái khê, có cảm giác dường như lại trở về thời ở Ngọc Thành Quan.

Người này rốt cuộc có tự giác bản thân hiện đang là Hoàng Thượng hay không vậy Làm Hoàng Thượng sao có thể tùy tiện “Loạn ngủ”, huống chi là nơi này của y.

Mang theo phiền muộn nói không nên lời, Y Trọng Nhân nhắm mắt lại. Ở nơi y nhìn không tới, Hoắc Phong đang ngủ say đột nhiên mỉm cười

34. Quyển 2 - Chương 33

Đệ tam thập tam chương

Ngày đăng cơ Hoắc Phong ngủ lại Ngưng Thần cung, tuy rằng qua hôm sau lúc thượng triều đã nói rõ chẳng qua hắn muốn dành nhiều thời gian bồi hai tiểu nhi tử, nhưng dù vậy vẫn khó tiêu trừ được sự nghi ngờ của quần thần. Ngưng Thần cung dù sao đi nữa cũng còn có Y Trọng Nhân ngụ, Hoàng Thượng lại qua đêm trong phòng Y Trọng Nhân, hẳn là...

Nhìn coi, Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ mà đã trọng dụng Y Trọng Nhân như thế, còn thu nghĩa tử của Y Trọng Nhân làm dưỡng tử, phong làm nhất phẩm Thân Vương, ngay cả tên đệm của Nhị hoàng tử cũng có một chữ “Trọng”, không ít các đại thần đều bất an trong lòng.

Y Trọng Nhân vừa là trung thần, nhưng cũng từng là Thiên hộ đại nhân của Hồ An Vệ, huống chi y còn là một thái giám. Cho dù Hoàng Thượng ban cho y chức “Thị quan”, thì trong lòng mọi người vẫn rõ, đây chẳng qua là cách gọi khác của việc thái giám lên nắm quyền thôi.

Nhưng bất an thì bất an, mặc dù có vài vị đại thần thượng tấu, thỉnh cầu Hoàng Thượng cần phải cẩn thận đối đãi Y Trọng Nhân, phòng ngừa dẫm vào vết xe đổ của tiền triều, nhưng dưới tình huống các lão thần,

các đại thần thân tín của Hoàng Thượng đều trầm mặc, những người thượng tấu cũng như đá chìm đáy biển, không được Hoàng Thượng đáp lại.

Tại Ngự Thư phòng, Nguyễn Hình Thiên, Hứa Bách Tài, Chương Hoài Thu, Đường Niên, Cát Đệ, Tạ Minh cùng vài đại thần tâm phúc của Hoắc Phong đều có mặt. Hoàng Hân cùng Hạ Giáp đã quay về biên quan trấn thủ, triều đại mới vừa định, phải đề phòng biên cảnh hỗn loạn, Nguyễn Hình Thiên cùng Hứa Bách Tài tọa trấn trong triều. Kinh thành đã có Chương Hoài Thu trấn thủ, hướng chỉ bản thân Hoắc Phong lại xuất thân võ tướng.

Y Trọng Nhân không ở đây, Hoắc Phong cho phép y tự do hành tẩu trước Ngự tiền, tham dự triều chính, nhưng phần lớn thời gian Y Trọng Nhân đều dành để tuần tra trong cung. Mọi sự của Nội đình từ việc mua sắm trong nội cung tới chọn lựa thái giám đều phải được Y Trọng Nhân phê chuẩn, trong cung không có nữ chủ, vì vậy Y Trọng Nhân bận bịu hơn so với dự đoán, thế cho nên từ khi nhậm chức đến hiện tại đã gần một tháng, y vẫn chưa cùng các đại thần khác nghị sự.

Hoắc Phong đem mấy bản tấu chương ném ra ngoài, giọng điệu không rõ mà nói: “Gần đây, tấu chương muốn trăm tuyển phi đã tăng lên đáng kể, các người cũng biết việc này”

Nguyễn Hình Thiên cùng Hứa Bách Tài không lên tiếng, bọn họ là võ tướng, chỉ quản việc mang binh đánh giặc, mặc kệ “Việc tư” của Hoàng Thượng. Hơn nữa, việc này có thể quản được sao

Chương Hoài Thu cùng Tạ Minh cũng không lên tiếng, bọn họ cũng biết việc Hoàng Thượng nạp phi là một chuyện vô cùng kiêng kị đối với Y Trọng Nhân. Hoàng Thượng nạp phi nghĩa là sẽ có con nối giống, đây không phải là chuyện tốt đối với Bánh Bao cùng Đậu Tử.

Đường Niên thấy không người đáp lại, hần bèn mở miệng nói: “Tuy rằng thiên hạ sơ định, Hoàng Thượng chỉ vừa mới đăng cơ, nhưng tuyển tú là chuyện thần cảm thấy nên bắt đầu suy xét, bên người Hoàng Thượng không thể không có phi tử.”

Cát Đệ đồng tình mà nhìn Đường Niên, người này xử lý triều chính rất tốt, nhưng bản lĩnh quan sát sắc mặt lại khá kém. Hoắc Phong không động thanh sắc mà “Ngô” một tiếng, nhìn qua Cát Đệ.

Cát Đệ lên tiếng: “Thần cho rằng việc tuyển tú có thể hoãn được thì nên hoãn. Hiện tại quốc gia bách phế đãi hưng *, Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ đã vội tuyển tú, khó tránh khỏi khiến dân chúng hiểu lầm. Vả lại, chuyện này cũng nên theo ý Hoàng Thượng, dù sao cũng là Hoàng Thượng ngài tuyển phi.”

(*Chữ Bách lấy nghĩa 100, chữ Phế lấy nghĩa nửa chừng, bỏ dở, chữ Đãi lấy nghĩa là đợi, chữ Hưng lấy nghĩa là dấy lên. Như vậy câu này tạm hiểu nghĩa là: “Còn có rất nhiều việc cần phải làm“. Chỉ sự bận rộn, khối lượng công việc dỏ dang còn nhiều, chưa hoàn thiện việc nào cả.)

Đường Niên nhìn về phía Cát Đệ, không rõ đối phương vì sao phản đối.

Lúc này Tạ Minh mới lên tiếng: “Thần cho rằng Cát đại nhân nói đúng. Nhìn lại những triều đại trước từ vài vị Hoàng Đế đều là lần đầu đăng cơ liền vội vàng tuyển tú, hưởng lạc, hiện tại đúng là thời điểm yên ổn dân tâm, Hoàng Thượng vẫn nên chậm rãi mới tốt.”

Hoắc Phong gật gật đầu, tựa hồ cảm thấy rất có đạo lý.

Đường Niên thấy thế, lập tức ý thức được chính mình dường như đã nói sai, tức thì lên tiếng: “Thừa tướng cùng Cát đại nhân lo lắng chí phải. Quốc khố cũng không tính dồi dào, tiêu phí để tuyển tú ắt là không ít, hiện tại rất nhiều địa phương đều cần dùng bạc, vẫn nên hoãn lại thì tốt hơn.”

Vô cùng vừa lòng đối với phản ứng của các vị thần tử, Hoắc Phong nói: “Trẫm hiện tại cũng không có tâm tư này. Về sau loại tấu chương như vậy các người trực tiếp trả lời, không cần tái trình lên trẫm.”

“Dạ.”

“Nếu không có chuyện gì quan trọng thì các người lui ra đi, Cát Đệ lưu lại.”

“Chúng thần cáo lui.”

Trừ bỏ Cát Đệ những người khác đều khom người lui ra.

Vừa ly khai Ngự thư phòng, Hứa Bách Tài liền nhanh chóng hạ giọng hỏi Nguyễn Hình Thiên: “Hoàng Thượng kêu chúng ta đến cũng chỉ vì chuyện này thôi hả”

Nguyễn Hình Thiên thấp giọng vạch trần: ” Ý Hoàng thượng là muốn chúng ta ai cũng không được tham gia vào việc tuyển tú, có nghe thấy cũng làm như không nghe.”

Hứa Bách Tài cân nhắc ý tứ trong những lời này, qua một lát, hắn không xác định hỏi: “Đừng nói là Hoàng thượng căn bản không hề có ý định này nha”

“Người đoán đúng rồi.” Bỏ lại một câu khiến Hứa Bách Tài sợ hãi, Nguyễn Hình Thiên vội đi tìm Chương Hoài Thu. Người nợ lại chạy mất tiêu!

Trong Ngự thư phòng, Cát Đệ bị lưu lại từ trong lòng ngực lấy ra một vật, đi đến trước mặt Hoàng Thượng hai tay trình lên.

※※※

Phía đông bắc Hoàng cung có một tiểu viện tên “Nội thị viện” là nơi Y Trọng Nhân xử lý chính sự.

Sau khi đáp ứng Hoắc Phong, Y Trọng Nhân tìm vài người nằm vùng trước kia y xếp vào Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ đến giúp, trong đó bao gồm thái giám Quách An y từng tự mình bổ nhiệm chưởng quản Hồ An Vệ, cùng Ti sử Ngự Thân Vệ Trang Dã. Kết cục binh bại như núi đổ của Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ, trong đó có không ít công lao của hai người này.

Khi cả triều văn võ biết hai người này thế nhưng cũng là người của Y Trọng Nhân, thì đều khiếp sợ vô cùng, mà ngay cả Hoắc Phong cũng kinh hãi không thôi.

Y Trọng Nhân đang xem tấu trình do quản sự thái giám đưa lên, thì Quách An đi tới ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng nói: “Đại nhân, thuộc hạ vừa mới nghe được chút phong thanh, không ít đại thần hướng Hoàng Thượng dâng tấu, muốn người tuyển tú nữ.”

Ánh mắt Y Trọng Nhân thâm trầm, thấp giọng hỏi: “Hoàng Thượng đáp ứng ”

“Hình như không.”

Y Trọng Nhân buông tấu. Qua một lát, y nói: “Âm thầm lưu ý là người nào muốn Hoàng Thượng tuyển tú.”

“Dạ.”

Quách An đi rồi, sắc mặt Y Trọng Nhân dần âm trầm.

Y đã sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như thế. Bên người Hoắc Phong một nữ nhân cũng không có, hắn hiện giờ là Hoàng Thượng, làm sao thiếu được giai lệ ba nghìn Vừa nghĩ tới trong cung ngày sau sẽ có oanh oanh yến yến không sao đếm hết, lại có không ít Hoàng tử Hoàng nữ tùy hứng ương ngạnh, sắc mặt Y Trọng Nhân liền càng âm trầm.

Muốn y nói, Hoắc Phong tốt nhất là trong vòng mười năm không nên có tử tử nào khác, nhưng trước mắt xem ra, việc này thực khó đạt thành. Y có thể làm cho nữ nhân bên người Gia Chính để không hoài thai được hài tử, nhưng không cách nào đem thủ đoạn giống như thế dùng ở trên người Hoắc Phong, y không muốn đánh vỡ quan hệ tín nhiệm hiện nay với Hoắc Phong.

Y Trọng Nhân không còn tâm tình nhìn tấu trình, y muốn phòng ngừa chu đáo, không ngừng tự hỏi phải làm như thế nào để củng cố địa vị của Thái tử, Bánh Bao cùng Đậu Tử ở trong cung. Chỉ khi nào địa vị của bọn chúng không thể lung lay thì chuyện Hoắc Phong có tử tử khác hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Trước bữa tối, Y Trọng Nhân đến chỗ Hoắc Phong bẩm báo sự vụ Nội đình. Hoắc Phong vốn không hề yêu cầu như vậy, nhưng Y Trọng Nhân vẫn kiên trì. Không ít người có thái độ hoài nghi đối với việc y chưởng quản Nội đình, Y Trọng Nhân có động thái nào cũng không đối gạt Hoắc Phong, chính là vì không muốn đưa đến những nghi kỵ không cần thiết.

Biết được Hoắc Phong còn tại Ngự thư phòng, Y Trọng Nhân mang theo mấy phân tấu chương trọng yếu hướng Ngự thư phòng đi đến. Bên đường cung nữ thái giám nhìn thấy y đều lần lượt hành lễ, gọi y một tiếng “Y đại nhân”, Y Trọng Nhân cũng chỉ thản nhiên gật gật đầu.

Y không đổi một thân quan phục diễm lệ kia, sau khi tỉnh rượu Hoắc Phong đã ám chỉ nhiều lần, nhưng Y Trọng Nhân đều làm như không nghe thấy. Cũng không phải cố ý đối nghịch cùng Hoắc Phong, chính là vừa nghĩ tới vì tuyển một thân y phục như vậy cho y mà hắn trở nên hối hận, Y Trọng Nhân liền không nghĩ sẽ đổi.

Đi gần tới, cước bộ của y chậm lại, rồi dừng hẳn, xoay người. Thân mình bốn tên thái giám mới vừa hành lễ cứng đờ, nhất thời không dám thở mạnh.

Y Trọng Nhân đi đến trước mặt một tên thái giám, thanh âm lạnh lùng: “Ngẩng đầu lên.”

Người nọ run rẩy mà ngẩng lên.

Y Trọng Nhân ánh mắt sắc bén đánh giá hắn một phen, hỏi: “Người tên gì?”

“Hồi, hồi đại nhân, nô tài, nô tài gọi tiểu Vương.”

“Là ‘Wương’ nào ”

“Hồi, hồi đại nhân, ‘Wương’ trong trần đầy, thịnh vượng.”

“Người là làm việc dưới trướng của quân sự công công nào?”

“Hồi, hồi đại nhân, nô tài, nô tài...” Người nọ bùm một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu, “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, nô tài tay chân vụng về ngu ngốc không quét sạch sẽ, cầu đại nhân tha mạng.”

Bên chân thái giám này là một cái chổi, nghiễm nhiên là người dọn dẹp đường đi. Người này bị dọa sợ, liều mạng mà dập đầu, trên trán rất nhanh đã chảy máu. Thái giám chung quanh không dám thở mạnh, trong cung không ai không sợ người đã từng là Thiên hộ của Hồ An Vệ.

Y Trọng Nhân bất vì sở động nhìn tên thái giám kia dập đầu trong chốc lát, rồi xoay người bước đi, không giải thích, cũng không cho người nọ đứng lên. Người nọ vẫn dập đầu, trong mắt hiện lên một tia hận ý.

Không bao lâu sau, một vị thái giám quân sự bước nhanh đuổi theo Y Trọng Nhân: “Y đại nhân, người nọ...”

“Đuổi khỏi cung đi.”

“... Dạ.”

Y Trọng Nhân không nói nguyên nhân, quân sự thái giám cũng không dám hỏi, chỉ đành tự mình đi xử lý chuyện này.

Y Trọng Nhân đối Quách An và Trang Dã luôn đi theo phía sau y nhỏ giọng nói: “Phái người theo dõi hắn, ta trước kia từng thấy hắn bên cạnh Như Quý phi.”

“Dạ!” Quách An rùng mình, bất động thanh sắc mà rời đi.

35. Quyển 2 - Chương 34

Đệ tam thập tứ chương

Đến cửa Ngự thư phòng, sau khi được sự cho phép, Y Trọng Nhân một mình tiến vào.

Trong Ngự thư phòng chỉ có một mình Hoắc Phong đang phê duyệt tấu chương, hắn nhìn Y Trọng Nhân đi tới, chĩa chĩa vào một chiếc ghế dựa: “Trọng Nhân tới rồi. Người ngồi trước đi, Trẫm đem mấy bản tấu chương này phê xong đã.”

“Thần không vội.” Y Trọng Nhân cũng không từ chối, đi qua ngồi xuống.

Ở trước mặt Hoắc Phong, Y Trọng Nhân luôn cúi đi một phần cung kính, y biết mình không thể tiếp tục như vậy, nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy Hoắc Phong y lại chẳng thể nào cung kính được. Mà Hoắc Phong đối với chuyện này tựa hồ cũng có chút dung túng không để ý tới.

Y Trọng Nhân nhìn Hoắc Phong, nghĩ đến sự kiện vừa đượ biết hôm nay, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Bộ dáng của Hoắc Phong không tốt bằng Gia Chính đế, nhưng lại hơn phần khí chất dương cương của nam tử, cộng thêm nhiều năm chinh chiến, hiện giờ lại là Hoàng Thượng, dáng vẻ càng thêm uy nghi, nam nhân như vậy đã định trước không thiếu nữ nhân.

Hoắc Phong biết Y Trọng Nhân đang nhìn hấn, cũng nhận ra rằng Y Trọng Nhân có tâm sự, nhưng hấn giả vờ không biết, tiếp tục cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Tạm thời phê xong một phần cuối cùng, Hoắc Phong ngẩng đầu, vừa lúc cùng tầm mắt của Y Trọng Nhân giao nhau. Y Trọng Nhân trốn tránh không kịp, tim đập trật nhịp, bất quá y lập tức trấn định, đứng dậy đem tấu chương trình lên.

Hoắc Phong không nhìn, đặt ở bên cạnh, rồi mở miệng nói: “Trọng Nhân, có chuyện trầm muốn nghe ý kiến của người.”

“Hoàng Thượng mời nói.”

Hoắc Phong thở dài một tiếng, dẫn theo chút thương cảm mà nói: “Sau khi Hoàng hậu cùng Quý phi mất, trẫm vẫn không có suy nghĩ tái giá, tổng cảm thấy có lỗi với các nàng. Nhưng hiện tại, trẫm là Hoàng Thượng, rất nhiều sự tình đều là thân bất do kỷ, vài ngày gần đây có không ít đại thần thượng tấu, muốn trẫm tuyển tú nữ.”

Sắc mặt Y Trọng Nhân không thể khổng chế mà lạnh đi vài phần.

Hoắc Phong nhìn chằm chằm Y Trọng Nhân, tiếp tục nói: “Nhưng trẫm cũng phiền muộn không kém. Nhiều năm nay, trẫm vẫn luôn một mình, cũng đã thành thói quen, vừa nghĩ tới chuyện tái giá, trẫm lại nhin không đưỡ mà nhớ đến cảnh Hoàng hậu cùng Quý phi ở trước mặt trẫm tự sát, trẫm thật sự không hề có ý tứ đó. Trọng Nhân, người cũng cảm thấy trẫm nên tuyển tú ư”

Đương nhiên là không. Y Trọng Nhân rũ mắt, tránh đi cái nhìn chăm chú của Hoắc Phong. Trong lòng bởi vì mấy câu nói đó của Hoắc Phong không hiểu sao lại bình tĩnh như trước, y giương mắt nói: “Việc Hoàng hậu nương nương cùng Quý phi nương nương mất, thần, không khỏi có lỗi. Nếu thần đến sớm một chút, hai vị nương nương cũng sẽ không...”

Hoắc Phong nâng tay ngăn Y Trọng Nhân tự trách, nói: “Người có thể cứu trẫm cùng hai hài tử đã là tốt rồi, chuyện này người không cần để trong lòng. Trẫm chỉ là muốn nghe ý kiến của người.”

Y Trọng Nhân ra về trầm tư, qua một lúc sau, y mới nói: “Hoàng Thượng ngày đêm vất vả, cũng nên có vài tri kỷ ở hầu hạ bên người.”

Dục vọng nam nhân, không phải nói nhảm là có thể nhảm.

Nghĩ đến dục vọng của nam nhân, trong lòng Y Trọng Nhân xẹt qua chút lo lắng, nói tiếp: “Chính là... Trong cung có vài nội thị thần không nhìn thấu được, nếu thời gian này Hoàng Thượng tuyển tú, khó đảm bảo sẽ không bị người lợi dụng. Vân Khai cùng Đậu Tử chỉ vừa mới trở lại kinh thành, bọn chúng tuổi còn nhỏ đã phải mất nương, vừa cùng Hoàng Thượng thân cận không bao lâu, nếu Hoàng Thượng có thêm phi tử, thần cũng lo lắng bọn chúng sẽ khổ sở. Thiên hạ sơ định, Hoàng Thượng hiện tại tuyển tú nữ, cũng dễ dàng khiến cho người khác cảm giác quá mức nóng vội, rất bất lợi tới danh tiếng của người.”

Hoắc Phong lộ vẻ tán đồng: “Trẫm cũng nghĩ vậy. Người thấy đó, Trẫm mỗi ngày vội đến nỗi ngay cả thì giờ nghỉ ngơi cũng không thì làm gì còn tình thần đi chọn tú nữ. Vậy chuyện này tạm thời gác lại, về sau lại nói.”

Y Trọng Nhân gật gật đầu, cực kỳ vừa lòng.

Chính sự đã xong, Hoắc Phong nói: “Bữa tối trăm sẽ đến Ngưng Thần cung, trăm đã vài ngày không dùng bữa cùng Bánh Bao Đậu Tử rồi. Người tới.”

Lô Đào khom người đi đến: ” Có nô tài.”

“Bữa tối bãi giá Ngưng Thần cung, bảo Thái tử cũng qua đó.”

“Dạ.”

Hoắc Phong nói vài ngày không đi Ngưng Thần cung, nhưng bất quá chỉ mới có ba ngày. Y Trọng Nhân cũng đã quen việc Hoắc Phong thỉnh thoảng sẽ đến Ngưng Thần cung dùng bữa, chủ yếu là Bánh Bao cùng Đậu Tử thực thích cùng Phụ hoàng dùng bữa, y cũng đành thuận theo phụ tử bọn họ.

Trong lòng biết Y Trọng Nhân sẽ không từ chối, Hoắc Phong cho Lô Đào lui ra sau giãn ra một chút song chường, cười khổ: “Này làm Hoàng Thượng so với hành quân đánh giặc còn muốn mệt. Chút nữa bồi trăm uống vài chén ”

“Thần tuân chỉ.”

Y Trọng Nhân tâm tình nhìn qua không tồi, Hoắc Phong cười cười, tâm tình của hắn cũng rất tốt.

※※※

Y Trọng Nhân hiện giờ chường quản Nội đình, tuy rằng Hoắc Phong cho phép y tham dự triều chính, nhưng y vẫn đem phần lớn tinh lực đặt ở Nội đình. Cũng vì vậy, nên y không có nhiều thì giờ bồi hai hài tử mỗi ngày.

Đậu Tử cùng Bánh Bao bắt đầu học tập theo khóa của hoàng tử, buổi sáng lên lớp, sau khi ngủ trưa sẽ tập võ, đối bọn nhỏ mà nói thay gì bảo là tập võ thì càng giống chơi đùa hơn.

Thời điểm bữa tối nhìn thấy Phụ hoàng cùng phụ thân đồng thời ghé đến, Bánh Bao và Đậu Tử liền làm nũng mà hướng trong ngực Phụ hoàng cọ cọ, khiến cho Hoắc Phong thoải mái cười to. Hoắc Phong đối Bánh Bao cùng Đậu Tử tốt đến không ngờ, phải gọi là sủng nịch mới đúng, hai hài tử tự nhiên cũng nhanh chóng thân cận với hắn hơn.

Không bao lâu sau, Hoắc Vân Khai lưỡng lưỡng đi đến. Hắn đã bắt đầu tiếp nhận vài việc dành cho Thái tử, Hoắc Phong đối đứa con trai này đặc biệt coi trọng, lại có Y Trọng Nhân ở một bên nhắc nhở, tính cách nguyên bản cũng rất trầm ổn liền tin tưởng Hoắc Vân Khai sẽ làm tốt vị trí Thái tử.

Hoắc Phong cũng không ngại Thái tử tới chậm, sau khi cùng Thái tử nói nói mấy câu liền lệnh Ngự thiện phòng mang thức ăn lên, còn đặc biệt bảo Ngự thiện phòng lấy đến hai vỏ rượu lâu năm trong cung, đây đều là thứ tốt mà Gia Chính để khi còn sống lưu lại.

Y Trọng Nhân rất ít khi uống rượu, tửu lượng như thế nào cũng không có người biết, bất quá đêm nay Hoắc Phong hưng trí rất cao, Y Trọng Nhân khó được mà cùng hắn hết ly này đến ly khác. Thẳng đến khi bản thân đầu óc hoảng vág, Y Trọng Nhân mới không uống nữa.

Hoắc Phong hiển nhiên không muốn bỏ qua cho y mau vậy, lại cấp Y Trọng Nhân rót một chén, dụ dỗ: “Uống thêm một chén, khó có được trăm hôm nay muốn uống chút rượu với người, người cũng đừng khiến trăm mất hứng chứ.”

Y Trọng Nhân một tay đỡ trán, đối Hoắc Phong mỉm cười: “Thần, hình như say rồi, không thể uống được nữa.”

Nhìn bộ dáng này của Y Trọng Nhân khiến Hoắc Phong miệng khô lưỡi đắng, hắn kéo tay Y Trọng Nhân qua, nâng ly nhét vào tay y: “Không được, hôm nay Trăm muốn cùng với người không say không về, Trăm còn chưa có say đâu.”

“Hoàng Thượng, say rượu sẽ tổn hại tới thân mình.” Y Trọng Nhân nói như thế nào cũng không chịu uống, tình trạng hiện tại rất nguy hiểm.

Hoắc Phong nói: “Vậy một ly cuối cùng, người uống đi, trăm sẽ không bức người nữa.”

Y Trọng Nhân lại là ảm đạm cười: ” Một ly cuối cùng”

” Một ly cuối cùng.”

Thôi, uống thì uống. Y Trọng Nhân túy nhân mơ màng mà uống xong chén rượu này, chỉ cảm thấy trong rượu lộ ra một cổ trong trẻo nhàn nhạt.

Hoắc Vân Khai lần đầu tiên nhìn thấy nghĩa phụ say rượu, ngạc nhiên không thôi. Nghĩa phụ sau uống nhiều rượu liền có một loại hương vị khác so với bình thường, nhưng cụ thể là gì, thì hắn lại nói không nên lời.

Bánh Bao và Đậu Tử đã ăn no, tụi nhỏ thấy Phụ thân cùng Phụ hoàng còn đang uống rượu, chỉ đành nhàm chán ngồi nguyên tại vị trí.

Hoắc Phong nhìn về phía Thái tử, nói: “Vân Khai, người mang Bánh Bao cùng Đậu Tử đi ra ngoài cho bọn nó tiêu thực một chút, Phụ hoàng cùng nghĩa phụ của người có chuyện muốn nói.”

” Hình như nghĩa phụ say rồi.” Hoắc Vân Khai không nghĩ rằng nghĩa phụ còn có tinh thần cùng phụ hoàng nói quốc sự.

Hoắc Phong phát tay đuổi người: “Đi đi.”

Hoắc Vân Khai bất đắc dĩ, chỉ có thể mang theo Bánh Bao cùng Đậu Tử rời đi trước.

Bọn họ rời đi không bao lâu, thì đại môn Ngưng Thần cung bị Lô Đào đóng lại, bên trong, chỉ còn Hoắc Phong cùng Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân đã khá say rồi, đầu lại đau đến lợi hại, y híp mắt hỏi: “Hoàng Thượng... Có chuyện gì, muốn nói với thần ư”

Hoắc Phong lại rót thêm cho mỗi người một ly rượu, hắn cầm một ly, ly khác thì đưa cho Y Trọng Nhân, vô cùng nghiêm túc nói: “Trọng Nhân, Trẫm vẫn luôn nợ người một ly rượu.”

Nợ y một ly rượu Trên khuôn mặt say rượu của Y Trọng Nhân hiện lên vài phần nghi hoặc, y theo bản năng mà tiếp nhận rượu: “Thần, say rồi.”

“Trọng Nhân, Trẫm, muốn cảm ơn người, cảm ơn ân tình của người đối với trẫm.” Hoắc Phong ngửa đầu uống cạn rượu.

Tựa hồ bị sự nghiêm túc của Hoắc Phong ảnh hưởng, Y Trọng Nhân cũng ngửa đầu uống hết, y đã quên vừa rồi bản thân đã nói” Một chén rượu cuối cùng “.

Buông ly, Y Trọng Nhân thản nhiên nói: “Thần, chẳng qua chỉ làm việc mà thần muốn làm, Hoàng Thượng không cần bận lòng.”

Người trước mặt biến thành hai người, Y Trọng Nhân nhắm mắt, y chưa bao giờ say đến như vậy.

Trong mắt Hoắc Phong hiện lên một tia tinh quang cực nhanh, hắn đỡ lấy Y Trọng Nhân: “Trẫm thấy người thật tình là đã say lắm rồi. Để trẫm đỡ người về giường nghỉ tạm.”

Y Trọng Nhân lắc đầu, hai tay dùng lực chống bàn đứng lên: “Thần, có thể tự đi được. Hoàng Thượng cũng nên hồi tẩm cung đi thôi.”

Hoắc Phong hai tay chế trụ bả vai Y Trọng Nhân, đem người ôm vào trong ngực, rồi mang y bước ra ngoài, nói:

“Vẫn nên để Trẫm đưa người về.”

” Bánh Bao cùng Đậu Tử, gọi về đây.” Y Trọng Nhân theo thói quen đỡ bọn nhĩ ngử trước rồi mới có thể yên giấc.

“Bánh Bao cùng Đậu Tử có người chiếu cố rồi, người không cần lo lắng.” Ôm Y trọng Nhân ra khỏi nơi dùng bữa, Hoắc Phong có vẻ vội vàng đem người tiến vào phòng ngủ, dùng chân đóng cửa.

36. Quyển 2 - Chương 35

Đệ tam thập ngũ chương

Y Trọng Nhân cước bộ không vững được Hoắc Phong đưa đến bên giường, y một tay đẩy Hoắc Phong ra, nói: “Thần, tự làm được.”

Yết hầu Hoắc Phong động động, đột nhiên dùng sức đem Y Trọng Nhân đẩy ngã trên giường.

Trong nháy mắt thân thể ngã sấp xuống, Y Trọng Nhân tỉnh rượu hơn phân nửa, không đợi y cử động, một bóng đen nhanh chóng áp lên, màn buồng, tầm nhìn trở nên hôn ám.

Nếu lúc này Y Trọng Nhân còn chưa phát hiện được nguy hiểm, thì y đã không phải là Y Trọng Nhân. Hai tay chống lên ngực Hoắc Phong, sắc mặt Y Trọng Nhân lạnh dần: “Hoàng Thượng, người muốn làm gì”

Hoắc Phong càn quấy sờ lên gương mặt mịn màng của Y Trọng Nhân, thanh âm ám ách: “Ta chỉ là muốn hỏi người mấy vấn đề.”

“Hoàng Thượng có thể buông thần ra trước không” Y Trọng Nhân bị Hoắc Phong ép tới mức khó chịu.

Hoắc Phong thoảng dịch thân, hai chân khóa tại hai bên hông Y Trọng Nhân, lại dùng sức kéo hai tay của y, đem người vẩy dưới thân. Y Trọng Nhân vận công muốn đẩy người này ra, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, bản thân vậy mà không có chút khí lực!

“Người hạ thuốc ta !” Suy đoán như vậy khiến sự cung kính vốn nên có với Hoắc Phong không sót lại chút gì.

“Để người không đẩy ta ra.” Lúc này Hoắc Phong không còn là Hoàng đế cao cao tại thượng, ngược lại càng thêm nguy hiểm.

Sơ suất! Bất quá hiện tại không phải là thời điểm hối hận, việc Y Trọng Nhân nghĩ đến đầu tiên chính là kéo dài thời gian, tới khi Vân Khai đem Đậu Tử cùng Bánh Bao quay về hoặc là lúc bản thân có thể ép được được tính ra.

“Trọng Nhân.” Ngón tay thô ráp của Hoắc Phong lướt qua mi mắt của Y Trọng Nhân, giọng nói khàn khàn khiến cho tâm y rung động. Hô hấp của hắn cùng Y Trọng Nhân hoàn toàn giao hòa.

Y Trọng Nhân quay đầu đi, không nhìn hắn.

Hoắc Phong không cho y trốn tránh, kéo mặt y qua để nhìn thẳng vào mắt mình.

“Vì sao lại là ta” Hoắc Phong hỏi ra nghi hoặc đã nhiều năm chôn ở trong lòng, “Người cứu nhiều người như vậy, vì sao cố tình trợ ta nắm được thiên hạ”

Y Trọng Nhân theo thói quen lộ ra vẻ chê cười: “Chẳng qua vừa đúng lúc thôi.”

“Trọng Nhân”, Hoắc Phong một tay đặt lên ngực Y Trọng Nhân, thần sắc nghiêm túc, “Ta muốn nghe lời nói thật lòng của người. Vì sao là ta” Rồi, hắn hít sâu một hơi, giọng nói trầm hơn, “Sáu năm nay, ta vẫn luôn tự hỏi, tại sao người lại chọn ta Trọng Nhân, ta quả thực rất muốn biết.”

Một trận mê muội đánh úp đến, Y Trọng Nhân nhắm mắt lại. Hoắc Phong ôm thắt lưng Y Trọng Nhân, xoay người, Y Trọng Nhân đã nằm trên người của hắn. Hoắc Phong rút trâm cài tóc trên đầu Y Trọng Nhân ra, khẽ vuốt ve khuôn mặt y.

“Trọng Nhân, nói cho ta biết đi.”

Từng tiếng tim đập hữu lực từ trong ngực Hoắc Phong truyền vào tai Y Trọng Nhân, cánh tay mạnh mẽ ôm siết lấy thắt lưng y, bàn tay mơn trớn khuôn mặt y lại phá lệ ôn nhu, đầu vầng mắt hoa, Y Trọng Nhân chỉ cảm thấy một trận lửa nóng từ khuôn mặt được hắn vuốt ve lan khắp toàn thân.

“Trọng Nhân... Nói cho ta biết...”

Tựa như ma âm trong ngừng vang vọng trong đầu, thanh âm giống như từ phương xa truyền đến, khiến Y Trọng Nhân mơ màng rồi lại quật cường không chịu mở miệng, nhưng cũng không thể từ chối yêu cầu kia.

Ngón tay vô lực nắm lại, hình ảnh trước mắt dần dần vẩn vèo. Quan binh xông vào trong nhà, phụ mẫu huynh muội bị trói chặt mang đi, nhà tù âm u ẩm ướt, bộ mặt yếm công dữ tợn, mùi hôi thối ám bên trong phòng nhỏ khiến hài tử khóc thét...

Y Trọng Nhân nghèn nghẹn mở miệng: “Ta hận... Ta muốn, báo thù...”

Bàn tay vuốt ve Y Trọng Nhân dừng lại, Hoắc Phong không hé răng.

“Người kia, giết phụ mẫu thân nhân ta... Ta muốn hủy giang sơn của hắn, giết con cháu hắn... Vì sống sót, ta trở thành yêu nhân nam không ra nam, nữ không ra nữ... Tại sao có thể không báo thù... Tại sao có thể, không báo thù!”

Hoắc Phong ôm chặt người trên thân, khó nén nỗi đau xót trong lòng.

“Kia vì sao, là chọn ta Trên người của ta, cũng chảy huyết mạch của nam nhân kia, người hắn là, nên giết cả ta.”

“Ta đã nghĩ qua.”

Thân mình Hoắc Phong chấn động, trong mắt xẹt qua một tia bối rối.

“Người còn nhớ rõ đêm đó không Người nói ta là hoạn quan... Là yêu nhân... Phải nên...”

“Đừng nói nữa.” Hoắc Phong che miệng Y Trọng Nhân, hắn không còn mặt mũi nào nhìn mặt đối phương, “Người không biết rằng ta có bao nhiêu hối hận khi nói những lời kia với người đâu.”

Khi Hoắc Phong buông y ra, Y Trọng Nhân trầm thấp cười vài tiếng: “Thật ra thì người cũng chẳng nói sai điều gì, ta vốn chính là...” Lời chưa dứt thì miệng y đã bị che kín.

“Không, người không phải, người chỉ là chịu quá nhiều thương tổn. Trọng Nhân, người chọn ta, có phải vì ta nắm trọng binh trong tay”

“Đúng vậy.” Y Trọng Nhân không chút do dự, khiến Hoắc Phong cảm thấy mất mát, quả nhiên là thế.

“Ta hận người, nhưng không có ai so với người thích hợp hơn... Ít nhất người, không phải là tên hỗn đản. Ta trợ người, phụ mẫu cũng sẽ không trách ta.”

Những lời này cũng không làm tâm tình Hoắc Phong đỡ hơn chút nào, hắn nên cao hứng sao

“Vậy hiện tại thì sao Còn hận ta không”

“Hiện tại” Trong ánh mắt Y Trọng Nhân hiện lên vài phần mê mang, “Hiện tại... Ta không biết... Ta chưa bao giờ nghĩ qua sẽ tái kiến người... Không nghĩ qua...” Y sâu kín thở dài một tiếng, “Ta mệt mỏi... Ta thực sự rất mệt mỏi...”

Lại một lần xoay người, Hoắc Phong đem người đang mệt rũ rời áp dưới thân.

Trong mắt Y Trọng Nhân không còn vẻ lạnh lùng quen thuộc, thay vào đó là sự mê mang cùng mệt mỏi, còn có vài phần yếu ớt y chưa bao giờ biểu lộ qua trước mặt người khác.

Hoắc Phong giải khai một nút buộc trên quan phục đỏ thẫm của Y Trọng Nhân, tiếp theo là cái thứ hai, cái thứ ba...

Đôi mắt sáng như ngọn đuốc của Y Trọng Nhân cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Hoắc Phong, không hề ngăn cản.

“Ta biết người mệt... Cũng biết người không thích nơi này, lại càng không nguyện ý ở tại chỗ này, chính là...” Hoắc Phong khẽ sát vào, hôn lên môi Y Trọng Nhân, thông thả cọ xát, ôn nhu mà liếm lộng, “Chính là... Ta không muốn người rời khỏi ta... Trọng Nhân... Trọng Nhân...”

Song mâu Y Trọng Nhân mở lớn, khi Hoắc Phong đang ngậm lấy bờ môi y, trong đầu y nhất thời trống rỗng, người này, tại sao lại làm như thế

37. Quyển 2 - Chương 36

Đệ tam thập lục chương

Vật áo bị ném ra ngoài giường, chỉ chốc lát sau từ quan phục đồ thắm đã biến thành nội y thuần bạch. Khi trên thân truyền đến từng đợt lạnh lẽo, thì Y Trọng Nhân mãnh liệt bừng tỉnh.

“Người muốn làm gì!”

Nửa thân trên trần truội nằm dưới thân một người nam nhân, sắc mặt Y Trọng Nhân trở nên trắng bệch, ánh mắt băng lãnh: “Người dám.”

Hoắc Phong không thềm quan tâm sự uy hiếp của Y Trọng Nhân, hần thẳng lưng đem quần áo trói buộc trên người cởi ra, rất nhanh, Hoắc Phong cũng giống Y Trọng Nhân, nửa thân trên để trần.

“Hoắc Phong, người nếu dám làm vậy, ta nhất định sẽ giết người!”

Đôi mắt Y Trọng Nhân đầy tơ máu, căn bản không quan tâm hiện tại đối phương đã là đế vương có thể đè chết y chỉ với một đầu ngón tay.

Hoắc Phong khom người, hôn lên môi Y Trọng Nhân, tựa như chuồn chuồn lướt nước, rồi lại hôn sâu một cách mãnh liệt.

Y Trọng Nhân không phải không hiểu sự đời, nhưng y chỉ nhìn thấy chứ chưa tự mình trải qua. Uy hiếp cùng hung ác của y lập tức tan rã trong sự xâm lược tràn ngập khí tức nam tính của Hoắc Phong, hơn nữa y bị hạ được, đã vậy còn uống rượu, đầu lưỡi luồn vào miệng để dàng hút đi toàn bộ chống cự của Y Trọng Nhân, y chỉ cảm thấy đỉnh giường không ngừng chao đảo.

“Ngô...”

Y Trọng Nhân không hề biết bản thân có thể phát ra thứ thanh âm quyến rũ êm ái như vậy, tiếng thở dốc của Hoắc Phong càng lúc càng nặng nề. Dục vọng dưới đáy lòng ẩn trong nháy mắt khi chạm vào Y Trọng Nhân liền muốn thoát khỏi nhà giam của lý trí, chỉ muốn đem người mà hần nhớ mong từ rất lâu nuốt vào trong bụng.

—— [“Người là một kẻ nhu nhược.”]

Không! Ta không phải người nhu nhược! Ta sẽ chứng minh cho người thấy, ta sẽ trở thành vương giả trong thiên hạ!

—— [“... Việt Vương gia tay cầm bảy mươi vạn binh mã, thế nhưng khiếp nhược đến độ bị một tên hoạn quan như ta tùy tiện khi dễ...”]

Người nói ta như vậy. Ta nên phạt người thế nào đây Ta muốn chặn miệng người lại, khiến cho người biết ta cỡ nào dũng mãnh, muốn đôi môi mỏng manh kia của người không thể buông ra những lời chọc giận ta nữa.

—— [“Ta vẫn luôn xem thường người, hiện tại lại càng xem thường người hơn.”]

Người xem thường ta là bởi vì trong lòng người không có ta. Ta muốn có được tâm của người, muốn người sẽ chỉ ở dưới thân Hoắc Phong này nói muốn ta!

—— [“... Nhưng người, ngay cả hoạn quan cũng không bằng!”]

Hoạn quan... Hoạn quan... Trọng Nhân, người đối đãi với bản thân như vậy sao Không, người không phải hoạn quan. Người có biết, vì muốn làm cho người để mắt đến mà ta ngay cả mệnh của mình cũng lấy ra liều.

Mặc kệ người có phải là hoạn quan hay không, lần đầu tiên thấy người khi ta ngày đêm thần tốc đuổi tới Ngọc Thành Quan, ta cơ hồ vô pháp khống chế dục vọng mãnh liệt đang trào dâng, chính lúc đó ta mới hiểu được bản thân vì sao vẫn không quên người.

Nguyên lai, ta bất tri bất giác đã sớm yêu người.

Người, mang con ta đi, lại cầm theo trái tim ta. Trọng Nhân, là người trêu chọc ta trước.

Rời khỏi đôi môi bị hấn hôn đến sưng đỏ của Y Trọng Nhân, nhìn cặp mắt đầy mê ly của đối phương, Hoắc Phong thở hổn hển sờ soạng khắp người Y Trọng Nhân, trong tích tắc, hấn tìm được hai nơi bị trũng tén ở trên hõm vai cùng cánh tay đối phương. Hoắc Phong lập người Y Trọng Nhân lại, một đạo vết thương dường như xuyên suốt khắp toàn bộ tấm lưng đập vào đáy mắt, trừ cái này ra, còn có thêm những vết sẹo lớn nhỏ trải rộng khắp thân thể tái nhợt của Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân dồn dập thở dốc, không đợi y tỉnh táo lại, đã cảm thấy một mảnh ướt át chạm vào lưng.

Y không kìm nổi mà phát ra rên rỉ, thân thể nhanh chóng bị liệt hỏa đốt cháy hầu như không sót lại thứ gì.

Hoắc Phong liếm dọc theo vết sẹo thật dài kia, một tay khiêu khích thù du đã đứng thẳng trước ngực Y Trọng Nhân, phản ứng ngây ngô của Y Trọng Nhân càng khơi dậy dục vọng nơi hấn.

Bàn tay trượt dọc theo thân thể gầy gò của Y Trọng Nhân, tìm được tiết khớp, Hoắc Phong mở ra. Ngay lúc này, Y Trọng Nhân nháy mắt thanh tỉnh, không biết lấy khí lực ở đâu ra nắm chặt tay Hoắc Phong.

“Tránh ra!” Sắc hồng trên mặt Y Trọng Nhân biết mất không còn một mảnh.

“Ta muốn người. Ngay đêm nay.”

Y Trọng Nhân cắn răng: “Cút!”

“Ta muốn người!”

Hoắc Phong cởi quần dài cùng tiết khớp của chính mình, dục vọng cương cứng của giống đực trắng trợn hiện ra trước mặt Y Trọng Nhân. ngực Y Trọng Nhân kịch liệt đập phồng, trong mắt toả ra sát khí.

Y quá sơ xuất! Y vạn lần cũng không nghĩ đến Hoắc Phong lại ôm tâm tư này đối với y

“Người tốt nhất là phế đi vô công hoặc là chặt đứt tứ chi của ta, nếu không ta nhất định sẽ giết người!”

Hoắc Phong hai tay bắt lấy hai bên quần Y Trọng Nhân, khom người hôn lên ***g ngực của y, ám ách mà nói: “Người là phụ thân của con ta, ta là phụ hoàng của con người, người và ta, vốn hấn là cùng một chỗ. Trọng Nhân, ta thích người, ta thực thích người.”

Thân thể Y Trọng Nhân run lên, ngay lúc đó, Hoắc Phong không chút do dự mà lột quần của y xuống. Đầu Y Trọng Nhân “Ồng” một tiếng, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không nhìn thấy.

—— [“Vương đại nhân. Chút lòng thành này không phải vì tôn kính. Đứa nhỏ này là cháu bà con xa của ta, phụ mẫu đều mất, ta thấy hấn đáng thương nên mới mang tiến cung. Xin ngài thủ hạ lưu tình, hãy chừa cho hấn chút hy vọng.”

—— “Này không được. Thiên không sạch sẽ về sau phạm phải việc gì hoặc bị người phát hiện, chính ta cũng khó thoát tội.”

—— “Vương đại nhân cứ việc yên tâm. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, lão nô sẽ tự chịu hậu quả. Vả lại trong cung hiện giờ cũng không ‘Nghiêm tịnh’ (kiểm tra việc tịnh thân cho thái giám), Vương đại nhân thủ hạ lưu tình, đứa nhỏ này chịu ơn của ngài. Về sau nếu hấn có thể vào Hồ An Vệ, nhất định sẽ báo đáp ân tình của đại nhân.”

—— “Không nên không nên, đứa nhỏ này bộ dáng tốt như vậy, khó đảm bảo sẽ không bị người coi trọng, một khi lộ ra, thì cho dù ta có mười cái đầu cũng không đủ chịu tội.”

—— “Vương đại nhân, xin ngài thương xót, nếu không phải đứa nhỏ này ở ngoài cung không có chỗ nương tựa, lão nô cũng sẽ không cho nó tiến cung, ngài chỉ cần khiến đứa nhỏ này còn chút hy vọng là được, lão nô sẽ quản nó thật tốt, xin ngài thương xót. Ngài cũng nói đứa nhỏ này bộ dáng tốt, nếu thân mình dễ nhìn đôi chút, nói không chừng về sau người coi trọng nó còn muốn cảm tạ ngài đã thủ hạ lưu tình.”

—— “Ân... Được rồi. Bất quá nam căn này không thể lưu, rất dễ bị lộ. Người trở về làm như vậy... Nên nhớ phải cất hấn, nếu không về sau râu mép cùng hấn kết lộ ra, thì nó chờ bị lăng trì đi.”

—— “Tạ đại nhân tạ đại nhân! Lão nô nhất định nhớ kỹ.”]

38. Quyển 2 - Chương 37

Đệ tam thập thất chương

Hoắc Phong nhìn chăm chăm hạ thân Y Trọng Nhân, đầu óc có chút mơ hồ.

Địa phương kia của Y Trọng Nhân cũng không phải bị cắt sạch toàn bộ, tuy song hoàn được lưu lại nhưng vẫn rất non nớt, nơi vốn đã bị hoạn lại dài ra, chỉ cỡ hơn nửa ngón tay.

Hốc mắt Hoắc Phong nóng lên. Người này luôn nói mình là hoạn quan, kỳ thật y căn bản không phải là hoạn quan, nơi này chẳng qua là đã từng thụ thương mà thôi. Người nọ là nam nhân, là nam nhân chân chính.

Hoắc Phong tách hai chân Y Trọng Nhân ra, nằm úp sấp trên người y, đối với bộ vị từng thụ thương quá nặng mà hé miệng ngậm lấy.

“Ngô!”

Y Trọng Nhân vốn đang lâm vào ác mộng đột nhiên bị một loại cảm xúc ảm áp vây quanh, khi y ý thức được ảm áp này đến từ nơi nào, trong đầu y lại một lần nữa nổ vang, trái tim dường như bị một cây búa nặng nề gõ xuống.

Nơi đó... Nơi đó... Y Trọng Nhân choáng váng, ngây người, không khỏi sửng sốt, nơi đó, nơi đó ...

“Ngô!”

Thân thể chấn động, cho dù Y Trọng Nhân có lãnh tính hơn đi chăng nữa, thì giờ khắc này, y cũng hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào.

Nơi y tự ti nhất, xấu hổ nhất, lúc này, lại bị một người dùng miệng ngậm vào, hơn nữa lại là quân vương cao cao tại thượng!

Không phải Y Trọng Nhân không biết thái giám hầu hạ nam nhân ra sao. Y từng tự mình phục thị khi Gia Chính đế sửng hạnh thái giám, đừng nói là hôn môi, liếm lộng, ngay cả việc để Gia Chính Đế nhìn thấy nơi khó tả kia cũng đã xem là làm nhục thánh nhan, sẽ bị khiển trách.

Thái giám muốn hầu hạ, trước tiên phải nằm úp sấp ở trên giường lộ ra vị trí kia, trước đó phải tẩy trừ sạch sẽ tự bôi trơn cho tốt. Sau khi Gia Chính đế thư thái, thái giám phải quay lưng lại nhanh chóng mặc quần rồi lập tức bò xuống giường.

Mà hiện tại, người này, thế nhưng lại dùng miệng!

Cho dù y không bị hoạn sạch thì sao chứ Thân mình như vậy, căn bản cũng không thể tính là nam nhân!

Cảm giác khác thường len lỏi khắp toàn thân khi bộ vị kia được người săn sóc, Y Trọng Nhân đột nhiên luống cuống. Y dùng sức giơ tay đẩy Hoắc Phong ra, rồi đánh hấn.

Hoắc Phong dễ dàng chế phục hai tay Y Trọng Nhân, không thèm để ý đến sự vùng vẫy của đối phương hấn đanh mười ngón tay mình vào tay y, đầu lưỡi cẩn thận liếm qua mỗi một tác trên cơ thể người nọ.

“Cút! Cút ngay! Hoắc Phong! Người cút ngay!”

Có thứ gì đó từ khóe mắt Y Trọng Nhân buông rơi, Hoắc Phong vẫn luôn chú ý Y Trọng Nhân tất nhiên là thấy được, nhưng hấn tuyệt đối không thể lui bước, đây là cơ hội duy nhất. Hoắc Phong chồm tới, một tay vuốt ve vùng thắt lưng khiến Y Trọng Nhân không gượng dậy được, sau đó hấn nâng hạ thân, tách cánh móng y ra.

“Hoắc Phong!”

Sự lãnh tính cùng lý trí của Y Trọng Nhân sớm đã vỡ thành từng mảnh nhỏ. Y ở trong lòng hô to, muốn Hoắc Phong lập tức tránh ra. Nơi đó, tên hỗn đản này sao có thể liếm địa phương ấy! Nhưng y không thể hô lên được.

Toàn bộ hạ thân đều bị Hoắc Phong liếm một lần, Y Trọng Nhân ngửa đầu, mái tóc đen dài phủ trên tấm lưng tái nhợt rải rác đầy vết thương chảy xuống hai bên mạng sườn. Có cái gì đó dâng đầy nơi vành mắt y, không ngừng rơi xuống gò má.

“Người... Tránh ra...”

“Trọng Nhân, ta muốn người.”

Hoắc Phong dán người lên lưng Y Trọng Nhân, hôn lên vết thương do đao gây ra, ngón tay cái nhu ấn vào bộ vị ướt át nào đó của Y Trọng Nhân.

“Ta sẽ, giết người... Ta nhất định, sẽ!” Cánh môi Y Trọng Nhân run rẩy.

“Chết dưới đóa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

“Ngô!” Y Trọng Nhân dùng sức cắn chặt răng.

“Thả lỏng, Trọng Nhân, người rất chặt.”

“Cút... ngô!”

“Người sẽ bị thương, ta không nhìn được nữa rồi.”

“Ngô!” Đau!

“Người mau thả lỏng.”

“A!”

Y Trọng Nhân chưa bao giờ chật vật như vậy, một thân ướt đầm mồ hôi lạnh. Đau, không nghĩ đến sẽ đau đến vậy!

“Ta cũng là lần đầu tiên, người phối hợp một chút đi.”

“Cút!”

“Nha! Ta quên mất có thuốc mỡ dùng để bôi trơn rồi.”

“Người dám cho ta dùng ta nhất định giết người!”

“Nhưng mà người rất chặt.”

“Người dám!”

Hoắc Phong rút ngón tay ra. Người này không nguyện ý, vậy hắn chỉ có thể tự bôi trơn cho y thôi.

“Dùng!”

Y Trọng Nhân cắn vào cánh tay mình, để bản thân không kêu lên. Y nhất định, sẽ giết tên hỗn đản này!

Đêm nay đã định trước là một đêm hỗn loạn.

Thật vất vả tiến vào ba đầu ngón tay, Hoắc Phong rốt cuộc cũng không nhìn được nữa. Lật người Y Trọng Nhân lại, để y quay mặt về phía mình, Hoắc Phong nâng hai chân Y Trọng Nhân lên, ngay trước mặt đối phương đỡ lấy dục vọng đang dâng trào, tàn nhẫn mà cạy mở thân thể Y Trọng Nhân.

Móng tay Y Trọng Nhân lưu lại ba vết cào dọc theo từ bả vai đến cánh tay Hoắc Phong. Cơ bắp toàn thân Hoắc Phong cuộn cuộn, hai tay vỗ lên thắt lưng Y Trọng Nhân, dường như đang trừng phạt đối phương tội bất kính, nhất cổ tác khí * hắn trực tiếp đâm vào nơi sâu nhất, Y Trọng Nhân chỉ cảm thấy giờ khắc này có lẽ chết đi sẽ tốt hơn, thực sự rất đau.

(*:nhất cổ tác khí trích trong “Tả truyện ()” của Tả Khâu Minh năm 389 trước Công nguyên. Thành ngữ (Nhất Cổ Tác Khí) bắt nguồn từ câu chuyện này. Cách dịch đúng nghĩa của thành ngữ này là “Ồ hời trống đầu tiên, sĩ khí (tinh thần chiến đấu) là cao nhất”. Ý nghĩa của nó là phải giữ vững tinh thần cho đến lúc cuối hoặc phải hoàn thành một việc gì đó bằng tất cả sức lực của mình. Hàm ý biến thể thời nay: Nhân lúc tinh thần mọi người đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc. [Mang hàm ý khuyến khích])

“Trọng Nhân, cùng ta một chỗ đi.”

Y Trọng Nhân há miệng liều mạng thở dốc, trước mắt một mảnh tối đen.

Hoắc Phong không nói lời vô nghĩa, hần khom người hôn lên đôi môi run rẩy của Y Trọng Nhân, phần eo chậm rãi luật động.

Cát Đệ từng nói, người nọ là thái giám, nên rất khó có cảm giác. Nhưng trước đó khi hôn y, Hoắc Phong đã cảm thấy người này kỳ thật rất mẫn cảm, sau khi nhìn thấy thân thể đối phương, hần đã biết vì sao y mẫn cảm như vậy.

Trọng Nhân, chắc chắn sẽ cảm nhận sự sự khoái cảm mà hần mang lại.

Thân thể Y Trọng Nhân cùng khí chất lạnh lùng của y hoàn toàn bất đồng, dị thường nóng nồng, cơ hồ muốn hòa tan cả Hoắc Phong.

Sáu năm qua, trừ bỏ đánh giấc, trong lòng Hoắc Phong thủy chung chỉ có một người. Khi hần hiểu được vì sao lại luôn nhớ đến y thì không khỏi khiếp sợ nhưng nổi khiếp đảm ấy bất quá chỉ lướt qua trong nháy mắt. Thường xuyên ở trong quân đội, Hoắc Phong đối việc nam phong cũng không mấy xa lạ, huống chi hần là hoàng tử, loại sự tình này vốn không hề hiếm nơi cung đình.

Bị Y Trọng Nhân “Tra tấn” sáu năm, sau khi Hoắc Phong phát hiện ra tâm ý của mình liền lựa chọn đối mặt. Vì trên đời này, sẽ không có một Y Trọng Nhân thứ hai, cũng không có một người nào khác có thể khiến hần vương vấn nhớ nhung suốt sáu năm trời như thế.

Nếu không bắt lấy Y Trọng Nhân, hần nhất định sẽ hối hận. Hần đã làm rất nhiều chuyện khiến bản thân phải hối hận cả đời, lúc này đây, hần nhất định phải quyết đoán.

Nam căn nóng rực của mình bị nơi ẩm áp kia vây lấy, Hoắc Phong nhịn không được mà rên rỉ thành tiếng.

Trọng Nhân, Trọng Nhân, khoái cảm khi có được thân thể người này so với việc ma sát bên trong càng khiến hần tiêu hồn hơn, chỉ cần nhìn đến đối phương trần trụi nằm dưới thân, hần liền nhịn không được mà muốn bắn.

Y Trọng Nhân lần đầu tiên mới biết vật đó của nam nhân hoá ra lại cứng đến như vậy, cứng rắn đến nỗi cơ hồ có thể giết y. Đau, rất đau, nhưng hoà theo sự đau đớn đó là từng hồi rung động trong tâm. Vật cứng của Hoắc Phong ở trong người y kêu gào dường như muốn đâm xuyên qua thân thể, đâm vào trái tim y.

Trong khi mặt sau đang bị buộc phải mở rộng để bao bọc lấy thứ nóng bỏng của hần, thì toàn bộ khí tức nam tính không để cho y cự tuyệt mà xâm nhập vào miệng y lôi kéo đầu lưỡi y cùng nhau dây dưa.

Khí lực tựa hồ đã quay về, Y Trọng Nhân phần nộ lưu lại vết trảo của mình ở trên người Hoắc Phong, nhưng dường như không đủ sức, y thủy chung vẫn không thể đẩy người đang không ngừng tàn phá trong cơ thể ra.

Hơi thở hai người hòa quyện vào nhau, trong người có ta, trong ta có người.

Nơi hạ thân đau đến chết lặng dần dần truyền đến một loại xúc cảm khác, mười ngón tay Y Trọng Nhân được Hoắc Phong đan lấy nhịn không được mà nắm chặt tay Hoắc Phong. Khi môi cả hai tiếp tục quấn lấy nhau, y hung hăng cắn mạnh vào môi đối phương. Hương vị huyết tinh ở môi hai người lan ra, nhưng sau đó, Y Trọng Nhân bỗng hé miệng, liên tục phát ra âm thanh ngâm nga. Đây là, đây là...

“A!”

“Trọng Nhân, có cảm giác không Có phải là nơi này”

Cái gì mà “Nơi này” Móng tay Y Trọng Nhân đâm vào mu bàn tay Hoắc Phong, tiếng hét to không cách nào không chế phát ra từ yết hầu.

Hoắc Phong không hỏi lại, nhìn gương mặt tái nhợt của người dưới thân trở nên hồng nhuận, những tiếng ngâm nga phát ra từ cổ họng đã chứng minh y động tình vì hần. Là nơi này, nơi có thể làm cho Y Trọng Nhân khoái hoạt.

Luật động trở nên ngày càng thông thuận, Hoắc Phong cũng mất đi lý trí, hai mắt tựa dã thú trừng to nhìn người không ngừng lay động dưới thân mình, dùng ngành vật của bản thân làm cho đối phương phát ra thanh âm khác lạ.

Người này, cuối cùng cũng là của hắn.

Mọi cảm giác đều tập trung tại vị trí hai người tương liên, khi Hoắc Phong đột nhiên không chế được mà thô bạo đâm trái đâm phải, Y Trọng Nhân cho rằng mình sẽ chết. Hơi nóng ầm ầm thổi quét toàn thân y, cảm giác tê dại cùng chấn động đều tập trung vào vị trí bị tàn phá kia.

Tiếng thở dốc của Hoắc Phong lẫn theo tiếng gầm nhẹ đáng sợ, Y Trọng Nhân thét chói tai mấy tiếng, trong cơ thể y tựa như bị thiêu đốt, cùng với đó là một cú va chạm mạnh mẽ của Hoắc Phong, rồi, một dòng dịch nóng ầm phun đầy trong cơ thể y

Kết thúc rồi... Rốt cục, cũng xong rồi...

Y Trọng Nhân không biết mình nên đẩy Hoắc Phong ra trước, hay lấy chủ thủ dưới gối đầu giết đối phương trước, không kịp để y suy xét rõ ràng, người trên thân lại chồm lên.

“Trọng Nhân, cùng một chỗ với ta đi.”

Miệng bị ngậm, Y Trọng Nhân nâng tay lên rồi chậm rãi hạ xuống, sau đó lại bị người chế trụ.

Y không đáp lại Hoắc Phong, chỉ dùng sức cắn hằn kết đối phương, y không có hằn kết.

Đừng nói những lời ngu ngốc đó, bọn họ, không có khả năng cùng một chỗ được.

Y Trọng Nhân không phản ứng, Hoắc Phong cũng không cần y trả lời.

Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, đêm nay còn rất dài. Trong sáu năm qua, đây là lần đầu tiên hắn thông suốt nên phải ăn một lần cho đủ.

39. Quyển 2 - Chương 38

Đệ tam thập bát chương

Hoắc Phong hôm nay không vào triều, khi giờ Tỵ đã qua được quá nửa thì hắn mới từ Ngưng Thần cung đi tới Ngự thư phòng.

Đêm trước Hoàng Thượng qua đêm tại Ngưng Thần cung, hai vị Hoàng tử lại ở tẩm cung của Hoàng Thượng, Y Trọng Nhân cũng ở lại Ngưng Thần cung. Mặc dù không nghe được bất luận một tin tức xác thực gì, nhưng các đại thần đối với việc đêm qua Hoàng Thượng làm gì ở Ngưng Thần cung đều ngầm hiểu trong lòng.

Trên cánh tay Hoàng thượng có một vết xước hết sức rõ ràng, đó là dấu vết bị móng tay bấm vào, trên cổ có một loạt dấu răng, môi cũng bị thương, người nào có thể cắn Hoàng Thượng bị thương, còn ở trên môi Hoàng thượng lưu lại miệng vết thương Lại nhìn đến nụ cười thần bí trên mặt Hoàng Thượng, thấy thể nào cũng giống như miêu trộm được cá.

Trong lúc nhất thời, một bầu không khí quỷ dị quấn quanh giữa các vị đại thần, cho dù là đám người Tạ Minh, Chương Hoài Thu, cũng không khỏi nhú mào. Hoàng Thượng tin Y Trọng Nhân là một chuyện, nhưng “Chiếm lấy” Y Trọng Nhân lại là một chuyện khác.

Hoắc Phong cũng không đề cập đến chuyện tối qua, vừa đến Ngự thư phòng liền cùng các thần tử thương thảo quốc sự. Thái tử Hoắc Văn Khai cũng ở bên cạnh, hắn vẫn luôn trân trối nhìn Phụ hoàng, khó nén nổi khiếp sợ.

Giờ ngọ tam khắc, Hoắc Phong chuẩn bị dùng bữa nên cho các đại thần lui ra, chỉ để lại một mình Thái tử. Hoắc Phong vẫy lui nội thị, còn dặn không được để bất luận kẻ nào quấy nhiễu.

Hoắc Văn Khai trực tiếp hỏi: “Phụ hoàng, tối hôm qua ngài vì sao không hỏi tẩm cung Vì sao không cho Bánh Bao cùng Đậu Tử hỏi Ngưng Thần cung”

Tối hôm qua Hoắc Vân Khai một đêm ngủ không ngon. Hắn mang đệ đệ đi ra ngoài tản bộ một vòng rồi trở về, lại bị Lô Đào báo là Phụ hoàng muốn ngủ lại Ngưng Thần cung, muốn hắn cùng đệ đệ ngủ một đêm, Hoắc Vân Khai dù có ngốc cũng có thể đoán ra chút gì đó.

Hoắc Vân Khai rất để ý vị nghĩa phụ Y Trọng Nhân này, phản ứng đầu tiên của hắn chính là phụ hoàng chiếm tiện nghi nghĩa phụ. Nếu nói nghĩa phụ muốn câu dẫn phụ hoàng, đánh chết hắn cũng không tin.

Hoắc Vân Khai được Y Trọng Nhân cứu, lại cùng sinh hoạt với y suốt sáu năm trời, tình cảm tự nhiên bất đồng. Hoắc Phong cũng rõ ràng điểm này, cho nên mặc dù có điểm ghen tị khi Hoắc Vân Khai quá mức coi trọng Y Trọng Nhân, nhưng hắn cũng không có dùng thân phận phụ thân cùng Hoàng thượng để răn dạy Thái tử, chỉ vô cùng bình tĩnh cùng nghiêm túc mà nói: “Phụ hoàng cùng nghĩa phụ người tối hôm qua là chu công chi lễ, nghĩa phụ của người là người của phụ hoàng.”

Hoắc Vân Khai hít một hơi lạnh khí, theo bản năng liền hỏi: “Nghĩa phụ nguyện ý!” Hắn không tin!

Người nọ tự nhiên là không nguyện ý. Hoắc Phong thần nhiên nói: “Phụ hoàng thích nghĩa phụ người rất nhiều năm rồi, đó cũng là nguyên nhân tại sao phụ hoàng lại tự mình đến Ngọc Thành Quan đón y.”

“Nghĩa phụ người vẫn luôn để ý đến xuất thân của mình, cho dù lòng y nguyện ý, y cũng sẽ không mấy may biểu hiện với phụ hoàng, nhưng trẫm không muốn chờ đợi thêm nữa. Vân Khai, khi y đem ngọc bội của người nhét vào tay phụ hoàng, đã định trước trẫm cùng y sẽ dây dưa một đời. Phụ hoàng hy vọng người có thể tiếp nhận.”

Hoắc Vân Khai không biết phải tiếp lời như thế nào, hắn vô cùng rối loạn. Tuy rằng Hoắc Vân Khai không quá thông suốt mọi việc, nhưng hắn đã mặc định tối hôm qua nhất định là phụ hoàng thừa dịp nghĩa phụ say rượu mà cưỡng bức người.

Phụ hoàng, thế nhưng lại thích nghĩa phụ... Nghĩa phụ vậy mà đã đem ngọc bội của hắn giao cho phụ hoàng vào sáu năm trước... Nghĩa phụ... Phụ hoàng...

“Nghĩa phụ người sẽ nguyện ý cùng một chỗ với phụ hoàng. Trẫm cũng không gạt người, chuyện này sẽ có rất nhiều người phản đối, thậm chí sẽ có người nghĩ biện pháp bức phụ hoàng diệt trừ nghĩa phụ người. Vân Khai, người muốn cùng bọn họ bức phụ hoàng phải đuổi nghĩa phụ người đi hoặc giết y, hay là thành toàn cho trẫm cùng nghĩa phụ người”

Hoắc Vân Khai chấn động, đây là chuyện tuyệt đối có khả năng phát sinh! Hoắc Vân Khai bị ảnh hưởng sâu bởi tâm tính của Y Trọng Nhân nên nhanh chóng khôi phục lãnh tĩnh, một người là phụ hoàng, một người là nghĩa phụ, nếu phụ hoàng cùng nghĩa phụ có thể cùng một chỗ, vậy chẳng phải là kết quả tốt nhất đối với hắn sao!

Đầu óc đột nhiên thông suốt, Hoắc Vân Khai gương mặt: “Phụ hoàng, nhi thần từng nói qua, muốn hiếu thuận nghĩa phụ, muốn chăm sóc cho nghĩa phụ khi về già cho đến lúc người lâm chung, lời thề này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Nhi thần chỉ hỏi phụ hoàng một việc, ngài, sẽ lập hậu ư”

“Sẽ không.” Hoắc Phong trả lời như đinh đóng cột, “Phụ hoàng có ba nhi tử là các người, lại có nghĩa phụ người là đã trọn vẹn. Đó cũng là bởi thường duy nhất phụ hoàng có thể làm đối với mẫu hậu cùng mẫu phi của người.”

“Phụ hoàng sẽ không có thêm nữ nhân khác, cũng sẽ không tiếp tục có con nối dòng, chỉ là hiện nay phụ hoàng vẫn không thể công bố được, nếu không đại thần trong triều sẽ chia mũi nhọn nhắm vào nghĩa phụ người. Hiện tại đã có người dâng tấu thỉnh phụ hoàng tuyền tú, việc này phụ hoàng chỉ có thể tạm thời bác bỏ, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, phụ hoàng sẽ khiến bọn họ hiểu được cuộc đời này của trẫm, trừ nghĩa phụ người ra, sẽ không có người khác. Phụ hoàng, muốn sự tương trợ của người.”

Hai tay Hoắc Vân Khai nắm chặt, trầm giọng: “Phụ hoàng, ngài muốn nhi thần làm như thế nào”

Không hổ là nhi tử do Trọng Nhân giáo dục! Hoắc Phong thấy phản ứng của Thái tử thì vô cùng vui mừng. Hắn bảo Thái tử đến gần, ở bên tai Hoắc Vân Khai thì thầm thế này thế nọ rằng thì là hắn muốn như vậy như kia. Hoắc Vân Khai liên tục gật đầu, lúc nghe được câu nói sau cùng của phụ hoàng, hắn triệt để chấn động.

Hoắc Phong vỗ vỗ bả vai trưởng tử: “Phụ hoàng đã đánh hạ giang sơn cho ngươi, việc còn lại phải nhờ vào bản thân ngươi.”

Qua khá lâu, Hoắc Vân Khai mới quỳ xuống, cấp phụ hoàng dập đầu lạy ba lạy: “Nhi thần tuyệt không cô phụ kỳ vọng của phụ hoàng!”

“Phụ hoàng tin ngươi.”

Hoắc Phong hai tay nâng nhi tử dậy. Trong mắt của hắn, Thái tử cũng tốt, Bánh Bao cùng Đậu Tử cũng tốt, kỳ thật đều là hài tử của hắn cùng người nọ, là bọn hắn, hài tử của hai người.

※※※

Thời điểm Y Trọng Nhân tỉnh lại, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là bản thân vậy mà vẫn còn sống, một khắc sau, y phát hiện mình hẳn nhiên là còn sống.

Năm đó bị thương nặng, thiếu chút nữa bị người một đao chém thành hai nửa mà y vẫn còn có dư lực tìm ra lối thoát, nhưng hiện tại, ngay cả trở mình cũng dị thường khó khăn. Mọi chuyện tối qua vừa mơ hồ lại hỗn loạn, y căn bản không nhớ rõ Hoắc Phong đã làm bao nhiêu lần, càng không biết đối phương rời đi lúc nào.

Trong giường hôn ám, Y Trọng Nhân suy yếu vén màn trướng, bên ngoài quả nhiên sáng rồi.

Thu hồi tay, gian nan mà trở thân, Y Trọng Nhân dùng tay trái chống giường muốn đứng lên. Thân trên mới vừa nâng lên thì cổ tay y trở nên run rẩy vô lực, chặt vật mà ngã trở về trên giường.

“Ngô!” Y Trọng Nhân ra một thân mồ hôi lạnh, hạ thân đau quá.

Sát khí ngùn ngụt cùng một loại cảm xúc phức tạp hiện lên trong mắt, Y Trọng Nhân đang suy nghĩ phải làm sao để giải quyết khốn cảnh hiện tại, nhưng sau đó y đột nhiên ngậy ngẩn cả người. Xốc chăn lên, ánh mắt y trầm xuống, y phục trên người... Là mới. Một cảm giác mát lạnh truyền đến từ bộ vị nào đó, Y Trọng Nhân mím chặt môi, bất vi sở động.

Chuyện lớn tối hôm qua vượt qua dự đoán của y, khi phát hiện trên người đã được thay một bộ nội y bằng tơ lụa sạch sẽ mới, nơi đó cũng được thượng được, Y Trọng Nhân lần thứ hai không biết nên phản ứng như thế nào.

Từ lúc y cùng với Hoắc Phong gặp lại nhau cho đến hiện tại, số lần ‘không biết phải phản ứng làm sao’ ngày càng nhiều, Y Trọng Nhân bị một loại cảm giác xa lạ bao phủ.

Nếu như là trước kia y nhất định sẽ không nói hai lời mà giết Hoắc Phong. Nhưng hiện tại, y lại do dự, do dự vào thời khắc không nên do dự. Hắn tựa như, thật nguy hiểm.

Trước mắt thoát ần thoát hiện hình ảnh của Hoắc Vân Khai, Đậu Tử, hình ảnh y cùng Hoắc Phong ở trong hoàng cung lần lượt chạm mặt, màn đối chọi gay gắt giữa y cùng Hoắc Phong trên đài ngắm trăng...

Y Trọng Nhân vô lực nhắm mắt lại, thật rối loạn, hoàn toàn rối loạn.

“Phụ thân...”

Y Trọng Nhân lập tức mở to mắt.

“Người tỉnh chưa”

“Đậu Tử.” Y Trọng Nhân vừa mở miệng, mới phát hiện giọng nói của mình thật khó nghe.

“Phụ thân Người làm sao vậy” Màn bị xốc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đầy lo lắng xuất hiện trước mặt Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân cố gắng mỉm cười, nâng lên cánh tay đau nhức không thôi, chạm vào mặt Đậu Tử.”Bánh Bao đâu rồi”

“Phụ thân.”

Thanh âm Bánh Bao truyền đến, Y Trọng Nhân giương mắt, liền nhìn thấy Bánh Bao bưng một cái bát, từng bước một chậm rãi đi tới, Hoắc Vân Khai đi theo sau Bánh Bao, trên tay bưng một cái mâm.

“Nghĩa phụ, người tỉnh rồi.”

Y Trọng Nhân không còn do dự nữa, y nhất định phải giết Hoắc Phong!

40. Quyển 2 - Chương 39

Đệ tam thập cửu chương

Nếu hỏi rằng trên tay Hoắc Phong có lợi thế gì có thể khiến Y Trọng Nhân nguôi giận, thì đó chính là ba hài tử. Tối hôm qua Y Trọng Nhân nhận mọi thống khổ, hắn rất muốn bồi ở bên người y, nhưng hắn cũng hiểu rõ tính tình người nọ. Nếu Y Trọng Nhân tỉnh lại nhìn thấy hắn, khó bảo đảm sẽ không rút kiếm xử ngay, cho nên hắn trước hết để cho Vân Khai, Đậu Tử cùng Bánh Bao đến làm tiêu tan lửa giận trong lòng Y Trọng Nhân.

Hoắc Phong cũng chẳng kiêng dè mà dặn Ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn nhẹ cho người của Ngưng Thần cung, còn đặc biệt dặn ba hài tử phải đích thân đưa đến bên giường cho phụ thân. Hoắc Phong còn viết phong thư gửi đến Y Trọng Nhân, nhờ Đậu Tử giao cho y.

Đương nhiên khi ở trước mặt hài tử, Y Trọng Nhân không tiện phát tác, nhưng khi Hoắc Vân Khai đụng vào, y chỉ cảm thấy vạn phần xấu hổ. Cũng may biểu hiện của Hoắc Vân Khai rất bình thường, cho dù phải đỡ y đứng dậy cũng không có nửa phần mất tự nhiên.

Bánh Bao cùng Đậu Tử mỗi đứa một câu chọc cho phụ thân vui vẻ. Phụ hoàng có nói thân mình phụ thân khó chịu, cho nên Bánh Bao và Đậu Tử thực lo lắng, tội nó chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng yếu ớt như vậy của phụ thân.

Sau khi Y Trọng Nhân ăn xong, Đậu Tử đưa cho phụ thân một phong thư, nói là phụ hoàng cấp. Thừa dịp nghĩa phụ vắng người, Hoắc Vân Khai đem hai đệ đệ mang đi.

Trọng Nhân, ta biết người nhất định rất hận ta. Nhưng chuyện tối hôm qua, không phải do say rượu mê loạn, mà là việc bản thân ta sau khi nhìn thấy người ở Ngọc Thành Quan vẫn luôn muốn làm.

Trọng Nhân, sáu năm qua, mỗi khi đêm về ta đều nhớ đến người. Nhớ tới ánh mắt người, nhớ tới trang dung của người, nhớ tới sự khinh thường người dành cho ta. Lúc đầu, ta phần nộ vô cùng, chỉ nghĩ bằng cách phải nắm thiên hạ để người không tiếp tục khinh miệt ta; nhưng sau đó, người lại là người ta nghĩ đến nhiều nhất, không chỉ ánh mắt người, ta còn muốn nhìn thấy gương mặt thật sự phía sau lớp trang dung đó.

Khi ta đuổi tới Ngọc Thành Quan, ta đã nhìn thấy, ánh mắt đó của người khảm vào tâm ta, thấy nụ cười chân thật mà trước nay ta chưa thấy bao giờ. Một khắc kia, ta mới biết vì sao sáu năm qua ta đối với người nhớ mãi không quên.

Trọng nhân, ta đã ngoài bốn mươi, ta không nghĩ sẽ lại tiếp tục bỏ lỡ, ta không có nhiều sáu năm như vậy.

Ta biết, khi ta ngồi trên vị trí này, thân bất do kỷ là điều không thể tránh khỏi, nhưng đối với người, ta tuyệt không nhượng bộ. Cho dù phải đối đầu với lực cản trong triều, cho dù quan viên phản đối kịch liệt, ta cũng phải chặt chẽ giữ lấy người.

Bởi vì, trên đời này, chỉ có một Y Trọng Nhân. Nhược thủy ba nghìn, ta, chỉ lấy một biều ảm.

Trọng Nhân, cùng một chỗ với ta đi. Cùng ta chứng quần thiên hạ này, cùng ta nhìn Vân Khai trở thành một đấng minh quân; nhìn Bánh Bao cùng Đậu Tử ngày một lớn lên. Người, là phụ thân của chúng; ta, là phụ hoàng của chúng.

Khớp hàm Y Trọng Nhân cắn chặt, khi y nhìn đến chữ cuối cùng, liền mạnh tay ném thư sang một bên. Hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh giường, Y Trọng Nhân dồn dập thở dốc, nghĩ muốn áp chế thứ cảm xúc nào đó đang làm y vô cùng khổ sở.

... Chuyện tối hôm qua, không phải là say rượu mê loạn...

... đối với người nhớ mãi không quên...

... Trên đời này, chỉ biết có Y Trọng Nhân. Nhược thủy ba nghìn, ta, chỉ lấy một biều ẩm...

... Trọng Nhân, cùng một chỗ với ta đi...

Nhắm chặt mắt lại, Y Trọng Nhân kéo chăn phủ qua đầu. Y có thể không nháy mắt mà chặt bỏ đầu người khác, có thể thờ ơ nhìn những người đó chết ở trước mặt mình, nhưng đối mặt với bức thư không quá dài của Hoắc Phong, y lại một lần nữa không biết phải phản ứng như thế nào.

Trong óc loạn cào cào, trong lòng cũng loạn theo, trong tâm từng chút một cảm nhận được nỗi xót xa mà y đã lâu chưa gặp, cảm giác đau lòng ấy không ngừng quẩn quanh. Đáng chết! Đáng chết! Y chán ghét loại cảm giác không thể khống chế này, y là Y Trọng Nhân, là người không bao giờ đánh mất đi lý trí cùng lãnh tĩnh!

“Chi nha”, cửa phòng bị người đẩy ra, Y Trọng Nhân dùng sức cắn môi, kéo chăn xuống.

Màn giường chưa được treo lên lại bị người vạch ra, Y Trọng Nhân trong cơn giận dữ, hai mắt đỏ bừng mà trừng người mới tới, thư trong tay bị y nắm chặt thành một đoàn.

Người vừa tới ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay cầm chặt bức thư của y, chậm rãi cúi người. Y Trọng Nhân hơi thở bất ổn, tay kia từ dưới gối đầu lòi ra một thanh chủy thủ. Đối phương lại coi như không thấy, hần hân vào đôi môi lạnh lẽo của Y Trọng Nhân, ôn nhu quẩn quít.

Y Trọng Nhân nắm chặt chủy thủ, tay lại run rẩy đến nỗi không khống chế được. Đối phương dễ dàng lấy đi chủy thủ nguy hiểm kia, dùng đôi tay thô ráp của mình phủ lấy đôi tay run rẩy của Y Trọng Nhân. Cho đến khi nhiệt độ trên môi Y Trọng Nhân và hần như nhau, thì đối phương mới thối lui.

“Trọng Nhân, ” Hoắc Phong khàn giọng, vẻ mặt cũng có chút kích động, “Cùng một chỗ đi... Ta không thể cho người danh phận, không thể lập người làm hậu... Ta chỉ có thể, dùng phương thức như thế này để đem hậu cung, nội đình giao cho người.”

Ngày đó ta đăng cơ, người cũng đã là hoàng hậu của ta.

Y Trọng Nhân chỉ khẽ nhếch miệng không lên tiếng, Hoắc Phong liền cứ vậy mà nhìn chăm chăm y.

Hồi lâu sau, Y Trọng Nhân gắt gao nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, nhãn thần lạnh lẽo. Hoắc Phong thấy thế trong lòng cũng dần trầm xuống, người này, vẫn là không muốn sao

“Muốn ta đồng ý, có thể, nhưng người trước hết phải đáp ứng điều kiện của ta.”

Trên mặt Hoắc Phong thoáng chốc hiện lên vẻ mừng rỡ như điên: “Người mau nói!”

Y Trọng Nhân lãnh tĩnh nói: “Cả đời quá dài, ta chỉ muốn người mười năm. Trong vòng mười năm, người không được tuyển tú, không được nạp phi, cho dù là cung nữ, người cũng không được nhúng chàm. Nếu người đáp ứng, vậy từ bây giờ, ta Y Trọng Nhân chính là của người.”

Hoắc Phong sửng sốt, nhưng hần nhanh chóng hiểu được yêu cầu của Y Trọng Nhân. Trong lúc nhất thời, Hoắc Phong không biết bản thân nên cao hứng hay nên buồn bực, bất quá hần cũng không so đo. Mười năm sau, người này tự khắc sẽ hiểu lời nói của hần hôm nay không phải là xúc động nhất thời.

Hoắc Phong cúi đầu, hần nhẹ lên môi Y Trọng Nhân.”Được, ta đáp ứng người.”

Có thứ gì đó trong tâm Y Trọng Nhân nổ vang theo tiếng “Được” của Hoắc Phong, y nghe thấy Hoắc Phong mang theo *** nồng đậm mà nói: “Như vậy từ giờ trở đi, người, là của ta.”

Màn buông, Y Trọng Nhân hai mắt hoảng loạn, người nọ tính đem y làm tới chết luôn sao!

“Ha hã a...” Hoắc Phong bị bộ dáng Y Trọng Nhân làm cho tức cười.

Hần cởi giày lên giường, tiến vào trong ổ chăn ôm lấy Y Trọng Nhân, ngáp một cái, nói: ” Thân mình người khó chịu, ta chỉ cùng người ngủ một hồi. Nhưng mà Trọng Nhân à, lần tới người đừng để lại vết thương ở nơi dễ bị phát hiện như vậy, ta hiện tại đầu gối cũng là Hoàng Thượng, người chừa cho ta chút mặt mũi đi.”

Y Trọng Nhân liếc mắt nhìn vết thương trên môi Hoắc Phong, không cho là đúng. Không giết người này đã là cho hắn mất mũi rồi, vậy mà hắn còn đòi hỏi này kia nữa ư

Hoắc Phong dời tay đến bộ vị bị thương nặng của Y Trọng Nhân, khẽ tai nói nhỏ: “Vẫn còn đau sao”

Y Trọng Nhân chớp lấy chủy thủ bị Hoắc Phong ném qua một bên đâm tới, Hoắc Phong vội vàng bắt lấy cổ tay y, không dám hỏi lại. Hắn quên mất, người hắn coi trọng không chỉ đa mưu túc trí, mà còn có võ công cao cường. Nhanh chóng đem chủy thủ ném ra ngoài giường, Hoắc Phong ôm chặt Y Trọng Nhân, không nói gì nữa.

Khí tức vừa quen thuộc lại vừa xa lạ phun trên đỉnh đầu, khiến Y Trọng Nhân muốn đẩy Hoắc Phong ra nhưng lại buộc chính mình phải nhẫn nại. Y đã đem bản thân giao cho người này trong mười năm, cho nên phải nhanh chóng quen thuộc tất cả. Không cần biết mười năm này có đáng giá hay không, Y Trọng Nhân tự nói với mình, hắn làm như vậy, là lựa chọn tốt nhất. Tốt nhất, tốt nhất.

Ồi zồi ôi, ông Phong ổng sến chảy nước, bà con bật Bức thư tình đầu tiên lên nghe cho hợp phong cảnh nhá

41. Quyển 2 - Chương 40

Đệ tứ thập chương

Chương Hoài Thu lại đến Ngưng Thần cung lần nữa, Y Trọng Nhân ở trên giường nằm đủ năm ngày hiện đang ngồi trong sân phơi nắng. Trời giá rét, mặt trời ban trưa không quá gay gắt nhưng lại làm cho người ta uể oải buồn ngủ không thôi.

Mấy buổi tối nay Hoắc Phong đều không ngủ lại Ngưng Thần cung, tựa như một đêm kia quả thực chỉ là say rượu loạn tính. Hoắc Phong vẫn luôn không thừa nhận chuyện hắn cùng Y Trọng Nhân có gì với nhau, để mặc mọi người tự hiểu trong lòng, Hoàng Thượng không thừa nhận, Y Trọng Nhân cũng không xác thực, chuyện này cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ như vậy.

Hoắc Phong vừa ngồi lên vị trí để vương không bao lâu, hắn không muốn quần thần quá mức chú ý Y Trọng Nhân, đương nhiên, đây cũng là xuất phát từ mong muốn bảo hộ Y Trọng Nhân của hắn. Về phần Y Trọng Nhân có cần hay không, Hoắc Phong không quan tâm.

Việc Chương Hoài Thu lại đến cũng không ngoài dự đoán của Y Trọng Nhân, sau khi đối phương ngồi xuống, y vẫn như trước mà rót cho đối phương một chén trà, rồi cứ vậy ngồi nhìn lên không trung không biết đang suy nghĩ gì.

Chương Hoài Thu một hơi uống cạn, lại tự rót một chén, mở miệng: “Ngươi và Hoàng Thượng, đã cùng một chỗ” Dấu hôn trên cổ Y Trọng Nhân thật chói mắt, chỉ cần không phải người mù đều sẽ nhìn thấy.

Nhãn thần Y Trọng Nhân chậm rãi đảo qua Chương Hoài Thu, trong lúc đó lại lộ ra chút phong tình mơ hồ, khiến ấn đường Chương Hoài Thu nhíu chặt thành chữ xuyên. Người hưởng qua tư vị *** tất nhiên sẽ có chút biến hóa, Y Trọng Nhân cũng không ngoại lệ.

“Hiện tại, bọn người trong triều có thái độ gì” Y Trọng Nhân không đáp mà hỏi lại. Chính câu y vừa hỏi, cũng xem như là trả lời Chương Hoài Thu.

“Ngươi thật sự cùng một chỗ với Hoàng Thượng ” Chương Hoài Thu hiển nhiên không thể tiếp thu nổi.

Y Trọng Nhân chậm rì rì mà nhìn về phía khoảng không, mang theo đôi chút biếng nhác nói: “Bất quá là theo nhu cầu. Ngươi cho rằng ta sẽ bởi vì được hắn coi trọng mà quên hết tất cả Hay là bởi vì thất thân mà muốn chết muốn sống Hoài Thu, ta chỉ lựa chọn việc có lợi nhất đối với ta.”

“Ngươi lựa chọn cái gì”

Đôi môi Y Trọng Nhân hé mở: “Ta muốn hắn mười năm không chạm nữ nhân.”

“Đây gọi là có lợi nhất cho người” Chương Hoài Thu muốn điên rồi. Trọng Nhân làm sao có thể nguyện ý nằm dưới thân nam nhân giống như nữ nhân! Y là người kiêu ngạo như vậy!

“Vậy người nói ta nên làm như thế nào Giết hắn” Y Trọng Nhân tự giễu, “Ta muốn gây ông đập lưng ông, đáng tiếc ta hữu tâm vô lực.”

Chương Hoài Thu sắc mặt âm trầm: “Vì sao là mười năm”

“Mười năm đủ cho ta đứng vững trong triều.” Y Trọng Nhân rất tự tin nói: “Mười năm sau, Đậu Tử cùng Bánh Bao cũng đã trưởng thành, Thái tử lại càng không cần nói đến, lúc đó cho dù hắn lập hậu, thì ta cũng không có gì để nói. Nếu hắn có con nối dõi khác, cũng không tạo thành uy hiếp đối với Đậu Tử cùng Bánh Bao.”

Chương Hoài Thu hiểu rõ nói: “Người là vì Thái tử cùng Đậu Tử”

Y Trọng Nhân không phản bác. Nhưng sau đó Chương Hoài Thu hỏi một câu khiến y chấn kinh: “Người có phải đã thích Hoàng Thượng không ”

Thời điểm phục hồi lại tinh thần, Chương Hoài Thu đã rời đi rồi. Y Trọng Nhân nhớ mang máng, đối phương dường như có nói sẽ giúp y gì đó.

Y tin tưởng Hoài Thu sẽ giúp mình, nhưng Hoài Thu sao lại cho rằng y thích người kia

Thích... Sau khi y bị tịnh thân, vấn đề tình cảm xem như đã không còn dính dáng gì với y.

Hoắc Phong là nam nhân, là đế vương, y, làm sao có thể thích người kia được!

Hết thấy những gì Y Trọng Nhân này làm bất quá là vì bản thân, vì một tiếng gọi phụ thân của ba hài tử. Y không có khả năng thích Hoắc Phong, vĩnh viễn không có khả năng! Nhưng sao tâm tình lại bất ổn như thế

Y Trọng Nhân không còn hưng trí uống trà, đứng dậy bước vào phòng, khoá trái cửa nhốt bản thân bên trong.

Hoắc Phong biết Chương Hoài Thu đi tìm Y Trọng Nhân. Đối với quan hệ của hai người, nếu nói Hoắc Phong không thêm để ý thì cũng rất là trái lương tâm. Cơ mà, hắn là người đầu tiên có được thân thể Y Trọng Nhân, vả lại y còn cùng hắn có ước hẹn mười năm, Hoắc Phong đem phần để ý này đặt trong lòng. Phản ứng của Y Trọng Nhân đã vượt khỏi dự liệu của hắn, điều này cũng khiến Hoắc Phong càng thêm tự tin, huống chi trên tay hắn còn có ba lợi thế lớn nhất.

Buổi tối, suốt một ngày không được gặp Y Trọng Nhân nên hiện tại Hoắc Phong đi tới Ngưng Thần cung. Y Trọng Nhân cả buổi chiều đều ở trong phòng, Hoắc Phong gõ lên cửa phòng đã khoá trái, qua hơn nửa ngày, Y Trọng Nhân mới ra mở cửa cho hắn.

Hoắc Phong thực tự nhiên mà nắm tay Y Trọng Nhân, nhắc chân rảo bước tiến vào trong phòng, nói: “Đêm nay ta ở trong này nghỉ ngơi.”

Y Trọng Nhân nhìn tay chính mình bị nắm, trầm mặc không nói.

Cửa phòng đóng lại, Hoắc Phong đem người đang trầm mặc ôm vào ngực. Y Trọng Nhân không để mặc hắn ôm, mà thoát ra.

Vấn đề kia của Chương Hoài Thu khiến Y Trọng Nhân nhiễu loạn trong lòng, giờ phút này khi đối mặt Hoắc Phong, y chỉ cảm thấy cả người không thoải mái, chớ nói chi là bị đối phương ôm như vậy.

Quan hệ của hai người vừa mới gần một bước, Y Trọng Nhân cũng không phải loại người có thể làm chim nhỏ nép vào lòng người khác, Hoắc Phong cũng không muốn Y Trọng Nhân có nhiều thay đổi. Hắn rõ ràng, hai người nếu muốn lưỡng tình tương duyệt thì còn một đoạn đường rất dài phải đi, Y Trọng Nhân nguyện ý cho hắn mười năm, cũng là xuất phát từ suy tính đối bản thân cùng hài tử.

Bất quá hắn không vội. Có thể được Y Trọng Nhân nhận lời mười năm, thì hắn cũng có thể cùng đối phương bên nhau thêm nhiều năm nữa, cho đến bạc đầu giai lão.

Về phần bản thân vì sao lại đối Y Trọng Nhân chấp nhất như thế, Hoắc Phong không mấy quan tâm. Muốn bắt lấy liên bất, rất nhiều năm trước, hắn đã hiểu ra được đạo lý này.

Giữa cuộc tranh đua của hai người thì điều Hoắc Phong cần phải làm là nắm bắt mọi cơ hội chủ động.

Lại một lần nữa ôm chặt người nọ, Hoắc Phong mệt mỏi nói: “Để ta ôm một lát thôi.”

Khí tức nóng rực phun bên tai, toàn thân Y Trọng Nhân nổi lên một tầng da gà. Nhưng lúc này đây hắn không đẩy Hoắc Phong ra, cứ đứng như vậy, cũng không đưa tay, mặc cho Hoắc Phong ôm.

Nhịp đập của trái tim so với bình thường rối loạn hơn, Y Trọng Nhân nhú mi, bên tai lại vang lên câu nói kia của Chương Hoài Thu.

Không, y không thích Hoắc Phong, sở dĩ không thể bình tĩnh là do y không quen thân mật với người khác, huống chi đối phương lại là nam nhân, còn kiêm thêm vị trí quân vương.

Ôm khoảng chừng một nén nhang, Hoắc Phong mới buông Y Trọng Nhân ra.

Từ đầu đến cuối, Y Trọng Nhân đều không có bất luận phản ứng gì nên có, thần sắc lãnh đạm, cử chỉ lãnh đạm, tự thôi miên bản thân rằng y không thích người này, chắc chắn là không thích.

42. Quyển 2 - Chương 41

Đệ tứ thập nhất chương

Bữa tối, Thái tử không xuất hiện. Sau khi dùng bữa xong, Hoắc Phong bảo Lô Đào mang Bánh Bao và Đậu Tử đi, còn hắn thì nắm tay Y Trọng Nhân bước vào phòng ngủ. Cho dù Hoắc Phong không nói, nhưng cũng đã ám chỉ rõ ràng.

Trong nháy mắt rào bước vào phòng ngủ, tim Y Trọng Nhân bắt đầu đập gia tốc một cách kịch liệt, giường lớn kia tựa hồ là một cái miệng đầy máu khiến Y Trọng Nhân không khỏi khản trương.

Hoắc Phong đóng cửa phòng, nhìn dáng vẻ khản trương của Y Trọng Nhân khiến hắn thập phần sung sướng. Đưa người đến bên giường, Hoắc Phong đem thân thể cứng ngắc của Y Trọng Nhân nhẹ nhàng đẩy ngã, rồi buông màn.

Dưới gối đầu có chủy thủ... Bản thân lại không uống rượu, cũng không bị kê đơn, hoàn toàn có thể chế trụ người này... Chỉ cần rời khỏi nơi đây là y có thể thoát thân... Vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu Y Trọng Nhân. Thân thể y nhịn không được mà run rẩy, y biết đêm nay sẽ lại giống như đêm trước.

Khi ấy, y uống rượu, lại bị hạ được, nhưng hiện tại, y vô cùng thanh tỉnh, y thậm chí có thể tỉnh táo nghe được tiếng tim đập của chính mình. Nói miệng thì thực dễ, y đáp ứng Hoắc Phong sẽ thuộc về hắn, nhưng khi chuyện tới trước mắt, y mới phát hiện thực hành rất khó.

“Trọng Nhân, người đáp ứng cho ta mười năm.”

Hoắc Phong trước khi Y Trọng Nhân có động tác gì đã lên tiếng nhắc nhở, sau đó áp lên. Y Trọng Nhân nhịn không được đẩy Hoắc Phong ra rồi muốn xuống giường, nhưng bị người nọ từ phía sau ôm lấy, một cách gấp gáp, nụ hôn nóng rực dừng ở sau tai y.

“Ngô!” Thân mình Y Trọng Nhân nhất thời mềm nhũn, một đêm mê loạn kia bỗng chốc xẹt qua trước mắt.

“Trọng Nhân, người đã đáp ứng cho ta mười năm, hiện tại muốn đổi ý ư” Đem người tha lên trên giường, thanh âm Hoắc Phong khàn đi làm cho tim người khác đập nhanh hơn, khiến tâm của người trong lòng rung động.

“Ta, vết thương còn chưa tốt.”

Y Trọng Nhân nói ra mới phát hiện bản thân vậy mà có chút sợ hãi. Y vậy mà lại trốn tránh, lùi bước, lại vì sợ hãi mà nói dối! Y Trọng Nhân chưa kịp hoàn hồn từ trong mớ suy nghĩ của mình, thì thân thể lại một lần nữa bị người áp dưới thân. Hoắc Phong dễ dàng tháo đai lưng của Y Trọng Nhân, phun nhiệt khí bên tai y.

“Người muốn chạy trốn Y Trọng Nhân mà ta nhận thức, cho tới bây giờ cũng không phải là người ưa chạy trốn.” Đầu lưỡi nhẹ khêu khích.

Y Trọng Nhân nhin không được mà rên thành tiếng, rồi lại tự trấn định mà nói: “Phép khích tướng đối ta vô dụng. Ta đã nói cho người mười năm, tức sẽ không hối hận. Hoàng Thượng chẳng lẽ cho rằng thời điểm trước mắt còn cần phải làm cho rõ Lằn đầu Hoàng Thượng có thể nói là say rượu làm loạn, lúc này Hoàng Thượng muốn như thế nào để lấp kín miệng lưỡi của các quan lại đây ”

“Ta Minh, Chương Hoài Thu bọn họ đều là người của người, sẽ không nhiều lời. Nguyễn Hình Thiên cùng những đại thần khác một đường theo ta cũng sẽ không lên tiếng. Những người còn lại, không cần phải để ý tới. Ta mặc dù muốn định nhân tâm, nhưng cũng không tất phải để bọn họ nắm mũi dẫn đi, ta là Hoàng Thượng, là thiên tử, chuyện này không có chỗ cho bọn họ xen vào. Trọng Nhân, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi.”

Câu cuối cùng này, tất nhiên là một lời mang hai nghĩa.

Cuồng dã mà hôn lên môi Y Trọng Nhân, Hoắc Phong không cho phép người này tiếp tục trốn tránh, kiểu diễm triền miên như vậy hắn đã đợi lâu lắm rồi. Cho dù lý trí nhắc nhở hắn hiện tại cần phải khắc chế, nhưng sau khi nhìn thấy y, thứ còn sót lại cũng chỉ là dục vọng nồng đậm.

Nếu thời gian có thể quay lại, hắn nhất định phải chăm sóc y, nhất định phải quý trọng y, chứ không phải dùng những ngôn ngữ cực kỳ thô bỉ vũ nhục y, thương tổn y.

Tóc mai chạm tóc mai, Hoắc Phong lại một lần nữa không chút do dự ngậm lấy nơi mà Y Trọng Nhân cả đời cũng không buông được. Vết thương này, không chỉ lưu lại trên người Y Trọng Nhân, mà còn khắc sâu trong tâm y.

Nếu y để ý như thế, hắn sẽ dùng phương thức này nói cho y hay, hắn, không quan tâm. Cho dù nơi đây có bị cắt mất hoàn toàn, hắn cũng không quan tâm.

Hoắc Phong muốn, chính là một người tên Y Trọng Nhân, một người lúc hắn tuyệt vọng nhất lại mang đến cho hắn vô hạn hy vọng, cũng thiếu chút nữa vì hắn mà mất mạng.

Cắn chặt lấy môi mình, Y Trọng Nhân hai tay ôm lấy đầu Hoắc Phong muốn đẩy đối phương ra, lại rối rắm mà tham luyến sự an ủi từ miệng lưỡi của đối phương. Nơi đã dài ra kia cho dù có bị kích thích, cũng sẽ không giống nam nhân bình thường mà trương lên, chỉ là có chút cứng, thoát nhìn vẫn còn non nớt.

Thân mình bị lật sấp lại, Y Trọng Nhân nắm chặt sàng đan, đầu lưỡi ẩm áp liếm qua nơi vừa mới khô phục của y. Bình thường luôn tận lực làm cho nơi riêng tư kia sạch sẽ có lẽ là vì giờ khắc hoan ái này. Khi đầu lưỡi tham nhập, Y Trọng Nhân rốt cuộc nhin không được mà rên rỉ ra tiếng, linh hồn tựa như bị sự tham nhập liến lộng kia mà lột ra từng lỗ.

Một cổ lạnh lẽo đánh úp lại, khiến Y Trọng Nhân giật mình.

“Ta thượng dược cho người, bằng không chốc nữa người sẽ bị thương, đầu lưỡi cũng không công dụng bằng thuốc mỡ.”

Trong lòng Y Trọng Nhân trầm xuống, y hất tay Hoắc Phong ra, hai mắt đông lạnh: “Ta không cần thứ đó. Người hoặc là trực tiếp tiến vào, hoặc là lăn xuống giường.” Toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có Y Trọng Nhân mới có thể vô lễ với Hoắc Phong như thế.

Hoắc Phong hôn lên lưng Y Trọng Nhân, một bên giải thích: “Nếu không cần dược, người phải mỗi ngày ở trên giường dưỡng thương, nội đình phải làm sao Mặc dù ta cũng rất muốn người cả ngày ở trong Ngưng Thần cung dưỡng thân mình, nhưng nếu có thể như vậy thì không phải là người rồi.”

Y Trọng Nhân mím chặt môi. Lần trước qua đi, y nằm mất năm ngày. Hôm nay vừa khỏi xong, Hoắc Phong nếu lại làm tiếp thì chỉ sợ y lại phải nằm thêm vài ngày. Chờ đến khi y dưỡng thương tốt, người này bảo đảm sẽ lại đến...

Hoắc Phong nói đúng, nếu không thượng dược, vậy thì mỗi lần hắn đến y luôn phải nằm trên giường. Chính là... Vừa nghĩ tới dùng dược, Y Trọng Nhân lại nhớ đến những thái giám quỳ gối trên long sàng bị Gia Chính để sủng hạnh.

Đây là tôn nghiêm cuối cùng của y, Y Trọng Nhân có thể đem thân mình giao cho Hoắc Phong, nhưng y tuyệt đối không làm luyến đồng hay nam sủng và cả thái giám thị tẩm!

“Yên tâm, sau đó ta sẽ rửa sạch sẽ cho ngươi, sẽ không để cho ngươi khó chịu. Thuốc cao này không chỉ không làm cho ngươi đau, đối với thân mình ngươi cũng có chỗ tốt.”

Ngậm lấy vành tai Y Trọng Nhân, thừa dịp đối phương thất thần, ngón tay Hoắc Phong dính thuốc mỡ một lần nữa chậm rãi tham nhập vào địa phương đã muốn bắt đầu ướt át của Y Trọng Nhân. Đêm nay, hẳn không nghĩ sẽ lại thương tổn đến người này.

Ôn nhu lưu luyến hôn lên vết thương trên lưng y, ngón tay trong cơ thể y từ một ngón tăng lên ba ngón, sau đó là bốn ngón. Thân thể bị người lật lại, một khuôn mặt ướt đầm mồ hôi xuất hiện trước mặt y.

Hai chân bị người gập lại, hạ thể vừa mới thoáng chút hư không đã bị một vật khác nhồi vào, Y Trọng Nhân chỉ có thể lưu lại vết cào trên lưng Hoắc Phong cho hả giận.

“Ngô...” Vẫn rất đau... Nơi đó, rất miễn cưỡng.

Hoắc Phong không ngừng âu yếm hai khối tiểu cầu mảnh mai kia, chậm rãi cắm rút. Sau khi nam căn tiến vào, hẳn không vội vã luật động, mà khom người hôn lên môi Y Trọng Nhân, khiêu khích nhiệt tình của đối phương. Cùng Y Trọng Nhân hành sự chuyện giường chiếu, Hoắc Phong rất kiên nhẫn.

Nhũ thủ trước ngực hồng đến kiêu diễm, Y Trọng Nhân dần dần trầm luân trong *** mà Hoắc Phong mang đến. Biết y đã chuẩn bị tốt, Hoắc Phong bắt đầu trừu sáp. Hai tiếng rên rỉ từ miệng hai người phát ra, một người áp lực, một người thỏa mãn.

Ánh mắt dây dưa, Y Trọng Nhân chỉ cảm thấy tâm cũng bị Hoắc Phong đào ra rồi. Da đầu một trận tê dại, móng tay Y Trọng Nhân bầu vào bả vai Hoắc Phong, là nơi đó!

“A! Đờng...”

Chính là nơi này, hẳn không nhớ lắm mà. Hoắc Phong áp chế thân thể, phần eo tăng tốc chuyển động, thân thể trắng nõn của Y Trọng Nhân nháy mắt nhiễm một tầng hồng nhạt.

Hoắc Phong ở bên tai y thấp giọng ngâm: “Trọng Nhân... Gọi tên ta...”

“A a...”

“Trọng Nhân, gọi tên của ta, mau gọi tên ta.”

“Hoắc, ngô ân... Hoắc.... Phong...”

“Trọng Nhân, hãy luôn ở bên ta.”

“Chậm... A a a...”

Sợi tóc giao triền, mười ngón đan xen, thân thể tương liên... Y không uống rượu, nhưng sao lại thấy choáng váng như vậy Y không bị kê đơn, lại cảm thấy thân thể không có nửa điểm khí lực... Khi một người nam nhân ở dưới thân một nam nhân khác, sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy, cảm giác đó giống như sẽ làm người ta nghiện.

Hai tay không biết từ khi nào đã ôm lấy cổ Hoắc Phong, hai chân tự lúc nào quấn lấy vòng eo cường tráng của Hoắc Phong, không thể trốn cũng vô pháp trốn, Y Trọng Nhân cứ vậy mà thông suốt toàn bộ, y trầm luân trong khoái cảm khác thường do Hoắc Phong mang lại.

Lúc này, Y Trọng Nhân dường như quên mất thân thể không trọn vẹn của mình, chỉ biết rằng, nguyên lai chính mình, cũng có thể phát sinh ***, cũng có thể cảm nhận được khoái hoạt mà *** mang lại, dục tiên dục tử.

Không biết là ai phóng thích trước, niềm dịch của Y Trọng Nhân xuất ra bị Hoắc Phong quẹt lên người mình, còn long tinh của Hoắc Phong thì toàn bộ phóng xuất trong cơ thể Y Trọng Nhân không rơi một giọt. Nụ hôn không còn dày đặc như lúc ban đầu nhưng lại triền miên say người.

Hoắc Phong ở trên cổ Y Trọng Nhân lưu lại ấn ký duy nhất thuộc về hắn, để cho một số người biết, người này thuộc sở hữu của hắn.

Môi lưỡi tách ra, sợi chỉ bạc vương lại, Hoắc Phong nắm chặt tay Y Trọng Nhân áp lên mặt mình. Hai người gương mặt nhìn nhau, dường như có thứ gì đó lưu chuyển giữa bọn họ.

43. Quyển 2 - Chương 42

Đệ tứ thập nhị chương

Không gian im ắng không một tiếng động, Hoắc Phong nhắm mắt lại, vuốt ve lòng bàn tay không tính là nhẵn nhụi nhưng lại khiến hắn mê luyến của Y Trọng Nhân.

Khi đó, thái dương chói chang trên cao, chính người này đã dùng đôi tay lạnh lẽo như vậy bắt động thanh sắc mà lau đi mồ hôi cho hắn, cắt đứt dây thừng trên người hắn, đem tín vật của Vân Khai trộn nhét vào trong tay của hắn. Trọng Nhân... Trọng Nhân...

“Thứ người cho ta ăn chính là ‘Thiên tâm đan’ ”

Phần eo Hoắc Phong lại chậm rãi luật động. Y Trọng Nhân còn chưa bình phục cảm xúc vừa mới dâng trào, câu hỏi của Hoắc Phong khiến y mất nửa ngày mới hiểu được.

“Ân...”

Giống như trả lời lại giống như rên rỉ, song mâu Y Trọng Nhân khép hờ, biểu hiện tràn ngập phong tình. Hoắc Phong không hỏi thêm nữa, hắn đã có được câu trả lời mong muốn.

Tiếp đó Hoắc Phong cũng không nhiều lời vô nghĩa, chỉ chú tâm vào tình sự triển miên. Hắn tin, cảm giác tuyệt vời như vậy, cũng không chỉ mình hắn cảm nhận được.

※※※

Trên giường, Hoắc Phong từ phía sau ôm lấy thắt lưng Y Trọng Nhân, người còn lại thì mệt mỏi dựa lưng về phía Hoắc Phong, y muốn ngủ. Hai lần sau Hoắc Phong hành quân lặng lẽ, đó cũng là lý do vì sao Y Trọng Nhân không giống như lần trước, trực tiếp bị làm đến bất tỉnh nhân sự.

Hoắc Phong được y đồng ý, sau khi chấm dứt tình sự thì giúp Y Trọng Nhân thanh lý sạch sẽ, còn thưởng được cho y, Y Trọng Nhân vốn định tự làm, nhưng Hoắc Phong không chịu rời đi, y cũng không thể ở trước mặt người này mà làm chuyện đó được. Dù sao hắn cũng thấy hết rồi, y cũng mặc kệ.

“Trọng Nhân.”

“... Ân.” Y Trọng Nhân thêm thiếp ngủ.

” Vì sao người lại đi ám sát Tư Mã Hiến Người cảm thấy ta không đấu lại gã sao”

Chuyện này Hoắc Phong vẫn luôn canh cánh trong lòng. Hoắc Phong thừa nhận, hắn vẫn rất là để ý đến việc bị Y Trọng Nhân nói là người nhu nhược.

Y Trọng Nhân chỉ muốn nhanh chóng đi ngủ nên thấp giọng lẩm bẩm: “Ta không cho phép xuất hiện sự tình vượt khỏi kế hoạch của ta... Bất quá chỉ là một tên thần côn, không biết tự lượng sức... Ta muốn, ngủ...”

Đầu óc dần mê mang, Y Trọng Nhân chống đỡ không được nữa trực tiếp đi gặp chu công. Thân thể y bắt đồng với người thường, *** qua đi sẽ đặc biệt mệt mỏi.

Nằm sau lưng y, Hoắc Phong vẽ mặt suy nghĩ sâu xa, rồi, khóe miệng gợi lên một tia tươi cười sung sướng.

Nói vậy, người này căn bản là hạ quyết tâm muốn trợ hắn đoạt cho được thiên hạ. Nếu ai cản trở kế hoạch của y, kẻ đó tất chết. Giết Trương Trung, Tôn Quý Vũ, giết cả Tư Mã Hiến, đưa tai mắt đến bên người Như Quý phi... Hết thấy đều vì hắn.

Hoắc Phong phiền não rồi lại hạnh phúc. Phiền não là vì Y Trọng Nhân không tín nhiệm thực lực của hắn, còn hạnh phúc, đương nhiên là do Y Trọng Nhân vì hắn mà an bài toàn bộ.

Hắn tin tưởng, nếu Y Trọng Nhân lựa chọn người khác, vậy hôm nay người ngồi trên ngai vàng để vương kia tuyệt đối không phải là hắn. Chẳng lẽ, chỉ bởi vì trên tay hắn có binh quyền ư Hoắc Phong đột nhiên rất muốn biết Y Trọng Nhân có phải hơi thích hắn rồi không. Nếu trong lòng không có lưu luyến, vậy thì tại sao có thể vì hắn vạch định kế hoạch đến mức này

Hoắc Phong không khỏi tự mình đa tình, lại nhìn không được nghĩ như vậy. Bất quá Y Trọng Nhân đã muốn ngủ say, hắn chỉ có thể ôm chặt đối phương, khẽ hôn lên những dấu vết lưu lại ở trên cổ y. Có tình ý hay chẳng kỳ thật đều không sao, cả thân xác lẫn nhân tâm, toàn bộ đều sẽ thuộc về hắn.

Mang theo tự tin như vậy, Hoắc Phong nhắm mắt lại, sớm hay muộn có một ngày, hắn có thể quẳng đi mọi gánh nặng mà cùng người này ôm nhau ngủ. Ngày đó, sẽ không còn xa.

Thời điểm Hoắc Phong rời giường, Y Trọng Nhân mở mắt ra nhìn hắn rồi lại ngủ tiếp, Hoắc Phong cũng muốn ngủ thêm chút nữa, nhưng ai bảo hắn là Hoàng thượng làm chi Trong Ngự thư phòng còn có một đồng tử đang đợi hắn đến nghị sự đó.

Mang theo thân tâm (tinh thần và thể xác) thỏa mãn, Hoắc Phong tùy ý ăn tảo thiện rồi đi thẳng đến Ngự thư phòng.

Biết tin đêm qua Hoàng Thượng lại qua đêm tại Ngưng Thần cung, không khí trong Ngự thư phòng tự nhiên không hề thoải mái.

Sau khi sắc trời sáng hẳn Y Trọng Nhân mới dậy, nhẩm nhin sự khó chịu từ chỗ nào đó, y đi đến “Nội thị viện”, Quách An cùng Trang Dã nhìn thấy y đều giật mình, bọn họ cho rằng hôm nay đại nhân sẽ không đến giống như lần trước.

Bọn họ cũng biết chuyện giữa đại nhân cùng Hoàng Thượng, sợ là hiện tại đã truyền khắp kinh thành luôn rồi, bọn hắn làm sao lại ngờ đến tin tức khiến người người chấn kinh lại là việc Thiên hộ đại nhân của Hồ An Vệ sẽ trở thành người của Hoàng Thượng, lúc nghe được tin này cảm của cả hai cũng xuyết rất dất, kinh hãi hết sức.

Thần sắc Y Trọng Nhân như thường, Quách An cùng Trang Dã dưới ánh nhìn sắc bén của y, cũng chỉ có thể áp chế tâm trạng quay cuồng, bảo trì lãnh tĩnh nên có.

“Đại nhân, thuộc hạ đã tra được lai lịch của tên thái giám bị ngài đuổi khỏi cung.” Quách An bẩm báo, “Đại nhân nói đã từng gặp qua hắn bên cạnh Như Quý phi, thuộc hạ bèn thăm dò theo hướng đó, quả thực tra ra được kẻ này từng là thái giám phụ trách chăm sóc hoa trong cung Như Quý phi. Hắn cùng cung nữ bên người Như Quý phi kết thành một đôi ăn ý, ả cung nữ kia bởi vì không cẩn thận làm vỡ một bình ngọc, bị Như Quý phi hạ lệnh loạn côn đánh chết.”

Lời Trang Dã mang thâm ý mà nói tiếp: “Bình ngọc kia, là đại nhân ngài đưa cho Như Quý phi.”

Y Trọng Nhân tựa hồ không nghe ra ý tứ trong lời nói, lạnh nhạt hỏi: “Hắn muốn tìm ta báo thù”

Người y gặp qua nhiều vô kể, cho dù tên này có che dấu cừu hận tốt cách mấy, cũng không thoát khỏi mắt y.

Trang Dã nói: “Chỉ sợ là vậy. Thuộc hạ tra được sau khi hắn bị đuổi khỏi cung thì từng gặp mặt một người. Người nọ đại nhân cũng biết, là Tôn Thường Thực, thuộc hạ đã phái người âm thầm giám thị, phát hiện bên người Tôn Thường Thực có vài dư nghiệt Tôn gia.”

“Tôn Thường Thực Không nghĩ tới hắn lại còn sống.” Y Trọng Nhân hừ lạnh một tiếng. Tôn Thường Thực là dương tử của Tôn Quý Vũ.

Trang Dã hổ thẹn nói: “Thuộc hạ vô năng.”

Y Trọng Nhân phất tay: “Không cần tự trách. Năm đó ta chỉ yêu cầu người làm suy yếu thể lực của Ngự Thân Vệ, cũng không bảo người diệt trừ người của Tôn gia.” Trong mắt y xẹt qua hàn mang, “Nếu Tôn gia vẫn muốn phất lên, vậy đừng trách ta không khách khí. Sai người thả ra tin tức, nói ít ngày nữa ta sẽ đến Đại Tự siêu độ cho phụ mẫu. Ta chờ bọn chúng tới tìm ta.”

Quách An cùng Trang Dã vừa nghe lập tức phản đối: “Đại nhân, như vậy quá nguy hiểm, chúng ta còn chưa điều tra rõ ràng Tôn gia có bao nhiêu dư nghiệt, thế lực bọn chúng nhiều hay ít mà.”

Y Trọng Nhân nhếch môi: ” Không chỉ có dư nghiệt của Tôn gia đang âm thầm hoạt động, ta muốn khi bọn chúng nghĩ đến ta sẽ không rét mà run.”

Quách An cùng Trang Dã nhìn thấy vẻ tươi cười kia của Y Trọng Nhân, đột nhiên vô cùng đồng tình với những người đã đắc tội y. Ngay cả Hoàng Thượng cũng từng bị đại nhân đánh đến mức không thể chống trả, những người khác...

Hai người không khỏi vạn phần bội phục Hoàng Thượng, e ra cũng chỉ có Hoàng Thượng mới có thể chế phục được đại nhân.

Y Trọng Nhân muốn đi Đại Tự siêu độ cho những thân nhân chết oan, Hoắc Phong biết được lập tức mệnh Lễ bộ an bài việc này, hắn cũng không biết chuyển đi này của Y Trọng Nhân là có mục đích khác. Sau khi hai người da thịt thân cận, Hoắc Phong liền triệt để mặc kệ sự tình ở nội đình, hắn chẳng những không sợ Y Trọng Nhân thừa dịp nắm hết quyền hành, mà thậm chí còn lười nghe Y Trọng Nhân báo cáo sự vụ.

Nếu hỏi trong thiên hạ này người Hoắc Phong tín nhiệm nhất là ai, thì đó chính là Y Trọng Nhân.

Bọn họ có hài tử chung, cho dù Y Trọng Nhân có nắm hết quyền hành thì làm sao Còn không phải là vì ba đứa nhỏ ư

Hoắc Phong đem toàn bộ tâm lực đều dồn vào triều chính, mong muốn phát triển một triều đại mới. Tân quân khai sáng, Thái tử cần mẫn, triều thần một lòng vì nước, vượt qua sự suy yếu trong những năm cuối cùng của Nam Sở Quốc nay là Việt quốc, khai mở một thời đại mới.

44. Quyển 2 - Chương 43

Đệ tứ thập tam chương

Hoắc Phong thỉnh thoảng sẽ qua đêm ở Ngưng Thần cung, nhưng đại đa số thời điểm hắn vẫn ngủ lại Ngự thư phòng, rất ít khi trở về tẩm cung của mình.

Động thái của Hoắc Phong khiến cả triều đình vô cùng khó hiểu. Hắn không biểu hiện mê đắm sủng ái Y Trọng Nhân, nhưng quan hệ của hắn cùng Y Trọng Nhân lại tiến thêm một bước. Mỗi lần Hoắc Phong qua đêm ở Ngưng Thần cung, thì chắc chắn là ngày hôm sau trên cổ của hắn sẽ có dấu hôn hoặc vết cắn, tương ứng là dấu vết trên cổ Y Trọng Nhân chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn hắn, có lẽ kẻ mù cũng biết bọn họ đã làm gì.

Thế nhưng Hoắc Phong không để cho Y Trọng Nhân đến tẩm cung thị tẩm, cũng không có chuyện mỗi ngày đều quần quít không muốn đi, độ chùng mười ngày thì sẽ có hai đến ba ngày ngủ lại Ngưng Thần cung, đây đối với một vị đế vương, một người nam nhân mà nói thì không tính là quá độ.

Rốt cuộc thì Hoàng Thượng đối Y Trọng Nhân có ý gì Có tính toán gì chẳng Đây là nghi vấn quanh quẩn ở trong lòng mỗi một vị đại thần, bao gồm cả những người có quan hệ thân cận với Y Trọng Nhân.

Vài vị cự thần đã không còn tham dự triều chính như Chương Đức Nguyên lại càng không ngừng lo âu, nhưng Y Trọng Nhân không cần bọn họ xen vào, các lão cũng chỉ đành đem lo lắng đặt trong lòng.

Đẩy cửa phòng ra, Chương Hoài Thu mang theo một thân bốc đầy mùi rượu trở về phủ trong đêm khuya. Cước bộ chệnh choáng mà đi vào phòng trong, hắn cầm lấy ấm trà trên bàn tu ừng ực. Nước bên trong ấm đã sớm lạnh ngắt, hắn cũng chẳng thèm để ý đến.

Một bóng người theo sau Chương Hoài Thu bước vào, rồi đóng cửa phòng, cẩn thận thấp ngọn đèn trên bàn lên. Nội gian bỗng sáng bừng, khuôn mặt người nọ cũng trở nên rõ ràng, ấy vậy mà lại là Nguyễn Hình Thiên!

Sau khi uống đủ rồi, Chương Hoài Thu buông ấm trà, quệt miệng, đặt mông ngồi trên ghế, đối với Nguyễn Hình Thiên hỏi: “Người phải trở về rồi ư”

Nguyễn Hình Thiên cũng mang một thân nồng nặc mùi rượu, hai tay hấn chống hai bên hông Chương Hoài Thu, khom người nói: “Đêm nay, ta ngủ ở đây.”

Khuôn mặt Chương Hoài Thu hiện lên một chút bối rối, đẩy Nguyễn Hình Thiên ra: “Ta đã nói ta không có hứng thú với nam nhân.”

“Người có!” Nguyễn Hình Thiên túm lấy Chương Hoài Thu, sự bá đạo của võ tướng bùng phát trong nháy mắt, “Đừng nói rằng người đã quên đêm đó với ta.”

“Đêm đó chúng ta cái gì cũng chưa làm!” Chương Hoài Thu rút tay lại.

Nguyễn Hình Thiên dùng chính cơ thể của mình đè chặt Chương Hoài Thu trên ghế, không để hấn trốn tránh.

“Cái gì cũng chưa làm sao” Về mặt Nguyễn Hình Thiên hiện lên sự giận dữ, vươn tay nắm lấy hạ thân Chương Hoài Thu, “Hình dạng nơi này của người ta nhớ đến nhất thanh nhị sở. Đừng quên là lúc đó kẻ nào đã khiêu khích trước!”

Chương Hoài Thu cắn răng: “Chúng ta chẳng qua là giúp đỡ lẫn nhau, người cũng chẳng chịu thiệt thòi gì!”

“Ta chịu tổn thất rất lớn!”

Nguyễn Hình Thiên không nói hai lời, hôn ngẫu nghiêng lên bờ môi Chương Hoài Thu, bàn tay điên cuồng cọ xát hạ thân đối phương. Chương Hoài Thu dùng sức giãy dụa, nhưng chỉ trong chớp lát, khí lực của hấn liền yếu đi.

Nụ hôn của Nguyễn Hình Thiên ôn nhu hơn hấn, hấn khẽ hôn lên khóe miệng Chương Hoài Thu rồi kéo dài đến vành tai, hấn trầm giọng nói: “Nhìn đi, người đã cứng như vậy rồi, mà còn dám nói không thích hấn Hoài Thu, chẳng lẽ việc thừa nhận người có cảm giác với ta khó khăn đến vậy sao Ta biết người là con trai độc nhất trong nhà, không thể chặt đứt hương khói Chương gia. Ta đã từng thú thê, cũng có một đứa nhỏ, cho nên ta không bức người. Cho dù có thống khổ, ta cũng đồng ý để người thành thân, ta muốn tâm người, muốn tâm của người chỉ thuộc về mình ta, như vậy cũng không được sao”

Chương Hoài Thu thở hổn hển, ánh mắt trở nên mờ mịt, hấn chưa bao giờ nghĩ qua sẽ cùng nam nhân phát sinh loại chuyện này.

Quan hệ giữa Y Trọng Nhân cùng Hoắc Phong đã khiến hấn chịu đả kích không nhỏ. Trọng Nhân, vậy mà cũng sẽ như nữ tử nằm ở dưới thân một người nam nhân. Chương Hoài Thu cảm thấy mê mang, đồng thời, hấn cũng có gãi gãi mắt mắt cùng thương cảm nồng đậm. Hấn cho rằng, hấn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Trọng Nhân... Hiện tại xem ra, Trọng Nhân, không cần hấn ...

“Hoài Thu...” Nguyễn Hình Thiên thâm tình mà hôn lên cổ Chương Hoài Thu, lưu lại một ấn ký nhàn nhạt, “Ta yêu người... Ta yêu người a...”

Thân mình Chương Hoài Thu chấn động. Nguyễn Hình Thiên luồn tay vào trong tiết khố đối phương, trực tiếp sờ vào thứ đã ngạnh lên của hấn. Vì sao Vì sao rõ ràng không có tình ý lại có cảm giác Nam nhân quả thực là chịu không nổi khiêu khích.

“Hừ.”

Một đạo thanh âm rất nhỏ từ một góc u ám trong phòng truyền ra, Nguyễn Hình Thiên cùng Chương Hoài Thu nháy mắt từ trong *** thanh tĩnh.

Nguyễn Hình Thiên nhảy dựng lên che ở trước mặt Chương Hoài Thu, người còn lại thì nhanh chóng chỉnh lý lại y phục của mình cho tốt, lấy ra chủy thủ giấu ở dưới bàn. Đáng chết! Trong phòng vậy mà có người!

“Đi ra!”

Chương Hoài Thu đi đến bên người Nguyễn Hình Thiên, trên mặt là sát khí nồng đậm.

Một bóng đen từ khoảng tối bước ra, khi vật áo đỏ thắm xuất hiện trước trước ánh sáng, Nguyễn Hình Thiên cùng Chương Hoài Thu chỉ cảm thấy da đầu run lên, nhất là Chương Hoài Thu, nhìn thấy người nọ khiến hấn ra một thân mồ hôi lạnh.

“Trọng Nhân!” Chủy thủ trong tay Chương Hoài Thu suýt nữa thì rơi xuống đất, “Người sao lại ở đây”

Bóng đen hoàn toàn bước ra, không phải Y Trọng Nhân thì là ai Y mặt không đổi sắc mà nhìn hai người, thần thái vô cùng tự nhiên.

Khoanh hai tay trước ngực, Y Trọng Nhân nói với Chương Hoài Thu: “Ngày mai khi ta đi Đại Tự cần Ngự lâm quân âm thầm chuẩn bị. Việc này không thể lộ ra, ta muốn ‘Câu cá.’” Tựa như mọi chuyện vừa rồi y chưa thấy gì.

Chương Hoài Thu mạnh mẽ tự trấn định hỏi: “Câu ai”

Y Trọng Nhân từ trong tay áo lấy ra một phần mật chiết ném sang, Chương Hoài Thu thoải mái tiếp được, mở ra. Sau khi xem xong, hấn nhủ mảy: “Người muốn làm mỗi câu Hoàng Thượng biết không”

“Hấn biết, cho nên ta mới đến tìm người, có người ở đó, thì mới đảm bảo vạn vô nhất thất (tuyệt đối không chút sơ hở). Giờ Thìn hai khắc ngày mai xuất cung.”

Vừa nghe rằng Hoàng Thượng biết việc này, Chương Hoài Thu cũng không phản đối. Bởi vì hấn đối Y Trọng Nhân trước sau vẫn luôn tin tưởng, Chương Hoài Thu gật đầu nói: “Ta sẽ an bài tốt mọi thứ trước giờ Thìn. Muốn tiêu diệt toàn bộ hay là lưu người sống”

“Người xem rồi làm đi.”

“Đã biết.”

Y Trọng Nhân chậm rãi lui về phía sau, khi y thối lui vào trong bóng đêm, thì đột nhiên âm u nói: “Hoài Thu, việc ta nằm dưới thân Hoàng Thượng quả là vạn phần bất đắc dĩ, người cũng biết ta hữu tâm vô lực. Nhưng người cũng không đến mức hữu tâm vô lực như ta chứ” Đây là lần đầu tiên y thừa nhận quan hệ của mình cùng Hoắc Phong trước mặt người khác.

Sắc mặt Nguyễn Hình Thiên đại biến.

Một cơn gió thổi qua, trong phòng đã không còn khí tức của Y Trọng Nhân.

Nguyễn Hình Thiên bước đến góc tối nọ thì phát hiện có một cửa sổ nhỏ. Nguyễn Hình Thiên vì Y Trọng Nhân vô công cao cường mà kinh sợ không thôi, nhưng lại càng tức giận đối phương nói ra câu kia nhằm châm ngòi ly gián! Hấn quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt Chương Hoài Thu trở trên thâm trầm, Nguyễn Hình Thiên thậm hồ nguy rồi!

Chính mình thế nhưng bị Trọng Nhân hoài nghi “Hữu tâm vô lực”! Chương Hoài Thu giống như sói đói nhìn chăm chăm Nguyễn Hình Thiên. Khí lực hấn không bằng đối phương, chẳng lẽ nhất định phải để hấn áp ư Khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh giống hệt Y Trọng Nhân, Chương Hoài Thu bước đến gần Nguyễn Hình Thiên.

ta nói cái triều đình này quởn dễ sợ, quốc sự không lo, tối ngày chăm chăm vết tích giường chiếu của phu phụ nhà người ta không hà ()

45. Quyển 2 - Chương 44

Đệ tứ thập tứ chương

(cảnh báo: có xôi nha nha nha.....)

Y Trọng Nhân tâm tình không tối lạng lẽ trở lại trong cung. Y bị Hoắc Phong ăn đến không còn một mẩu, nghĩ muốn trả thù nhưng lại không làm gì được, Hoài Thu là chí hữu của y, bản thân đã vô pháp xoay người,

chả lẽ còn để bằng hữu cũng “Bị quản chế” bởi thủ hạ của Hoắc Phong sao Nguyễn Hình Thiên muốn đến với Hoài Thu, không dễ dàng vậy đâu.

Y Trọng Nhân không phủ nhận bản thân đang giận chó đánh mèo, ai kêu Nguyễn Hình Thiên dám đánh chủ ý lên chí hữu của y làm chi Chỉ trách Nguyễn Hình Thiên hôm nay đến không đúng thời điểm thôi.

Bất quá Y Trọng Nhân vẫn rất đổi bất ngờ, không nghĩ tới Hoài Thu cùng Nguyễn Hình Thiên đã cùng một chỗ mà y thế nhưng một chút manh mối cũng không nhận ra. Y Trọng Nhân ở trong lòng không ngừng cảnh tỉnh, y bây giờ là so trước kia sơ ý hơn rất nhiều, nếu không cũng sẽ không bị Hoắc Phong ăn một cách dễ dàng như vậy.

Vừa mới bước vào phòng, Y Trọng Nhân chợt nghe một giọng nói vang lên: “Người đi đâu vậy”

Hoắc Phong sao Y Trọng Nhân tiến vào nội gian, nhìn người nọ hỏi: “Sao người lại tới đây Ta tưởng đêm nay người không đến chứ.”

“Ta đã nhiều ngày không đến đây rồi.” Thản nhiên nắm lấy tay Y Trọng Nhân, Hoắc Phong lại hỏi: “Người đi đâu vậy”

Y Trọng Nhân đóng cửa lại, thấp giọng nói: “Đi tìm Hoài Thu. Thái tử ngày mai muốn cùng ta đi Đại Tự, ta muốn đích thân xem xét về chuyện bảo hộ. Bánh Bao cùng Đậu Tử đâu”

“Ta để Lô Đào dẫn bọn nó đến tắm cung rồi. Ngày mai người cũng đem Bánh Bao cùng Đậu Tử mang theo đi, người siêu độ thân nhân, bọn nó là nhi tử của người, theo lý thì nên đến, nếu không ta cũng đi với người.”

Mặc kệ xuất phát từ loại thân phận nào, Hoắc Phong đều cảm thấy hẫng là phải đến đó một chuyến. Nhưng Y Trọng Nhân vẫn chưa nói rõ mọi chuyện với Hoắc Phong, chuyến đi ngày mai của y không chỉ đơn giản là để siêu độ thân nhân.

Vừa nghe Hoắc Phong nói như vậy, Y Trọng Nhân lập tức bảo: “Cảnh siêu độ có khả năng sẽ dọa đến Bánh Bao cùng Đậu Tử, chờ bọn chúng lớn lên, nếu muốn tể bái thì lại đi chuyến nữa, người lại càng không thể đi, ta cũng không muốn cuộc sống sau này không được an bình.”

“Ha ha a...” Hoắc Phong bật cười, ôm thắt lưng Y Trọng Nhân đi vào phòng ngủ, “Người khi nào trở nên nhát gan như vậy Ta tưởng rằng người căn bản không quan tâm những người đó nói gì chứ.”

“Chẳng lẽ người muốn cả ngày nhìn một đồng tấu sơ vạch tội ta” Y Trọng Nhân nhướn mày hỏi lại.

Hoắc Phong dùng sức, Y Trọng Nhân bị hất bẻ lên ôm vào trong lòng, rồi Hoắc Phong ngồi xuống giường, Y Trọng Nhân thuận thế ngồi trên đùi hắn. Y Trọng Nhân cũng không ngượng ngùng, y thật tự nhiên mà choàng một tay qua cổ Hoắc Phong.

Hai người tựa như rơi vào mộng cảnh, mặc kệ Y Trọng Nhân có thừa nhận hay không, thì mối quan hệ giữa y cùng Hoắc Phong cũng theo từng hồi tiếp xúc thân mật thân thể mà càng thêm khẳng định.

Hoắc Phong theo thói quen tính rút trâm gài tóc của Y Trọng Nhân xuống, hắn thích nhìn bộ dáng Y Trọng Nhân lúc xõa tóc, cũng chỉ có lúc này y mới toát ra phong tình vô hạn. Mất đi vài phần lạnh lùng không tình người, thêm vào không ít mị hoặc câu hồn dẫn phách.

Mỗi khi tới thời điểm này, Hoắc Phong luôn cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, hận không thể một hơi đem Y Trọng Nhân nuốt vào trong bụng.

Cử chỉ thân mật của cả hai, khiến Hoắc Phong ngày càng muốn trầm luân cho sự mê hoặc vô biên của Y Trọng Nhân. Đây đối với một đế vương mà nói là tín hiệu nguy hiểm, nhưng đối với một người nam nhân, điều đó cho thấy khoảng cách tiến lên mối quan hệ lưỡng tình tương duyệt đã không còn xa, mà Hoắc Phong, lại càng vui vẻ chịu đựng.

Không trả lời vấn đề của Y Trọng Nhân, Hoắc Phong hôn lên mi mắt người nọ —— ánh mắt mê người.

Không phải là không có người dâng tấu vạch tội Y Trọng Nhân, vì tị hiềm, bọn Tạ Minh đều sẽ đem đám tấu sớ này giao cho hắn, mỗi lần như thế Hoắc Phong đều áp chế toán bộ. Bây giờ không phải là thời điểm giao phong chính diện cùng những đại thần phản đối, nếu chuẩn bị không tốt, sẽ khiến cho triều thần buộc tội Y Trọng Nhân, như vậy mất nhiều hơn được.

Đè lại bàn tay đương tháo mở đai lưng mình của Hoắc Phong, Y Trọng Nhân hô hấp dồn dập mà nhắc nhở: “Sáng mai còn phải xuất cung, ta không muốn không cưỡi ngựa được.”

Ngày mai có khả năng sẽ diễn ra một hồi tinh phong huyết vũ, y không thể để hành động bất tiện được.

Hoắc Phong lôi kéo tay Y Trọng Nhân đặt lên bộ vị nào đó của mình, trầm thấp mà nói: “Ta đã ghen vài ngày, không được, đêm nay ngươi ta cũng đừng nghĩ đến việc ngủ.”

Dưới lòng bàn tay, cho dù cách một tầng vải dệt cũng có thể cảm nhận được bộ vị nóng rực kia của Hoắc Phong, tư vị thoải mái khi làm tình khiến Y Trọng Nhân không khỏi tâm sinh rung động, nhưng đêm nay tuyệt đối không được.

Suy xét trong chốc lát, Y Trọng Nhân mở miệng: “Ta dùng tay.”

Thấy thái độ y kiên quyết, cho dù Hoắc Phong không muốn cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Không phải lần đầu tiên cùng Hoắc Phong dùng tay an ủi lẫn nhau, cũng không phải lần đầu tiên đụng chạm đến nơi này của Hoắc Phong. Khi hai tay Y Trọng Nhân nắm chặt bộ vị nóng rực kia thì một loại cảm xúc mãnh liệt đánh sâu vào trong đầu của y, nam nhân chân chính nguyên lai là cảm giác như thế này.

So với thứ cực đại của Hoắc Phong, nơi đó của mình tựa như hài đồng non nớt, cũng mang theo dấu vết không trọn vẹn rõ ràng. Y Trọng Nhân vừa hâm mộ vừa ghen tị mà dùng hai tay vuốt ve lên nam căn của Hoắc Phong, cực kỳ hy vọng nơi đó của mình cũng bình thường như bao người khác.

“Trọng Nhân...” Thanh âm Hoắc Phong trầm đến lợi hại.

Bàn tay lạnh lẽo của Y Trọng Nhân đang an ủi bộ vị cấp bách đợi phóng thích của hắn, mà thân thể đối phương lại trần như nhộng, càng khiến cho Hoắc Phong cảm thấy không còn từ nào có thể hình dung được.

“Liếm một chút... Trọng nhân...” Hoắc Phong khát vọng đôi môi xinh đẹp kia có thể ngậm lấy nam căn của mình.

Y Trọng Nhân một tay vuốt lấy túi cầu chắc nịch của Hoắc Phong, nghĩ đến trường hợp nếu bản thân không gặp gia biến, nơi đó của y cũng thể to lớn như vậy không

Một bàn tay thô ráp xâm nhập giữa hai chân y, đem toàn bộ phần thân của y bao bọc lấy, Y Trọng Nhân thoải mái đến nổi rên rỉ thành tiếng. Ma xui quỷ khiến, y khom thân mình xuống, môi nhắm ngay nam căn đang rỉ nước của Hoắc Phong.

“Trọng Nhân!”

Hoắc Phong gầm nhẹ một tiếng, thân thể nháy mắt buộc chặt. Giờ khắc này, Hoắc Phong tựa như sơn dương đợi làm thịt, không hề có chút sức lực nào để xoay người. Phản ứng của Hoắc Phong khiến Y Trọng Nhân có một loại ảo giác, y tựa hồ cũng có thể đem Hoắc Phong đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm, cũng có thể chứng tỏ bản thân là một nam nhân mạnh mẽ ở trên người Hoắc Phong.

Khóa ngòi trên đùi Hoắc Phong, Y Trọng Nhân dùng miệng cùng lưỡi của y khống chế Hoắc Phong. Nhìn đến biểu tình cố nhẫn của Hoắc Phong, nghe được tiếng gầm nhẹ khó nhịn, Y Trọng Nhân bắt lấy hai tay Hoắc Phong, không để hắn cản trở mình.

“Trọng Nhân... Trọng Nhân...”

Hoắc Phong chỉ cảm thấy dục tiên dục tử, ngay cả linh hồn cũng muốn bị hút ra. Ai có thể nghĩ đến, Thiên hộ đại nhân lạnh lùng vô tình của Hồ An Vệ, sẽ có một ngày dùng miệng hầu hạ một nam nhân khác ở trên giường, lại còn vui vẻ mà làm.

Không được! Hắn cũng muốn ăn! Dùng sức rút tay ra, một phen kéo Y Trọng Nhân lên, Hoắc Phong xoay người đem đối phương áp dưới thân, chuẩn xác mà tìm được bộ vị yếu ớt của đối phương, một hơi ngậm vào.

“Ngô!”

Hoắc Phong cũng không biết, điều Y Trọng Nhân thích nhất, chính là được Hoắc Phong ngậm lấy nơi đó, mà liếm mát. Mỗi khi tới thời điểm này, y đều sẽ cảm thấy bản thân không phải là hoạn quan, không phải là thái giám.

Không thể tiến vào, nhưng Hoắc Phong cùng Y Trọng Nhân so với trước kia lại càng tập trung tinh thần hơn. Hai người không biết mệt mỏi mà nhắm nháp đối phương, thăm dò bí mật thân thể đối phương. Khi cả hai phát tiết dục vọng của mình trong lòng bàn tay lẫn nhau, mỗi hai người như trước mà quần quít khó lòng tách ra.

Tâm tê dại từng trận, có lẽ, mười năm này cũng sẽ không quá khó khăn.

vừa làm mà ta vừa tưởng tượng có khi nào trong lúc quá mức hâm mộ và ghen tị mà em Nhân ẽm phắc một phát đứt gốc của anh Phong hơn (())

46. Quyển 2 - Chương 45

Đệ tứ thập ngũ chương

Mỗi lần qua đêm ở Ngưng Thần cung, ngày hôm sau Hoắc Phong đều thần thanh khí爽, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tối hôm qua hẳn cùng Y Trọng Nhân tình cảm mãnh liệt không bởi vì việc không làm tới bước cuối cùng mà bị ảnh hưởng, ngược lại có loại ảo giác là bọn họ lưỡng tình tương duyệt. Nhưng khi cẩn thận nhớ lại, Hoắc Phong biết rằng đó không phải là ảo giác.

Nếu không phải do thời cơ còn chưa đến, Y Trọng Nhân lại muốn xuất cung vào hôm nay, Hoắc Phong thật muốn làm hôn quân một lần “Từ nay về sau quân vương không tảo triều”. Hắn có thể lý giải vì sao trong lịch sử có nhiều hôn quân mê luyến sắc đẹp như vậy, mỹ nhân thiên hạ xinh đẹp, cũng không bằng một cái nhũ mày, một nụ cười mím của Y Trọng Nhân.

Tâm hồn Hoàng Thượng lại treo ngược cành cây, các đại thần trong Ngự thư phòng liếc mắt nhìn nhau. Mỗi lần Hoàng Thượng qua đêm tại Ngưng Thần cung, ngày hôm sau đều sẽ hơi chút hồng vía lên mây như vậy.

Thái thường tự Thiếu khanh Du Hồng * thấy không có ai đứng ra nhắc nhở Hoàng Thượng, hắn bèn tiến lên một bước, nói: “Hoàng Thượng, tuy nói triều đại mới sơ định nên lấy quốc sự làm đầu, nhưng chuyện của Hoàng Thượng cũng là quốc sự. Hiện giờ hậu cung vô chủ, vì long thể Hoàng Thượng an khang cùng cung đình an bình, mong Hoàng Thượng đáp ứng mau chóng tuyển tú, nạp phi lập hậu.”

(*: Thái thường tự: trông coi đền chùa, thi hành lễ nghi, điều khiển ban nhạc. Đứng đầu các Tự là Tự khanh, rồi đến Thiếu Khanh, Tự thừa, Viên ngoại, Tư vụ, Thư lại.)

Sắc mặt Hoắc Phong trong nháy mắt trở nên thâm trầm. Tạ Minh liếc mắt nhìn Du Hồng, cố gắng áp chế chán ghét trong lòng.

Trong các tấu chương thượng tấu Hoàng Thượng về việc tuyển tú, tấu chương của Du Hồng là nhiều nhất. Sau khi Hoắc Phong định quốc, hắn bắt đầu trọng dụng lại một lượng lớn các đại thần tiền triều từng bị Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ hãm hại, Du Hồng chính là một trong số đó. Người này trước đây nhậm chức tại Thái Thường tự, Hoắc Phong cũng thuận lý thành chương mà để hắn tiếp tục làm việc tại đó. Sớm biết người này ngoan cố không thay đổi như thế, Hoắc Phong tuyệt đối sẽ không bổ nhiệm hắn.

Hôm nay, trong các đại thần tâm phúc của Hoắc Phong chỉ có Tạ Minh cùng Nguyễn Hình Thiên có mặt, Nguyễn Hình Thiên sắc mặt có chút tái nhợt, dường như có bệnh trong người, Hoắc Phong đặc biệt ban tọa cho ngồi.

Nguyễn Hình Thiên không thoải mái mà động dậy thân thể, thần nhiên quét mắt nhìn những người khác. Tạ Minh là Thừa tướng, nhưng không lên tiếng; Nguyễn Hình Thiên là Đại tướng quân, cũng không ừ hử gì, mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều ngậm chặt miệng.

Nhưng Du Hồng không bỏ qua dễ dàng như vậy, tiếp tục nói: “Hoàng Thượng, quốc không thể một ngày thiếu vua, hậu cung cũng không có thể một ngày vô chủ, thần cho rằng...”

Hoắc Phong nâng tay ý bảo hần dừng, ngữ điệu rành rành không vui mà nói: “Chuyện này trẫm đã từng nói qua, sao này mới lại thảo luận. Các người có thấy số lượng tấu chương trên ngự án không! Ngay cả thời gian an tâm dùng bữa Trẫm cũng không có, nào có tâm tư đi chọn phi, chờ trẫm rảnh rồi lại nói sau. Các người còn có chuyện gì muốn thượng tấu Vô sự liên lui đi, Trẫm có việc muốn nói cùng Đại tướng quân.” Dứt lời, Hoắc Phong không kiên nhẫn mà phát tay áo.

“Chúng thần xin cáo lui.” Tạ Minh là người đầu tiên lên tiếng, những người khác cũng nhanh chóng làm theo.

Tất cả mọi người đều rời đi, cho dù Du Hồng có không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể lui ra.

Đợi tất cả đi hết, Nguyễn Hình Thiên lúc này mới mở miệng: “Hoàng Thượng, người như Du Hồng nếu không sớm áp chế, về sau tất thành họa lớn. Trong triều có không ít người bất mãn với Y đại nhân, mà Hoàng Thượng ngài không tuyển phi, những quan viên trong nhà có nữ nhi hay có tỷ muội cũng sẽ xem Y đại nhân như cái đinh ghim trong lòng, chúng ta không thể không phòng.”

Hoắc Phong nhíu mày nói: “Trẫm biết, trẫm sẽ ở thời điểm thích hợp triệt tiêu nhuệ khí của hần.” Đoạn, Hoắc Phong quan tâm hỏi: “Người bị làm sao vậy Thân mình khó chịu thì không nên vào cung, ở trong phủ nghỉ ngơi đi thôi. Quốc sự mặc dù quan trọng, nhưng thân mình cũng trọng yếu không kém.”

Nguyễn Hình Thiên lộ ra một tia cười khổ. Thân thể hần quả thật khó chịu, nhưng không phải sinh bệnh, mà là thụ thương. Chuyện này cho dù đánh chết hần, hần cũng không thể nói với người khác, càng không thể nói với Hoàng Thượng. Nguyễn Hình Thiên lắc đầu, nói: “Không có gì Thần không cẩn thận để thất lưng bị trật, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi.”

Hoắc Phong nở nụ cười: “Người mà cũng trật thất lưng Xem ra chúng ta thật sự đã già rồi.”

Nguyễn Hình Thiên trừ bỏ cười khổ thì không biết phải đáp như thế nào. Nghĩ đến một việc, hần nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, để Thái tử đi cùng Y đại nhân tới Đại Tự quá mức nguy hiểm, ngài sao có thể đáp ứng cho Thái tử đi theo”

“Nguy hiểm” Hoắc Phong sững sốt, “Cái gì mà nguy hiểm Trọng Nhân không phải đi siêu độ thân nhân sao, sao lại gặp nguy hiểm”

Lúc này người bị kinh ngạc đổi thành Nguyễn Hình Thiên, hần theo bản năng mà hỏi: “Hoàng Thượng không biết Y đại nhân hôm nay muốn làm gì sao”

“Y muốn làm gì!”

Một đội Ngự lâm quân đằng đằng sát khí từ trong cung nhanh chóng phóng ra, chạy thẳng đến Đại Tự cách kinh thành ba mươi dặm. Trước đó thủ vệ kinh thành đã nhận được tin tức triệt bỏ trạm kiểm soát vào thành, cùng trạm canh gác ven đường, bảo đảm đường ra khỏi thành thông suốt.

Dân chúng trong kinh nhìn thấy đội quân Ngự lâm quân tinh nhuệ rầm rập chạy ra khỏi thành, trong lúc nhất thời nhân tâm biến động, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì chứ

Đây là lần đầu tiên Hoắc Phong xuất cung từ khi đăng cơ tới nay, lần đầu tiên ra khỏi thành, hần vạn lần không ngờ Y Trọng Nhân lại gạt hần chuyện lớn như vậy! Hoắc Phong không ngừng quất vào móng ngựa, lòng nóng như lửa đốt.

Nguyễn Hình Thiên thân mình khó chịu nên ở lại trong cung tọa trấn, để Hứa Bách Tài cùng một võ tướng khác hộ tống Hoắc Phong đi Đại Tự.

Vừa nghĩ tới việc Y Trọng Nhân làm sau lưng Hoàng Thượng, lại nhìn Hoàng Thượng sắc mặt âm trầm, Hứa Bách Tài không ngừng lắc đầu trong lòng.

Y Trọng Nhân sẽ bởi vì chuyện này mà thất sủng ư Chấn chấn là không rồi. Hoàng Thượng đã là từng vì Y Trọng Nhân, mà đặc biệt cài Cát Độ vào bên người Như Quý phi. Nhưng Hoàng Thượng đối Y Trọng

Nhân ngày càng để ý, ngấm lại tính tình Y Trọng Nhân, Hứa Bách Tài không khỏi vì Hoàng Thượng kêu oan, ngài sao lại có thể coi trọng một người không thể khống chế như vậy chứ

Hứa Bách Tài cũng không quá lo lắng an nguy của Y Trọng Nhân cùng Thái tử, Y Trọng Nhân dám đem Thái tử mang theo bên người, thì nhất định đã làm tốt công tác chuẩn bị. Đối với sự tức trí đa mưu của Y Trọng Nhân hẳn là đã sớm lĩnh giáo qua, người kia, tuyệt đối sẽ không cho phép mọi chuyện vượt khỏi sự khống chế của y.

Hoắc Phong nào hay tâm tư của Hứa Bách Tài, cho dù có biết cũng sẽ tức giận như cũ, Hoắc Phong hận không thể mọc ra một đôi cánh, có thể nhảy mất bay đến Đại Tự.

Lúc này, tại Đại Tự đang lâm vào đao quang kiếm ảnh.

Hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay Y Trọng Nhân. Những dư nghiệt tiền triều đối Y Trọng Nhân hận thấu xương, tụ tập rất nhiều nhân mã, mai phục tại chung quanh Đại Tự. Khi bọn hắn nhìn thấy Y Trọng Nhân chỉ dẫn theo mấy chục người tiến đến Đại Tự, còn có Thái tử đi theo, bọn họ liền cười hả dạ. Hôm nay không chỉ là ngày giỗ của Y Trọng Nhân, mà còn là ngày Thái tử bị giết, bấy nhiêu cũng đủ làm dao động nền móng của tân triều.

Khi nhóm người từ nơi ẩn nấp lao ra, bọn họ kinh ngạc phát hiện Y Trọng Nhân không chỉ không kích động, mà còn lộ một tia cười lạnh, không chút bất ngờ vì sự xuất hiện của bọn hắn. Sau đó, Ngự lâm quân từ bốn phương tám hướng xuất hiện làm cho bọn họ hiểu được, bản thân đã mắc câu rồi!

Y Trọng Nhân không chừa cho những người này chút thời gian để phản ứng, lập tức rút ra nhuyễn kiếm bên hông, nhắm thẳng vào Tôn Thường Thực đứng giữa nghiệt đảng.

Hoắc Văn Khai cũng không hoảng loạn, dưới sự ảnh hưởng của nghĩa phụ mà không sợ đám nghiệt đảng đằng đằng sát khí kia, kiếm trong tay không chút do dự mà chém bay thủ cấp của một người. Một kiếm của Hoắc Văn Khai khiến toàn trường kinh sợ, ai cũng không ngờ rằng Thái tử lại hung hãn đến vậy.

Chương Hoài Thu dẫn theo năm trăm Ngự lâm quân bọc đánh nghiệt đảng, những người này thấy tình huống đã không thể xoay chuyển, trong lúc nhất thời, tiếng hò hét chém giết rung trời.

Thời điểm Hoắc Phong dẫn theo một ngàn Ngự lâm quân đuổi tới Đại Tự, cuộc tàn sát đã muốn kết thúc.

Từ rất xa, Hoắc Phong đã thấy một mặt đỏ thẫm ác liệt, tựa như lưỡi đao sắc bén nhiễm máu, nơi đi qua máu chảy thành sông.

Thái tử đứng cách Y Trọng Nhân không xa, kiếm trong tay dính đầy máu, thần sắc lạnh lùng tương tự nghĩa phụ.

Hoắc Phong ghì cương ngựa, toàn bộ lửa giận lúc trước, trong nháy mắt biến thành rung động trước thân ảnh kia, trong mắt chỉ còn một mặt đỏ thẫm.

47. Quyển 2 - Chương 46

Đệ tứ thập lục chương

Trong Ngưng Thần cung, Hoắc Phong vẻ mặt âm trầm đem Y Trọng Nhân “bắt” trở về. Y Trọng Nhân cũng hiểu là do bản thân giấu diếm không nói gì với đối phương, nên chỉ mím môi không lên tiếng. Hoắc Phong đi qua đi lại trước mặt Y Trọng Nhân, rồi đột nhiên quát lên: “Chuyện đại sự như vậy sao người có thể không thương lượng cùng ta! Nếu Hình Thiên không nhắc tới, ta còn chẳng hay biết gì! Chỉ nghĩ rằng người đến Đại Tự để siêu độ thân nhân!”

Y Trọng Nhân rũ mắt: “Thần biết sai, thần không nên mang Thái tử đi cùng.”

Lửa giận trong lòng Hoắc Phong nháy mắt tăng vọt, hai tay hắn dùng sức chế trụ bả vai Y Trọng Nhân, nghiêng rằng nói: “Ta không phải trách người mang Thái tử theo, mà là trách người gạt ta!”

Y Trọng Nhân giương mắt: “Nói cho người biết, người sẽ cho ta đi sao”

“Sẽ không!”

Y Trọng Nhân không nói, nhưng ý tứ đã rõ ràng. Cũng bởi vì biết người này sẽ không để cho y đi, nên y mới giữ im lặng.

Thấy Y Trọng Nhân không chút hối lỗi, Hoắc Phong tức điên lên mà cúi đầu găm lấy môi người nọ.

Không nghĩ tới Hoắc Phong lại đột nhiên trở nên như vậy, Y Trọng Nhân vừa vặn bị hấn cần. Môi rất đau, nhưng y không kháng cự, mà để mặc cho Hoắc Phong ở trên môi mình phát tiết lửa giận.

Thẳng đến khi khí tức hai người đều tràn ngập ***, Hoắc Phong mới buông Y Trọng Nhân ra, rồi lại đem người ghì chặt vào ngực.

Lửa giận của Hoắc Phong cũng theo nụ hôn vừa rồi mà tiêu tán hơn phân nửa, hấn khàn giọng thì thầm bên tai Y Trọng Nhân: “Ta không muốn phải nhìn thấy thêm bất cứ một vết thương mới nào trên người của ngươi nữa. Ta vĩnh viễn cũng không thể quên tình cảnh ngươi ở trước mặt ta bị tiền bối trọng thương, mà ta, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trở mắt nhìn ngươi rời đi. Ngươi có biết ta ghen tị với Hoài Thu cỡ nào không, thời điểm ngươi bị thương, người bồi ở bên cạnh ngươi lại không phải là ta.”

Tiếng tim đập “thình thịch” của Y Trọng Nhân chấn động đến cả màng tai y, một cổ dục niệm mà y vô pháp áp chế từ trong tim trào ra. Y Trọng Nhân ngẩng đầu, thần sắc thanh lãnh mà nói ra lời khiến Hoắc Phong nháy mắt không khống chế được.

“Làm đi, tối hôm qua chưa tận hứng. Lần tới ta sẽ nói cho ngươi biết trước tiên.”

“Không được có lần sau!”

Trực tiếp ôm ngang lấy Y Trọng Nhân, Hoắc Phong một cước đá văng cửa nội thất, hung ác mà nói: “Trẫm hôm nay nhất định phải phạt ngươi thật nặng! Để xem ngươi sau này còn dám làm xằng bậy hay không ”

Dem người ném lên trên giường, Hoắc Phong gấp rút tháo màn trướng rồi nhào tới.

Y Trọng Nhân chủ động hôn lên cái cằm đầy râu của Hoắc Phong, lại dùng lực cắn một cái, hai tay xé rách vạt áo Hoắc Phong. Y muốn, rất muốn người nam nhân này.

Sự chủ động của Y Trọng Nhân đã kích thích toàn bộ thú tính của Hoắc Phong, hấn găm lên rồi vươn tay xé mở y phục của Y Trọng Nhân, tự giải khai quần của mình, lòi ra nam căn đã sớm cương cứng, nhắm thẳng đến nơi mềm mại còn chưa được chuẩn bị tốt của Y Trọng Nhân.

“Trẫm nhất định phải phạt ngươi thật nặng!”

“Đến đây! A!”

Chỉ sợ ngay cả bản thân Y Trọng Nhân cũng không biết bản thân đã nói gì, làm gì. Lô Đào canh giữ ở ngoài cửa vừa nghe thấy động tĩnh trong phòng, bèn nhanh chóng vẩy lui thị vệ. Chốc sau, hấn lại trực tiếp chạy ra ngoài, để thủ vệ Ngưng Thần cung thối lui thêm mười trượng. Động tĩnh của hai người trong phòng thật sự rất lớn, Lô Đào vô cùng âu sầu không biết giường trong phòng có thể chịu được không.

Cả ngày hôm đó, Hoắc Phong ở lì trong Ngưng Thần cung không hề lộ diện, thẳng đến trưa hôm sau mới xuất hiện tại Ngự thư phòng.

Đại thần trong Ngự thư phòng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Không ít người đều đoán, chẳng lẽ mỗi lần Hoàng Thượng ngủ lại Ngân Thần cung đều đặc biệt mạnh bạo vậy sao? Nếu không thì sao môi Hoàng Thượng lại bị rách? Trên cằm cũng có vết thương, những dấu hôn màu tím sẫm trên cổ lại càng không cần phải nói. Nhưng nếu Hoàng Thượng chỉ đơn thuần là cưỡng ép, vậy lấy tính cách của Y Trọng Nhân thì làm sao có thể bình tĩnh ở lại trong cung, hấn là đã sớm rời đi mới phải.

Đừng nói những người khác nhìn không rõ, mà ngay cả bọn người tâm phúc như Nguyễn Hình Thiên, Hứa Bách Tài của Hoắc Phong cũng nhìn không rõ. Hoàng Thượng cùng Y Trọng Nhân rốt cuộc có phải là lưỡng tình tương duyệt hay không nha

Hoắc Phong đương nhiên sẽ không giải thích về việc trên giường của hấn cùng Y Trọng Nhân với các thần tử.

Môi cùng cảm của hắn khá là đau, nhưng so với việc liên tục tiến vào tiên cảnh hoan ái như ngày hôm qua, thì đau đớn chút xíu như vậy chả thấm vào đâu. Nhất là ngày hôm qua còn do Y Trọng Nhân khơi mào, gian tình giữa bọn họ vốn luôn do hắn chủ động, này làm sao mà Hoắc Phong không cao hứng cho được.

Nhìn Hoàng Thượng vẻ mặt thỏa mãn sung sướng, tâm Du Hồng liền trầm xuống.

Hắn đối Hồ An Vệ cùng Ngự Thân Vệ hận thấu xương, Y Trọng Nhân tuy rằng cứu rất nhiều người, bao gồm cả Hoàng Thượng và Thái tử cũng đều được hắn cứu mới thoát chết, nhưng cho dù như vậy Du Hồng vẫn rất khó có hảo cảm đối với Y Trọng Nhân.

Trong tộc nhân của hắn có người chết dưới kiếm Y Trọng Nhân, chớ nói chi Y Trọng Nhân lại là thái giám, cho dù Thái tử nhận y làm nghĩa phụ, cũng khó che dấu sự thật y là một hoạn quan.

Hoàng Thượng không tuyển tú, không nạp phi, cả ngày ở cùng một hoạn thì còn ra thể thống gì nữa! Làm thần tử của Việt quốc, hắn nhất định phải liều chết can gián, tuyệt đối không thể để cho Y Trọng Nhân ở lại trong cung, trụ tại kinh thành!

“Hoàng Thượng, ” Du Hồng hai tay trình lên một phần tấu chương, “Thần, có bản tấu.”

Sắc mặt Hoắc Phong lập tức trầm xuống. Trầm không phát uy, người liền xem trầm là mèo bệnh sao!

48. Quyển 2 - Chương 47

Đệ tứ thập thất chương

Y Trọng Nhân lúc này hoàn toàn là tự mình chuốc lấy cực khổ, không nằm tịnh dưỡng năm sáu ngày thì đừng mong có sức mà xuống giường, bất quá lần này y lại không phần nộ giống như lần đầu tiên.

Tối hôm qua điên cuồng như vậy là do y khơi mào, không xuống giường được y cũng không thể trách cứ “người kia”. Tình sự hôm qua là xen lẫn trong đau đớn chính là khoái hoạt. Đau vì thân thể khó chịu, khoái hoạt do sự rung động tận sâu trong linh hồn, bây giờ nghĩ lại thân mình đều không khỏi nóng lên.

Hoá ra, bản thân đã thích Hoắc Phong rồi sao! Nghi hoặc cùng hoảng hốt nhất thời ngập tràn trong lòng.

“Ngô... Phụ thân, Bánh Bao không đi tiếp được nữa.”

Thanh âm hài tử khiến Y Trọng Nhân chú ý. Nhớ ra gần đây ít có dịp bồi bạn bên cạnh tụi nhỏ, Y Trọng Nhân liền cho hai đứa nghỉ một buổi học võ.

Phụ thân “Lại” bị bệnh, Bánh Bao cùng Đậu Tử thực ngoan mà ở bên giường phụ thân chơi cờ, kỳ nghệ của Bánh Bao hiển nhiên không bằng Đậu Tử, viên cờ màu đen trên tay không biết nên hạ xuống chỗ nào.

Mắt nhìn bàn cờ, Y Trọng Nhân sờ sờ đầu Bánh Bao: “Ngẫm kỹ lại, trước đây phụ thân dạy ngươi thế nào”

“Ngô...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao phụng phịu tựa như một cái màn thầu thực sự.

“Đại nhân, Thái tử điện hạ tới.” Bên ngoài có người bẩm báo.

Bánh Bao đem viên cờ đen ném đi, bật dậy chạy vội ra ngoài, Đậu Tử cũng không tiếp tục chơi cờ, hai đứa đồng thanh kêu “Đại ca.” rồi chạy mất bóng.

“Bánh Bao, Đậu Tử, đại ca có mang điểm tâm đến, mau tới ăn đi.”

“Có hoa quả cao không ”

“Có.”

“Oa! Ta muốn ăn, ta muốn ăn.”

Y Trọng Nhân chậm rãi ngồi dậy, với lấy gối đầu chẹn xuống thắt lưng để dựa. Chốc sau, Hoắc Vân Khai tiến vào, phụ tử hai người cũng chẳng tỏ vẻ gì là xấu hổ. Hoắc Vân Khai dời bàn cờ nhỏ của Bánh Bao cùng Đậu Tử sang chỗ khác, rồi ngồi xuống trên băng ghế bên giường

Y Trọng Nhân hỏi: “Có tra được gì từ những kẻ bị bắt giữ không”

“Chương tướng quân còn đương thăm tra. Ta mới từ ngoài cung trở về, thuận tiện mang chút điểm tâm cho Bánh Bao cùng Đậu Tử.”

Chuyện “Câu cá”, Y Trọng Nhân không gạt Hoắc Vân Khai, cũng chính vì biết nghĩa phụ muốn làm gì, nên Hoắc Vân Khai mới kiên trì đi theo.

Hoắc Phong xuất thân võ tướng, Y Trọng Nhân cũng có ý để Thái tử tham gia vào một vài chuyện “Nguy hiểm”, y thậm chí còn có suy tính để Thái tử đến biên quan rèn luyện hai năm. Chỉ có ở trong quân ngũ tạo uy vọng đầy đủ, thì ngay sau Thái tử kế vị mới không sợ võ tướng chuyên quyền.

Hoắc Vân Khai hiểu được khổ tâm của nghĩa phụ, hấn đối với bản thân cũng thập phần nghiêm khắc.

Rót một chén trà cho nghĩa phụ, Hoắc Vân Khai nói: “Vừa rồi lúc trên đường ta có gặp Cát đại nhân, hấn nói phụ hoàng ở Ngự thư phòng nổi cơn tam bành, nhờ ta nói với ngài một tiếng, để ngài khuyên nhủ phụ hoàng, đừng quá tức giận mà ảnh hưởng tới long thể.”

Trong mắt Y Trọng Nhân thoáng hiện sát khí, y hỏi: “Không biết là vì chuyện gì?”

Hoắc Vân Khai phiền chán mà nói: “ Là Thiếu Khanh Du Hồng ở Thái Thường Tự nói chuyện tuyển chọn tú nữ với phụ hoàng, hấn còn nói mấy lời không quá lọt tai. Cát đại nhân không nói rõ, nhưng nghe ý tứ của hấn, thì chắc là nói vài lời không hay về nghĩa phụ. Cho nên phụ hoàng vô cùng tức giận.”

Y Trọng Nhân híp mắt, lạnh giọng nói: “Du Hồng Ta có chút ấn tượng, là một kẻ không được người khác yêu thích.”

Hoắc Vân Khai có chút lo lắng mà rằng: “Nghĩa phụ, mặc kệ những người đó nói cái gì, ngài cũng không nên rời khỏi phụ hoàng. Phụ hoàng thật sự rất để ý ngài.”

Y Trọng Nhân không khỏi cảm động trong lòng, y câu môi: “Ta đã đáp ứng cho phụ hoàng người mười năm, chỉ cần hấn không vi ước, ta tất sẽ không bội tín.”

Sự tình mười năm ước hẹn Hoắc Vân Khai đã biết được từ phía phụ hoàng, nghe nghĩa phụ nói như thế, hấn nở nụ cười: “Phụ hoàng khẳng định sẽ không vi ước.”

Nhìn Hoắc Vân Khai cười, lại nghe Đậu Tử cùng Bánh Bao lú rú bên ngoài, Y Trọng Nhân một chút cũng không hồi hận với ước định mười năm này. Tính ra, người chịu thiệt lại là Hoắc Phong.

” Khi phụ hoàng người đến đây ta sẽ khuyên hấn, người cũng phải chú ý thân mình, đừng quá liều mạng.”

Y Trọng Nhân khó có được mà bộc lộ sự quan tâm, Hoắc Vân Khai kích động không thôi, liên tục gạt đầu: “Ta sẽ chú ý, nghĩa phụ cũng phải chú ý thân mình.”

Y Trọng Nhân cười cười. Chỉ cần y cùng Hoắc Phong ít làm đi mấy lần, thì thân thể y cũng chả có bệnh tật gì hết.

Hoắc Phong bị Du Hồng làm cho điên tiết rời khỏi Ngự thư phòng liền đi thẳng đến Ngưng Thần cung.

Du hồng lấy chuyện thân phận của Y Trọng Nhân ra nói, càng lỗ mãng hơn khi nói Hoàng Thượng không nên cả ngày kề cận một tên hoạn quan sẽ tổn hại long nhan.

Hoắc Phong liền tháo mũ ô sa của Du Hồng ngay tại chỗ, rồi nói vũ nhục Y Trọng Nhân chính là vũ nhục nghĩa phụ của Thái tử, vũ nhục phụ thân của hai vị Vương gia, tuyệt đối không tha thứ! Kẻ nào cầu tình cho Du Hồng, cũng bị Hoắc Phong miễn chức quan, trong lúc nhất thời bầu không khí nơi cung cấm trở nên căng thẳng vô cùng.

Đối với việc này, trọng thần trong triều không một ai lên tiếng, toàn thể bảo trì trầm mặc, những đại thần còn muốn vì Du Hồng cầu tình cuối cùng lựa chọn im lặng.

Hoắc Phong nổi trận lôi đình mà tiến vào Ngưng Thần cung, một mạch đi vào ngọ phòng, đến nơi hấn lập tức thu liễm hỏa khí. Đi tới bên giường, hấn tò mò hỏi người đang giường mắt nhìn hấn: “Bánh Bao cùng Đậu Tử đâu Sao lại không thấy Buổi chiều không cho bọn nhỏ nghỉ ngơi à”

“Lúc chiều hai đứa có lại đây chơi cờ, Vân Khai cũng đến, rồi dẫn bọn chúng đi ra ngoài chơi. Tối nay muốn ở qua đêm ở đây sao” Y Trọng Nhân không ngồi dậy mà bán nằm ở trên giường.

Vừa nhắc đến, hỏa khí của Hoắc Phong lại nổi lên, hắn áp chế tâm tình nói: “Tối nay ở đây, về sau ta cũng ở đây. Ta sẽ sai Lô Đào truyền văn thiện.”

“Không cần nóng nảy.” Y Trọng Nhân nắm tay Hoắc Phong, kéo người ngồi xuống ở bên cạnh mình, thản nhiên nói: “Chờ người hết tức giận rồi ăn.”

Hoắc Phong sửng sốt.

Y Trọng Nhân mang theo vài phần biếng nhác mà nói: “Chuyện Du Hồng ta đã biết. Người không nhất thiết phải cùng hấn nổi giận, cứ giao cho ta đi.”

Hoắc Phong nhíu mày: “Chuyện này vốn nên là ta xử lý, ta hiện tại dầu gì cũng là Hoàng Thượng, không thể cứ có chuyện gì cũng để người ra mặt.”

“Cái người cần phải xử lý chính là dân sinh đại kế, loại chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này cứ giao cho ta đi. Người cũng đã nói, ta không phải người sẽ tránh phía sau người ưa hưởng an nhàn mà.”

Nhìn tự tin trên mặt Y Trọng Nhân, lửa giận bùng bùng suốt ngày hôm nay của Hoắc Phong nháy mắt tiêu tán. Hắn sao lại quên Y Trọng Nhân chính là một người cực kỳ lợi hại! Mà ngay cả bản thân hấn cũng không phải là đối thủ của y, huống chi một tên Du Hồng. Chỉ cần người này muốn, thiên hạ này chắc chắn sẽ nằm trong tay y.

Hoắc Phong nở nụ cười: “Vậy vi phu liền giao cho người.”

Y Trọng Nhân trong lòng ầm một tiếng. Vi phu!

“Trọng Nhân, ta thật muốn phong người làm hoàng hậu.” Mang theo tiếng cười cùng áy náy, Hoắc Phong hôn lên đôi môi hầy còn sưng đỏ của Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân có chút thất hồn lạc phách.

Vi phu ư...

49. Quyển 2 - Chương 48

Đệ tứ thập bát chương

Bị Du Hồng nháo như vậy, Hoắc Phong vốn đang giả vờ giả vịt không nói hai lời mà dọn đến Ngưng Thần cung, liên tục vài ngày, sắc mặt của hấn đều cực kỳ âm trầm, không khí trên triều đặc biệt căng thẳng. Những đại thần từng thượng tấu yêu cầu Hoàng Thượng tuyển tú cũng bắt đầu được chú ý hơn, nhất động nhất tĩnh liền bị quở trách cho một trận, cho dù có hồ đồ hơn nữa cũng có thể hiểu được động thái của Hoàng Thượng.

Du Hồng bị bãi chức tuyên bố thề sống chết dâng tấu can gián, nếu Y Trọng Nhân không nói giao mọi chuyện cho y, Hoắc Phong nhất định sẽ chém đầu Du Hồng.

Hôm nay, Hoắc Phong cùng các đại thần thượng nghị bộ luật mới đến tận khi trời tối mới trở lại Ngưng Thần cung, hấn đã dùng bữa trong Ngự thư phòng, về việc ban bố luật pháp mới, trong lòng Hoắc Phong cũng muốn nghe kiến nghị của Y Trọng Nhân.

Do Hoắc Phong dọn đến Ngưng Thần cung, nên Bánh Bao cùng Đậu Tử không thể ngủ cùng phụ thân được nữa hai đứa buộc phải dọn sang phòng bên cạnh. Nhìn thấy ánh nến trong phòng tị nhỏ còn sáng, Hoắc Phong trực tiếp trở về chính ốc của hấn cùng Y Trọng Nhân.

Đẩy cửa phòng ngủ, Hoắc Phong kinh ngạc thốt lên: “Trọng Nhân”

Trước mình kính đài (gương trên bàn trang điểm), Y Trọng Nhân một thân quan phục đồ thẩm dương ngồi đối diện gương đồng hóa trang. Y thông qua gương đồng liếc mắt nhìn người nọ, rồi tiếp tục sát phẩn.

Hoắc Phong cảm thấy vô cùng mới lạ lại vạn phần khó hiểu mà đi đến phía sau Y Trọng Nhân, hỏi: “Đang yên đang lành, sao lại hoá trang Ta tưởng rằng người không thích chứ.”

“Ta không thích.” Y Trọng Nhân nhìn gương mặt trong gương từ từ trắng bệch, lạnh giọng giải thích: “Chốc nữa ta muốn đi gặp một người, cần phải dùng đến khuôn mặt này.”

“Ai” Hoắc Phong trầm suy đoán.

“Du Hồng.”

Quả nhiên!

Hoắc Phong kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, rồi liếc mắt son phấn trên bàn, hỏi: “Muốn ta hỗ trợ không”

“Người biết hóa trang sao” Y Trọng Nhân liếc mắt.

Hoắc Phong cười cười: “Không biết, nhưng ta có thể thử.” Nói xong, hắn cầm lấy bút kẻ lông mày, “Người dạy ta hóa trang đi.”

Y Trọng Nhân nhìn Hoắc Phong trong chốc lát, rồi quay sáng chỉnh góc độ gương để có độ sáng tốt nhất, sau đó đem vài hộp có màu sắc khác biệt đặt trước mặt Hoắc Phong, dạy hắn cách vẽ mày, vẽ mắt cùng tô môi cho mình.

Vẽ mày tô môi... Chỉ có trượng phu mới có thể làm cho thê tử của mình...

Hoắc Phong chưa bao giờ xem Y Trọng Nhân là nữ nhân, cho dù Y Trọng Nhân có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng hắn chưa hề có suy nghĩ đó. Giờ khắc này, Hoắc Phong chỉ cảm thấy bản thân là một người nam nhân đang vẽ mày cho thê tử của mình.

Hắn làm không quá tốt, tay có chút run rẩy, nhưng Y Trọng Nhân cứ an tĩnh như vậy mà ngồi trước mặt hắn, mặc kệ Hoắc Phong tô tô vẽ vẽ trên khuôn mặt y, càng làm Hoắc Phong nhận không được muốn hôn đối phương.

Rốt cục cũng vẽ xong, Hoắc Phong không hài lòng mà nhíu mi: “Không đẹp như người vẽ.”

Y Trọng Nhân chuyển hướng nhìn vào gương đồng, rồi cầm lấy bút tô môi trên tay Hoắc Phong: “Không đủ hung ác.”

Y Trọng Nhân lại tô tô vẽ vẽ trên mặt thêm lần nữa, trang dung quỷ mị từng có của một Thiên hộ đại nhân Hồ An Vệ từ từ hiện lên.

Hoắc Phong không quá hào hứng, nói: “Người vẫn là không hóa trang thì đẹp hơn, như bây giờ, ta muốn hôn người cũng không biết hôn lên nơi nào.”

Y Trọng Nhân nhếch môi, đứng dậy nói: ” Vốn cũng không phải cho người xem mà. Ta đi đây.”

“Chỉ mình người thôi sao” Hoắc Phong nắm chặt tay Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân rút ra, nói: “Vô công của người không tốt, vẫn nên để ta đi một mình.” Dứt lời, hắn vỗ vỗ Hoắc Phong, không cho đối phương có cơ hội phản đối, rồi nhoáng một cái, đã không thấy người.

Hoắc Phong chán nản, nhưng lại không biết phải làm sao.

Du Hồng đang ở thư phòng trong phủ múa bút thành văn, hắn muốn liên hợp một các đại thần tiền triều tiếp tục dâng tấu lên Hoàng Thượng, đem Y Trọng Nhân trục xuất kinh thành. Y Trọng Nhân thân là thái giám lại dám mê hoặc Hoàng Thượng, tội càng đáng chết!

Du Hồng vốn chỉ đơn thuần muốn Hoàng Thượng tuyển tú, nay lại biến thành muốn diệt trừ Y Trọng Nhân. Hắn biết rõ, ngày nào Y Trọng Nhân chưa chết, thì ngày đó Hoàng Thượng vẫn không thể trở lại con đường chính đạo, người kia căn bản là một tai họa!

Tiền triều, y cùng với Như Thái hậu vướng mắt không rõ, hiện tại lại tới câu dẫn Hoàng Thượng. Trong mắt Du Hồng, những việc thiện mà Y Trọng Nhân đã làm hoàn toàn đều là vì bản thân mà suy tính để lại đường lui, cùng cái gọi là trung nghĩa không có nửa điểm quan hệ.

Một trận gió thổi đến. Du Hồng ngẩng đầu, không hiểu sao cửa sổ lại mở, hắn vội vàng lấy đồ chặn giấy đè lên những trang giấy đang bay tán loạn, rồi đứng dậy đi đóng cửa sổ.

Sau khi đã đóng cửa sổ kỹ càng, Du Hồng xoay người. Ngay sau đó, hắn la to “A” một tiếng như gặp quỷ, sợ khiếp vía mà ngã ngồi trên mặt đất. Du Hồng thất kinh, lảo đảo bò về phía cửa, dùng sức mở ra, nhưng lại phát hiện cửa đã bị khóa từ bên ngoài!

Du Hồng sợ tới mức mặt không còn chút máu, liên tục đập mạnh vào cánh cửa hô lớn: “Người đâu! Mau tới a! Cứu mạng! Cứu mạng a!”

“Vèo” một tiếng, có thứ phá không mà đến, bay sát mặt Du Hồng

Đình!

Một thanh chủy thủ găm chặt trên cánh cửa.

Lông tơ toàn thân Du Hồng dựng đứng, một dòng nước màu vàng từ đũng quần hắn chảy ra, Du Hồng chậm rãi cúi đầu... Hắn, tiểu ra quần rồi.

“Du đại nhân một lòng vì nước quên thân vì dân phục vụ, ngay cả nhà xí cũng cố nhịn mà không đi nha.”

Tiếng chê cười từ phía sau truyền đến khiến Du Hồng hận không thể có cái lỗ mà chui vào, hắn thế nhưng lại sợ Y Trọng Nhân tới mức tiểu trong quần!

“Ta đáng sợ như vậy sao Hay là trên cửa có bảo vật gì”

Du Hồng chậm rãi xoay người với hai chân run rẩy, hắn khiếp sợ mà nhìn yêu dung quý mị của Y Trọng Nhân.

Phàm là người đã từng tiếp xúc với Hồ An Vệ, không ai là không sợ khuôn mặt này. Du Hồng làm gì còn có nửa điểm khí thế liều chết can gián ở Ngự thư phòng, hắn chỉ cảm thấy bản thân lại trở về tiền triều, chỉ chốc lát thôi sẽ bị Hồ An Vệ giam cầm trong đại lao không thấy mặt trời, chịu đựng các loại hình phạt tàn khốc.

Y Trọng Nhân chậm rãi dịch chuyển cái chặn giấy, cầm lấy tấu thư mà Du Hồng đương viết dở dang. Du Hồng sợ tới mức toàn thân run như cây sậy, hắn biết lúc này bản thân chắc chắn sẽ không thoát được.

Y Trọng Nhân vẻ mặt thanh thoi mà nhìn một lượt, thản nhiên nói: “Xem ra Du đại nhân đối với ta rất bất mãn. Ân... Mị hoặc Hoàng Thượng... tội đáng muôn chết... Tội danh này thật không nhẹ.”

Hai chân Du Hồng rớt cuống cũng không chống đỡ nổi nữa, phịch một tiếng mà quỳ xuống. Hắn sợ tới mức không nói thành lời, chớ nói chi là cầu xin tha thứ.

Khóe miệng Y Trọng Nhân khê câu lên thành một nụ cười lạnh, ngay trước mặt Du Hồng, thông thả đem tấu thư từng chút một xé thành vụn nhỏ, vút trên mặt đất.

Theo tấu thư bị xé nát vụn, Du Hồng cảm thấy sinh mạng mình cũng như thế, chỉ trong khoảnh khắc cũng sẽ bị con người đáng sợ kia xé nát.

Thấy Y Trọng Nhân đứng dậy, Du Hồng liều mạng lui về sau, thế nhưng sau lưng của hắn lại là đại môn, muốn trốn cũng không trốn được. Y Trọng Nhân chậm rãi tới gần, khiến mặt Du Hồng không có chút máu mà tận lực lui thành một đoàn, khi Y Trọng Nhân đứng trước mặt hắn, hắn sợ tới mức ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Du đại nhân, ” Y Trọng Nhân từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt như đao mà nhìn Du Hồng, “Người đã bị Hoàng Thượng bãi chức quan, theo lý khi nhìn thấy ta thì phải quỳ xuống, bất quá nhìn vào một mảnh trung tâm của người đối với Hoàng thượng, ta, sẽ không làm khó dễ ngươi. Tuy nhiên...” Thấy y ngồi xổm xuống, khớp hàm Du Hồng run lên bần bật.

” Y Trọng Nhân ta cho tới bây giờ cũng không phải là người rộng lượng, kẻ nào gây khó dễ với ta, Y Trọng Nhân này sẽ khiến hắn cả đời không dễ chịu.” Y Trọng Nhân vỗ nhẹ lên bả vai run run của Du Hồng, lạnh giọng: “Người tự giải quyết cho tốt đi.”

Đứng dậy, Y Trọng Nhân một cước đá văng cửa phòng đã khóa, lách mình rời đi. Toàn bộ Du phủ im ắng, người trong phủ giống như tiêu thất toàn bộ, an tĩnh đến đáng sợ.

Y Trọng Nhân rời khỏi Du phủ, lại thuận đường đi “Bái phỏng” vài vị đại thần rất thích quan tâm “chuyện giường chiếu” của Hoắc Phong, mấy người này mặc dù không giống Du Hồng sợ tới mức tè ra quần, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Thời điểm Y Trọng Nhân trở lại trong cung, Hoắc Phong còn chưa nghỉ ngơi, rõ ràng là đang chờ y. Vừa thấy sắc mặt Y Trọng Nhân, Hoắc Phong liền biết sự tình thực thuận lợi, khi hắn biết chuyện Du Hồng thể nhưng bị dọa đến tiểu trong quần, liền cười to đầy khoái trá.

Nhanh chóng kêu Y Trọng Nhân đem lớp hóa trang trên mặt tẩy sạch, Hoắc Phong bởi vì người này phải dưỡng thương nên đã vài ngày không động tới y, nay liền vội vàng ôm Y Trọng Nhân lên giường phóng túng một phen. Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, huống chi đêm đã khuya rồi.

50. Quyển 2 - Chương 49

Đệ tứ thập cửu chương

Du Hồng âm thầm ly khai kinh thành. Hắn bệnh nặng hơn nửa tháng, sau đó để lại một phong thư “Ăn năn ” nhờ Thừa tướng Tạ Minh hỗ trợ trình cho Hoàng Thượng.

Không thông báo cho bất kỳ ai, Du Hồng mang theo gia quyến ly khai kinh thành, nghe nói thời điểm hắn rời đi sắc mặt vô cùng tiêu tụy, người không ra người.

Trong thư hối lỗi, Du Hồng tự thẹn lòng dạ hẹp hòi, cô phụ tín nhiệm của Hoàng Thượng, khư khư cố chấp, gạt bỏ sự trung nghĩa của Y đại nhân đối với triều đình. Đại để chính là hắn ý thức được sai lầm của mình, không còn mặt mũi nào đối mặt với Hoàng Thượng nên quyết định hồi cố hương.

Đối với việc Du Hồng rời đi, trong triều cũng không có phản ứng gì. Thái tử tỏ rõ không thích Du Hồng, Hoàng Thượng lại bãi chức quan của hắn, chỉ là bản thân hắn vẫn luôn không nhìn rõ vị trí của mình mà thôi. Có thể sống rời đi, đã là không tồi.

Không có ai tiếp tục khuyên nhủ Hoàng thượng tuyển tú. Vì vậy Hoắc Phong đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở việc triều chính, Việt quốc hân hoan hướng đến phồn thịnh, các đại thần từng vì việc Hoàng Thượng đọc sủng Y Trọng Nhân mà bất mãn cũng bắt đầu suy xét lại.

Hoàng Thượng không tuyển phi chẳng lẽ thật sự là việc sai trái Đã từng kinh qua sự mục nát hủ bại của tiền triều, hiện giờ quốc thái dân an, còn cái thứ gì trọng yếu hơn một vị minh quân

Theo từng mục tân pháp lệnh được ban bố, những đại thần quan tâm đến gia vụ của Hoàng Thượng cũng ngày càng ít hơn. Hoàng Thượng đã có Thái tử, giang sơn đã có truyền thừa, Hoàng Thượng không muốn thú thì cứ không thú thôi.

Ngoài cung pháo hoa nổ từng hồi, nháy mắt, một năm cứ thế trôi qua.

Buổi tối đêm ba mươi, Hoắc Phong và Y Trọng Nhân cùng với ba hài tử ở Ngưng Thần cung ăn một bữa cơm tất niên vô cùng náo nhiệt. Sau khi ăn xong thì bồi Đậu Tử cùng Bánh Bao đốt pháo hoa, Hoắc Văn Khai chủ động yêu cầu sau khi qua tết xin được đến biên quan rèn luyện, Hoắc Phong lập tức đồng ý. Hoắc Phong muốn Y Trọng Nhân cùng hắn đi dạo trong cung, hai người đều uống một ít rượu, bắt quả còn chưa tới mức say.

Cả hai rảo bước trên con đường, dưới ngọn đèn mờ sáng, bông tuyết trên trời bay lất phất, Ngự Lâm thị vệ chỉ theo ở phía xa, Hoắc Phong không chút nào tị hiềm mà nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Y Trọng Nhân.

“Trời lạnh, tay người cũng lạnh hơn.”

” Tay Hoàng Thượng vẫn luôn nóng như vậy.”

“Ha hả, ” Hoắc Phong nắm chặt tay y, “Vừa lúc sưởi ấm cho người.”

Y Trọng Nhân nhếch khóe môi.

Đi được vài bước, Hoắc Phong cảm khái nói: “Ta trước kia chưa bao giờ nghĩ qua, sẽ có một ngày có thể cùng người sánh vai mà đi như thế này, có đôi khi suy xét lại, biến cố kia đối với ta mà nói cũng chưa chắc là không tốt. Người che giấu quá sâu, nếu không phải xảy ra vài sự kiện khác có lẽ ta đã bỏ qua người, cho nên mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy may mắn không thôi.”

Y Trọng Nhân thản nhiên mà rằng: “Bỏ lỡ thì bỏ lỡ. Người quyết tâm khởi binh, ta cũng không phí công tính kế.”

Hoắc Phong lắc đầu, trịnh trọng mà nói: “Bỏ qua người, cả đời ta sẽ tiếc nuối. Người khi đó đối ta nhất định là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đi.”

Y Trọng Nhân liếc nhìn Hoắc Phong rất có ý tứ “Người rốt cục cũng ý thức được điều này à”.

Hoắc Phong cười cười, nói: “Ta biết người hẳn là rất tức giận ta, nắm trong tay bảy mươi vạn binh mã, nhưng lại rơi vào tình trạng uất ức như vậy. Khi đó, cho dù người trực tiếp nói cho ta biết hoàng huynh muốn mạng của ta, chỉ sợ ta cũng sẽ không khởi binh, chỉ cho rằng người đang châm ngòi ly gián.”

“Cho nên ta muốn bức người phải nhìn thấu.” Y Trọng Nhân dẫn theo vài phần tử trách mà nói: “Chỉ tiếc, không có thể bảo trụ được hai vị phu nhân.”

“Không cần tự trách, người đã cố gắng hết sức rồi.”

Hoắc Phong không có gì để nói, nếu hai vị phu nhân còn sống, hẳn cùng người này chỉ sợ sẽ không thuận lợi như vậy, hết thảy mọi sự, đều đã được lão thiên gia an bài.

“Trọng Nhân, người khi đó biết Hình Thiên sẽ đến cứu ta, nhưng vì sao vẫn trộm cắt đứt dây trời ”

Nương theo không khí tĩnh lặng mà lại ảm áp, Hoắc Phong hỏi ra nghi hoặc chôn giấu nhiều năm trong lòng.

Y Trọng Nhân đi vài bước, rồi mới trả lời: “Ta không thể khẳng định trước khi hẳn đến có thể xảy ra biến cố gì hay không, cắt đứt dây thừng cho người thì dù có chuyện gì xảy ra người cũng có thể tự bảo vệ mình. Nếu Nguyên Hình Thiên bên kia bại lộ, ta cùng Hoài Thu sẽ mang người đi. Đương nhiên, đó là tình huống xấu nhất.”

Hoắc Phong không khỏi nắm chặt tay Y Trọng Nhân, cười khổ: “Ta khi đó quả thật có chút nhu nhược, nhưng mà Trọng Nhân, mấy quyền kia của người cũng không chút lưu tình a.”

Y Trọng Nhân đương nhiên mà nói: “Con người ta, rất mang thù.”

Hoắc Phong đem người ôm vào trong ngực, ghé tai hỏi: “Muốn đánh ta thêm mấy quyền để xả giận không. Trước kia đều là ta không tốt.”

Y Trọng Nhân đẩy Hoắc Phong ra, khóe mắt mang ý cười: “Người bây giờ là Hoàng Thượng. Thật vất vả mới còn ai vạch tội ta, ta cũng không muốn tự tìm phiền toái.”

“Ha ha, ” Hoắc Phong tiếp tục lôi kéo, cúi đầu yêu thương hỏi: “Trọng Nhân, trong lòng người có phải đã có chỗ dành cho ta”

Y Trọng Nhân không trả lời, Hoắc Phong vội hôn lên môi y trước khi y mở miệng.

Tim, đập thình thịch. Có hay không thì như thế nào Y tuyệt đối không nằm dưới thân một nam nhân nào khác.

Thị vệ phía sau toàn bộ xoay người sang chỗ khác, phi lễ chớ nhìn.

Giữa thiên không tuyết bay lất phất, có hai người đứng ở trên quan đạo mãi miết hôn nhau.

Đã có lúc, bọn họ đứng ngay tại nơi này đối chọi gay gắt, thương tổn lẫn nhau, nhưng chưa ai từng nghĩ, có một ngày, cả hai lại ở nơi đây tình cảm mặn nồng.

Nụ hôn cơ hồ làm người ta hít thở không cuối cùng cũng thông thoáng, Hoắc Phong một lần nữa cầm tay Y Trọng Nhân nói: “Trở về phòng thôi, bên ngoài rất lạnh.”

“Được.”

Hai người tay nắm tay, vai sóng vai hướng về Ngưng Thần cung, khi bông tuyết rơi đầy trên đôi vai Y Trọng Nhân, Hoắc Phong sẽ thay y phải xuống. Y Trọng Nhân cúi đầu nhìn đường đi dưới chân, trên môi là tươi cười thản nhiên.

51. Quyển 2 - Chương 50

Đệ ngũ thập chương

Đặt mông ngồi trên giường, Y Trọng Nhân đầm đẫm thất lưng đau nhức. Vừa mới tắm xong y bèn nằm sấp trên giường, vừa nằm liền không muốn động, quá mệt mỏi, quả nhiên không nhận mình già không được mà.

Hôm nay là ngày Thái tử đại hôn, Y Trọng Nhân thân là nghĩa phụ của Thái tử kiêm nội đình chủ sự, từ một tháng trước đã bắt đầu vội vàng chuẩn bị mọi việc của hôn sự. Hậu cung không có nữ chủ, vì thế nên vị chủ nhân thật sự của hậu cung là Y Trọng Nhân phải quan tâm chiều chuộng hơn.

Hoàng đế bệ hạ bởi vì thái tử đại hôn mà chịu kích thích nên gần đây lúc trên giường không khỏi tỉnh trí cao ngất, kết quả chính là Y Trọng Nhân hôm nay trực tiếp mệt muốn chết. Cũng may Thái tử rốt cục thành thân rồi, y có thể hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày.

Hoắc Phong đăng cơ đã tám năm. Thái tử đi biên quan rèn luyện ba năm, mang binh đánh thắng mấy trận lớn, hẳn lại không sợ khổ, ở biên quan cùng ăn cùng ngủ với các tướng sĩ, nên được chúng tướng trong quân vô cùng kính nể.

Sau, Thái tử lại cải trang đi tuần suốt hai năm, tìm hiểu cuộc sống của dân chúng. Ba năm sau, trở lại kinh thành, biểu hiện của Thái tử khiến Y Trọng Nhân vô cùng vừa lòng.

Đại thần trong triều không khỏi vui mừng, bọn họ có một vị Thái tử xuất sắc như vậy, nhưng lại bắt đầu lo lắng, tuổi Thái tử đã không còn nhỏ nhưng thủy chung không chịu thành thân. Hậu cung Hoàng thượng vốn đã để trống, nếu Thái tử cũng không thành thân, đây chẳng phải là không xong

Bị ảnh hưởng từ Phụ hoàng cùng nghĩa phụ, Thái tử cũng muốn tìm một nữ tử cùng mình tình đầu ý hợp làm vợ.

Trong hai năm cải trang đi tuần, Hoắc Vân Khai có gặp một đôi tỷ muội. Bọn họ xuất thân từ giang hồ, tỷ tỷ hào sảng ôn trọng, muội muội dịu dàng thông tuệ, tỷ muội hai người đều có sự quyến rũ của riêng mình.

Mới đầu hai tỷ muội đều không biết thân phận của Hoắc Vân Khai, trong quá trình ở chung cả hai đều thích Thái tử, mà hẳn đều có hảo cảm với cả hai. Nhất thời không biết nên như thế nào cho tốt, Thái tử chỉ đành nhẫn tâm rời đi không một lời cáo biệt, trở về kinh thành.

Hai tỷ muội yêu Hoắc Vân Khai đến cuồng si, sau khi người nọ rời đi, hai người thức trắng đêm tâm sự, cuối cùng mới quyết định nhường nhịn lẫn nhau. Hai nàng mang theo hành lý ngày đêm lên đường đuổi tới kinh thành, nào biết nam nhân các nàng yêu thế nhưng lại là Thái tử đương triều.

Y Trọng Nhân sau khi biết việc này trực tiếp cho Thái tử thú cả hai, hai nữ tử có cùng chung một chồng không phải là điều không thể. Được nghĩa phụ ủng hộ, Hoắc Vân Khai buông bỏ khúc mắc đem hai tỷ muội tiếp vào Đông Cung.

Hoắc Vân Khai vừa mới hồi kinh, không muốn thành thân quá sớm, nên hôn sự vẫn luôn kéo dài tới hiện tại. Hảo một đôi tỷ muội, tỷ tỷ là Thái tử phi, muội muội là Trắc phi, đợi Hoắc Vân Khai ngày sau đăng cơ, thì một người là Hoàng hậu, một người là Hoàng quý phi, cùng chung chưởng quản hậu cung. Không lâu sau Thái tử phi cùng Trắc phi đều đã có thai, nên Hoắc Vân Khai quyết định thành thân.

Hoắc Phong không thể cho Y Trọng Nhân một danh phận, mà con trai hẳn còn một lúc cưới luôn hai người, Hoắc Phong lập tức bị nhi tử kích thích, đó cũng là lý do dẫn tới việc ham muốn nâng cao trong thời gian gần đây. Y Trọng Nhân không mấy quan tâm đến việc danh phận, hiện tại không danh phận gì mà y đã muốn mệt thành như vậy, đến lúc có danh phận chắc y trực tiếp mệt chết.

Đậu Tử cùng Bánh Bao năm nay đã mười bốn tuổi, hai hài tử hiện tại đã có thể giúp đỡ Phụ hoàng cùng Hoàng huynh phân ưu, mấy tháng tới đã muốn xuất cung lập phủ. Ba nhi tử mỗi đứa đều có tiền đồ, trọng trách trên người Hoắc Phong cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Y Trọng Nhân hôm nay mệt mỏi vô cùng, sau khi uống vài chung rượu thì hồi Ngưng Thần cung tắm rửa nghỉ ngơi, Hoắc Phong vẫn đang ở trong đại điện cùng đại thần thượng ẩm.

Uống đến không sai biệt lắm, Hoắc Phong mới gọi một mình Thái tử vào Ngự thư phòng, có một số chuyện riêng tư giữa phụ tử muốn nói với Thái tử.

Hiện giờ Hoắc Vân Khai đã càng thêm ổn trọng, tính tình nội liêm. Đối với đứa con trai này, Hoắc Phong cơ hồ không tốn bao nhiêu tâm lực, có thể nói, Thái tử có thể trưởng thành thành như vậy, tất cả đều là công lao của Y Trọng Nhân. Ngay cả chút năng lực Đậu Tử cùng Bánh Bao để lộ ra khi thượng triều, cũng là kết quả từ sự hao tâm tổn trí giáo dục chúng của Y Trọng Nhân. Nếu đây là một gia đình bình thường không phải trong hoàng cung, thì Y Trọng Nhân có thể được xem là “hiền thê”

Hoắc Vân Khai cung kính mà châm trà cho Phụ hoàng, vì hắn sắp làm phụ thân nên đối với huyết mạch và trách nhiệm càng có nhận thức sâu sắc hơn.

Tám năm qua, người phản đối Phụ hoàng độc sủng nghĩa phụ vẫn không hề ít, Phụ hoàng lần lượt áp chế những tiếng phản đối đó, trước sau như một mà yêu nghĩa phụ. Còn nghĩa phụ, người luôn tuân thủ nghiêm ngặt thân phận mà phụ hoàng ban cho để chường quân Nội đình, thay phụ hoàng giáo dục ba huynh đệ bọn họ, giúp Phụ hoàng xử lý quốc sự khi gặp phải khó khăn, phân ưu vì phụ hoàng.

Trong lòng Hoắc Vân Khai, nghĩa phụ không chỉ là một người phụ thân khác của hắn, mà còn là nường của hắn.

Nhưng chính vì thân phận nghĩa phụ, nên phụ hoàng vĩnh viễn không thể cho nghĩa phụ một danh phận, đây là điều mà phụ hoàng vẫn luôn tiếc nuối, cũng là tiếc nuối của hắn.

Hoắc Phong vui vẻ uống hết trà do Thái tử hiếu kính, không khỏi cảm khái: “Mới chớp mắt, mà người đã làm cha, Đậu Tử cùng Bánh Bao cũng có thể xuất cung kiến phủ. Phụ hoàng cũng đã già rồi.”

Hoắc Vân Khai nghe mũi mình chua xót, bèn nói: “Phụ hoàng vẫn đang chính trực tráng niên, hiện tại nói già vẫn còn quá sớm.”

Hoắc Phong cười lắc đầu, hắn đúng là già rồi, đã không còn cái gọi là dã tâm, chỉ nghĩ lúc sinh thời có thể cùng một người tương thủ đến già. Trước mặt trưởng tử có thần thái tương tự bản thân, nhưng phần tâm tư kín đáo lại cực kỳ giống một người.

“Thái tử, phụ hoàng tám năm trước từng nói với ngươi một việc, ngươi hẳn là còn nhớ chứ”

Hoắc Vân Khai trong lòng chấn động, trịnh trọng mà gật đầu.

Hoắc Phong nói: “Phụ hoàng sở dĩ ngồi trên ngôi vị này, có một nửa là vì tình thế bức bách, một nửa là vì nghĩa phụ ngươi. Nếu không vì y, thì một nhánh này của Phụ Hoàng gồm ngươi cùng Đậu Tử, sớm đã là một đồng bạch cốt.”

Hoắc Vân Khai không khỏi kích động. Hắn thường sẽ nhớ lại tình cảnh mình được nghĩa phụ mang ra khỏi vương phủ, cũng chính khi đó, hắn mới biết, nghĩa phụ là người tốt, hắn mới rõ, nghĩa phụ đã phải chịu vô vàn uỷ khuất.

“Thái tử, giang sơn này, phụ hoàng giao cho ngươi, ngươi nhất định phải bảo vệ cho tốt.”

Hoắc Vân Khai chậm rãi quỳ xuống, dập đầu: “Nhi thần, tuyệt không cô phụ.”

Hoắc Phong đi đến trước mặt Thái tử, hai tay nâng Hoắc Vân Khai dậy, mắt hàm kích động mà nói: “Cám ơn ngươi, đã thành toàn cho Phụ hoàng.”

Hoắc Vân Khai cũng thực kích động, hốc mắt phiếm hồng: “Phụ hoàng, nhi thần rất muốn uống một ly rượu mừng của ngài cùng nghĩa phụ.”

Hoắc Phong vỗ vỗ bả vai dày rộng của nhi tử, cười nói: “Sẽ được uống, nhất định sẽ được!”

Khi trở lại Ngưng Thần cung, Y Trọng Nhân đã ngủ say. Hoắc Phong biết gần đây y đã mệt mỏi vô cùng, nên không làm ồn đến y, khẽ khàng rửa mặt, rồi nhẹ chân nhẹ tay leo lên giường, nằm ở vị trí mà Y Trọng Nhân dành ra cho hắn.

Hai người vẫn luôn ở tại Ngưng Thần cung, tấm cung Hoắc Phong sớm đã là vật bài trí cho có. Y Trọng Nhân thích Ngưng Thần cung thanh tịnh, Hoắc Phong cũng liền theo y.

Tám năm này, thái dương Hoắc Phong đã có tóc bạc, mà Y Trọng Nhân dường như vẫn là bộ dáng tám năm trước, trên mặt y không hề lưu lại chút dấu vết nào của năm tháng.

Ôm lấy thắt lưng Y Trọng Nhân, Hoắc Phong nhắm mắt lại.

Hắn cùng Trọng Nhân, cũng gần mười năm rồi. Tám năm này, tình cảm của Hoắc Phong dành cho Y Trọng Nhân chỉ tăng mà không giảm, đối phương lại chưa bao giờ nói thích hắn. Nhưng Hoắc Phong biết, trong lòng Y Trọng Nhân có hắn.

Có lẽ từ thật lâu trước kia, hắn đã có vị trí nhỏ nhoi trong lòng Y Trọng Nhân, chính là hai người ai cũng không biết.

“Đã về rồi à...” Y Trọng Nhân đang ngủ say đột nhiên lẩm bẩm một câu.

Hoắc Phong ôm chặt y, tại cổ của y hôn một hơi: “Ân, cùng Vân Khai nói chuyện một chút. Người ngủ đi.”

“Người cũng mau ngủ đi.” Vỗ vỗ tay Hoắc Phong, Y Trọng Nhân ngáp một cái, rồi không lên tiếng nữa.

Hoắc Phong nhắm mắt lại, ngửi mùi hương trên tóc Y Trọng Nhân, rất nhanh cũng ngủ mất.

52. Quyển 2 - Chương 51

Đệ ngũ thập nhất chương

Ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, Y Trọng Nhân mới thức giấc, lười biếng duỗi duỗi thắt lưng, y từ trên giường đứng dậy. Vươn tay đẩy mở cửa sổ, nâng mắt nhìn thái dương treo cao cao, xoa xoa thắt lưng, rồi đi ra ngoài.

Cung nữ hầu hạ nhìn thấy Y Trọng Nhân bước ra, lập tức bưng nước rửa mặt cùng chén súc miệng tới.

Y Trọng Nhân vừa lau mặt vừa hỏi: “Hoàng Thượng đâu?”

“Hoàng Thượng đến Thái học viện rồi ạ, ngọc thiện sẽ dùng bữa với vài vị đại nhân trong Thái học viện, truyền lời nói ngài không cần chờ.”

“Ân.”

Y Trọng Nhân ở trong lòng nhú mày. Người nọ tối hôm qua tựa hồ rất khuya mới trở về, sáng sớm lại đến Thái học viện, thật sự nghĩ thân mình là làm bằng sắt hay sao

Từ khi hai bên thái dương Hoắc Phong bắt đầu xuất hiện tóc bạc, Y Trọng Nhân liền chú ý dưỡng thân chi đạo. Huống hồ Hoắc Phong so với y lớn hơn tám tuổi, càng cần phải đặc biệt chú ý.

“Đại nhân, Chăm phu nhân đã tới.”

Y Trọng Nhân nhanh chóng súc miệng, vừa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tiểu Chăm đang ôm hài tử từ bên ngoài tiến vào. Y Trọng Nhân vươn tay đón lấy hài tử vừa được hai tuổi kia vào lòng, rồi dẫn Tiểu Chăm vào phòng.

Trước kia Tiểu Chăm tự nguyện làm tai mắt bên người Gia Chính đế, cũng bởi vì đã từng hầu hạ Gia Chính đế nên nàng không nghĩ đến sẽ gả cho ai khác, nào biết lúc trên đường theo Y Trọng Nhân hồi kinh, nàng cùng Hứa Bách Tài vốn còn độc thân có hảo cảm với nhau. Hứa Bách Tài không quan tâm Tiểu Chăm từng hầu hạ Gia Chính đế, ngược lại cảm thấy Tiểu Chăm thực dùng cảm, năm thứ hai trở lại kinh thành liền mang theo sính lễ đến Chương phủ cầu hôn.

Phụ phụ Chương Đức Nguyên là nghĩa phụ nghĩa mẫu của Tiểu Cầm, thấy Tiểu Cầm tìm được lang quân như ý, ấy vậy mà lại là Đại tướng quân Hứa Bách Tài, bọn họ đều vô cùng cao hứng, lập tức đồng ý. Hiện giờ, Tiểu Cầm đã là nương của ba hài tử.

Vào phòng, Tiểu Cầm đợi nhóm nội thị lui ra rồi nói: “Đại ca, cuối tháng này ta cùng Bách Tài phải trở về biên quan.”

Y Trọng Nhân giương mắt: “Sao lại vội vã như vậy Chẳng phải năm trước các người vừa trở về sao”

Tiểu Cầm cười cười, nói: “Bách Tài nói Nguyễn đại ca cùng Hoài Thu ca bị ngăn cách hai nơi rất đáng thương, muốn sớm một chút đem Nguyễn đại ca đổi trở lại kinh thành. Hắn nói bọn họ bốn người, hiện giờ chỉ có Nguyễn đại ca là người cô đơn, bọn họ thân là huynh đệ nên phải giúp huynh ấy một phen.”

Y Trọng Nhân hừ lạnh: “Đó là do hắn vô dụng.”

Nguyễn Hình Thiên cùng Chương Hoài Thu vài năm này bởi vì Nguyễn Hình Thiên là Đại tướng quân, phải về biên quan thay quân, thường thường ngăn cách hai nơi. Chương Hoài Thu như thế nào cũng không chịu theo Nguyễn Hình Thiên đến biên quan, chỉ tội cho Nguyễn Hình Thiên chịu đủ nỗi khổ tương tư.

Chương Hoài Thu vẫn luôn không cưới vợ, nên Tiểu Cầm đem nhi tử thứ hai của nàng cùng Hứa Bách Tài cho hắn làm con thừa tự.

Phụ phụ Chương Đức Nguyên không phải không thất vọng việc nhi tử cùng Nguyễn Hình Thiên qua lại, nhưng cũng không cưỡng cầu.

Tuy rằng hai người tại kinh thành luôn ở cùng chỗ, không khác gì phu thê, nhưng Chương Hoài Thu trước sau vẫn không cho Nguyễn Hình Thiên một cái danh phận.

Nguyễn Hình Thiên từng có thê tử, sau lại chết bệnh, chỉ để lại cho hắn một nhi tử, năm trước Hoắc Phong ban hôn để nhi tử của hắn thú nữ nhi nhà Lễ Bộ thị lang, hiện giờ cũng sắp làm cha, sinh hoạt vô cùng hạnh phúc. Nguyễn Hình Thiên đã không còn vì chuyện nhà mà buồn phiền, hiện tại điều duy nhất hắn hy vọng chính là Chương Hoài Thu có thể cùng hắn song túc song phi.

Hoắc Phong trưa nay không về, nên Y Trọng Nhân kêu Tiểu Cầm lưu lại cùng y dùng ngọc thiện, Bánh Bao cùng Đậu Tử giữa trưa cũng sẽ lại đây. Tụi nhỏ sắp phải xuất cung lập phủ, bởi vì từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh phụ thân nên hai đứa vô cùng luyến tiếc, nhưng cũng may là bọn nó còn được vào cung mỗi ngày, có thể thường xuyên dùng bữa với phụ thân.

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên có một thái giám hốt hải chạy vào Ngưng Thần cung, kinh hoảng mà hô to: “Đại nhân! Hoàng Thượng ngắt xiú rồi!”

Y Trọng Nhân biến sắc, vội đem hài tử giao cho Tiểu Cầm, thân hình đột nhiên nhoáng lên rồi biến mất, chợt nghe y lớn tiếng hỏi: “Hoàng Thượng ở nơi nào! Đã gọi thái y chưa!”

“Hoàng Thượng đột nhiên ngắt xiú ở Thái học viện, đã phái người đi tìm thái y rồi ạ. Chương đại nhân đang đưa Hoàng Thượng hồi cung, ngài ấy lệnh nô tài đến bẩm báo với đại nhân.”

Y Trọng Nhân chỉ cảm thấy đại não chấn động. Y nhanh chóng cắn mạnh đầu lưỡi buộc bản thân phải bình tĩnh, rồi phi thân hướng về cửa cung.

Người nọ hôm qua vẫn còn khỏe mạnh, buổi tối còn ôm y ngủ trọn một đêm, hôm nay sao lại đột nhiên ngắt xiú! Nhất định là gần đây quá mức mệt nhọc, nhất định là như vậy!

Y Trọng Nhân chạy như điên đến cửa cung, nơi y lướt qua lá bay tán loạn.

Vừa đến cửa cung, Y Trọng Nhân liền bắt gặp Chương Hoài Thu đang đánh xe ngựa lại đây, y nhận ra đó là ngự liễn của Hoắc Phong, vội phi thân tới. Không nói hai lời mà bước lên ngự liễn, thậm chí cũng không đá động gì đến Chương Hoài Thu, Y Trọng Nhân gấp gáp lách người vào bên trong. Khoảnh khắc đó, tim y dường như ngừng đập.

“Hoàng Thượng!” Bỏ nhào vào Hoắc Phong đang hôn mê bất tỉnh, hai tay Y Trọng Nhân trở nên run rẩy.

Nắm chặt lấy tay Hoắc Phong, Y Trọng Nhân quay đầu lại hướng bên ngoài hô to: “Hoài Thu! Nhanh lên một chút! Mau gọi thái y đến Ngưng Thần cung!”

“Giá!” Chương Hoài Thu mạnh mẽ quát mông ngựa.

Trong chốc lát cả Thái tử, hai vị Vương gia và các trọng thần trong triều toàn bộ tập trung đến Ngưng Thần cung.

Bên giường, Y Trọng Nhân sắc mặt tái nhợt mà ngồi nơi đó, Thái tử đứng ở phía sau y. Bánh Bao cùng Đậu Tử hai mắt hồng hồng, Phụ hoàng đột nhiên ngất xỉu, khiến hai đứa bị dọa không nhẹ.

Thái y đã chẩn mạch cho Hoàng Thượng, nhưng y thuật của Cát Đệ khá cao nên chuẩn thêm lần nữa.

Hồi lâu sau, hần mới buông tay, thấy vậy Y Trọng Nhân lập tức hỏi: “Hoàng Thượng thế nào rồi?”

Cát Đệ nhíu mày nói: “Không khác mấy so những gì thái y nói, bệnh tình của Hoàng Thượng là do vất vả lâu ngày thành tật, hơn nữa ngài ấy từng nhiều năm mang binh đánh giặc, nội thương năm xưa vẫn chưa được điều trị tốt, bệnh càng thêm bệnh. Hoàng Thượng tuyệt đối không thể tiếp tục mệt nhọc quá độ, cần phải được tĩnh dưỡng.”

Y Trọng Nhân hít sâu vài hơi, rồi gật đầu: “Ta biết rồi.”

Sau khi thái y khai phương thuốc xong, Cát Đệ xem qua thấy không có vấn đề gì, nên đem phương thuốc giao cho Lô Đào.

Y Trọng Nhân liếc mắt nhìn Đậu Tử cùng Bánh Bao, tội nhỏ liền tự giác theo Lô Đào đi ra ngoài. Thời điểm hiện tại, Y Trọng Nhân không an tâm để người khác ngao được cho Hoắc Phong.

“Nghĩa phụ, Phụ hoàng sẽ không có việc gì đâu.” Hoắc Vân Khai lên tiếng trấn an.

Y Trọng Nhân nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Hoắc Phong, dường như tự nhủ với bản thân lại như đang nói với mọi người: “Hoàng Thượng nhất định sẽ không có việc gì.”

Đoạn, y đứng dậy nghiêm trang cúi đầu với các đại thần có mặt trong phòng, khiến mọi người giật mình kinh hãi.

“Y đại nhân!”

Đứng thẳng người, Y Trọng Nhân mở miệng: “Hoàng Thượng vất vả lâu ngày thành tật, không thể tái xử lý quốc sự, mong rằng chư vị đại nhân tận tâm phụ tá Thái tử, nhưng Hoàng Thượng có thể an tâm tĩnh dưỡng.”

“Đây là việc bọn thần phải làm. Ngược lại lúc này Y đại nhân càng phải bảo trọng, Hoàng Thượng còn cần ngài tùy thân chiếu cố.”

Cái cúi đầu này của Y Trọng Nhân khiến rất nhiều người rung động, mà ngay cả Hoắc Vân Khai cũng sững sốt không thôi.

Y Trọng Nhân quay sang nhìn Hoắc Vân Khai, trầm giọng nói: “Thái tử, kể từ hôm nay người chính thức giám quốc, đến khi long thể phụ hoàng người khỏe mạnh mới thôi.”

“Nhi thần tuân chỉ.”

Không có bất cứ ai bất mãn việc Y Trọng Nhân lạm quyền, loại thời điểm này, lời Y Trọng Nhân nói chẳng khác nào là ý chỉ của Hoàng Thượng.

Sau khi an bài xong mọi chuyện, Y Trọng Nhân ngồi trở lại bên giường, trước mặt mọi người cầm tay Hoắc Phong, chỉ có bản thân y mới biết y cỡ nào lo lắng cùng bất an.

53. Quyển 2 - Chương 52

Đệ ngũ thập nhị chương

Tạ Minh quay sang ra hiệu với những người khác, để mọi người yên lặng lui ra. Hoắc Vân Khai nhìn phụ hoàng cùng nghĩa phụ thật lâu rồi cũng theo ra ngoài.

Cửa vừa đóng, Y Trọng Nhân liền ôm lấy Hoắc Phong. Mười năm ước hẹn giữa hai người còn chưa tới mà!

“Hoàng Thượng, ước định giữa ngươi và ta vẫn còn hai năm, chẳng lẽ ngươi chờ không kịp nữa sao” Y Trọng Nhân đem bàn tay lạnh lẽo của Hoắc Phong áp lên mặt, y chưa bao giờ sợ hãi một người sẽ rời khỏi y đến vậy.

Hồ hấp của Hoắc Phong có chút dồn dập, mí mắt khẽ động, tựa hồ sắp tỉnh.

Y Trọng Nhân vội vàng gọi khẽ: “Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!”

Giấy dựa nửa ngày, Hoắc Phong rốt cục mở mắt, lúc này tay Y Trọng Nhân đã run rẩy vô cùng.

Con người Hoắc Phong chậm rãi di động đến mặt Y Trọng Nhân, bàn tay bị đối phương nắm chặt cố gắng nắm ngược lại tay y, hần gian nan mở miệng: “Trọng Nhân...”

Tâm Y Trọng Nhân như thất lại, mấp máy môi: “Hoắc Phong...”

Nhiều năm qua, y rất ít khi gọi tên người này, trừ những lúc động tình. Nhưng một khắc này, y không muốn gọi người này là “Hoàng Thượng”.

Hoắc Phong hiển nhiên rất cao hứng khi nghe Y Trọng Nhân gọi hần như vậy, hần khẽ cười.

“Thực xin lỗi... Đã làm ngươi sợ ...”

“Ngươi thật sự dọa ta sợ.”

Y Trọng Nhân ổn định tâm tình, rót một chén nước, nâng Hoắc Phong dậy uy hần uống.

Hoắc Phong suy yếu uống xong, sau đó kéo Y Trọng Nhân nói: “Ta, mệt muốn chết rồi, ngươi ngủ cùng ta một lát đi.”

Y Trọng Nhân chậm rãi đỡ Hoắc Phong nằm xuống, nói: “Lô Đào đã đi ngao duợc, ngươi uống thuốc xong hãy ngủ tiếp.”

Hoắc Phong nhú mi: “Ta không sao, chỉ là hơi mệt, ngủ một giấc thì tốt rồi.” Lời nói ra đã bớt suy yếu hơn vừa rồi.

“Ta bồi ngươi dùng duợc. Ngươi vừa ngất xỉu, không thể không uống.” Tay Y Trọng Nhân hiện tại vẫn còn run rẩy, y vắt khô một chiếc khăn tỉ mỉ mà lau mặt, lau tay cho Hoắc Phong.

Hầu kết Hoắc Phong động nhiều lần, ánh mắt thâm thúy nhìn Y Trọng Nhân chiếu cố mình. Đợi Y Trọng Nhân lau xong, hần khàn giọng nói: “Trọng Nhân, nếu ta thoái vị, ngươi có cảm thấy ta yếu đuối chẳng”

Y Trọng Nhân khựng lại, rồi siết chặt lấy tay Hoắc Phong: “Ta mới mới rồi còn nghĩ làm sao để khuyên ngươi thoái vị đây.”

Hoắc Phong bật cười.

Y Trọng Nhân thần nhiên nói: “Hiện giờ thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, danh xưng ‘Khang chính thịnh thế’. Vài năm nay, ngươi cần cù vì nước vì dân, ta, đều xem trong mắt.”

Dừng một chút, Y Trọng Nhân nắm chặt một tay khác của Hoắc Phong: “Trước kia ta nói ngươi yếu đuối, là vì trên tay ngươi có binh lại không muốn xưng vương xưng bá, mặc cho hôn quân ác đảng đồ thán sinh linh. Nhưng khi trở thành đế quân, ngươi đã không thẹn với lòng. Hiện tại, ta tình nguyện ngươi cái gì cũng không phải, cũng không muốn phải nhìn thấy ngươi tái ngất xỉu.”

Hoắc Phong nghe Y Trọng Nhân thổ lộ mà kích động không ngừng, hần đã đợi được rồi sao

“Trọng Nhân, trong tâm ngươi, có ta sao!”

Y Trọng Nhân nghiêng người, tại khóe miệng Hoắc Phong hôn nhẹ, cũng không trả lời có hay không có, mà chỉ nói: “Chỉ cần người còn muốn ta, ta tuyệt đối sẽ không rời đi.”

Đủ rồi, chỉ cần những lời này là đủ rồi. Hoắc Phong nhếch môi, vui sướng tràn ngập tâm khảm.

“Nếu ta không còn là Hoàng Thượng, vậy ước định giữa hai ta phải thay đổi.”

Y Trọng Nhân câu môi.

Hoắc Phong tươi cười nói: “Trọng Nhân, người cùng ta bạch đầu giai lão, có được không?”

“Hảo a.”

“Ha hả a...”

Hoắc Phong thoải mái cười to, tựa như chiếm được vật chí bảo mà hắn đã mong mỏi từ rất lâu, tiếng cười truyền ra khỏi phòng, lan toả khắp Ngưng Thần cung.

Y Trọng Nhân cũng cười, bởi vì Hoắc Phong vui sướng mà vui theo, bởi vì có một người đối mình quyến luyến mà hạnh phúc.

Vô luận y từng chịu đựng vận mệnh bất công như thế nào, giờ phút này, y cảm tạ lão thiên gia đã khiến y phải chịu những đau khổ đó. Chính là vì nó, y mới có thể gặp được người nam nhân yêu y sâu sắc.

Tám năm, không cần phải nhiều lời, đối với chân tâm của người nam nhân này y đã nhất thanh nhị sở. Chẳng sợ kỳ hạn mười năm, y tin tưởng y cùng người này sẽ còn định thêm mười năm nối tiếp mười năm.

Trong lòng Y Trọng Nhân có rất nhiều người, nhưng có một người vô luận là ai cũng không thể thay thế.

Hoắc Phong, ta Y Trọng Nhân, là của người.

※※※

Ngày tám tháng giêng Khang Chính năm thứ chín, Hoắc Phong vẫn đang tính dưỡng tại Ngưng Thần cung hạ chỉ truyền ngôi cho Thái tử, còn hắn trở thành Thái Thượng Hoàng.

Tháng hai cùng năm, Y Trọng Nhân từ chức Nội thị, sự vụ Nội đình giao cho Thái tử phi và trắc phi cùng chấp chương.

Tháng ba, Thái tử Hoắc Văn Khai chính thức đăng cơ, sửa niên hiệu thành “Vĩnh Huy”.

Tân Hoàng vừa đăng cơ, liền hạ chỉ phong nghĩa phụ Y Trọng Nhân vi “Nghĩa Đức vương”, tôn “Đức phụ”, cho nhập Thái miếu. Thánh chỉ vừa ban, khắp thiên hạ một phen dậy sóng. Hoắc Phong không thể cho Y Trọng Nhân một danh phận, vậy thì để cho con hắn làm là được.

Có một việc Hoắc Phong chỉ nói cho trưởng tử, chính là ngày sau khi hắn mất, bên cạnh quan vị của hắn chỉ cho phép đặt quan vị của Y Trọng Nhân, còn quan tài của Hoàng Hậu cùng Hoàng Quý phi sớm đã qua đời, thì đặt ở một nơi khác trong Hoàng lăng.

Tháng năm, năm Vĩnh Huy đầu tiên, vào một ngày trong lành khi vầng thái dương treo cao cao, một đội nhân mã ly khai hoàng cung, rời khỏi kinh thành.

Trên mã xa, Hoắc Phong đầy thoã mãn khi vừa trở thành gia gia được một tháng cùng Y Trọng Nhân thân thái nhân nhả nhìn ngắm đường lớn nơi kinh thành. Hai người một thân hành trang nhẹ nhàng khoan khoái chuẩn bị hảo hảo ngắm nhìn non sông Việt Quốc, bù lại khoảng thời gian bọn họ từng lãng phí.

Bất quá có kẻ vẫn chịu nổi sầu nhỏ nhỏ.

“Trọng Nhân, ta đã khoẻ rồi, thuốc này không cần phải uống nữa đâu.”

“Đây là thái y và Cát đại nhân cùng khai dược để người cường thân kiện thể, người cứ xem như ăn đường đậu là được rồi.”

“Đường đậu Nhưng rõ ràng là rất đắng mà.”

“Thuốc đắng dã tật.”

“...”

Có nên thắng thắng với Trọng Nhân chẳng Nghĩ lại nghĩ, người nào đó vẫn là ngoan ngoãn ăn “Đường đậu”. Xét thấy, thuốc đắng cùng mạng nhỏ, vẫn là mạng nhỏ trọng yếu hơn a.

Tại hoàng cung, Cát Đệ đối một vị thái y nhỏ giọng nói: “Chuyện này người ngàn vạn lần không được tiết lộ ra ngoài! Nếu để Y đại nhân biết chúng ta cấu kết lừa ngài ấy, người ta đều phải chết!”

“Dạ, dạ, hạ quan tuyệt đối không dám nhiều lời.”

“Àn, lúc phối dược cho Hoàng Thượng thì bỏ nhiều sơn tra chút.”

“Dạ.”

Chính Văn Hoàn

54. Quyển 2 - Chương 53: Ngoại Truyện: Việc Nhà (nhất)

Y Trọng Nhân hôm nay xuất cung làm việc, vừa mới từ bên ngoài trở về đã nghe tin Bánh Bao biến mất, Đậu Tử gấp đến độ khóc lớn, hiện tại trong cung vô cùng rối loạn, tất cả đều đang đi tìm Bánh Bao.

Y Trọng Nhân chớp lấy một thái giám, lạnh giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì Thọ vương tại sao lại không thấy?”

Bánh Bao cùng Đậu Tử ngày thường như hình với bóng, Bánh Bao không thể cố ý trốn đi để Đậu Tử sốt ruột được.

Thái giám bị Y Trọng Nhân bắt lấy kinh hãi không thôi, ấp úng mà rằng: “Hồi đại nhân, nô tài, nô tài cũng không rõ ràng lắm.”

Nhìn thấy trong mắt đối phương mang ý tránh né, Y Trọng Nhân không hỏi, trực tiếp đi Nội thị viện.

Vừa đến nội thị viện, Y Trọng Nhân nhanh chóng kêu Quách An đến hỏi tình huống. Quách An cũng lắp bắp không nên lời, nhưng hắn là thuộc hạ của Y Trọng Nhân, không dám giấu diếm, đành phải báo cho y biết mọi việc.

“Thuộc hạ cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Đầu tiên là hai vị vương gia bật khóc chạy đến Nội thị viện tìm đại nhân, nhưng ngài không có ở đây, hai vị Vương gia liền nói đi tìm Hoàng Thượng, kết quả là trong chốc lát thuộc hạ đột nhiên nghe nói Hòa Thọ vương mất tích, An Bình vương vẫn luôn khóc không ngừng. Hoàng Thượng sợ ngài lo lắng, liền truyền chỉ trước khoan hắn nói cho ngài hay. Ách... Hoàng Thượng hiện tại đang ở Ngưng Thần cung.”

Bánh Bao đột nhiên bỏ lại Đậu Tử, một mình chạy mất, sự tình rất không tầm thường. Đừng nhìn Bánh Bao cùng Đậu Tử giống nhau, nhưng Đậu Tử rất có chủ kiến, Bánh Bao lại thường nghe theo Đậu Tử.

Y Trọng Nhân băng băng hướng đến Ngưng Thần cung, y đại khái đã đoán được là có chuyện gì xảy ra. Đi được một nửa, y đột nhiên chuyển hướng, đi đến Thái Lập, nơi đó là địa phương cao nhất của hoàng cung.

“Đại nhân, Hoàng Thượng nói ngài sau khi trở về lập tức hồi Ngưng Thần cung.” Thấy Y Trọng Nhân thay đổi phương hướng, Quách An vẫn luôn theo sau vội vàng nói.

Y Trọng Nhân mã bất đình đề, hỏi: “Thái tử hiện tại ở nơi nào?”

“Thái tử cũng đang tìm điện hạ.”

“Bảo Thái tử đến Ngưng Thần cung. Nói với Hoàng Thượng, chốc nữa ta sẽ dắt Hòa Thọ vương trở về.”

“Đại nhân biết điện hạ ở nơi nào sao?” Quách An ngăn người.

Y Trọng Nhân sắc mặt lo lắng, ý tứ không rõ mà nói: “Thật sự là càng lớn càng có tiền đồ, còn dám diễn tiết mục mất mát tích cho ta xem, tìm được rồi nhất định phải đánh!”

Quách An run rẩy. Nên nhanh chóng báo cho Hoàng Thượng biết thôi, đại nhân dường như tức giận vô cùng, mông nhỏ của Hòa Thợ vương điện hạ xem ra không thể bảo toàn rồi. Tiểu tử tông của ta ơi, người đang trốn ở nơi nào nha, mau xuất hiện đi thôi, nếu không ra, thì ngay cả Hoàng Thượng cũng không bảo vệ được người đâu a.

Tại Ngưng Thần cung, Hoắc Phong ngồi một chỗ bất an mà chờ tin tức của Bánh Bao, thi thoảng còn nghe được tiếng hân gấm lên giận dữ: “Sao vẫn chưa tìm được! Một hài tử thì có thể trốn đi nơi nào chứ!”

“Phụ hoàng... Phụ hoàng... Bánh Bao trách ta, Bánh Bao không để ý tới ta ...” Đậu Tử ở bên cạnh khóc nước nỡ.

Hoắc Phong bước đến đem nhi tử đã mười một tuổi ôm vào lòng, rồi ngồi xuống ghế: “Bánh Bao sao lại trách người. Các người là huynh đệ, gắn bó cả đời, chẳng qua nó nhất thời luẩn quẩn trong lòng. Chờ ta tìm được Bánh Bao, Phụ hoàng sẽ nói chuyện rõ ràng với nó.”

“Hức... Phụ hoàng... Bánh bao là thân huynh đệ của ta... Ta không cần huynh đệ khác...”

“Đúng đúng, hai đứa tất nhiên là thân huynh đệ. Đậu Tử ngoan, trước đừng khóc, cha người sắp trở về rồi, nếu để y biết chuyện này, y nhất định sẽ tức giận, người mau ngấm lại xem Bánh Bao có thể trốn ở nơi nào”

Vừa nghe phụ thân sắp trở về, Đậu Tử liền nín khóc. Đừng nhìn Phụ thân bình thường vô cùng cứng chiều tụi nó, nhưng nếu hai đứa không nghe lời hoặc quậy phá, Phụ thân khẳng định sẽ xuống tay không chút lưu tình!

Y Trọng Nhân đối Bánh Bao cùng Đậu Tử cực kỳ sủng ái, nhất là khi hai đứa còn nhỏ xíu, thật sự là tận tâm tận lực mà nuôi nấng tụi nó. Nhưng cả hai chung quy vẫn là nam hài, thân phận lại tôn quý, nên từ sau khi trở lại kinh thành, Y Trọng Nhân càng thêm nghiêm khắc trong việc giáo dục bọn trẻ, tuyệt đối không cho bọn nó phá hư quy củ, làm xằng làm bậy.

Nếu hỏi người mà Bánh Bao và Đậu Tử sợ nhất là ai, đó nhất định không phải Phụ hoàng, cũng không là Thái tử ca ca, mà là phụ thân. Đừng nói bọn nó, ngay cả Hoắc Phong cùng Hoắc Vân Khai hai vị có quyền lực tối cao trong thiên hạ, cũng sợ nhất là tiền Thiên Hộ đại nhân của Hồ An Vệ.

Hoắc Phong biết, chuyện này không thể giấu diếm lâu dài, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được Bánh Bao trước khi Y Trọng Nhân quay về, phải gặt được y. Đợi đến khi Y Trọng Nhân trở về, biết được Bánh Bao là bởi vì “Sự kiện kia” mà trốn đi, vậy thì phiền to rồi.

Đáng tiếc, sợ cái gì thì cái đó liền đến.

Lô Đào từ bên ngoài vội vã tiến vào, bẩm báo: “Hoàng Thượng, đại nhân trở về rồi, đã đến Nội thị viện, hiện tại đang đi Thái Lập các.”

“Phụ thân về rồi!” Đậu Tử mừng mừng một cái.

“Sao về nhanh vậy a!” Hoắc Phong thăm hỏi không tốt, lập tức hỏi: “Y đến Thái Lập các làm gì”

“Hồi hoàng thượng, nô tài không rõ. Quách đại nhân nói Đại nhân rất tức giận, nên sai nô tài nhanh chóng đến nói cho Hoàng Thượng.”

“Bãi giá Thái Lập các!”

Dắt tay nhi tử, Hoắc Phong gấp rút hướng đến Thái Lập các. Mới vừa rời khỏi Ngưng Thần cung không xa, chợt một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm, cơ hồ có thể vang khắp toàn bộ hoàng cung từ Thái Lập các truyền đến.

“Y Ân Bảo, phụ thân đếm đến mười, nếu sau mười tiếng người còn không bước ra, thì tự gánh lấy hậu quả!”

Trọng Nhân! Hoắc Phong đem Đậu Tử giao cho Lô Đào, phóng vọt đi.

Phụ thân sinh khí rồi, Đậu Tử sợ tới mức tay chân đều trở nên lạnh lẽo, ô ô, đều do mình, Bánh Bao cũng bị phụ thân phạt.

“Một!”

Hoắc Vân Khai đương dẫn người tìm kiếm Bánh Bao gấp gáp hô to: “Bánh Bao! Đệ mau ra đây!”

“Hai!”

Tất cả mọi người trong cung không khỏi run rẩy. Nương của ta ơi, Tam Điện hạ hôm nay là chạy trời không khỏi nắng rồi!

“Ba!” Trong nội viện hậu cung quanh năm bỏ trống, đại môn của một gian phòng hé mở, một tiểu hài tròn tròn trên mặt đầm lệ, rụt rè từ bên trong đi ra.

“Bốn!”

Tiểu hài rụt cổ, chậm chạp bước vào viện, khoe miệng meo mếu.

“Năm!”

Tiểu oa nhi ngửa đầu, hướng về nơi phát ra thanh âm oà khóc: “Phụ thân ơi ——! Oa a ——!” Tiếng khóc rung trời, hàm chưa biết bao ủy khuất, biết bao thương tâm.

Y Trọng Nhân từ đỉnh Thái Lập “bay” đến nơi phát ra tiếng khóc, tất cả mọi người đều hốt hải chạy về hướng đó. Hoắc Vân Khai nghe được tiếng khóc của đệ đệ liền nhảy lên chạy như điên, nhất định phải đến đó trước khi nghĩa phụ tìm thấy đệ đệ!

Trong ba vị Điện hạ trong cung, Thái tử Hoắc Vân Khai không cần phải bàn đến, hắn là Thái tử, lại lớn hơn hai đệ đệ mười tuổi, thời điểm trải qua gia biến hắn đã không còn nhỏ. Chịu ảnh hưởng sâu nặng từ giáo dục của Y Trọng Nhân hắn sớm ngày tỏ ra thành thực ổn trọng, lại thông minh cơ trí, là vị Thái tử được các đại thần trong triều khen lấy khen để, tương lai đã định trước sẽ trở thành minh quân, trên sử sách Việt quốc lưu lại anh danh.

Tương ứng, An Bình vương Hoắc Ân Trọng cùng Hòa Thợ vương Y Ân Bảo, chính là vô ưu vô lự dưới sự yêu thương của phụ thân mà trưởng thành. Hai hài tử không có ký ức về mẫu thân, từ nhỏ cũng không có mẫu thân. Trước khi phụ hoàng xuất hiện, bọn họ chỉ cần phụ thân, về sau Phụ hoàng xuất hiện, bọn họ vẫn không ly khai phụ thân. Chẳng qua sau khi có phụ hoàng, hai đứa cảm thấy tội nó cũng có mẫu thân, Phụ thân chính là mẫu thân.

Lớn lên trong sự vô lo vô nghĩ, nếu hỏi rằng hai đứa có phiền não gì, thì Đậu Tử Hoắc Ân Trọng cho rằng học võ thật khổ, không thể giống như khi còn nhỏ thường hay ra ngoài chơi, còn có phụ thân cũng thay đổi thiệt nhiều, không còn ngủ chung với nó và Bánh Bao nữa.

Mà phiền muộn lớn nhất của Bánh Bao Y Ân Bảo chính là nó rất béo, thịt thịt trên người nhiều qua a. Nhưng phụ thân không cho giảm béo, Đậu Tử không cho, ngay cả Phụ hoàng cùng Thái tử ca ca cũng đều không cho nốt, mỗi ngày nó đều phải đấu tranh giữa việc ăn và không ăn.

Đến hôm nay, hai hài tử vốn vô tư đã biết đến phiền não, tổn thương và khổ sở.

Bọn Y Trọng Nhân đều gọi hai đứa là “Bánh Bao”, “Đậu Tử”, còn người khác thì gọi là “Vương gia”, hoặc “Điện hạ”. Vì thế, hai đứa rất ít khi để ý, vì sao cùng là huynh đệ, mà mỗi người lại mang một họ khác nhau.

Thẳng đến hôm nay, hai đứa đã hiểu. Tuy rằng là hiểu theo sự đơn thuần của hài tử, nhưng cũng khiến bọn nó chấn kinh, vô cùng khổ sở, đặc biệt là Bánh Bao.

Bánh Bao khóc đến nổi hít thở không thông, khóc đến tê tâm liệt phế, Hoắc Vân Khai vừa mới vọt tới trước mặt Bánh Bao, thì thân ảnh của Y Trọng Nhân đã dừng ở phía sau.

Hoắc Vân Khai xoay người đem đệ đệ giấu ra sau lưng, gấp gáp nói: “Nghĩa phụ, Bánh Bao chỉ là bị dọa sợ, ngài đừng tức giận với đệ ấy.”

Bánh Bao nhìn thấy phụ thân, càng khóc thương tâm hơn, nhưng không dám chạy đến, chỉ tránh ở phía sau Thái tử ca ca.

Hoắc Phong lúc này cũng chạy tới, đem Bánh Bao kéo vào trong ngực, nói: “Trọng Nhân, có chuyện gì đợi trở lại Ngưng Thần cung rồi nói.”

“Lại đây.” Y Trọng Nhân vươn tay.

Bánh Bao thoáng co người, nghiêng đầu nhìn phụ thân với ánh mắt đáng thương vô cùng, trên mặt toàn là nước mắt nước mũi

Hoắc Phong từ trên tay Thái tử tiếp nhận khăn, rồi lau mặt cho Bánh Bao, đẩy đẩy nó: “Đến chỗ phụ thân đi, ngoan, đừng khóc.”

Tiếng khóc Bánh Bao nhỏ dần, nó sợ hãi mà chậm rãi đi đến trước mặt phụ thân, vươn tay nắm lấy tay phụ thân. Trong nháy mắt chạm vào y, Bánh Bao bỗng bỏ nhào vào trong ngực Phụ thân, tràn đầy thương tâm mà gào khóc.

“Bánh Bao, Phụ thân...”

Lô Đào mang theo Đậu Tử đến, thấy Bánh Bao, Đậu Tử cũng bắt đầu oà khóc.

Y Trọng Nhân hướng Đậu Tử vươn ra một tay khác, Đậu Tử chạy tới nắm tay Phụ thân, trên mặt cũng nước mắt nước mũi tèm nhem.

Mỗi tay dắt một đứa, Y Trọng Nhân mang theo hai hài tử hồi Ngưng Thần cung, sắc mặt âm trầm ngay cả Hoắc Phong nhìn thấy cũng có điểm hết hồn, chớ nói chi là những người khác. Nhóm Nội thị trong cung khi Y Trọng Nhân đi qua đều đồng loạt cúi đầu, không dám thở mạnh.

Một đường trở lại Ngưng Thần cung, Y Trọng Nhân đem Đậu Tử giao cho Hoắc Phong, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nói chuyện với Đậu Tử.” Dứt lời, y kéo Bánh Bao đang sợ hãi vào nội thất.

“Phụ thân...” Đậu Tử cũng muốn theo cùng, nhưng bị Hoắc Phong mang đi.

Hoắc Vân Khai lo lắng, muốn đi khuyên nhủ nghĩa phụ, nhưng thấy cửa nội thất đã đóng lại, hắn chỉ có thể đứng cạnh cửa nghe ngóng, vạn nhất nghĩa phụ muốn đánh Bánh Bao, hắn cũng có thể đứng lúc chạy vào “Cứu người”.

Một mình đối mặt với Phụ thân, Bánh Bao không dám khóc lớn giống như vừa rồi, nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt ứa ra.

Y Trọng Nhân ngồi trên giường, không hề có ý dỗ dành nhi tử, mà nghiêm mặt nói: “Tự mình nói, đã xảy ra chuyện gì!”

Bánh Bao hít hít mũi, khóe miệng phát run.

“Nói!”

“Oa a ——!” Bánh Bao đưa tay dụi mắt, thương tâm mà khóc ròng: “Ta không phải là nhi tử của Phụ thân ... oa... Ta cùng Đậu Tử...hức... Không phải là thân huynh đệ...”

Cũng không hỏi Bánh Bao là nghe ai nói, Y Trọng Nhân đã đoán được vài phần chỉ lạnh mặt, bắt vi sở động mà nói: “Người quả thật không phải là thân sinh nhi tử của Phụ thân, ngay cả Đậu Tử cũng không phải. Vậy người tính như thế nào Đi tìm cha mẹ thân sinh ư”

“Oa a ——!”

Bánh Bao bỏ nhào vào lòng phụ thân, gắt gao ôm lấy y: “Hức... Ta không đi... Ta không đi... phụ thân... Người đừng không cần ta, ta sẽ nghe lời mà ... hức...”

Y Trọng Nhân hít sâu một hơi, ôm lấy nhi tử, sắc mặt cuối cùng cũng dịu đi vài phần.

“Người có biết vì sao phụ thân lại ôm người trở về không?”

Bánh Bao lắc đầu. Sợ hãi phụ thân lại đem nó bỏ lại như khi còn bé, Bánh Bao cố gắng đi đến bên người phụ thân, tựa như một con gấu nhỏ dùng cả tay và chân ôm chặt lấy Y Trọng Nhân.

Y Trọng Nhân dùng hai tay nâng mông nhi tử, mặc cho nhóc con đem nước mắt nước mũi đều chùi ở lên y phục mình, rồi trầm giọng nói: “ Thời điểm Đậu Tử mới vừa sinh ra, phụ hoàng con bị người xấu hãm hại, hắn cùng Thái tử ca ca suýt nữa bị người xấu giết chết, Đậu Tử cũng rơi vào trong tay người xấu.”

Thân mình Bánh Bao run lên, tiếng khóc cũng thấp dần.

“Có lẽ con sẽ cảm thấy ủy khuất, cảm thấy phụ thân bất công, nhưng nếu không có con, Đậu Tử chỉ sợ đã chết rồi.”

“A!” Bánh Bao ngẩng đầu, sợ tới mức hai mắt trợn to.

“Người xấu mỗi ngày đều phải uống máu hài tử, vì bảo trụ mệnh Đậu Tử, phụ thân đem Đậu Tử hiến cho người xấu, sau đó âm thầm dùng người thay thế cho Đậu Tử.” Nói tới đây, trong mắt Y Trọng Nhân tràn đầy áy náy, đây là chuyện khiến y cảm thấy vô cùng có lỗi với Bánh Bao.

Y nâng cổ tay phải của Bánh Bao lên, nhẹ nhàng vuốt ve một vết sẹo đã trở nên nhạt màu nơi đó.

“Sau đó, ta để Hoài Thu thúc thúc đem người đi, rồi giết người xấu. Bánh Bao, đây là lý do vì sao phụ thân lại muốn người ăn thật nhiều. Phụ thân, thực xin lỗi người.”

“Phụ thân...” Bánh Bao cắn môi, rầm rức khóc.

“Người vẫn muốn phụ thân chứ Cả Đậu Tử nữa”

“Nha... Muốn... Ta muốn...” Bánh Bao đã rõ ràng mọi việc, bèn đem nguyên nhân bản thân trốn tránh nói ra, “Ta sợ, hức... Ta sợ về sau, phụ thân sẽ, sẽ không cần ta... hức... ta sợ, Đậu Tử sẽ, sẽ không để ý tới ta... ta sợ, Phụ thân... ta sợ... Ta muốn làm nhi tử của Phụ thân,... Đậu Tử, Bánh Bao... hức...”

“Người muốn tìm thân sinh phụ mẫu sao Năm đó khi phụ thân ôm người đi đã không tính đem người trả lại, nếu người muốn tìm bọn họ, Phụ thân sẽ thành toàn cho người.”

“Không, không cần... Ta muốn phụ thân... Khụ khụ... Ta muốn Phụ thân!” Bánh Bao khóc đến độ ho khan.

Y Trọng Nhân vỗ nhẹ sau lưng nhi tử, sau đó xoa xoa mặt nó: “Người muốn phụ thân, phụ thân cũng sẽ không bao giờ không cần người, Đậu Tử lại càng không thể nào không để ý đến người, vậy thì người khóc cái gì”

“Oa...” Nó nhịn không được mà.

“Người đường đường là nhất phẩm Thân vương, lại khóc lóc thảm thiết thành dạng này, khiến trong cung gà bay chó sủa, còn ra thể thống gì nữa.” Y Trọng Nhân buông nhi tử ra, dùng sức vỗ mông nó, “Đi, mau gặp phụ hoàng cùng thái tử ca ca, hứa sẽ không tái phạm nữa.”

“Phụ thân...” Bánh Bao muốn phụ thân đi cùng cơ.

Y Trọng Nhân đứng dậy, nắm lấy tay Bánh Bao.

Cửa vừa mở ra, khi nhìn thấy Thái tử ca ca ngay tại môn khẩu, Bánh Bao khóc thút thít vài tiếng, mở miệng: “Thái tử ca ca... Ta sai rồi...”

“Không khóc không khóc, Thái tử ca ca không trách người, để Bánh Bao phải chịu ủy khuất rồi.”

Hoắc Vân Khai từ trong tay nghĩa phụ dắt Bánh Bao qua, dẫn nhóc đi gặp Phụ hoàng, Y Trọng Nhân cũng đi theo.

Đi đến cách vách, vừa mới tiến vào, Đậu Tử đã chạy ào đến, ôm lấy Bánh Bao mà bắt đầu khóc. Vốn dĩ Bánh Bao vẫn chưa thể bình tĩnh lại, lúc này hai đứa lại ôm nhau khóc đến rối tinh rối nùi.

Hoắc Phong vút cho Hoắc Vân Khai một ánh mắt ra hiệu, sau đó nói: “Vân Khai, chẳng phai người có việc muốn nói với nghĩa phụ ư”

Hoắc Vân Khai lập tức tiếp lời: “Nghĩa phụ, ta có việc tìm người.”

Liếc mắt nhìn tụi nhỏ cùng Hoắc Phong một cái, Y Trọng Nhân xoay người rời đi, Hoắc Vân Khai xoa đầu hai đệ đệ, rồi cũng nhanh chóng theo ra ngoài.

Hoắc Vân Khai ở biên quan rèn luyện ba năm, sau lại tuần tra chung quanh, nguyên bản đến cuối năm mới về, ai ngờ mới tháng trước đã trở lại kinh thành. Y Trọng Nhân vẫn luôn không tìm được cơ hội cùng Thái tử hảo hảo tâm sự, hiện tại cũng vừa lúc.

Y Trọng Nhân cùng Thái tử vừa đi, Hoắc Phong liền đem hai hài tử tách ra, mỗi tay dắt một đứa, đưa đến trên nhuễn tháp.

Đối Bánh Bao, hẳn cũng áy náy vô cùng. Hoắc Phong vẫn luôn lo lắng sau này khi Bánh Bao biết được thân thế của mình sẽ trách bọn họ, hiện tại nhìn bộ dáng Bánh Bao, xem ra cũng không gay go như vậy, Hoắc Phong thoáng an tâm nhưng lại càng thêm đau lòng cho Bánh Bao.

Hắn muốn dỗ dành Bánh Bao thật tốt, để nó biết rằng, mặc kệ nó là ai sinh ra, thì thủy chung vẫn là nhi tử của hắn cùng Trọng Nhân, là nhi tử bảo bối của bọn họ.

55. Quyển 2 - Chương 54: Ngoại Truyện: Việc Nhà (nhị)

Tại gian phòng khác, Hoắc Vân Khai ôm một bầu tâm sự rầu rĩ nói: “Nghĩa phụ, ta gặp phải một nan đề, không biết nên xử lý như thế nào.”

“Người nói đi.” Sắc mặt Y Trọng Nhân không quá tốt, việc nhi tử thương tâm vẫn ảnh hưởng đến y.

Hoắc Vân Khai mấp máy môi, nói: “Ta, gặp được một đôi tỷ muội... Hai người đều là nữ tử tốt... ta...”

“Người xem trọng các nàng ” Y Trọng Nhân có chút kinh ngạc, y cho rằng Thái tử phải mất vài năm nữa mới có thể thông suốt.

Hoắc Vân Khai chậm rãi gật đầu, khó xử mà rằng: “Các nàng, đến kinh thành tìm ta ... Bảo rằng nguyện ý kiếp chung chồng...”

“Các nàng có biết người là Thái tử”

Hoắc Vân Khai lắc đầu: “Không biết, sau khi vào kinh thành mới biết. Tỷ muội họ... Sau khi biết rõ ràng, lại nói phải đi về ... Các nàng xuất thân từ giang hồ, ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ tam thê tứ thiếp, ta chỉ muốn tìm một nữ tử tình đầu ý hợp.”

“Vậy người muốn giải quyết như thế nào”

Hoắc Vân Khai mong ngóng nhìn nghĩa phụ: “Ta muốn nghe ý kiến của nghĩa phụ.”

Mặc kệ là Hoắc Phong hay là Hoắc Vân Khai, nếu gặp phải sự tình không tìm ra hướng giải quyết đều thích tìm Y Trọng Nhân.

Nhìn Thái tử trước mặt ngày càng thành thực, cả người tràn đầy khí khái nam tử, bộ dáng cùng khí độ vô cùng giống phụ hoàng hắn. Y Trọng Nhân không khỏi cảm khái, ba hài tử non nớt ngày xưa, nay đều đã trưởng thành, ngay cả Đậu Tử cùng Bánh Bao cũng bắt đầu biết phiên nào rồi.

Y Trọng Nhân mở miệng: “Nếu các người vừa ý lẫn nhau, tỷ muội bọn họ lại không để ý thân phận đối phương, vậy thì người thu cả hai đi. Nhưng thân phận của người đặc biệt, ngày sau khi đăng cơ, ai là Hoàng hậu, ai là Phi, chuyện này rất dễ xảy ra mâu thuẫn. Hậu cung nếu loạn, người làm hoàng đế cũng sẽ không sống yên ổn được.”

Hoắc Vân Khai nói: “Ta biết, đó cũng là nguyên nhân ta tìm nghĩa phụ.”

Y Trọng Nhân suy ngẫm, rồi nói: “Như vậy đi, người trước đem các nàng mời đến Đông Cung, khoan hãy định danh phận, nhìn xem các nàng có để ý đến việc đó không. Luận thân phận, các nàng chỉ có thể làm thị tỳ, nếu các nàng so đo chức vị Thái tử phi, vậy nghĩa phụ khuyên người, nên buông tay trước khi quá muộn. Nếu các nàng không màng danh phận, mà còn có thể dung hạ đối phương, thì người cứ thú tỷ muội họ, Phụ hoàng người cũng sẽ không phản đối.”

Trên mặt Hoắc Vân Khai hiện lên một tia khoan khoái, gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu không nghe ý kiến của Nghĩa phụ, lại cảm thấy có chút chột dạ. Ta đã biết nên làm như thế nào.”

“Àn.” Y Trọng Nhân không quá lo lắng về Thái tử, hiện tại y lại lo lắng về một chuyện khác.

“Bánh Bao sao lại biết được thân phận của nó ”

Hoắc Vân Khai nhất thời lạnh mặt: “Phụ hoàng muốn chọn lựa vài người thích hợp từ trong nhóm con cháu của đại thần từ tứ phẩm trở lên, để bồi Bính Bao cùng Đậu Tử đọc sách. Phụ hoàng nói vốn phải chọn từ sớm, nhưng Bính Bao cùng Đậu Tử không thích ngoại nhân, nên cứ dùng dằng đến hiện tại.

“Qua vài năm nữa Bính bao cùng Đậu Tử sẽ đến tuổi xuất cung kiến phủ, nên Phụ hoàng muốn tìm vài bằng hữu cho tụi nó, về sau ra cung cũng có nơi đến thăm hỏi.”

“Phụ hoàng để các hài tử có điều kiện phù hợp theo quản gia nhà mình tiến cung, Bính Bao cùng Đậu Tử vì tò mò, nên đến nhìn trộm, nào ngờ lại nghe được vài tiểu tử đang bàn tán về thân thể của Bính Bao. Bảo rằng Bính Bao chỉ là được nhận nuôi, nếu được Đậu Tử chọn mới là tối hảo. Nghĩa phụ, chuyện này người cứ giao cho ta đi, ta nhất định sẽ làm cho bọn họ biết Bính Bao cũng là ‘Thân’ đệ đệ của ta.”

Y Trọng Nhân lạnh lùng nói: “Hài tử đều là nghe phụ mẫu nói mới bắt chước. Người nói cho bọn hắn biết, Y Trọng Nhân ta rất bao che khuyết điểm.”

Hoắc Vân Khai gật đầu nói: “Ta sẽ làm ngay. Ngày mai ta mang Bính Bao cùng Đậu Tử xuất cung dạo chơi, nghĩa phụ ngài cũng đừng quá tức giận mà tổn hại thân mình.”

Y Trọng Nhân nói: “Bính Bao được phụ mẫu nó bán cho ta với giá năm mươi lượng bạc, khế ước vẫn luôn nằm trong tay ta, người cầm lấy, tìm gặp phụ mẫu thân sinh Bính Bao, thân phận Vương gia của nó sớm muộn gì cũng sẽ đến tai bọn họ, Bính Bao sợ ta, nên sẽ không nói lời thật lòng, ngày mai người hỏi nó, nếu nó vẫn muốn tìm phụ mẫu thân sinh của mình, người cứ mang nó đi, nếu nó không có nửa điểm tâm tư này, người biết nên làm sao rồi chứ”

“Ta sẽ làm thỏa đáng.”

Khi Y Trọng Nhân cùng Hoắc Vân Khai thảo luận xong, Bính Bao cũng đã chịu cười cùng Đậu Tử, hai đứa ở trong phòng âm thầm nói chuyện.

Đã xác định được phụ thân và phụ hoàng sẽ không bao giờ bỏ rơi mình, Đậu Tử vẫn sẽ luôn xem mình là thân huynh đệ, lại biết bản thân đã cứu Đậu Tử một mạng, Bính Bao chẳng những không trách phụ thân “bất công”, ngược lại còn vạn phần may mắn. Nó béo như vậy, mất một chút máu cũng không sợ, nếu như là Đậu Tử mỗi ngày bị người xấu uống máu, nhất định sẽ chết đó, nó không muốn Đậu Tử chết đâu.

Đậu Tử biết Bính Bao bởi vì cứu mình mà mỗi ngày bị người xấu cắt tay uống máu, so với Bính Bao mới nẩy khóc còn muốn thương tâm hơn, Hoắc Phong phải tốn nhiều sức lực mới khiến hai đứa vui cười trở lại.

Tối hôm đó, hai đứa nhỏ dính ở bên người phụ thân, cùng Phụ hoàng và Thái tử ca ca dùng bữa. Bởi vì chịu ủy khuất, lại từng thương tâm, nên lúc đi ngủ, tụi nhỏ nặng nề đòi nằm cùng phụ thân, Y Trọng Nhân cũng thuận theo mà đáp ứng.

Ngồi ở bên giường, nhìn hai hài tử ngủ say, thấy đôi mắt hai đứa vẫn còn sưng vù, trong mắt Y Trọng Nhân không ngừng loé lên hàn quang. Hoắc Phong ngồi ở phía sau y, một tay vòng qua thắt lưng ôm lấy y. Qua một lát, Hoắc Phong cách một tầng y phục, hôn xuống nơi từng thụ thương trên vai Y Trọng Nhân.

“Chuyện này ta cùng Thái tử sẽ cho tụi nhỏ một cái công đạo, người đừng đem việc này để ở trong lòng.”

Y Trọng Nhân vẫn không hé răng.

Hoắc Phong nắm chặt hai tay y, thấp giọng nói: “Bính Bao sớm muộn gì cũng sẽ biết thân thể của mình, nó bây giờ còn nhỏ, biết rồi cũng không phải là không tốt. Trước kia ta không muốn làm cho Bính Bao cùng Đậu Tử chịu khổ, muốn cho bọn nó làm một Vương gia nhân hạ, nay xảy ra chuyện như vậy, ta đổi chủ ý. Bọn họ sở dĩ xem nhẹ Bính Bao, chính là bởi vì cảm thấy Bính Bao về sau không có quyền lực gì, nếu Bính Bao có thực quyền, ai còn dám nói nó.”

Y Trọng Nhân nghiêng người, nhìn chằm chằm Hoắc Phong.

Hoắc Phong nhìn thấu y định nói gì, bèn hôn nhẹ lên môi y, mỉm cười: “Bính Bao cùng Đậu Tử đều là con ta.”

Y Trọng Nhân cắn chặt khớp hàm, rồi mở miệng: “Bánh Bao rất đơn thuần, trời sanh tính thiện lương, lại thích ăn, người thấy nó thích hợp làm gì”

“Để Đậu Tử mang nó bên cạnh, hai huynh đệ cùng tiến cùng lùi, không cần lo lắng Bánh Bao sẽ chịu thiệt.”

Hoắc Phong cởi bỏ nút cài trên vạt áo Y Trọng Nhân, nhẹ nhàng giải khai y phục trên người y, hôn lên vết thương vì bị trúng tiễn.”Đừng vì những hài tử chưa đủ lông đủ cánh mà bực bội, chọc người sinh khí, tâm ta lại đau.”

Thân mình Y Trọng Nhân khẽ run lên, một tay ôm cổ Hoắc Phong, ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn của Hoắc Phong.

“Bánh Bao, cùng Đậu Tử đều ở đây.”

“Bọn nó ngủ say như chết, không nghe được gì đâu.”

Hoắc Phong đem người nâng dậy, lôi kéo nhau hướng ra gian ngoài. Y Trọng Nhân không cự tuyệt, y đích xác cần được “toả nhiệt”.

Đêm khuya, ôm lấy Y Trọng Nhân đang ngủ say vào lòng, Hoắc Phong không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Tuy rằng hần hiện tại đã là Đế vương, nhưng đối với ngôi vị Hoàng đế, đối với quyền thế, hần cũng không quá khát vọng, hần thậm chí còn thường xuyên vì quốc sự mà cảm thấy mỗi một phút giây chán ghét.

Nếu trên đời này không có Y Trọng Nhân, hần căn bản không có khả năng trở thành đế vương. Mỗi ngày cần cù xử lý quốc sự, cũng vì không muốn Trọng Nhân cảm thấy hần yếu đuối cùng nhu nhược.

Cũng may, Thái tử lại không giống hần. Thái tử trời sinh đã có tài làm đế vương, lại được Trọng Nhân cẩn thận giáo dục nhiều năm qua, trong tương lai, Văn Khai nhất định sẽ có thành tựu vượt xa hần.

Nếu hần sớm thoái vị, Trọng Nhân có xem thường hần không

Hoắc Phong thực do dự. Hay là thử thăm dò

Thái tử hiện tại đã có nữ nhân trong lòng, còn tận hai người. Nếu không... Chờ sau khi Thái tử thành thân, hãy thử thì tốt hơn.

Làm Hoàng đế thật sự mệt mỏi muốn chết, đối với một Hoàng đế không trầm mê nữ sắc, không ham hưởng lạc như hần mà nói, ngồi lên ngai vị này chính là một chuyện vô cùng vất vả, không hề có chút lạc thú.

Hần cùng Trọng Nhân hiểu rõ tâm ý của nhau quá muộn, vô hình chung đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian, hần muốn dùng hết khả năng của mình để bù đắp lại. Nếu tiếp tục làm Hoàng đế, việc này xác thực rất khó khăn.

Hoắc Phong ghì chặt vòng tay, người đang an an ổn ổn nằm trong ngực cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, khiến hần không khỏi nở nụ cười.

Trọng Nhân, chỉ ngủ say như vậy khi nằm cạnh hần. Vậy, liền thử xem đi.

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-kinh-dai>